

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Taylor Jenkins Reid

Sonsuza Dek, Ayrı'nın yazarı

Evet, Dedikten Sonra

"Eğlenceli olduğu kadar
acımasızca dürüst bir roman.
Muhakkak okunmalı."

—KIRKUS REVIEWS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Evet, Dedikten Sonra
Özgün Adı | *After I Do*
Taylor Jenkins Reid

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Burcu Karatepe
Redaksiyon | Arzu Altınarut
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | Getty Images, iStockphoto

1. Baskı, Eylül 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-04-0

Türkçe Çeviri © İren Koni, 2015
© Yabancı Yayınları, 2016
© Taylor Jenkins Reid, 2014

Bu eser Taryn Fagerness Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Taylor Jenkins Reid

Evet, Dedikten Sonra

Çeviren
İren Koni

Mindy Jenkins ve Jake Jenkins'e
(Bu kitabın, ailede en iyi ayaklara sahip olan kişinin
ben olduğu konusunda son söz olması dileğiyle)

pervasız, sıfat

Ben tam orada dururken diş macununun
kapağını kapatmadan banyodan çıkıp
gideceksin.

Aşığın Sözlüğü

Bölüm 1

İYİ OLAN KISMI NEREYE GİTTİ?

Dodger Stadyumu'nun otoparkındaydık ve Ryan arabayı nerede bıraktığımızı yine unutmuştu. Ona arabanın C bölümünde olduğunu söyleyip duruyordum ama bana inanmıyordu.

"Hayır," dedi onuncu kez. "Buraya vardığımızda sola değil sağa döndüğümü net olarak hatırlıyorum."

Etraf inanılmaz karanlıktı, önümüzdeki yol yalnızca aşırı büyük beyzbol toplarına benzeyen sokak lambaları tarafından aydınlatılıyordu. Arabayı park ettiğimizde tabelaya bakmıştım.

"Yanlış hatırlıyorsun," dedim nefese nefese ve kızgın bir ses tonuyla. Burada halihazırda fazlasıyla oyalanmıştık; halbuki Dodger Stadyumu'nun karmaşasından nefret ederdim. Sıcak bir yaz gecesinde olduğumuza şükretmeliydim; öte yandan saat ondu ve taraftarların geri kalanı tribünleri boşaltırken biz ikimiz mavi ve beyaz forma denizinin ortasında kavga ediyorduk. Yaklaşık yirmi dakikadır aynı durumdaydık.

"Yanlış hatırlamıyorum," dedi dönüp bana bakmaya tenezzül bile etmeden önden yürürken. "Hafızası zayıf olan sensin."

"Ah, tabii," dedim onunla alay edercesine. "Sırf bu sabah anahtarlarımı unuttum diye birdenbire dangalak mı oldum?"

Dönüp bana baktı; bu ânı ona yetişmek için kullandım. Otopark engebeli ve dikti. Ben yavaş kalıyordum.

“Evet, Lauren, benim de söylediğim tam olarak buydu. Yani bir dangalak olduğun.”

“Yani, temelde söylediğin buydu. Ne söylediğinin farkında olduğunu söyledin; ben değildim sanki.”

“Sadece şu lanet olası arabayı bulmama yardım et de eve gidebilelim.”

Cevap vermedim. C bölümünden gittikçe daha fazla uzaklaşırken onu takip etmekten başka bir şey yapmadım. Neden eve gitmek istediği benim için bir gizemdi. Evde halimiz bundan daha iyi olmayacaktı. Aylardır bundan daha iyi olmuyordu.

Dodger Stadyumu’nun otoparkının dik yollarında uzun, geniş bir çember çizerek dönüp duruyorduk. Onu hemen arkasından takip ederek yaya geçitlerinde onunla birlikte bekliyor, onun temposuyla karşıya geçiyordum. Birbirimize hiçbir şey söylemiyorduk. Ona ne kadar çok bağırarak istediğimi düşünüyordum. Ona dün gece ne kadar çok bağırarak istediğimi de düşünüyordum. Muhtemelen yarın da ona bağırarak isteyeceğimi. Onun da hemen hemen aynısını düşündüğünü tahmin ediyordum. Buna rağmen aramızdaki hava son derece durgundu, düşüncelerimizin hiçbirinden etkilenmiyordu. Son zamanlarda gecelerimiz ve hafta sonlarımız genellikle gergin geçiyordu; yalnızca hoşça kal veya iyi geceler derken yatışan bir gerginlikle.

Otoparktan ayrılan ilk insan akınından sonra nerede olduğumuzu ve nereye park ettiğimizi görmek çok kolaylaştı.

Ryan daha fazla bilgi vermek için işaret etme zahmetine girmeden, “İşte orada,” dedi. Bakışlarını takip etmek için kafamı çevirdim. İşte oradaydı. Küçük, siyah Honda’mız.

Gerçekten C bölümündeydi.

Ryan’a gülümsedim. Bu nazik bir gülümseme değildi.

Gülümsememe karşılık verdi. Onun gülümsemesi de nazik değildi.

ON BİR BUÇUK YIL ÖNCE

Üniversitedeki ikinci senemin ortalarıydı. Birinci senem yalnız geçmişti. UCLA, başvurduğum zaman sandığım kadar cazip bir yer değildi. İnsanlarla tanışmak benim için zordu. Hafta sonları ailemi görmek için sık sık eve gidiyordum. Şey, aslında eve kız kardeşim Rachel'ı görmek için gidiyordum. Annem ve erkek kardeşim Charlie ikinci sıradaydı. Her şeyimi anlattığım kişi Rachel'dı. Yemekhanede tek başıma yemek yerken özlediğim kişi Rachel'dı ve yemekhanede itiraf etmek istemeyeceğim kadar sık tek başıma yerdim.

On dokuz yaşındayken, on yedi yaşında liseden sınıf birincisi olarak mezun olurken ve sürüsüne bereket okul yıllığını imzalamaktan ellerime kramp girerken olduğumdan daha utangaçtım. Üniversitedeki birinci senem boyunca annem okul değiştirmek isteyip istemediğimi sorup durmuştu. Başka bir okul aramamın sorun olmayacağına ısrar etmişti ama bunu yapmayı istemiyordum. Derslerimi seviyordum. Annem bunu her sorduğunda, "Henüz alışmadım o kadar," diyordum. "Ama alışacağım. Buraya alışacağım."

Posta odasında bir iş bulduğumda üniversiteye alışmaya başladım. Çoğu akşam orada benimle birlikte bir veya iki kişi olurdu; bu başarılı olduğum bir ortamdı. Küçük

gruaplarda daha iyiydim. Sesimi duyurmak için fazla çabalamam gerekmediğinde ışıldayabiliyordum. Posta odasında birkaç aylık mesaiden sonra birçok kişiyle tanışmıştım ve bazılarından gerçekten hoşlanmıştım. Bu kişilerden bazıları da benden gerçekten hoşlanmıştı. O yıl Noel tatiline çıktığımızda ocakta üniversiteye dönmek için sabırsızlanıyordum. Arkadaşlarımı özlemiştim.

Dersler yeniden başladığında yeni ders programımın önceden hiç bulunmadığım birkaç binada olmamı gerektirdiğini fark ettim. Genel eğitim derslerimin çoğunu tamamladığımdan psikoloji dersleri almaya başlıyordum. Bu yeni ders programıyla spor salonu, kütüphane ve Franz Hall'ün asansörleri gibi gittiğim her yerde aynı çocukla karşılaşmaya başladım

Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Belirgin pazıları olan güçlü kolları vardı; kolları gömleğine güçbela sığıyor gibi görünüyordu. Saçları açık kahverengiydi, yüzünde genellikle hafif bir kirli sakal vardı. Daima gülümsüyor, sürekli birileriyle sohbet ediyordu. Onu tek başına yürürken gördüğümde bile amacı olan bir insanın özgüvenine sahipmiş gibi görünüyordu.

Sonunda konuştuğumuzda yemekhaneye girmek için sıradaydım. Üzerimde bir önceki gün giydiğim gri tişört vardı ve onun sıranın biraz ilerisinde durduğunu fark ettiğimde bunun dikkatini çekebileceğini düşündüm.

İçeri girmek için kimlik kartını okuttuktan sonra arkadaşlarının arkasında kaldı ve kart makinesini idare eden çocukla sohbet etmeye başladı. Sıranın başına ulaştığımda sohbetini kesip bana baktı.

“Yoksa beni mi takip ediyorsun?” dedi doğrudan gözlerime bakıp gülümseyerek.

Anında utandığımı hissettim ve onun da bunu fark etmiş olabileceğini düşünüyordum.

"Affedersin, aptalca bir espriydi," dedi. "Sadece son zamanlarda her yerde seni görüyorum." Kartımı geri aldım. "Seninle birlikte yürüyebilir miyim?"

"Olur," dedim. Posta odasından arkadaşlarımla buluşacaktım ama onları henüz görmemiştim. Ayrıca hoş bir çocuktuk. Büyük ölçüde aklımı çelen de buydu. Hoş bir çocuktuk.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu bana. "Hangi sıraya?"

"Izgaraya gidiyoruz," dedim. "Yani sıraya benimle gireceksen."

"Doğrusu bu harika bir seçim. Bir çizburger yemeyi çok istiyordum."

"Izgaraya o halde."

Sohbetin sürmesi için hayli uğraşmasına rağmen birlikte sırada beklerken çoğunlukla sessizdik.

"Ryan Lawrence Cooper," dedi elini uzatarak. Gülerek sıktım. Elinin kavrayışı sağlamdı. Bu tokalaşmanın bitmesini istemezse bu konuda yapabilecek bir şeyim olmadığına dair muğlak bir hisse kapıldım. Elinin hissettirdiği öylesi bir güçtü.

"Lauren Maureen Spencer," dedim. Elimi bıraktı.

Kafamda onu rahat ve güvenli, kendinden emin ve çekici biri olarak canlandırmıştım. Bir dereceye kadar sahiden bu niteliklere sahipti. Ama konuşurken söylenmesi gereken doğru sözcüklerden emin olamaz gibi bir hali vardı; biraz bocalıyor gibiydi. Benim bir gün olabileceğimden daha fazla kendinden emin görünen bu hoş çocuk... tüm yanlarıyla insaniydi. Hoş bir görünüşe sahip, büyük olasılıkla eğlenceli ve dünyayı biz geri kalanlardan daha iyi anlıyormuş gibi görünecek kadar kendisiyle barışık bir insandı yalnızca. Ama gerçekte anlamıyordu. Tıpkı benim gibiydi. Bu durum birdenbire ondan farkında olduğumdan daha fazla hoşlanmamı sağladı. Aynı zamanda beni

tedirgin etti. Midemde kelebekler uçuşmaya, avuç içlerim terlemeye başladı.

“Şu halde sorun yok, itiraf edebilirsin,” dedim komik olmaya çalışarak. “Aslında *sen beni* takip ediyordun.”

“İtiraf ediyorum,” dedi ve sonrasında hızla yalanını geri aldı. “Hayır! Elbette hayır. Ama bunu fark ettin, değil mi? Sanki bir anda her yerdeydin.”

“*Sen* her yerdeydin,” dedim sırayla birlikte ilerlerken. “Ben her zaman gittiğim yerlerdeydin.”

“Yani *benim* her zaman gittiğim yerlerde.”

“Belki kozmik olarak birbirimize bağlanmışızdır,” dedim şakadan. “Veya benzer ders programlarına sahibizdir. Sanırım seni ilk kez avluda gördüm. Orada Psikolojiye Giriş ile İstatistik dersleri arasında vakit öldürüyordum. Aynı saatlerde Güney Kampüsü’nde bir dersin olmalı, doğru mu?”

“İstemedim bana kendin hakkında iki şeyi açık ettin Lauren,” dedi Ryan gülümseyerek.

“Öyle mi?” dedim.

“Hıhı.” Başıyla onayladı. “Daha az önemlisi, şimdi bir psikoloji öğrencisi olduğunu ve aldığın iki dersi biliyorum. Seni takip eden bir sapık olsaydım bu bilgiler bir hazine yerine geçerdi.”

“Doğru.” Başımı salladım. “Bununla birlikte hünerli bir sapık olsaydın bunları çoktan öğrenmiş olurdun.”

“Her halükârda sapık sapıktır.”

Sonunda sıranın başındaydık ama Ryan sipariş verme zamanının geldiği gerçeğinden çok bana odaklanmıştı. Ancak yemek siparişi vermeye yetecek bir süre bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. “Peynirli tost alabilir miyim lütfen?” dedim aşçıya.

Aşçı Ryan’a, “Ya sen?” diye sordu.

Ryan öne eğilerek, “Çizburger, ekstra peynirli,” derken kolu kazara koluma değdi. Çok hafif bir elektrik hissettim.

“İkincisi ne?” diye sordum.

“Hı?” dedi Ryan; tekrar bana bakarken neden bahsettiğini çoktan unutmuştu.

“İki şeyi açık ettiğimi söyledin.”

“Ah!” Ryan gülümsedi ve tezgâhın üzerindeki tepsisini benimkine yaklaştırdı. “Avluda beni fark ettiğini söyledin.”

“Doğru.”

“Fakat ben seni görmemiştim.”

“Peki,” dedim, ne demek istediği açık değildi.

“Yani teknik olarak ilk önce sen beni fark ettin.”

Ona gülümsedim. “Pes,” dedim. Aşçı bana peynirli tostumu uzattı. Ryan’a çizburgerini verdi. Tepsilerimizi alarak gazlı içecek makinesine yöneldik.

“Bu durumda,” dedi Ryan, “buradaki kovalayan sen olduğuna göre galiba bana çıkma teklif etmen için sadece beklemem gerekiyor.”

“Ne?” diye sordum yarı şaşkın yarı utanmış bir halde.

“Bak,” dedi, “epey sabredebilirim. Cesaretini toplaman, benimle konuşmanın bir yolunu bulman ve bunu rasgele bir şeymiş gibi göstermeye çalışman gerektiğini biliyorum.”

“Hıhı,” dedim. Uzanıp bir bardak alarak buz bölümünün altına ittim. Makinenin buz bölümü kükredikten sonra sadece üç tanecik buz parçası çıkardı. Yanımda duran Ryan bunun üstüne makinenin yan tarafına küt diye vurdu. Buzlar bir çığ gibi bardağıma düştü. Ona teşekkür ettim.

“Sorun değil. Peki buna ne dersin?” diye önerdi Ryan. “Yarın akşam altıya kadar beklesem nasıl olur? Hendrick Hall’ün girişinde buluşuruz. Hamburger ve belki dondurma yemek üzere seni dışarı çıkarırım. Biraz yürürüz. O zaman bana çıkma teklif edebilirsin.”

Ona gülümsedim.

“Adil olan bu,” dedi. “İlk önce sen beni fark ettin.” Çok çekiciydi. Ve bunu biliyordu.

“Tamam. Yine de bir sorum var. Oradaki sırada,” dedim kimlik kartlarını kontrol eden çocuğu işaret ederek, “Onunla ne hakkında konuştun?” Bunu soruyordum çünkü cevabı bildiğimden oldukça emindim ve ona bunu söyletmek istiyordum.

“Kartları makineden geçiren çocukla mı?” diye sordu Ryan gülümseyerek. Yakalandığını biliyordu.

“Evet, siz ikinizin ne hakkında konuştuğunu merak ettim.”

Ryan doğrudan gözlerime baktı. “Ona dedim ki, ‘Sohbet ediyormuşuz gibi davran. Şu gri bluzlu kız buraya ulaşana kadar zaman kazanmam gerekiyor.’”

Birkaç dakika önce yalnızca hafifçe hissettiğim elektrik akımı şimdi içimi kavuruyordu. Beni tepeden tırnağa yakıyordu. Bunu el ve ayak parmaklarımın uçlarında hissedebiliyordum.

“Hendrick Hall. Yarın, altıda,” diyerek orada olacağını teyit ettim. Diğer yandan orada olmak için can attığımı şimdiye kadar ikimizin de anladığını düşünüyordum. *Orada ve sonranın, burada ve şimdiye dönüşmesini istiyordum.*

Yanımdan ayrılırken gülümseyerek, “Geç kalma,” dedi.

İçeceğimi tepsime koydum ve yemekhanede rahat bir tavırla yürüdüm. Henüz arkadaşlarımla buluşmaya hazır olmadığım dam tek başıma bir masaya oturdum. Yüzümdeki gülümseme fazla geniş, fazla güçlü, fazla parlaktı.

. . .

5.55’ten az önce Hendrick Hall’ün girişindeydim.

Birini hevesle beklemiyormuş gibi bir tavır takınmaya çalışarak birkaç dakika oyalandım.

Bu bir randevuydu. Gerçek bir randevu. Bu seferki,

okuldaki çocukların onlar ve arkadaşlarıyla birlikte cuma gecesi verildiğini duydukları bir partiye gelmenizi istemeleri gibi bir şeye benzemiyordu. Lisede hoşlandığınız, seki-zinci sınıftan beri tanıdığınız çocuğun sonunda sizi öpmesine benzemiyordu.

Bu bir randevuydu.

Ona ne söyleyecektim? Onu hemen hemen hiç tanı-mıyordum! Ya nefesim kötü kokarsa veya aptalca bir şey söylersem? Rimelim akarsa ve tüm geceyi bir rakun gibi görüldüğümün farkına varmadan geçirirsem?

Panikleyerek bir pencerede yansımama göz atmaya ça-lıştım ama tam ben bunu yaparken Ryan ön kapıdan içeri girdi.

“Vay canına,” dedi beni gördüğünde. O andan itibaren artık bir kusurum olabileceğine dair endişe duymuyordum. Yumrukları ellerime veya ince dudaklarıma dair endişe duymuyordum. Bunun yerine koyu kahverengi saçlarımla parlaklığını ve mavi gözlerimin grimsi tonunu düşünüyordum. Ryan’ın gözlerinin yöneldiğini gördüğüm uzun bakışlarını düşünüyordum. Onları ortaya çıkarmaya karar vererek kısa siyah, jarse bir elbise ve fermuarlı bir ceket giydiğim için mutluydum. “Harika görünüyorsun,” diye devam etti. “Benden sahiden hoşlanıyor olmalısın.”

Bana gülümserken bir kahkaha attım. Ryan bir kot pantolon ve tişört giymişti, üzerine de bir UCLA eşofman üstü vardı.

“Sen ise *benden* ne kadar çok hoşlandığını gizlemek için gerçekten gayret ediyor olmalısın,” dedim.

Bunun üstüne bana gülümsedi ve bu, öncekinden farklı bir gülümseme idi. Beni büyülemek için gülümsemi-yordu. *Benden* büyülenmişti.

Bu güzel bir histi. Gerçekten güzel bir histi.

. . .

Hamburgerlerimizi yedikten sonra birbirimize nereli olduğumuzu ve hayatımızın geri kalanında neler yapmak istediğimizi sorduk. Derslerimiz hakkında konuştuk. Önceki yıl Topluluk Önünde Konuşma dersini aynı öğretmenden aldığımızı keşfettik.

“Profesör Hunt!” dedi Ryan. Yaşlı adamın adını söylerken sesi kulağıma özlem dolu geldi.

“Bana Profesör Hunt’tan hoşlandığını söyleme!” dedim. Kimse Profesör Hunt’tan hoşlanmazdı. O adam hemen hemen bir karton kutu kadar ilgi çekiciydi.

“O adamda hoşlanmayacak ne var? Gayet hoş biri. Hem bol keseden not dağıtır! O dönem A aldığım tek ders onun-kiydi.”

İşin garip yanı, o dönem benim B aldığım tek ders Topluluk Önünde Konuşma’ydı. Ama bunu söylemek uygun-suz bir şey gibi geldi.

“Benim en kötü dersim oydu,” dedim. “Topluluk Önünde Konuşma’da pek başarılı değilimdir. Araştırmalar, yazılı ödevler, çoktan seçmeli sınavlarda daha iyiyimdir. Sözel konusunda pek iyi değilim.”

Bunu söyledikten sonra ona bakarken yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. Hemen hemen hiç tanımadığınız biriyle ilk buluşmada söylenmesi hayli rahatsızlık verici bir cümleydi. Bu konuda bir espri yapacak diye ödüm koptu. Ne var ki yapmadı. Dikkatini çekmemiş gibi davrandı.

“Notları şaşmaz bir biçimde A olan bir kıza benziyorsunuz,” dedi. Çok rahatlamıştım. Beni içine düştüğüm bu utanç verici döngüden çıkarmayı başarmıştı.

Bir kez daha kızardım. Bu sefer farklı bir sebepten. “Şey, idare ederim,” dedim. “Ama Topluluk Önünde Konuşma’dan A almış olmandan etkilendim. Aslında o ders-ten kolaylıkla A alınmaz.”

Ryan omuz silkti. “Bence sadece şu topluluk önünde konuşma işini kıvrabilen insanlardan biriyim. Geniş kitleler beni korkutmuyor. İnsanlarla dolu bir odaya konuşma yapabilirim ve zerre kadar garipsemem. Beni tedirgin eden teke tek olayı.”

Merakımın fiziksel bir işareti olarak başımı hafifçe yana yatırdığımı hissettim. “Hiçbir durumda konuşurken tedirgin olacak birine benzemiyorsun,” dedim. “Ortamda kaç kişi olursa olsun.”

Hamburgerini bitirirken bana gülümsedi. “Bu kayıtsızlık havası seni aldatmasın,” dedi. “Şeytani bir biçimde yakışıklıyım ve muhtemelen hayatın boyunca tanıştığın en çekici erkeğim, bunu biliyorum ama seninle konuşmanın bir yolunu bulmamın bu kadar uzun sürmesinin bir sebebi var.”

Bu çocuk, bu kadar havalı görünen bu çocuk *benden* hoşlanıyordu. Onu tedirgin ediyordum.

Sizi tedirgin eden kişiyi tedirgin ettiğinizi öğrenmeye denk bir duygu var mı emin değilim.

Sizi cüretkâr hale getirir. Sizi kendinizden emin hale getirir. Dünyada istediğiniz her şeyi yapabilme gücünüz varmış gibi hissettirir.

Masanın üzerine eğilip onu öptüm. Onu bir hamburgercinin ortasında öptüm, bu sırada ceketimin kolu kazayla ketçap kabına girdi. Hiçbir şekilde kusursuz bir zamanlama sayılmazdı. Ağzına tam isabet ettirememiştim. Bir parça yan tarafıydı. Ayrıca onu gafil avladığım belliydi çünkü kendini rahat bırakmadan önce bir an donakalmıştı. Tadı tuzluydu.

Ondan uzaklaşırken az önce ne yaptığım kafama dank etti. Daha önce kimseyi öpmemiştim. Daima ben öpülmüş-tüm. Daima öpücüğe *karşılık* vermiştim.

Bana baktı, kafası karışmıştı. “Bunu *benim* yapmam gerektiğini düşünüyordum,” dedi.

O an korkunç, feci bir utanç duydum. Yıllar önce YM dergisinin “utanç verici anlar” bölümünde okuduğum türden bir durumdu. “Biliyorum,” dedim. “Üzgünüm. Ben çok... Ben neden yaptım bilmiyorum...”

“Üzgün müsün?” dedi, çok şaşkıncı. “Hayır, üzülme. Bu belki de hayatımdaki en iyi andı.”

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım, gülümsememe engel olamadım.

“Tüm kızlar böyle öpmeli,” dedi. “Tüm kızlar aynen senin gibi olmalı.”

Yürüyerek yurda geri dönerken beni öpmek için kapı aralıklarına ve duvar girintilerine çekip durdu. Kaldığım yurda yaklaştıkça öpüşmelerimiz gittikçe uzadı. Binamın ön kapısına geldiğimizde öpüşmemiz saatlerce sürmüş gibi hissettim. Güneş saatler önce batmış olduğundan hava iyice soğumuştü. Çıplak bacaklarım donuyordu. Ama bedenimdeki elleri, dudaklarımdaki dudakları dışında bir şey hissedemiyordum. Bu yaptığımız, ellerimin boynunda gezinirken hissettirdikleri veya onun temiz çamaşır ve misk kokusu dışında bir şey düşünemiyordum.

İlerleme veya veda etme zamanı geldiğinde geri çekildim ama elim hâlâ onunkini tutuyordu. Gözlerinde onu odama davet etmemi istediğini görebiliyordum. Fakat bunu yapmadım. Bunun yerine, “Yarın seni yine görür müyüm?” diye sordum.

“Elbette.”

“Uğrayıp beni kahvaltıya götürür müsün?”

“Tabii.”

“İyi geceler,” dedim onu yanağından öperek.

Elimi onunkinden çektim ve gitmek için arkamı döndüm. Az kalsın tam orada durup benimle yukarı çıkmasını isteyecektim. Bu randevunun sona ermesini istemiyordum.

Ona dokunmaya, sesini duymaya, bir sonraki cümlesini öğrenmeye devam etmek istiyordum. Ancak tekrar ona dönmedim. Yürümeye devam ettim.

Mahvolduğumu biliyordum. Abayı yaktığımı biliyordum. Kendimi ona vereceğimi, ruhumu ona açacağımı, iş o noktaya varırsa kalbimi kırmasına izin vereceğimi biliyordum.

Asansöre tek başıma binerken, dolayısıyla acele etmeye gerek yok, dedim kendi kendime.

Odama vardığımda Rachel'ı aradım. Ona her şeyi anlatmam lazımdı. Ryan'ın ne kadar hoş olduğunu, ne kadar tatlı olduğunu ona anlatmam lazımdı. Söylediği şeyleri, bana nasıl baktığını ona anlatmam lazımdı. Tüm bunların ne kadar heyecan verici olduğunu anlayacak birine içimi dökmem lazımdı.

Ona anlattığımda Rachel anladı; bütünüyle anladı.

"Öyleyse onunla ne zaman yatacaksın? Sorum bu," dedi. "Çünkü anlaşılan o ki kaldırımda işler iyice kızışmış. Belki bunun için bir tarih belirlemelisin, ne dersin? Mesela onunla şu kadar gün, hafta veya ay çıkmadan önce yatmayacağım gibi." Gülmeye başladı. "Veya o şekilde oynamak istersen bu zamanı birkaç yıla çıkarabilirsin."

Ona doğal akışına bırakacağımı söyledim.

"Bu berbat bir fikir," dedi Rachel. "Bir plana ihtiyacın var. Ya onunla fazla erken veya fazla geç yatarsan?"

Ama fazla erken veya fazla geç diye bir kavramın burada geçerli olduğunu hiç sanmıyordum. Ryan'a, kendime, aramızdakinin sağlam bir şey olduğuna çok güveniyordum. Sanki şimdiden, birlikte öyle iyiyiz ki istesek bile bunu mahvetmemiz mümkün değil, diyebilirdim.

Ve bu bana hem yoğun bir heyecan hem de derin bir huzur veriyordu.

. . .

Sonunda gerçekleştiğinde Ryan ve ben onun odasındaydık. Oda arkadaşı hafta sonu için şehir dışındaydı. Henüz birbirimize sylenememiş olsak da birbirimizi sevdiğimiz belliydi.

Bedenimi bu kadar iyi anlamasına hayret ettim. Ona ne istediğimi syleneme bile gerek yoktu. Ryan biliyordu. Beni nasıl peceğini biliyordu. Ellerini nereye koyacağını, neye ve nasıl dokunacağını biliyordu.

Önceden sevişme kavramını asla anlamazdım. Bana sıradan ve abartılmış gelirdi. Ama artık bunu anlamıştım. Bu bir eylemden ibaret değildi. O size yaklaştığında yüreğinizin nasıl kabardığıydı. Nefesinin bir ateş gibi sizi nasıl ısıttığıydı. Beyninizin devre dışı kalması ve yönetimi kalbinizin ele geirmesiydi.

Onun teması, onun kokusu, onun tadı dışında hiçbir şeyi umursamıyordum. Onu daha fazla hissetmek istiyordum.

Sonrasında ıplak ve savunmasız bir halde yan yana yatarken ikimiz de içinde bulunduğumuz hali nemsemiyorduk. Ryan elimi tuttu.

“Aklımda sana söylemeye hazır olduğum bir şey var fakat bunun az önce yaptığımızdan kaynaklandığını düşünmeni istemiyorum.”

Aklındakinin ne olduğunu biliyordum. İkimiz de ne olduğunu biliyorduk. “O halde daha sonra söyle,” dedim.

Cevabım onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi, bu yüzden açıklama getirdim.

“Bunu söylediğin zaman,” dedim ona, “sana aynı şekilde karşılık vereceğim.”

Ryan gülümsedi ve ardından bir dakika kadar sessiz kaldı. Aslında uyuyakaldığını düşünmüştüm. Ama hemen sonra, “Bu güzel, değil mi?” dedi.

Ona doğru döndüm. “Evet,” dedim. “yle.”

“Hayır,” dedi. “Hayır, bu sahip olduğumuz şey mükemmel. Bir gün evlenebiliriz.”

Tanıdığım tek evli çift olan büyükannemi ve büyükbabamı düşündüm. Bazen büyükbabam yemeğini kesmek için kendini güçsüz hissettiğinde bunu onun için büyükannemin yaptığını düşündüm.

“Bir gün,” dedim. “Evet.”

On dokuz yaşındaydık.

ON BİR YIL ÖNCE

Ryan yaz tatili için Kansas'a, evine gitti. Her gün bir-birimizle konuşuyorduk. Birbirimize sürekli e-posta gönderiyor, diğerinin cevap yazmasını sabırsızlıkla bekliyorduk. Yatağıma oturup stajından eve dönmesini ve beni aramasını bekliyordum. Yazın başlarında onu ziyaret ettim, ebeveynleriyle ve kız kardeşiyle tanıştım. Çok iyi anlaştık. Benden hoşlanmışa benziyorlardı. Orada bir hafta kaldım. Ryan'la birbirimizi can kulağıyla dinliyorduk; her gece beni görmek için gizlice misafir odasına geliyordu. Haftanın sonunda beni arabayla havalimanına bırakırken, benimle birlikte güvenlik kapısına yürürken birisi kalbimi göğsümden söküyormuş gibi hissettim. Ondan nasıl ayrılabilirdim? Nasıl uçağa binip ruhumun diğer yarısından kilometrelerce uzağa uçabilirdim?

Tüm bu hissettiklerimi Rachel'a açıklamaya çalıştım. USC'deki ilk senesinden sonra kız kardeşim de yaz tatili için evdeydi. Ryan'ı ne kadar çok özlediğime dair ona sızlanıp duruyordum. Rachel'la sohbet ederken gerçekten konuyla alakalı olmasa bile sık sık Ryan'ın bahsini açıyordum. Sadece onu düşünüyordum. Rachel aşkımanın bu aşırı duygusal göstergelerine, "Ah, bu harika. Senin adına sa-

---

* Güney Kalifornia Üniversitesi. -yhn

hidden mutluyum,” diye karşılık veriyor, ardından kusma taklidi yapıyordu.

O sıralarda erkek kardeşim Charlie on dört yaşına yeni girmişti ve o sene liseye gidecekti; hal böyleyken ne benimle ne de Rachel’la takılmak istiyordu. Hatta o yaz, söylemek zorunda olduğum herhangi bir şeyi dinliyor numarası bile yapmamıştı. Konuşmaya başladığım anda ya kulaklıkları-
nı takıyor ya da televizyonu açıyordu.

Onu ziyaretimden eve dönüşümden birkaç hafta sonra Ryan beni ziyaret etmek için ısrar etti. Uçak biletlerinin pahalı olmasının veya para kazanmıyor oluşunun hiçbir önemi yoktu. Buna degeceğini söyledi. Beni görmesi gerekiyordu.

LAX’e* vardığında onun diğer yolcularla birlikte yürüyen merdivenlerden inişini izledim. Yüzümü görene kadar kalabalığı taradığımı gördüm. Bunu belli edişini gördüm. O anda ne kadar çok sevildiğimi, beni görmenin onu ne kadar rahatlattığını gördüm. Tüm bu duyguları fark edebilmemin sebebi benim de onunla aynı şekilde hissetmemdi.

Bana doğru koştu, çantasını yere attı ve beni bir çırpıda havaya kaldırdı. Beni daha önce hiç olmadığı kadar sıkıca kucaklayarak etrafında döndürdü. Haftalar önce ondan ayrıldığım için ne kadar perişan olduysam, şimdi yeniden onunla birlikte olduğum için o kadar heyecanlıydım.

Beni yere bıraktı ve elleriyle yüzümü kavrayıp beni öptü. Sonunda gözlerimi açtığımda bizden daha büyük, çocuklu bir kadının bizi izlediğini gördüm. Kadınlı tesa-
düfen göz göze geldiğimde bana gülümseyip utangaç bir tavırla bakışlarını kaçırdı. Yüzündeki ifade önceden benim yerimde olduğunu belli ediyordu.

Derken ailem sonunda arabayı park etmeyi başarıp bizi buldu. Hepsi gelmek için ısrar etmişti; buna biraz da gelmelerini istemediğimi fazlasıyla belli etmem sebep olmuştu.

---

* Los Angeles Uluslararası Havalimanı. -çn

Ryan terli ellerini kot pantolonunun arkasına sildi ve anneme elini uzattı. "Bayan Spencer," dedi. "Sizi tekrar görmek güzel." Annem üniversite yurdundan taşınmama yardım etmek için geldiğinde Ryan'la kısaca tanışmışlardı.

"Ryan, bana Leslie demeni sana söylemişim," dedi annem ona gülerek.

Ryan başını olumlu anlamda salladı ve Rachel'la Charlie'yi selamladı. "Rachel, Charlie sizinle tanıştığıma sevindim. Hakkınızda bir sürü güzel şey duydum."

"Aslında," dedi Charlie, "Bayan ve Bay Spencer denmesini tercih ederiz."

Ryan onu ciddiye almayı tercih etti. "Affedersiniz Bay Spencer, benim hatam. Bayan Spencer," dedi hayali şapkasının ucuna dokunup başını eğerek Rachel'ı selamladı. Sonra sağlam bir tokalaşma için Charlie'ye elini uzattı.

Ve belki biri onu ciddiye aldığı için Charlie rahatladı.

"Tamam," dedi Charlie. "Bana Charles diyebilirsin."

"Ona Charlie diyebilirsin," diye söze karıştı Rachel.

Hepimiz bagaj teslim yerine yöneldik. Ve Charlie her ne kadar oyunbozanlık etmek istediye de eve dönüş yolu boyunca Ryan'ın kafasını şişirmesi gözünden kaçmadı.

DOKUZ BUÇUK YIL ÖNCE

Son senemizin bahar tatilinde Ryan ve ben Los Angeles'ta kalmaya karar vermiştik. Fakat annem son dakikada bir Cabo San Lucas uçuşuna promosyon bilet buldu ve parasını böyle savurmaya karar verdi. Böylece beşimiz, annem, Rachel, Charlie, Ryan ve ben, kendimizi Meksika'ya giden bir uçakta bulduk.

Bu fikrin en çok Charlie'yi heyecanlandırması oldukça garipti. Uçakta annem, Ryan ve ben koridor bir tarafında ve Rachel ile Charlie tuhaf, kel bir adamla birlikte koridorun diğer tarafında yerlerimizi alırken, Charlie anneme içki içme yaşının on sekiz olduğunu hatırlatıp durdu.

"Öyle canım," dedi annem ona. "Bu hâlâ on altı yaşında olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

"Ama bu daha az yasadışı olur," dedi Charlie emniyet kemerini bağlarken. Uçuş görevlileri koridorlarda bir ileri bir geri yürüyordu. "Meksika'da sarhoş olmam buraya göre daha az yasadışı olur."

Şimdiden uyuyakalmış kel adama değmemek için kendini orta koltuğa gergin bir şekilde sıkıştıran Rachel, "Yasadışılığın dereceleri olduğundan emin değilim," dedi.

"Bununla birlikte Meksika'da fuhuş yasal sanırım. Yanı-lıyor muyum?"

“Eh, bu reşit olmayanlar için geçerli değil,” dedi Ryan. “Üzgünüm, Charlie.”

Charlie omuz silkti. “On altı yaşında göstermiyorum.”

“Meksika’da esrar yasal mı?” diye sordu Rachel.

“Affedersiniz!” dedi annem. Çileden çıkmıştı. “Bu bir aile seyahati. Sizi Meksika’ya kafayı bulmanız veya fahişe tutmanız için götürmüyorum.”

Ve elbette hepimiz ona güldük. Çünkü hepimiz şaka yapıyorduk. En azından ben hepimizin şaka yaptığını düşünüyordum.

“Çok safsın anne!” dedi Rachel.

“Şaka yapıyorduk,” diye ekledim.

“Kendi adına konuş!” dedi Charlie. “Ben ciddiydim. Aslında bu ülkede bana içki servisi yapabilirler.”

Ryan buna güldü.

O zaman birdenbire Charlie’nin, Rachel ve benden ne kadar farklı olduğunu fark ettim. Üstelik bu fark, sadece kardeşler ve liseyle üniversite öğrencileri arasındaki yüzeysel saçmalıklardan değildi. Charlie bizden önemli ölçüde farklıydı.

Rachel ve benim aramızda bir yıldan biraz fazla bir yaş farkı vardı. Her şeyi benzer bir bakış açısıyla birlikte yaşamıştık. Babamız evi terk ettiğinde ben neredeyse dört buçuk yaşındaydım, Rachel ise üç yaşma yeni basmıştı. Annem Charlie’ye hamileydi. Rachel ve ben babamızı tam olarak hatırlamıyor olmamıza rağmen onunla vakit geçirmiştik. Sesini tanıyorduk. Charlie dünyaya geldiğinde onu kucaklayacak yalnızca annem vardı.

Bazen Rachel’la benim bu kadar yakın olmamızın, birbirimiz için bu kadar değerli olmamızın Charlie’yi aramıza almamıza engel olup olmadığını merak ediyordum. Charlie doğduğunda kız kardeşimle ikimize ait bir dilimiz, ikimize ait bir dünyamız vardı. Diğer yandan gerçek şuydu

ki Charlie bizimle olmakla pek ilgilenmezdi. Küçük bir çocukken bize aldırış etmeden kendi içinden geleni yapar, kendi oyunlarını oynardı. Rachel'la benim yaptığım türden şeyleri yapmak istemezdi. Rachel'la benim konuştuğumuz türden şeyleri konuşmak istemezdi. Her zaman kendi yolunda ilerler, bizim onun için planladığımızı geri çevirirdi.

Fakat farklılıklarımız ne kadar fazla olursa olsun büyüdüğümüzde üçümüzün de tıpatıp benzer olması afallatıcıydı. Charlie mizaç ve kişilik olarak Rachel ile bana benze-miyor olabilirdi ancak genetik mirasından kaçamazdı.

Hepimizde aynı çalkık elmacıkkemikleri vardı. Üçümüz de koyu renkli saçlarımızı ve mavi gözlerimizi annemiz-den almıştık. Charlie daha uzun ve ince, Rachel minyon ve daha narindi, bense daha geniş ve kıvrımlıyım. Yine de bir bütünün parçalarıydık; bu kadarı aşıkârdı.

Uçak havalandı ve başka şeylerden konuşmaya başladık. Kemer ikaz ışığı söndüğünde annem yerinden kalkıp tuvalete gitti. O sırada Ryan'ın koridora eğilerek Charlie'ye bir şeyler fısıldadığını gördüm. Charlie gülümsedi ve başını olumlu anlamda salladı.

"Ona demin ne söyledin?" diye sordum. Ryan genişçe gülümseyerek bana bunu söylemeyi reddetti. "Bana söylemeyecek misin?"

"Bu Charlie'yle benim aramda," dedi Ryan.

"Evet," diye araya girdi Charlie tiz bir sesle. "Aramızda."

"Orada ona alkol alamazsın," dedim. "Bu konuda mı konuşuyordunuz? Çünkü yapamazsınız." Sesim kulağa bir narkotik polisimişim gibi geliyordu.

"Alkol almaktan söz eden kim??" dedi Ryan, belki biraz fazla masumca.

"Tamam, öyleyse ne hakkında konuştuğunuzu neden öğrenemiyorum?"

“Bazı meseleler seni ilgilendirmez Lauren,” dedi Charlie bana takılarak.

Ağzım bir karış açık kaldı. Tuvaletten dönen annem yanımıza gelmek üzereydi.

“Sen!” dedim her nasılsa aynı anda hem bağırarak hem fısıldayarak. “Sen on altı yaşındaki erkek kardeşimi sarhoş edeceksin!”

Sonunda muhabbetimizden gına gelen Rachel durumu açıkladı. “Ah, Lauren, uzatma. Ryan eğilip, ‘Bakalım ablanı bir hiç uğruna delirtebilecek miyiz?’ dedi.”

Onaylaması için Ryan’a baktım ve kahkahalarla gülmeye başladı. Charlie de öyle.

“Yemin ederim,” dedi Rachel. “Annem kadar safsın.”

DOKUZ YIL VE BİRKAÇ AY ÖNCE

Yüksek şeref derecesiyle mezun oldum. En yüksek onurla mezun olmayı kıl payı kaçırmıştım ama Ryan bana bu konuyu dert etmememi söyleyip durdu. “Ben sadece mezun oluyorum,” dedi. “Hiçbir dereceye girmeden mezun oluyorum ve benim için işler yolunda. Bu demek oluyor ki senin için işler, yolunda olmaktan daha iyi durumda.”

Onunla beklentilerimi tartışamazdım. Şimdiden bir işim vardı. UCLA’nın mezunlar departmanında bir pozisyonu kabul etmiştim. Psikoloji diplomamı nasıl değerlendirmek istediğimden emin değildim ama bunu zamanla keşfedeceğimi düşünüyordum. Mezunlar departmanı başlangıç için kolay, güvenilir bir yere benziyordu.

Mezuniyet günü, Ryan ve ben oditoryumun zıt uçlarındaydık, bu yüzden sadece sabah konuşabildik ve sonra tören sırasında yüzümüzü tuhaf şekillere sokarak birbirimizi uzaktan eğlendirdik. İzleyiciler arasında elinde kocaman kamerasıyla annemi gördüm. Rachel ve Charlie de onun yanındalardı. Rachel bana el sallıyor, başparmağını kaldırarak destek veriyordu. Birkaç sıra geride Ryan’ın ebeveynlerini ve kız kardeşini gördüm.

Orada oturup adımı okuyarak beni çağıracakları ânu beklerken bunun birçok şeyin sonu olduğunu ve daha önemlisi yetişkin yaşamımın başlangıcı olduğunu fark ettim.

Ryan'la Hollywood'da bir stüdyo daire kiralamıştık. Gelecek hafta, ayın başında taşınacaktık. Çirkin, küçük bir yerd; sıkışık ve karanlıktı. Ama orası bize ait olacaktı.

Önceki gece Ryan'la satın alınacak mobilyalar hakkında tartışmıştık. Ryan ihtiyacımız olan tek şeyin zemine atacağımız bir şilte olduğunu düşünüyordu. Bense artık yetişkin olduğumuzdan bir karyolaya sahip olmamız gerektiği kanaatindeydim. Ryan giysilerimizi koymak için birkaç karton kutunun yeterli olacağını düşünüyordu; ben, şifonyerler kullanmakta ısrarcıyım. Tartışma hararetlendi. Ben ona pintilik ettiğini, yetişkin olmanın ne demek olduğunu anlamadığını söyledim. O bana şımarık bir velet gibi davrandığını, paranın ağaçta yetiştiğini sandığını söyledi. Öyle kötü hissettim ki ağlamaya başladım; o da öyle üzüldü ki yüzü kıpkırmızı oldu.

Ve çok geçmeden ikimizin de hatalı olduğunu kabul ettiği ve son seferki kavgamızdan beri başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir tutkuyla diğerinden özür dilediği kısımdaydık. Hep böyle olurdu. *Seni seviyorumlar, özür dilemelerim ve sensiz ne yapardım bilmemler* kavgası bizi her zaman gölgede bırakırdı.

Sabah yüzümüzde gülümsemelerle, birbirimize sımsıkı sarılarak uyandık. Birlikte kahvaltı ettik. Birlikte giyindik. Keplerimizi ve cüppelerimizi giyerken birbirimize yardım ettik.

Hayatımız yeni başlıyordu. Büyüyorduk.

Kendi sıramla birlikte ayağa kalkıp platforma giden yolda yürüdüm.

"Lauren Spencer."

İlerledim, rektörün elini sıktım ve diplomamı aldım. Göz ucumla Ryan'ı gördüm. Elinde öyle küçük bir levha tutuyordu ki yalnızca ben görebiliyordum. "Seni Seviyorum" yazıyordu. O anda yetişkinlik hayatımızın harika olacağını biliyordum.

YEDİ BUÇUK YIL ÖNCE

Tanişmamızın dördüncü yıldönümünde Ryan ve ben Yosemite Vadisi'nde kamp yaptık.

Okul hayatımız bir buçuk sene önce bitmişti. Ben mezunlar departmanında düzgün bir maaş alıyordum. Ryan da idare edecek kadar kazanıyordu. Yosemite gezisine karar verdiğimizde faturalarımızı ödemenin biraz ötesine geçip para biriktirmeye yeni başlamıştık. Fakat bu gezi bize fazla bir masraf çıkarmayacaktı. Kamp ekipmanını annemden ödünç almıştık ve evden yiyecek taşımıştık.

Oraya cuma akşamüstü geç bir vakitte vardık ve çadırımızı kurduk. Çadır düzgün bir şekilde kurulduğu sırada güneş batmaya ve hava soğumaya başlamıştı, bu yüzden hemen yattık. Ertesi sabah uyandığımızda Vernal Şelalesi'nin tepesine tırmanmamız gerektiğine karar verdik. Ziyaretçi el kitabında Vernal Şelalesi'nin zorlu bir tırmanış sunduğunu, bununla birlikte tepesinden manzaranın hayal edebileceğinizin ötesinde olduğunu yazıyordu. Bunun üzerine Ryan, "Hayal edebileceğimin ötesinde bir şey görme havamdayım," dedi. Böylece yürüyüş botlarımızı giyip arabaya bindik.

Ryan'ın gezimizden bir hafta önce annemi arayıp bana evlilik teklifi etmek için onayını istediğini biliyordum. Anneme bir yüzük seçtiğini söylediğini de biliyordum.

Ailem sır tutamazdı. Bunu denerdik ama hepimiz iyi bir şeyi kendimize saklayamayacak kadar heyecanlı insanlardık. Çatlak bir borudan olduğu gibi taşar, ağızımızdan dökülürdü. Hal böyleyken Vernal Şelalesi'nin tepesine tırmandığımızda, bir noktada Ryan'ın tek dizinin üzerine çökmesini bekliyordum.

Gelgelelim el kitabı oldukça yanıltıcıydı. Vernal Şelalesi'ne çıkmak yalnızca zorlu bir tırmanış değildi. İmkânsızmış gibi hissettiriyordu. Sürekli bitmesine az kaldığını, tepeye yakın olduğumuzu düşünüyordum. Fakat bir yılan gibi kıvrılarak dağa tırmanan patika yüzünden dönülen her köşeden sonra önünüzde saatlerce sürecek bir uğraş olduğunu fark ediyordunuz. Katetmeniz gereken tehlikeli yollar, dik yokuşlar, dinlenemeyeceğiniz bölgeler vardı. Bir süre sonra kayalardan birinin üstüne oturdum. Ayak bileğimde derin bir yara açılmıştı. Çorabımın içinde kanıyor olduğu halde yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İlerlemeye devam etmek zorundaydım.

Tüm bunlara rağmen tırmanış boyunca önümüzde ve arkamızda gayet iyi idare ediyormuş gibi görünen gruplar vardı. Hatta yüzlerinde gülümsemeyle aşağı inen insanlar vardı; tepeye ulaşmayı başardıkları için kendileriyle gurur duyuyorlardı. Onları yakalarından tutup beni ileride neyin beklediğini söylemeleri için zorlamayı istedim. Ama ne anlamı vardı? Belki beni ne tür zorlukların beklediğini bilmezsem pes etmem gerektiğini de bilmezdim.

İkinci saat itibarıyla Ryan'la dağların içine yerleştirilmiş basamaklardaydık. Basamaklar öyle çarpık ve dikti ki ayağınızın tamamını üzerlerine sığdıramazdınız. Yakında bir şelale vardı; o zaman kendi kendime şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: *Güzel bir şelale fakat öyle yorgunum ki bu umurumda bile değil.* Bu dağın tepesine ulaşmayı asla başaramayacakmış gibi hissediyordum. Şu sözde hayal edebi-

leceğimin ötesindeki manzaraya gelince, pekâlâ, artık onu hayal edip edememek umurumda değildi. Saçlarım alnıma yapışmıştı. Bluzum terden sırlıslıklamdı. Yüzüm bir domates kadar kırmızıydı. Bu durumum nişanlanmaya uygun değildi. Hem Ryan'ın niyetinin bu olduğundan bile emin değildim. Niyetinin evlilik teklifi yapmak falan olmadığı fikrine kapılmaya başlıyordum.

Ryan'a geri dönmeyi isteyip istemediğini sormayı düşündüm. Cevabı evet olursa büyük ihtimalle zaten hiçbir planı mahvetmiş olmazdım. Cevabı hayır olursa devam ederdim. Dağın geri kalanını tırmanıp ne olacağını görürdüm.

"Geri dönmek ister misin?" diye sordum. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Ryan güçbela nefes alabiliyordu. Benden birkaç basamak gerideydi. Benden daha formda olduğu halde kayarsam beni tutmak için arkada kalmakta ısrar etmişti.

"Tabii," dedi. "Tamam."

Ansızın hayal kırıklığına uğramıştım. Ryan geri dönebileceğimizi söyleyene kadar bana evlenme teklifi etmesini nasıl dört gözle beklediğimi fark etmemiştim. Bu tıpkı, akşam yemeğinde ne istediğinize emin olmadığınız ve birinin size Çin yemeği önerdiği anda bir hamburger yemeyi ne kadar çok istediğinizi fark ettiğiniz bir duruma benziyordu.

"Ah, iyi," diyerek arkamı dönüp yavaşça gerilemeye başladım. Bu an iki açıdan başarısızlık gibi görünüyordu. Dağdan aşağı ilerlerken gördüğüm tüm o insanları düşündüm. Muzaffer görünüyordular. Dağdan inmeye başladığımda yanlarından geçeceğim tüm o insanlara muzaffer görüneceğimi biliyordum. Bu, başarı ve başarısızlığın ne kadar benzer görünebileceğinin bir ispatıydı. Bazen gerçeği yalnızca siz bilirsiniz.

“Ah, bekle,” dedi Ryan. Sırt çantasını yeniden düzenlemek için eğildi. Bunu yaparken basamağın kenarına tehlikeli bir şekilde yakın olması beni korkuttu. Doğrudan şelaleye düşebilirmiş gibi görünüyordu.

Ama düşmedi. Elini uzattı ve bir dizini güven vermeyen bir basamağa dikkatle yerleştirdi. Bana bakarak şöyle dedi, “Lauren, seni hayatımda hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Sen bu dünyaya gelme sebebinsin. Beni şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha mutlu ediyorsun. Sensiz yaşayamam.” Gülümsüyordu, buna rağmen ağzının kenarları gerilmeye ve titremeye başlıyordu. Sesindeki güven sarsılmaya başladı. Titrek bir hale geldi. Önümüzdeki grubun bize döndüğünü fark ettim. Ryan’ın birkaç basamak aşağısındaki çocuk grubu durmuş bekliyordu.

“Lauren,” dedi, artık heyecanını neredeyse hiç saklayamıyordu, “benimle evlenir misin?”

O şelale birdenbire hayatım boyunca gördüğüm en muhteşem şelaleymiş gibi geldi. Ryan’ın yanına gitmek için basamakları koşarak indim ve kulağına fısıldadım, “Evet.” Bir an bile tereddüt etmedim. Aklımda mutlak ve kesin cevabım dışında hiçbir şey yoktu. *Evet. Evet. Evet. Deli misin? Evet!*

Ryan bana sarılırken ağlıyordum. Aniden on erkeğin enerjisine sahipmişim gibi hissettim. Yolumuza devam edersek o basamakları çıkabileceğimi biliyordum. O lanet olası dağın tepesine ulaşabilirdim.

Ryan arkasına dönüp bağırdı, “Evet dedi!” İnsanlar alkışlamaya başladı. Ryan’ın vadi boyunca yankılanan sesini duyabiliyordum. Bir kadın haykırdı, “Tebrikler!” Yemin ederim, sanki tüm Yosemite bunu paylaşıyormuş gibi hissettim.

Kendimizi ilerlemeye zorladık ve bir saat içinde tepeye varmıştık. Vernal Şelalesi hayal edebileceğim her şeyin

ötesinde, muhteşem bir yerdi. Ryan'la ayaklarımızı geniş ırmağa sokarak, hızla akan suyun bizi temizlemesine izin vererek, sincapların fındık yemesini ve kuşların başımızın üzerinde süzülmesini izleyerek orada vakit geçirdik. Paketlediğimiz sandviçleri yerken geleceğimiz hakkında konuştuk. Olası düğün tarihlerinden, ne zaman çocuk sahibi olacağımızdan, bir ev satın alıp almayacağımızdan söz ettik. Düğünün yaklaşık bir sene içinde olabileceğini düşünüyorduk. Çocuklar, otuz yaşına gelene kadar bekleyebilirdi. Ev için duruma göre hareket etmemiz gerekecekti. Gerçekten fiziksel olarak bulutların üzerinde olduğumdan mı yoksa mecazi anlamda öyle hissettiğimden mi bilmiyorum ama o akşamüzeri güneşin daha parlak ışıldadığını, dünyanın ellerimin arasında olduğunu hissediyordum. Gelecek hayli kolay görünüyordu.

Sonunda oradan ayrıldığımızda ikimiz de bunu gönülsüzce yaptık. Önceden yapamayacağımı, çabama değmeyeceğini hissettiğim bu tırmanış şimdiye kadar yaptığım en önemli şey gibi gelmeye başlamıştı.

ALTI YILDAN BİRAZ DAHA ÖNCE

Düğünden iki ay önce yeni bir yatak satın almak için alışverişe çıktık. Büyük boy bir yatak almaya niyetliydik. Şiltesi, bazası, yatak başı ve çarşaflarıyla büyük boy bir yatak daha ucuz bir seçenektir. Kullanışlıydı. Fakat yatak satan bir mağazaya gidip seçeneklere bakmaya başladığımızda bütçemizi aşmaya teşvik edildik. Yan yana yerleştirilmiş, biri büyük boy, diğeri ekstra büyük boy yataklara bakıyorduk. Ryan yanımda duruyordu, kollarını omuzlarıma dolamıştı ve kulağıma fısıldadı, "Hadi en büyük olanı ısmarlayalım. Tüm sevişmelerimizi otel sevişmelerine dönüştürelim." Kalbim pır pır etti ve kızardım. Ardından satıcıya dönüp ekstra büyük boyu alacağımızı söyledim.

ALTI YIL ÖNCE

Düğünümüzü temmuz ayında yaptık. Los Angeles'ın hemen dışında, bir otelin geniş çimenliğinde gerçekleşen bir açık hava düğünüydü. Gelinlik giydim. Buketimi fırlattım. Tüm gece dans ettik, Ryan beni etrafında döndürdü, beni dibinden ayırmayarak herkese gururla gösterdi. Kutlamalar bittikten sonraki sabah arabaya atlayıp balayımızı geçireceğimiz yere doğru yola koyulduk. Costa Rica veya Paris gibi yerlere gitmeyi veya bir gemiyle İtalya Rivierası'nı gezmeyi düşünmüştük. Fakat gerçek şuydu ki bunlara yetecek kadar paramız yoktu. Dolayısıyla balayını daha ucuz tutmaya karar verdik. Arabayla Big Sur'a gidecek, bir haftalığına ormanın içinde kimsenin bizi bulamayacağı küçük bir kulübede kalacaktık. Bir şömine ve güzel bir manzaradan başka bir lükse ihtiyacımız yokmuş gibi hissediyorduk.

Öğle saatleri trafiğine yakalanmadan mesafeyi hızla katetme umuduyla sabah erkenden yola çıktık. Önce kahvaltı, sonra öğle yemeği için mola verdik. Yirmi soruda tahmin oyunu oynadık. Kasabalardan geçerken radyoyu kurcalayarak yerel istasyonları ayarlama görevi bana aitti. Âşıktık, evliliğin yeniliği mest ediciydi. *Karı-koca* sözcükleri, kulağa bir sihre sahipmiş gibi geliyordu. Bildiğimiz diğer sözcüklerle kıyaslayınca bunları söylemek daha eğlenceliydi.

Lastik patladığında Big Sur'a iki saatlik bir uzaklıktaydık. Yeni evli sersemliğimizden dolayı gürültülü patlama ikimizi de korkuttu. Önce ben sıçradım; Ryan'm tepkisi benim hemen arkamdan geldi.

"Siktir," dedi.

"Sakin ol," dedim ona. "Sorun yok. Tek yapmamız gereken Triple A'i* aramak. Buraya gelip her şeyi halledeceklerdir."

"Triple A'i arayamayız," dedi.

"Elbette arayabiliriz," dedim ona. "Cüzdanımda kartı var. Hemen bakayım."

Başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi yeniden ve kaderine boyun eğmiş bir pozisyonda ellerini ensesine koydu. "Yenileme ücretini ödemeyi unuttum."

"Ah," dedim. Sesimdeki hayal kırıklığı belirgindi.

"Hatırlatma geçen ay geldi ve üzerinde ayın on beşine kadar ödememiz gerektiği yazıyordu fakat... düşün ve iş yerinde olan bitenler yüzünden ben..." Omuz silkti ve sesi savunmacı bir tona büründü. "Unuttum, tamam mı? Özür dilerim, unuttum."

Ona kızgın değildim. Bir hata yapmıştı. Ama şimdi, bu konuda ne yapacağımıza dair çok endişeliydim. Bu duruma düşmüş olduğum için hüsrân duyuyordum. Triple A'i arayamıyorsanız bir tekerleği nasıl tamir edebilirsiniz ki? Bunu kendi başına nasıl yapabileceğini bilen bilen türde insanlar değildik. Triple A'e ihtiyaç duyan türde insanlardık. O an bu özelliğimizden hazzetmiyordum. Doğrusu yol kenarında kalmış işe yaramaz iki ahmak olduğumuzu düşünüyordum.

"Lastiği nasıl tamir edeceğini bilmiyorsun, değil mi?"

---

* American Automobile Association: Kuzey Amerika'da motorlu taşıtlara yol yardımı dahil hizmet sağlayan bir otomobil federasyonu. Kâr amacı gütmeyen bir üyelik hizmetidir. -çn

diye sordum. Ryan'ın bunu yapmayı bilmediğinden haberdardım. Bunu sormamalıyım.

"Hayır," dedi. "Bilmiyorum. Bunu vurguladığın için teşekkürler."

"Of, kahretsin," dedim. Sesimi saran nezaket tamponu zayıflıyor ve öfkemi açığa çıkarıyordu. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Bilmiyorum!" dedi. "Bu beklenmedik bir şeydi."

"Evet, tamam, bu durumda ne yapacağız? Hiçliğin ortasında bir yol kenarındayız. Kulübeye nasıl ulaşacağız?"

"Bilmiyorum, tamam mı? Ne yapacağımızı bilmiyorum. Galiba bagajda yedek bir lastik vardı," dedi bunu doğrulamak için arkaya doğru yürürken. Bagajı açınca, "Evet, var," dedi. "Fakat bir krikomuz yok, yani ne yapacağımızı bilmiyorum."

"Eh, bir şeyler düşünmek zorundayız."

"Sen de bir şeyler düşünebilirsin, biliyorsun," dedi. "Bu yalnızca benim sorumluluğum değil."

"Hiçbir zaman öyle olduğunu söylemedim, tamam mı? Tanrım..."

"Öyle mi? O zaman parlak fikrin nedir?"

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Ben... Neden şu anda kavga ediyoruz? Balayındayız."

"Biliyorum!" dedi. "Bunu biliyorum! Bunun balayımızda başımıza gelmesinin beni ne kadar üzdüğü hakkında bir fikrin var mı? Aylardır dört gözle beklediğimiz bu tatili yüzüme gözüme bulaştırdığım için nasıl bir hayal kırıklığı yaşadığımı biliyor musun?"

Ryan'ın kendine kızdığı zamanlarda ona kızmam tamamen imkânsızdı. Kendini herhangi bir şeyden dolayı suçluyor olabileceğinden kuşkulandığım anda bir dondurma gibi erirdim. Böyle bir durumda onunla kavga edemezdim.

Ryan hata yaptığını kabul edene kadar kavgayı sürdür ve sonrasında akşamın geride kalanının tamamını her şeyi , telafi etmeye çalışmakla, onu tam anlamıyla mükemmel olduğuna ikna etmeye çalışmakla geçirdim.

“Bebeğim, hayır,” dedim. “Hiçbir şeyi mahvetmedin. Bu tatil iyi olacak. Yemin ederim. Kesinlikle iyi olacak.” Yolun kenarında ona sarılarak başımı göğsüne gömdüm ve elini tuttum.

“Özür ilerim,” dedi içtenlikle.

“Hayır!” dedim. “Özür dileme. Triple A faturasını ödemek bir tek senin sorumluluğunda değildi. İkimizin de başına gelebilirdi. Düğün sebebiyle başımız çok kalabalıktı. Haydi,” dedim çenesini yukarı kaldırarak. “Bunun morali-mizi bozmasına izin vermeyeceğiz.”

Ryan gülmeye başladı. “İzin vermeyecek miyiz?”

“Asla!” dedim onu neşelendirmeye çalışarak. “Şaka mı yapıyorsun? Ben özellikle iyi vakit geçiriyorum. Yanlış hatırlamıyorsam balayımız çoktan başladı.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedim. “Bunu bir oyuna çevireceğiz. Yoldan geçen ilk arabayı el sallayarak durdurmaya çalışacağım, tamam mı? Dururlarsa, bir krikoları varsa ve onu bize ödünç verirlerse, ben kazanırım. Sonraki arabada sen denersin. Krikoyu kim alırsa o kazanır.”

Ryan bir kez daha güldü. Onun güldüğünü görmek çok güzeldi.

“İkimiz de bir krikonun nasıl kullanıldığını bilmiyoruz,” diye belirtti.

“Tamam, bir şekilde halledeceğiz. Ne kadar zor olabilir? Eminim Google’dan nasıl yapılacağını öğrenebiliriz.”

“Pekâlâ, dediğin gibi olsun sevgilim,” dedi.

Fakat Ryan’ın hiç şansı olmadı. Yoldan geçen ilk arabayı el sallayarak durdurdum ve krikolarını kullanmamıza izin

verdiler. Hatta bize ne yapmamız gerektiğini öğrettiler ve yedek lastiği takarken yardım ettiler.

Göz açıp kapayıncaya dek tekrar yoldaydık; ne öfkeden ne de hayal kırıklığından bir iz kalmıştı. Başımı omzuna dayadığımda sırtım vites kolunun üzerinde rahatsız bir biçimde büküldü. Sadece ona yakın olmak, ona temas etmek istiyordum. Konumumun rahatsız olması önemli değildi.

Lastik bizi Big Sur'daki pansiyona kadar götürdü. Sağ tarafımızı ağaçlar kuşatıyor, sol tarafımızda devasa uçurumlar Pasifik'e iniyordu. Tepemizdeki gökyüzü maviden kızıl bir turuncuya dönmeye başlamıştı.

Big Sur kulübelerini tercih eden balayı çiftlerinden biri olarak girişimizi yaptık. Resepsiyondaki kadın daha önce bunun örneklerini çok görmüşe benziyordu. Bizimle ilgili hiçbir şey ona yeni gelmese de bu durum bizim için tamamen yeniydi.

Uzak duvarında elektrikli bir şömine bulunan kiralık kulübemiz küçük ve rahattı. Valizlerimizi bıraktığımızda Ryan evdeki yatağımızın kulübedekinden daha büyük oluşuyla dalga geçti. Ancak her şey çok samimi hissettiriyordu. Ryan benimdi. Ben onundum. Zor kısım sona ermişti: düğün, detaylar, planlama, aileler. Artık sadece biz vardık, birlikte yeni hayatımıza adım atıyorduk.

Valizlerimizi açıp yerleştirmeden yatağa uzandık. Ryan üstüme kaydı. Ağırlığını bana vererek beni aşağı bastırdı ve şilteye daha fazla gömdü. Maskülen, güçlü bir erkek seçmişim.

"Bebeğim, çok üzgünüm," dedi bana. "Eve döner dönmeyiz Triple A üyeliğini yenileyeceğim. Hatta şimdi yapacağım! Bunu şimdi yapabilirim."

"Hayır," dedim. "Bunu şimdi yapma. Şimdi yapmanı istemiyorum. Olduğun yerden ayrılmanı hiç istemiyorum."

"Hayır mı?"

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Öyleyse şimdi ne yapalım?” diye sordu Ryan. Sevişmek istediğinde hep bunu sorardı. Bu, bana bunu söyletme yoluydu. Söylemek istediği şeyleri bana söyletmeyi oldum olası severdi.

“Bilmiyorum,” diyerek ona takıldım. “Ne yapsak?”

Beni öperken, “Aklında bir şey varmış gibi görünüyor,” dedi.

“Aklımda hiçbir şey yok. Aklım bomboş,” dedim geniş bir gülümsemeyle. İkimiz de dile getirilmeyen her şeyin farkındaydık.

“Hayır,” dedi. “Benimle sevişmeyi düşünüyorsun, seni sapık.”

Yüksek sesle güldüm, kahkaham öyle yüksek çıktı ki küçük odayı doldurdu. Ryan köprücük kemiğimi öpüyordu. Başta bunu nazıkçe yapıyordu, ardından boynumdan yukarı doğru yalamaya başladı. Kulak mememe ulaştığında artık hiçbir şey komik görünmüyordu.

ÜÇ YIL ÖNCE

Kısa bir süre önce yeni bir işe başlamıştım, yine mezunlar departmanındaydım ama bu kez Occidental Üniversitesi'ndeydim.

Beni bu pozisyon için eski iş arkadaşım Mila tavsiye etmişti. UCLA'daki mezunlar departmanında birlikte çalışmıştık ve Mila önceki yıl ayrılarak Occidental'a geçmişti. Yeniden onunla birlikte çalışma düşüncesi beni heyecanlandırmıştı ve dışarıya açılmaya hevesliydim. UCLA'yı seviyordum ama yetişkin hayatımın tamamını orada geçirmiştım. Yeni bir topluluk tanımak istiyordum. Yeni insanlarla tanışmak istiyordum. Ayrıca Occidental'ın kampüsünün nefes kesici olmasının da bir zararı yoktu. Bir manzara değişikliği yapmak istiyorsanız güzel bir manzara seçmeniz gerekliyordu.

Artık daha fazla para kazandığımdan Ryan'la yeni bir ev bulmaya karar vermiştik. Hancock Parkı'nda gördüğümüz kiralık ev bizi âdeta büyülemişti. Evet, bizim için fazla büyüktü. Bizim için fazla pahalı görünüyordu. Teknik olarak ikinci bir yatak odasına veya bir bahçeye ihtiyacımız yoktu. Ama o evi istiyorduk. Böylece Ryan telefonunu çıkarıp kiralık levhasında yazan numarayı tuşladı.

“Merhaba, şu anda Rimpau'daki mülkünüzün önünde

duruyorum. Onu ne kadara kiralıyorsunuz?" dedi Ryan ve ardından dikkatle dinledi.

"Hıhı," dedi. Diğer kişinin ne söylediğini duyamıyordum. Ryan volta atıyordu. "Kiraya tüm faturalar dahil mi?"

Ev sahibinin ona ne fiyat verdiğini duymak için sabırsızlanıyordum.

"Bunu karşılayamayız," dedi Ryan. Hayal kırıklığıyla arabamızın kaportasına oturdu. "Hem bu levhanın bir süredir burada olduğunu fark ettim." Blöf yapıyordu. Ryan'ın böyle bir şeyden haberi yoktu. "Pazarlık payınızı öğrenmek istiyorum." Dinledi ve sonra bana baktığında ona gülümsedim. "Tamam, şu an açık mı? Karımla içeri bir göz atabilir miyiz?"

Ryan bakışlarını bir su borusuna yöneltti. "Evet, anlıyorum. Baktıktan sonra sizi tekrar arayacağım." Telefonu kapattı ve ön kapıya koştu. Ryan anahtarı su borusundan aldı, böylece içeri girdik.

Los Angeles'ın büyük kısmı kalabalık caddeler ve üst üste binmiş binalardan oluştuğu halde, Hancock Park'ın neredeyse tamamında evler vardı. Uzun, geniş sokaklar ve kaldırımların iç tarafına yapılmış evlerle doluydu. Muhtin büyük bölümü 1920'lerde inşa edilmişti ve burası da istisna değildi. Ev eski ama görkemliydi. Dış cephe sıvası pütürlüydü; içeride etkileyici kemerli girişleri, ahşap döşemesi, baklava biçiminde karo döşeli bir mutfak vardı. Odalar küçük ve dardı ama yine de bizim için kusursuzdu. Bu evdeki hayatımı görebiliyordum. Kanepemizi nereye koyacağımızı görebiliyordum. Kendimi savaş öncesi por-selen lavaboda dişlerimi fırçalarken görebiliyordum.

"Bu evin kirasını karşılayamayız, değil mi?" diye sordum Ryan'a.

"Burayı istiyorsan kirayı halledeceğim," dedi Ryan evin ortasında dururken. Ev bomboş olduğundan sesi odanın

en uzak köşelerine kadar hızla ulaşıyordu. “Ev sahibi kadını kirayı karşılayabileceğimiz bir ücrete indirmeye ikna edeceğim.”

“Nasıl?” diye sordum. Başlangıç fiyatını bilmiyordum ve Ryan’ın bunu söylememesi bana aklımızdaki rakamdan çok daha yüksek olduğunu düşündürüyordu.

“Sadece... burayı istiyor musun?” diye sordu.

“Evet, burayı istiyorum. Fena halde istiyorum.”

“O halde bu evi senin için tutacağım.” Ryan ön kapıyı kullanarak evden çıktı ve kaldırıma geri döndü. Bense mutfağa yürüdüm ve arka bahçeye açılan sürgülü cam kapıları açtım. Bahçe küçük ve kullanışsızdı; çimen ve birkaç çalılıktan oluşan ufak bir arsaydı. Fakat köşede yaşlı bir limon ağacı vardı. Limonlar gövdesinin etrafına saçılmıştı; çoğunun kabuğu, toprağa değdiği yerden çürüyordu. Görünüşe göre kimse limon ağacıyla ilgilenmiyordu. Bir süredir kimse onu sulamamış veya budamamıştı. Kimse onunla ilgilenmemişti. Bahçeye çıktım ve hâlâ başımın üzerindeki dalda duran limona uzandım. Onu döndürerek ağaçtan kopardım ve kokladım. Temiz ve taze kokuyordu.

Limonu Ryan’a göstermek için ön bahçeye götürdüm. Ryan hâlâ telefundaydı, kaldırımda bir ileri bir geri yürüyordu. Konuşmanın nasıl gittiğini çözmeye çalışarak dikkatle ona baktım. Sonunda kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı ve gülümsedi. Bana lotoyu kazanmışız gibi baktı. “Bir eylül mü? Evet, uygun.”

Telefonu kapattığında kollarına koştum, sıçrayarak bacaklarımı beline doladım. Ryan bir kahkaha attı.

“Başardın!” dedim. “Bana evi tuttun!” Ona limonu uzattım. “Bir limon ağacımız var! Taze limonata, limonlu kek ve... limonlu diğer şeyleri yapabileceğiz! Bunu nasıl başardın?” diye sordum. “Fiyatı aşağı çekmesini nasıl sağladın?”

Ryan yalnızca başını salladı. "Bir sihirbaz asla sırlarını söylemez."

"Hayır ama cidden, nasıl yaptın?"

Gülümseyerek sorumu geçiştirdi. Her nedense bilmeyi tercih ediyordum. Ryan mümkün olmayanı mümkün kılmıştı. Sırrını bilmemeyi yeğliyordum. Bana diğer imkânsız şeylerin de mümkün olabileceğini düşündürüyordu. Belki tek yapmam gereken çok fena istemektir ve istediğime gerçekten sahip olabilirdim.

O gece çoktan duvar boyası renklerine bakmaya ve eşyalarımı toplamayı düşünmeye başlamıştım. Yeni evimize öyle bağlanmıştım ki halihazırdaki dairemizin görüntüsüne daha fazla katlanamıyordum.

Bilgisayarımın başında yeni evimizi nasıl dekore edeceğimi kafamda canlandırıp internetten alışveriş yaparken, Ryan bana yaklaştı ve bilgisayarı kapattı.

"Hey!" dedim. "Ben ona bakıyordum!"

Ryan gülümsedi. "Şey, sanırım şu anda bilgisayarı kullanamıyorsun," dedi. "Acaba zaman geçirmek için ne yap-sak?"

"Efendim?" diye sordum. Ne kastettiğini biliyordum.

"Diyordum ki... geç oldu ve belki de yatağa gitmeliyiz. Oraya gittiğimizde ne yapsak ki?" Sevişmek istiyordu. Bunu benim söylememi istiyordu.

"Fakat ben buna bakıyordum!" dedim. Bunu söylerken sesim heyecanlıydı fakat aslında pek havamda değildim.

"Aklında bir şey olmadığına emin misin? Yapmak istediğin herhangi bir şey?"

Belki ne istediğini söyleseydi ona bunu verebilirdim. Oysa benim yapmayı istediğim bu değildi. Ve öyleymiş gibi numara yapmayacaktım.

"Evet, tam olarak ne yapmak istediğimi biliyorum," dedim. "Perdelere bakmaya devam etmek istiyorum!"

Ryan iç geçirdi ve bilgisayarımı yeniden açtı. “Hiç eğlenceli değilsin,” dedi gülerek ve odadan çıkmadan önce beni yanağımdan öptü.

Diğer odaya seslenerek, “Ama beni hâlâ seviyorsun, değil mi?” diye takıldım ona.

Başını tekrar içeri soktu. “Daima seveceğim,” dedi. “Son nefesime kadar.” Hemen sonra kendini yere attı; dili dışarıda, gözleri kapalı ölü taklidi yaparak yerde yatıyordu.

“Öldün mü?” diye alay ettim.

Ryan sessizdi. Büsbütün hareketsiz kalmakta anormal derecede iyiydi. Hatta göğsü bile nefes alış verişiyle yükselip alçalıyordu.

Yerde yattığı noktaya gidip onu şakacı bir şekilde dürttüm.

“Görünüşe göre gerçekten ölmüş,” dedim yüksek sesle. “Ah, pekâlâ.” İç çektim. “Böylece perdelere bakmak için daha fazla vaktim kalır.”

O anda beni yakalayıp kendisine doğru çekti, parmaklarını koltukaltlarıma gömerek bana hem kahkaha hem de çılgılık attırdı.

Beni gıdıklamaya son verdiğinde, “Ya şimdi, ha?” dedi. “Şimdi ne yapmak istiyorsun?”

“Sana söyledim,” dedim ona gülümseyerek ayağa kalkarken. “Perdelere bakmak istiyorum.”

. . .

Taşınmamızın ertesi günü ben hâlâ kutuları boşaltırken ve yatak odasını boyama konusunda düşünürken Ryan içeri girdi ve “Bir köpek almamız gerektiğini düşündüğümü söylersem ne dersin?” dedi.

Elimdeki giysileri kutularına geri attım ve ayakkabılarımı giymek için koridorda yürümeye koyuldum. “Derim

ki, bugün pazar ve barınaktan bir köpek sahiplenmek için uygun bir zaman. Anahtarlarını al.”

Yarı şaka yapıyordum ama Ryan beni durdurmadı. Arabaya atladık. Tabelalara bakarak sürdük. Eve üç yaşında, sarı bir Labrador olan Butter’la^{*} birlikte döndük. Tüm eve çişini ve kakasını yaptı, tüm gece arka ayağıyla boynunu kaşıyarak bizi uyutmadı ama onu sevdik. Ertesi sabah adını Thumper^{**} olarak değiştirdik.

Birkaç hafta sonra Ryan’la birlikte bir köpek kapısı taktık ve işimiz bittiği anda Thumper arka bahçeye fırladı. Onun oradan oraya koşturmasını, çitten atlamasını ve sonrasında güneşin altında bir yere yayılmasını izledik.

Sonunda eve döndüğünde yerde oturmuş esneme hareketleri yapıyordum. Doğrudan içeri girip kucağıma oturdu. Dışarıda oynamaktan sıkılmıştı. Bana yakın olmak istiyordu.

Bir köpeği bu kadar çok sevebildiğime inanmadığımdan yarım saat ağladım. Nihayet kendimi toparladığımda kucağımın ve Thumper’ın patilerinin her yanının yapış yapış olduğunu fark ettim. Temiz ve güzel kokuyordu.

Thumper’ın limonlarla oynamaktan hoşlandığını anladım.

---

* (İng.) Tereyağı. -çn

** (İng.) Patırtı çıkaran, gürültücü. -çn

İKİ YIL ÖNCE

Bir akşam çarşafı yıkiyordum ve şilte koruyucuyu yıkamanın da vaktinin geldiğine karar verdim. Böylece hepsini yataktan çıkartıp çamaşır makinesine attım.

Şilte koruyucuyu yatağa geri koymaya gittiğimde ortasında kocaman, iyice eskimiş, koyu bir leke fark ettim. Koruyucunun geri kalan kısmı bembeyazken bu dikdörtgen biçimli parça grimsiydi.

Yatağa serip Ryan'a gösterdim.

"Tuhaf, değil mi?" dedim. "Bu nasıl oldu?"

Ryan lekeye dikkatlice bakarken Thumper odaya girdi. Yatağın üstüne sıçradı ve koyu sarı kürklu bedenini soluk gri lekenin tam üstüne yerleştirdi. Büyük, kirli patilerini siyah burnunun altında kavuşturarak büyük, siyah gözleriyle ikimize baktı. Gizem çözülmüştü. Suçluyu bulmuştuk.

Ryan'la birbirimize bakıp gülmeye başladık. Ryan'ın bu kadar şiddetli kahkahalar atışını izlemeyi seviyordum.

"Öyle pis ki," dedi Ryan, "kumaşı kalıcı olarak lekeleyebiliyor."

Thumper bize hemen hemen hiç bakmıyordu. Kendisine gülünmesi onu ilgilendirmiyordu. Yatağın ortasında çok mutluydu.

Örtüleri serebilmek için onu kısa bir süreliğine yataktan

kovduk. Yastıkları ve yorganları serdik. Ardından yatağa girdiğimizde Thumper'a geri gelebileceğini söyledik.

Anında yerine zıpladı.

Ryan ışığı söndürdü.

"Bunun," dedim ortamımızdaki Thumper'ı, Ryan'ı ve kendimi işaret ederek, "yeterli olduğunu hissediyorum. Bu kötü bir şey mi? Demek istediğim üçümüzün, sen, ben ve bu köpeğin, ihtiyacımız olan her şey olduğunu hissediyorum. Buna bir çocuk eklemek için sabırsızlandığımı hissetmiyorum. Bu kötü bir şey, değil mi?"

"Her zaman otuz yaşında çocuk sahibi olacağız derdik zaten," dedi Ryan sanki otuz yaşımıza onlarca yıl varmış gibi.

"Evet, biliyorum," dedim. "Ama yirmi sekiz yaşındasın. Kısa zaman sonra ben de yirmi sekiz olacağım. Otuzuma za iki yıl kaldı."

Ryan bunu düşündü. "Evet, iki yıl uzun bir süre gibi görünüyor."

"Gerçekten iki yılda çocuk sahibi olmaya hazır olacağımızı düşünüyor musun? Şimdiye kadar o noktaya geldiğimizi hissediyor musun?"

"Hayır," dedi açıkça. "Sanırım hissetmiyorum."

Bir süre sessiz kaldık ve ışıkları çoktan kapattığımızdan dolayı bu sessizliğin konuşmanın sona ermiş olmasından mı yoksa uyka dalmak üzere olduğumuzdan mı kaynaklandığından emin değildim.

Hafif dalmış ve rüya görmeye başlamışken Ryan'ın konuştuğunu duydum, "Otuz yaş kararımız yalnızca bir varsayımdı. Belki bunu otuz ikiye çekebiliriz. Veya otuz dörde."

"Evet," diye söze karıştım. "Veya otuz altıya. Hatta birçok insan kırk yaşından sonra çocuk sahibi oluyor."

“Veya hiç olmuyor,” dedi Ryan. Bu dediğinde gizli bir anlam yoktu. Ryan’ın ses tonunda bir ima yoktu. Söylediği sadece bir hakikatti. Bazı çiftler hiçbir zaman çocuk sahibi olmazdı. Bunun yanlış bir yanı yoktu. Hazır olmanın, bunu isteyip istemediğini bilmemenin yanlış bir yanı yoktu.

“Doğru,” dedim. “Yani bunu akışına bırakabiliriz. Sırf öyle planladık diye bunu otuz yaşında yapmak zorunda değiliz.”

“Doğru,” dedi. Sözcük havada asılı kaldı.

Ne istediğimize karar vermek için çok zamanımız vardı. Hâlâ gençtik. Yine de daha önce hissetmediğim türde bir hayal kırıklığı hissetmekten kendimi alamadım: Bu, geleceğin tam olarak kafamızda canlandırdığımız gibi olmayacağına dair bir histi.

“Seni seviyorum,” dedim karanlığa.

“Ben de seni seviyorum.” dedi Ryan ve ardından uykuyla daldık, Thumper ortamıydı.

BİR BUÇUK YIL ÖNCE

Yatakta dergi okuyordum. Ryan televizyon izliyor ve Thumper'ı okşuyordu. Neredeyse gece yarısıydı, yorgundum ama içim kemiren bir şey vardı. Dergiyi bir kenara bıraktım.

"En son ne zaman seviştiğimizi hatırlıyor musun?" diye sordum Ryan'a.

Bakışlarını televizyondan ayırmadı; televizyonu ne kapattı ne de sesini kısıtı.

"Hayır," dedi, daha fazla düşünmeden. "Neden?"

"Şey, bunun... bilirsin... pek iyi bir durum olmadığını düşünmüyor musun?"

"Sanırım."

"Bir dakika şu televizyonu kapatır mısın?" dediğimde gönülsüzce de olsa bunu yaptı. Bana baktı. "Diyorum ki belki bu üzerinde çalışmamız gereken bir şeydir."

"Üzerinde çalışmak mı? Bu kulağa berbat geliyor." Ryan güldü.

Ben de güldüm. "Hayır, biliyorum ama bu önemli. Eskiden sürekli sevişirdik."

Ryan yine güldü fakat bu kez sebebinden emin değildim. "Bu ne zamandı?" diye dalga geçti.

"Ne? Sürekli! Bazen bunu günde dört kez falan yaptığımız olurdu."

"Yani bunu çamaşır odasında yaptığımız zaman mı?" diye sordu.

"Evet!" dedim doğrularak, sonunda benimle aynı fikirde olmasından heyecan duyuyordum.

"Veya kırk beş dakika içinde üç kez yaptığımız zaman mı?"

"Evet!"

"Veya Westwood'da bir ara sokakta park edilmiş arabamın arka koltuğunda seviştiğimiz zaman mı?"

"Bahsettiğim tam olarak buydu!"

"Bebeğim, bunların hepsi üniversitede oldu."

Ona baktım, bakışlarına karşılık verirken bunun doğru olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordum. Tüm bunlar üniversitede miydi? Hem üniversiteden bu yana ne kadar zaman geçmişti? Yedi yıl.

"Eminim o zamandan beri yine çılgın şeyler yapmışızdır, değil mi?"

Ryan başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, yapmadık."

"Kesinlikle yaptık," dedim, sesim hâlâ iyimserdi.

"Bu önemli bir mesele değil," dedi Ryan kumandayı alıp televizyonu tekrar açarken. "Neredeyse on yıldır beraberiz. Sürekli sevişmeye son vermemiz kaçınılmazdı."

"Peki," dedim televizyonun gürültüsünden sesimi duyurmaya çalışarak, "belki de buna biraz renk katmalıyız."

"Tamam," dedi. "Renk katalım öyleyse."

Işığı kapatırken, "Belki de ben renk katarım!" dedim onunla şakalaşarak. Fakat... bilirsiniz, bunu hiç yapmadım.

BİR YIL ÖNCE

Yazın ortasında bir cuma akşamıydı. En uzun, en güneşli günleri yaşıyorduk. Ryan'ın işten sonra birkaç arkadaşıyla buluşacağını ve eve biraz geç geleceğini biliyordum, bu yüzden doğrudan eve gitmek yerine arabayı Burkbank'e sürerek IKEA'ya gittim. Yeni bir sehpa almayı tasarlıyordum. Thumper eski sehpanızın bir bacağını baştan sona çiğnemişti.

, Yeni bir sehpa seçip ödemeyi yaptığım da vaktin düşündüğüm den daha geç olduğunu fark ettim. Evin yolunu tutmak için otoyola çıktım ve uzun bir trafik kuyruğu olduğunu gördüm. Bir kanalda, 5 numaralı otoyolda zincirleme bir araba kazası olduğunu anons edildiğini duyana kadar yerel radyo kanallarını gezdim. O zaman bir süre orada kalacağımı anladım.

Trafik yeniden ilerlemeye başlayana kadar yaklaşık kırk beş dakika geçti ve o zamana dek ruh halimin önemli derecede düzeldiğini hissettim. Birkaç arabanın frenlerine asıldığını gördüğümde otoyolda uçarcasına ilerliyordum. Trafik bir kez daha tamamen kilitlendi.

Tam zamanında yavaşladım ama hemen ardından aniden bir şeyin bana çarptığını hissettim. Araba sarsılarak öne doğru savruldu.

Kalbim büyük hızla atmaya, beynim paniğe kapılmaya başladı. Dikiz aynamdan baktım ve alacakaranlıkta şerit değiştiren lacivert bir araba gördüm.

Otoyolun kenarına yanaşmaya koyuldum ama oraya varana dek bana çarpan araba emniyet şeridi boyunca hızlanarak gözden kayboldu.

Ryan'ı aradım. Cevap yoktu.

Emniyet şeridinde arabadan indim, arabamın arkasına bakmak için yavaşça hareket ettim. Arabanın arkasının sağ yarısı tamamen ezilmişti. Stop lambalarım kırılmış, bagaj içeri göçmüştü.

Tekrar Ryan'ı aradım. Cevap yoktu.

Hüsrarla arabaya bindim ve eve sürdüm.

Oraya vardığımda Ryan kanepede oturmuş televizyon izliyordu.

"Tüm bu zaman boyunca burada mıydın?" diye sordum.

Televizyonu kapatıp bana baktı. "Evet, içmeyi ertele-dik."

"Seni aradığımda neden telefonuna cevap vermedin? İki seferinde de?"

Ryan elinin muğlak bir hareketiyle odanın diğer ucunda duran telefonunu işaret etti. "Üzgünüm. Sesi kapalı herhalde. Sorun ne?"

Sonunda çantamı bıraktım. "Biri arabama çarptı, daha doğrusu çarpıp kaçtı," dedim. "Ama ben iyiyim."

"Aman Tanrım!" dedi Ryan arabaya bakmak için pence-reye koşarken. İyi olduğumu söylemiştim. Ancak ne olursa olsun, bana bakmak için koşmaması beni rahatsız etmişti.

"Araba kötü durumda," dedim. "Ama eminim sigorta hasarı karşılayacaktır."

Bana döndü. "Sana çarpan kişinin plakasını aldın, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Alamadım. Her şey çok hızlı oldu."

"Bunu kimin yaptığını söyleyemezsen," dedi Ryan, "hasarı karşılamazlar."

"Özür dilerim Ryan!" dedim. "Biri bana çarptığı ve plakasını vermeye zahmet etmediği için özür dilerim."

"Oradan hızla uzaklaşırken plakasını alabilirdin," dedi Ryan. "Demek istediğim yalnızca bu."

"Evet, bunu yapamadım, tamam mı?"

Ryan bana sadece baktı.

"Lafı gelmişken, ben iyiyim. Benim için endişelenme. Bir araba kazası geçirdim ama kimin umurunda, değil mi? Yeter ki tüm hasarı sigorta şirketi karşılasın."

"Söylemek istediğimin bu olmadığını biliyorsun. İyi olduğunu biliyorum. İyi olduğunu söyledin."

Haklıydı. Bunu söylemiştim. Fakat yine de sormasını beklerdim. Bana sarılmasını ve benim için üzülmesini isterdim. Bana ilgi göstermesini isterdim. Ayrıca, derinlerde bir yerde, ben 5 numaralı güney otoyolu emniyet şeridinde ne yapmam gerektiğini bilmez bir halde dikilirken burada oturup film seyrediyor olmasına gerçekten ama gerçekten kızmışım.

"Tamam," dedim bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Sigorta şirketini arayacağım."

"Bunu benim yapmamı ister misin?" diye sordu.

"Ben yaparım, teşekkürler."

Hasar talebimi kayda geçiren kadın nasıl olduğumu sordu. Bana, "Ah, çok üzgünüm," dedi. Bir kaza durumunda bunu herkese söylediklerinden emindim. Çok ilgili ve anlayışlı davranmak üzere eğitildiklerine emindim. Yine de bu iyi hissettirmişti. Tüm bilgileri onunla birlikte yeniden gözden geçirdikten sonra bana sigorta şirketinin her şeye karşın hasarı karşılayacağını söyledi. Bizim yalnızca muafiyet indirimini ödememiz gerekiyordu.

Telefonu kapattığımda oturma odasına geçip Ryan'ın yanına gittim.

"Hasarı ödeyecekler," dedim. Sesimi nazik tutmaya çalışıyordum ama aslında ne kadar yanıldığını bilmesini istiyordum.

"Harika," dedi.

"Yalnızca muafiyet indirimini ödememiz gerekiyor."

"Anladım. Kulağa sanki plakayı alsaydık daha iyi olurdu gibi geliyor. Sanırım bir dahaki sefer için dersimizi aldık."

Ona aşağılık herif dememek için tüm irademi kullanmam gerekti.

ALTI AY ÖNCE

“A kşam yemeği için nereye gitmek istersin?” diye sordum Ryan’a. İşten eve yirmi dakika geç gelmişti. İşten eve her zaman geç geliyordu sanki. Bazen arardı, bazen aramazdı. Ama her halükârda, daima o eve gelene kadar açlıktan öldüğümü hissederdim.

“Fark etmez,” dedi. “Sen ne yemek istersin? Ben sadece İtalyan istemiyorum.”

İnledim. Asla belli bir restoran seçmezdi. “Vietnam?” dedim ön kapının yanından paltomu alırken. Bir restoranda fikir birliğine varır varmaz harekete geçmek istiyordum.

“Böö,” dedi huysuz bir sesle. Vietnam restoranı istemiyordu.

“Yunan? Tayland? Hint?”

“Eve pizza söyleyelim,” dedi. Bunu söylerken paltosunu çıkardı. Evde kalmaya karar vermişti. Halbuki ben dışarı çıkmak istiyordum.

“Daha şimdi İtalyan istemediğini söyledin,” dedim.

“Pizza diyorum.” Ses tonu biraz sertti. “Bana ne istediğimi sordun. Pizza istiyorum.”

“Affedersin, yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordum ona. “Bana kızgın gibisin.”

“Ben de sana aynısını soracaktım.”

"Hayır," dedim alttan almaya, cana yakın görünmeye çabalayarak. "Tek istediğim karnımı doyurmak."

"Ben pizza menüsünü getireyim."

"Bekle." Onu durdurdum. "Dışarı gidemez miyiz? Son zamanlarda hep bu tip şeyler yiyormuşum gibi geliyor. Dışarıda bir yere gitmek hoşuma gider."

"Peki, o halde Rachel'ı ara. Üzgünüm. İşte uzun bir gün geçirdim. Çok yorgunum. Buna katılmasam olmaz mı?"

"İyi," dedim. "İyi, Rachel'ı arayacağım."

Telefonumu elime alıp kapıdan dışarı yürüdüm.

"Akşam yemeği için dışarı çıkmak ister misin?" diye sordum Rachel daha alo demeden.

"Bu akşam mı?" diye sordu Rachel, şaşırmıştı.

"Evet," dedim. "Neden bu akşam olmasın?" Tamam, önceki gün öğle yemeğinde görüşmüştük ve ondan iki gece önce içki içmeye çıkmıştık ama ne olmuş ki? "Kendi kız kardeşimle dört gün içinde üç kez görüşmem mi?"

Rachel bir kahkaha attı. "Hayır, yani, dört gün içinde yedi kez görüştüğümüz olmuştu, bunu iyi biliyorsun. Hatta sekiz. Dokuz. Dört günde on kez bile olabilir. Demek istediğim bugün Sevgililer Günü. Ryan ve senin planlarınız olduğunu farz ettim."

Sevgililer Günü. Bugün Sevgililer Günü'ydü. Kendi kız kardeşime bile bunu unuttuğumuzu itiraf edemediğimi fark ettim.

"Doğru, hayır, aynen ama Ryan'ın mesaiye kalması gerekiyor," dedim. "Bu yüzden sen ve ben belki bir yemeğe gidebiliriz diye düşündüm."

"Tamam, açıkçası ben hazırım!" dedi. "Bir sevgilim yok, her zamanki gibi. Hadi gidelim."

DÖRT AY ÖNCE

Ryan'ın iş için bir haftalığına San Francisco'ya gitmesi gerekiyordu. Pazartesi akşamından cumartesi sabahına kadar evde olmayacaktı.

Bana onunla gitmek isteyip istemediğimi sordu.

"Hayır," dedim duraksamadan. "Tatil hakkımı saklasam daha iyi."

"Anladım," dedi. "Öyleyse seyahat departmanına tek başıma olacağımı söyleyeyim."

"Evet, tabii."

Haftalar geçti ve kendimi tek başıma geçireceğim zamanı sabırsızlıkla beklerken buldum. Bu benim için, çocukken Disneyland'e gitme düşüncesiyle eşdeğerdi.

Sonra gitmesi gereken tarihten bir hafta önce beni işten aradı ve yolculuğun iptal edildiğini söyledi.

"İptal mi?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Böylece gelecek hafta boyunca evde olacağım."

Sesimin ikna edici olduğunu umarak, "Bu harika!" dedim.

"Evet," dedi Ryan. Sesi ikna edici değildi.

ÜÇ AY ÖNCE

Cüzdanımı kaybettim. Mağazadayken yanımdaydı. Satın aldığım elbiseyi ödemek için kredi kartımı çıkardımı hatırlıyordum. O sırada Ryan erkek bölümündeydi.

Sonra etrafta biraz daha dolaştık, arabaya bindik ve eve geldik. Cüzdanımın eksikliğini o zaman fark ettim.

Oturma odasını, kanepa yastıklarının altını, arabayı ve araba yolunu aradık. Alışveriş merkezine geri dönmem gerektiğini biliyordum. Mağazadan arabaya kadar dolaştığımız yerlerde izini sürmeliydim.

"Sanırım mağazaya geri dönmeliyiz," dedim özür diyen bir sesle. Kötü hissediyordum. Cüzdanımı ilk kez kaybetmiyordum. Doğrusu onu her altı ayda bir kaybederdim. Sadece üç seferinde onu tekrar bulamamıştım.

"Sen git," dedi Ryan eve geri yönelirken. Arabayı kontrol etmeyi yeni bitirmiştik. "Ben burada kalacağım."

"Gelmek istemiyor musun?" diye sordum. "Hazır dışarıdayken akşam yemeği yiyebiliriz."

"Hayır, eve bir şey sipariş edeceğim."

"Bensiz mi?" diye sordum.

"Ha?"

"Akşam yemeğini bensiz mi yiyeceksin?"

"İstersen seni beklerim," dedi bana bir iyilik yapıyor muş gibi.

"Hayır, sorun değil. Fakat kızgın görünüyorsun. Kızgın mısın?"

Omuz silkti.

Onu kışkırtmaya çalışarak gülümsedim. "Bunun tatlı olduğunu düşünürdün, hatırlıyor musun? Cüzdanımı sürekli kaybetmemin? Dağınıklığımın sevimli olduğunu söyledin."

Sabırsız bir şekilde bana baktı. "Evet, şey," dedi, "on bir yıldan sonra her şey eskiyor."

Ve eve girdi.

Arabaya binip evden uzaklaşmaya başladığımda cüzdanım yolcu koltuğunun altından kaydı.

Önemi yoktu. Yine de ağladım.

ALTI HAFTA ÖNCE

Ryan'ın otuzuncu doğum günüydü. Geceyi arkadaşlarıyla dışarıda, bir bardan diğerine dolanarak geçirdik.

Eve döndüğümüzde Ryan beni yatak odasında soymaya başladı. Gömleğimin düğmelerini açtı, ardından saçım-daki tokayı çıkararak saçlarımın omuzlarıma dökülmesine izin verdi. Bunun nasıl ilerleyeceği gözlerimin önünden hızla geçti. Ryan boynumu öpecek ve bizi yatağa götürecekti. Her zaman yaptığı şeyleri yapacak, her zaman söylediği şeyleri söyleyecekti. Ben tavana bakarken dakikaları sayacaktım. Hiç havamda değildim. Uyumak istiyordum.

Önü açık gömleğimin kenarlarını tutup birbirine yaklaştırdım. "Havamda değilim," dedim ondan uzaklaşıp pijamalarımaya yönelirken.

İç geçirdi. "Bugün benim doğum günüm," dedi ellerini gömleğimden çekmeden yakınımdaya kalarak.

"Bu akşam olmaz, üzgünüm, ben sadece... başım ağrıyor ve çok yorgunum. Gece boyunca dışarıda dumanlı bir bardaydık, ee... pek seksi hissetmiyorum."

"Duşa girebiliriz," dedi.

"Belki yarın," diye teklif ettim tartışmaya son verircesine pijama altımı giyerken. "Bu sana uyar mı? Yarın?"

"Lauren, doğum günüm bugün." Sesi şakacı veya rica

eden bir tonda değildi. Beni, fikrimi değıştirmemi bekle-
diğine dair bilgilendiriyordu. Birdenbire bu beni çileden
çıkardı.

Ona inanmaz bir ifadeyle baktım. "Öyleyse ne olmuş?
Sana bir borcum falan mı var?"

GEÇEN HAFTA

Ryan bana önceki gecedен artan hamburgerinin nerede olduğunu sordu.

"Akşam yemeğinde Thumper'ı onunla besledim," dedim. "Köpek mamasına ekledim."

"Onu yiyecektim," dedi bana kendisinden bir şey çalmışım gibi bakarak.

"Üzgünüm," dedim onun bu denli ciddi oluşuna gülerек. "Gerçi epey mide bulandırıcıydı," diye ekledim. "Onu isteyeceğini sanmıyorum."

"Sanki ne istediğime dair bir fikrin varmış gibi," dedi ve bir su şişesi kapıp uzaklaştı.

ŞU ANDA

Dodger Stadyumu'ndan eve dönüş yolculuğu soğuk ve yalnız geçti; halbuki dışarısı yirmi yedi dereceydi ve arabada iki kişiydik. Bir süre birbirimizi incelikle yok saymak için radyoyu kullandık ama eninde sonunda bunun incelikle bir ilgisi olmadığı açığa çıktı.

Araba yoluna park ettiğimizde ondan uzaklaşabileceğim için rahatladım. Evimizin ön kapısına geldiğimizde Thumper'ın kapıda hafifçe inlediğini duyduk. Tek başına kalmakla bir sorunu yoktu ama bizi duyduğu anda, yemin ederim ki bizi birkaç blok öteden duyabiliyordu, birdenbire bir bağımlılık onu ele geçiriyordu. Orada olduğumuzu anladığı anda bizsiz nasıl yaşadığını unutuyordu.

Ryan anahtarını kilide soktu. Bana doğru dönüp duraksadı. "Üzgünüm," dedi.

"Hayır, asıl ben üzgünüm," diye karşılık verdim. Ancak ne için üzgün olduğumu gerçekten bilmiyordum. Aylardır sebepsiz yere üzgün olduğumu hissediyordum. Ne hata yapıyordum gerçekten? Bize neler oluyordu? Bu konuda kitaplar okumuştum. Tüm kadın dergilerinde rastlanan, evliliğin monotonlukları ve evliliğinizi hareketlendirin benzeri makaleleri okumuştum. Size gerçek bir şey anlatmıyorlardı. Hiçbir cevapları yoktu.

Ryan kapıyı açtı ve Thumper bize doğru koştu. Onun heyecanı yalnızca kendi mutsuzluğumuzun altını çiziyordu. Neden daha fazla onun gibi olamıyorduk? Neden memnun edilmem kolay değildi? Ryan beni gördüğünde neden bu denli mutlu olamıyordu?

“Bir duş alacağım,” dedi Ryan.

Karşılık olarak hiçbir şey demedim. Banyoya yöneldi, bense yere oturup Thumper’ı okşamaya başladım. Kürkü beni sakinleştiriyordu. Yüzümü yaladı. Burnunu kulağıma sürttü. Bir dakikalığına olsun iyi hissettim.

Ryan banyodan, “Lanet olsun!” diye bağırıyordu.

Bir an için gözlerimi yumarak kendimi hazıladım.

“Ne oldu?” diye seslendim.

“Kahrolası sıcak su bir damla bile akıyor. Ev sahibini aradın mı?”

“Ev sahibini senin arayacağını sanıyordum.”

“Neden bu işleri hep benim yapmam gerekiyor? Neden bunlar her seferinde benim sorumluluğum oluyor?” diye sordu. Banyo kapısını açıp bir havluyla karşımda dikildi.

“Bilmiyorum,” dedim. “Sadece genellikle sen yaparsın. Bu yüzden yine senin halledeceğini düşündüm. Üzgünüm.” Bunu söyleme şeklimden üzgün olmadığımı biliydim.

“Neden yapacağını söylediğin işleri hiçbir zaman yapmıyorsun? Kahrolası telefonu kaldırıp ev sahibini aramanın nesi zor?”

“Bunu yapacağımı hiç söylemedim. Maden benim yapmamı istiyordun söylemeliydin. Kafandan geçenleri okuyamam.”

“Ah, tamam. Anladım. Benim hatam. Sıcak suyumuz olmadığına göre birinin ev sahibini araması gerektiğinin açık olduğunu düşündüm.”

“Evet,” dedim. “Bu ortada. Bununla birlikte bunu senin yapacağını düşünmek de benim için normal. Genellikle

bunu yapan kişi sen olduğun için. Tıpkı bu evin tüm kahrolası çamaşırını benim yıkadığım gibi.”

“Ah, yani evin çamaşırını yıkaman seni bir tür azize mi yapıyor?”

“Mkemmел. Kimin yaptığının bir önemi yoksa kendi çamaşırını yıkayabilirsin. Çamaşır makinesini nasıl kullanacağını biliyor musun?”

Ryan bana güldü. Hayır, benimle *alay etti*.

“Biliyor musun?” dedim. “şaka yapmıyorum. Nasıl çalıştığını bilmediğine yüz papeline iddiaya girerim.”

“Eminim bunu ozebilirim,” dedi. “Ben sandığın gibi su katılmamış bir geri zekli değilim.”

“yle olduğunu düşünmüyorum.”

“Ah, evet Lauren. Evet, böyle düşünüyorsun. Tüm dünyadaki en mkemmел kişiyymişsin ve ev sahibini aramak dışında lanet olası bir haltı beceremeyen aptal kocan başına kalmış gibi davranıyorsun. Bak ne diyeceğim? Sıcak su vanasını ben tamir edeceğim. Çünkü sen çamaşır yıkamak gibi zeki insanlara göre olan tüm karmaşık işleri yapıyorsun.” öfkeyle kıyafetlerini tekrar giymeye başladı.

“Nereye gidiyorsun ki?” dedim ona.

“şu lanet vanayı tamir edebilir miyim diye bakmaya!” diye cevap verdi ayakkabılarını eşit derecede öfke ve aceleyle giyerken.

“şimdi mi? Neredeyse gece yarısı oldu. Burada kalıp benimle konuşman gerekiyor.”

“Boş ver Lauren,” dedi Ryan. n kapıya doğru yürüdü. Eli kapı tokmağındaydı, çıkmaya hazırlanıyordu. Thumper neyin ortasında kaldığından habersiz ayaklarımın dibinde duruyordu.

“Bunu boş veremeyiz Ryan,” dedim. “Bunu boş veremeyeceğim. Aylardır ‘boş veriyoruz’ zaten.”

Tüm kavgalarımız aslında bununla ilgiliydi. Sıcak su veya Dodger Stadyumu’ndaki otopark hakkında kavga

etmiyorduk. Para, kıskançlık veya iletişim becerileri hakkında kavga etmiyorduk. Nasıl mutlu olacağımızı bilmediğimiz için kavga ediyorduk. Mutlu olmadığımız için kavga ediyorduk. Artık birbirimizi mutlu etmediğimiz için kavga ediyorduk. Ve bence, en azından kendi adıma konuşacak olursam, bu mesele oldukça tepemi attırıyordu.

“Bu sorunu çözmeliyiz Ryan. Tam üç haftadır birbirimizi çıldırtıp duruyoruz. Geçen ay belki tek bir keyifli akşam geçirmişizdir. Geri kalanı bunun gibiydi.”

“Bunun farkında olmadığımı mı düşünüyorsun?” dedi Ryan elini çılgınca sallayarak. Genellikle emin ve kontrollü olan tavrı, sinirlendiğinde denetimsiz ve şiddetli bir hal alıyordu. “Ne kadar sefil durumda olduğumun farkında olmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Sefil mi?” dedim. “Sefil mi?” Bu söylediğine karşı çıkmazdım. Mesele bunu söyleme şekliydi. Bunu, onu sefil duruma getiren benmişim gibi söylüyordu. Tüm bunlara sebep olan benmişim gibi.

“Az önce senin söylediğinden farklı bir şey söylemiyorum. Lütfen sakın ol.”

“Sakin mi olayım?”

“Söylediğim her şeyi bir soru biçiminde tekrarlamaktan vazgeç.”

“O halde bir parça daha açık olmayı dene.”

Ryan iç geçirdi, elini alına götürerek bir beyzbol şapkasının siperiymişler gibi parmaklarıyla onu örttü. Şakaklarını ovdu. Ne zaman bu kadar dramatik biri olmuştu, bilmiyordum. Yolda bir yerde süper sakın, kendine hakim kişiden, *bu* adama, yüksek sesle iç geçiren ve çarmıha gerilmiş İsa’yımı gibi şakaklarını ovan *bu* adama dönüşmüştü. Sanki dünyanın yükü *onun* omuzlarındaydı. Bir şey söylemek istediğini anlıyordum ama konuşmuyordu. Başlıyor ve hemen sonra susuyordu.

Neden kafasından geçen her şeyi söylemesi için ısrar ettiğimi bilmiyordum. Fakat böyle kavga ettiğimizde onun kendini tuttuğunu görmeye katlanamıyordum. Nedenini biliyor musunuz? Ben biliyorum. Çünkü gerçekten kendinizi tuttuğunuzda konuşmaya hiç başlamazsınız. Öte yandan, onun yaptığı bu değildi. Bir şey söylemeyecekmiş gibi yaptığı noktada bu küçük numarayı sergiliyordu ama er ya da geç bir şey söyleyeceği belliydi.

"Söyle şunu," dedim.

"Hayır," dedi. "Önemli bir şey değil."

"Ama görünüşe göre önemli. Çünkü kendini güçbela tutuyorsun. Yani, devam et. Lanet olası gece boyunca bekleyemem."

"Neden biraz sakinleşmiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Bazen tam bir pislik oluyorsun."

"Evet, peki, sen de bir kaltaksın."

"Affedersin?"

"İşte başlıyoruz. Prenses Hazretleri'nin gücüne gitti."

"Bir kaltak olarak adlandırılmak herkesin gücüne gider."

"Senin az önce bana pislik demenle aynı şey."

"Aslına bakarsan değil. Bu oldukça farklı bir şey."

"Lauren, geç bunları, tamam mı? Sana kaltak dediğim için özür dilerim. Nasıl adlandırılmak istiyorsan onu söylemişim gibi davran. Mesele şu ki ben bundan bıktım. Her küçük sorunun epik boyutlarda bir felakete dönüşmesinden bıktım. Lanet olası bir Dodgers maçına bile her fırsatta mızıldanmaya başlayan varlığın olmadan gidemiyorum." Thumper ayaklarımın dibinden ayrılıp Ryan'a yöneldi. Tarafını seçtiğinden endişe etmemeye çalıştım.

"Eğer sinirli olmamı istemiyorsan beni sinirlendirecek şeyler yapmaktan vazgeç."

“Sorun tam olarak bu! Seni sinirlendirecek bir şey yapmıyorum.”

“Haklısın. Sadece sana gitmek istemediğimi söylediğim halde Dodgers maçına bilet alıyorsun. Bu beni sinirlendirecek bir şey değil, çünkü... neden yaptın gerçekten?” Onu daha iyi görebilmek, gözlerinin içine daha rahat bakabilmek için yemek masasına doğru ilerledim ama vücudumun hızına ve gücüne dikkat etmekte pek iyi bir iş çıkaramadım. Masaya kalçamla öyle sert çarptım ki neredeyse ortasındaki vazoyu deviriyordum. Vazo belli belirsiz de olsa yalpaladı. Onu sabitledim.

“Çünkü Dodgers’ı izlemek istedim ve orada olup olmanın umurumda değildi. Aslında fazladan bileti kibarlık olsun diye aldım.”

Kollarımı kavuşturdum. Onları kavuşturduğumu hissettim. Bunun berbat bir beden dili olduğunu biliyordum. Bunun işleri kötüleştirdiğini biliyordum. Yine de kollarımın başka bir pozisyonda durması mümkün değildi. “Kibarlık olsun diye mi? Yani cuma akşamını tek başına Dodgers’da mı geçirmek istedin? Seninle gelmemi bile istemedin mi?”

“Dürüst olmak gerekirse Lauren,” dedi Ryan, sesi şimdi tamamen sakindi, “benimle gelmeni istemedim. Aylardır benimle bir yere gelmeni istemiyorum.”

Gerçek buydu. Ryan bunu beni incitmek için söyleliyordu. Bunu gözlerinde, yüzünde, bunu söyledikten sonra dudaklarının rahatlama biçiminde görebiliyordum. Bunun beni incitip incitmeyeceğini umursamıyordu. Bunu yalnızca doğru olduğu için söylüyordu.

Bazen insanlar bazı şeyleri öfkeli oldukları için veya üzgün oldukları için ya da intikam almak istedikleri için yaparlar. Ve bu yaptıkları incitebilir. Ama en çok inciten, umursamazlıktan yaptıkları şeylerdir. Sizi üniversitede

söyledikleri gibi umursamazlar. Sizi evlendiğiniz zaman söz verdikleri gibi umursamazlar. Sizi hiç umursamazlar.

O zaman, ufacık bir parçam hâlâ umursadığı için ve Ryan'ın umursamazlığı o ufacık parçamı kızdırdığı için daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey. Yaparken bile gerçekten bunu yaptığımı inanmadığım bir şey.

Vazoyu kaldırdım. Cam vazoyu. Ve onu Ryan'ın arkasındaki kapıya doğru fırlattım. Çiçeklerle beraber.

Ryan'ın başını eğmesini, büzülürcesine omuzlarını kaldırmasını izledim. Thumper'ın dikkat kesilmesini izledim. Suyun havada uçmasını, sapların ve taçyapraklarının dağılıp yere düşmesini ve camın kırılıp daha önce neye benzediğini unutturacak kadar çok parçaya ayrılmasını izledim.

Tüm kırık parçalar yere indiğinde, Ryan kafasını kaldırıp bana afallamış bir ifadeyle baktığında, Thumper diğer odaya kaçtığında umursayan ufacık parçamın yok olduğunu hissettim. Artık ben de hiç umursamıyordum. Bu boktan bir histi. Ama umursamanın en ufak parçasının bile pabucunu dama attırıyordu.

Ryan bir an dik dik bana baktı ve ardından sehpadan anahtarlarını kaptı. Önceden giydiği ayakkabılarıyla tekmeleyerek suyu ve camı yolundan çekti. Ön kapıdan dışarı çıktı.

Ne düşündüğünü bilmiyordum. Nereye gittiğini bilmiyordum. Ne zaman döneceğini bilmiyordum. Doğrusu, tek bildiğim bunun evliliğimin sonu olabileceğiydi. Sonsuz olduğunu düşündüğüm bir şeyin sonu olabileceği.

. . .

Ryan gittikten sonra bir süre kapıya boş boş baktım. Duvara bir vazo fırlattığımı inanamıyordum. Yerdeki kırık cam karmaşasının benim yüzümden olduğuna inanamı-

yordum. Niyetim Ryan'a zarar vermek değildi. Vazoyu ona fırlatmamıştım. Yine de bu hareketimdeki şiddet beni ürkütmüştü. Bunu yapabileceğimi bilmezdim.

Sonunda sırtımı dikleştirip mutfığa gittim ve süpürgeyle farası aldım. Bir çift ayakkabı giydim. Her şeyi süpürmeye başladım. Bu sırada Thumper koşarak odaya girince ona olduğu yerde kalmasını söylemem gerekti. Sözümlü dinleyip oturdu, beni izledi. Cam parçalarının çöp kutusuna düşerken birbirine çarparak çıkardığı şangırtı neredeyse yatıştırıcı geldi. *Hıştırtı. Hıştırtı. Şangırtı.*

Birkaç kâğıt havlu alıp geriye hiç cam kırığı veya ıslaklık kalmaması için bölgeyi sildim, sonra elektrik süpürgesiyle temizledim. Elektrikli süpürgeyi durdurmakta tereddüt ediyordum çünkü temizlik işi bittiğinde ne yapacağımı bilmiyordum. Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum.

Her şeyi yerine koydum ve yatağa uzandım. Onu ne zaman, hangi sebeple aldığımızı hatırladım.

Bize ne olmuştu böyle?

Kafamda kesin ve net bir şekilde konuşan sesi duya-biliyordum. *Artık Ryan'ı sevmiyorum.* Sesin söylediği buydu. *Onu artık sevmiyorum.* Üstelik yüreğimin derinlerinde onun da beni sevmediği gerçeğini bilmek belki de daha üzücüydü.

Tüm parçalar yerine oturuyordu. Tüm meselenin özü buydu, değil miydi? Tüm kavgaların sebebi buydu. Bu yüzden söylediği her şeye karşı çıkıyordum. Bu yüzden eskiden katlandığım hiçbir şeye katlanamıyordum. Bu yüzden bir süredir sevişmiyorduk. Bu yüzden asla birbirimizi memnun etmek için uğraşmıyorduk. Bu yüzden birlikte olmaktan asla memnun değildik.

Ryan ve ben birbirine âşık iki insandık.

Buna sahip olmak ne güzeldi.

Bunun geride kalması ne acıydı.

Ryan gece geç vakitte veya sabah erkenden dnmüş olmalıydı. Hangisi olduğunu bilmiyordum. Eve geldiğinde uyanmamıştım.

Uyandığımda yatağın diğerk tarafında yatıyordu, Thumper ikimizin arasındaydı. Ryan'ın sırtı bana dönüktü. Horluyordu. Bu tarz bir çalkantı yaşadığımız sırada uyuyabilmemiz beni korkuttu. Eskiden nasıl olduğunu, eskiden kavgalarımızın bizi nasıl tüm gece boyunca ve sabaha kadar ayakta tuttuğudüşündüm. Öfkemizi ertesi sabaha erteleyemez, beklemeye alamazdık. O an mağlubiyetin eşisindeyik ve... Ryan horluyordu.

Sabırla uyanmasını bekledim. Sonunda uyandığında bana hiçbir şey söylemedi. Kalkıp banyoya gitti. Mutfağı gidip kendisine bir bardak kahve hazırladı ve yatağı geri döndü. Fiziksel olarak yanımda ama ruhen benimle değildi. Aynı yataktaydık ama onu paylaşmıyorduk.

"Artık bana aşık değilsin," dedim. Bunu söylerken çıkan ses bile tenimin karıncalaşmasına ve adrenalinin artmasına yetti. Titriyordum.

Ryan bir anlığına bana dikkatle baktı, çok şaşırdığına şüphe yoktu ve sonra yüzünü ellerine alarak parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. Ryan yakışıklı bir erkekti. Bunu görmeyi ne zaman bıraktığımı merak ediyordum.

Evlendiğimiz zaman, düğün günümüzde neredeyse benden daha hoştu. Bir delikanlı gibi gülümsediği, gözlerinin kırıştığı ve yıldızlar gibi parladığı düğün fotoğraflarımızın güzel olmasının sebebi kısmen onun güzel olmasıydı. Fakat artık bana özel gelmiyordu.

“Keşke bunu söylemeseydin,” dedi Ryan kafasını kaldırmadan ve ellerini başından çekmeden. Altındaki battaniyeye bakarken donuk görünüyordu.

“Neden?” diye sordum. Birdenbire onun ne düşündüğünü duymaya can attığımı fark ettim; benim hatırlamadığım bir şeyi hatırlayıp hatırlamadığını, yanıldığımı düşünüp düşünmediğini öğrenmeye can atıyordum. Çünkü belki beni ikna edebilirdi. Belki yanıliyordum. Yanılmak istiyordum. Yanılmak çok iyi hissettirecekti. Yanılığında yuvarlanacak; yanılgımın içinde yüzecektim. Onu içime çekip ciğerlerimi ve bedenimi ele geçirmesine izin verecektim. Yanıldığımı haykıracaktım ve rahatlamamın neden olduğu yaşlar gözlerimden öyle şiddetli akacaktı ki âdeta bir vaftiz yerine geçecekti.

“Çünkü şimdi nasıl devam edeceğimizi bilmiyorum,” dedi. “Bu noktadan sonra ne yapacağımızı bilmiyorum.”

Sonunda başını kaldırıp bana baktı. Gözleri birer kan çanağıydı. Parmaklarını saçlarından çektiğinde geride başının üstünde her yöne dağılmış bir karışıklık kaldı. *Ne kastediyorsun?* demek için ağzımı açtım ama bunun yerine, “Ne kadar zamandır farkındasın?” dedim.

Ryan’ın yüzü perişan olmaktan ziyade ruhsuz bir ifade aldı. “Fark eder mi?” diye sordu. Dürüst olmak gerekirse, emin değildim. Yine de üsteledim.

“Ben yeni anladım,” dedim. “Sadece bana âşık olmadığımı ne kadar zamandır bildiğini merak ediyorum.”

“Bilmiyorum. Birkaç haftadır, sanırım,” dedi gözlerini tekrar battaniyeye dikerek. Battaniyenin çizgili ve

rengarenk oluşuna minnettardım. Ryan'ın dikkatini çekiyordu. Böylece, belki bana bakmazdı.

"Bir aydır gibi mi?"

"Evet." Omuz silkti. "Veya dediğim gibi birkaç haftadır."

"Ne zaman?" diye sordum. Neden yataktan çıktığımı bilmiyordum ama ayağa kalkmam gerekiyordu. Bedenimin ayakta olması gerekiyordu.

"Az önce ne zaman olduğunu söyledim," dedi. Kıpırdamadan yatmaya devam etti.

Yatak odasının duvarına yaslanarak, "Hayır," dedim. "Bunu fark etmene ne sebep oldu?"

"Senin fark etmene ne sebep oldu?" diye sordu bana. Battaniyenin çizgileri görevini yerine getirmekte başarısız oldu; Ryan bana bakıyordu. Bakışlarımı kaçırdım.

"Bilmiyorum," dedim. "Kafamda öylece beliriverdi. Bir an neler olup bittiğini bilmiyordum ve sonra birdenbire... anladım işte."

"Bende de aynı şekilde oldu," dedi. "Benim için de aynı şekilde."

"Ama hangi gün? Ne yapıyorduk?" Neden bu bilgiyi araştırmaya ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum. Sadece bu, meselenin onun tarafı, bilmediğim bir şeymiş gibi geliyordu. "Sadece bir fikir edinmeye çalışıyorum."

"Peşini bırak artık, tamam mı?" Bakışları çizgilere geri döndü.

"Sadece dürüst ol, tamam mı? Burada şüpheleri gideriyoruz. Söyle gitsin. Zaten her şey, çirkin her parça ortaya çıkmak üzere. Söyle gitsin. Söyle işte..."

"Başka bir kadına âşık değilim, eğer sorduğun buysa," dedi.

Sorduğum kesinlikle bu değildi.

"Ama ben..." Açıklamaya devam etti. "Onları daha farklı gördüğümü fark ettim."

“Kadınları mı?”

“Evet. Artık onlara bakıyorum. Onlara asla bakmazdım. Aralarından yalnızca birine bakardım ve ben... seni, onları düşündüğüm gibi düşünmediğimi fark ettim.”

“Kadınları mı?”

“Evet.”

Bunun içime işlemesine izin verdim. Thumper yataktan kalktı ve bana doğru yürüdü. Acaba neler olduğunu sezebiliyor muydu? Kapıda ayaklarımın dibine oturup Ryan’a baktı. Kalbim çatırdamaya başladı. Tüm bunlar Thumper’ı kaybetmemle sonuçlanabilirdi.

“Peki bunun anlamı nedir?” diye sordum usulca, nazikçe. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemekle kaderimizi değiştiriyordum. Bizi harekete geçiriyordum. Bizi bu konforlu hapishaneden kesin olarak koparıyordum. Bu sorunu çözecektim. Birçok başka sorunum vardı ve bunun bir dizi bambaşka soruna sebep olacağını biliyordum; diğer yandan hoşlanmadığım biriyle birlikte yaşamak bunlardan biri olmayacaktı. Bundan böyle olmayacaktı.

Ryan bana yaklaştı ve sarıldı. Bu sarılmanın olduğundan daha iyi hissettirmesini istiyordum. Ryan’ın sesi benimki kadar alçak ve sakindi. “Sonuna gelmiş olamayız Lauren. Bu sadece zor bir dönem veya öyle bir şey.”

“Fakat,” dedim, kafamı kaldırıp ona bakarken nihayet uzun zamandır içimde olanı söylemeye hazırdım, “sana katlanamıyorum.”

Bu sözler, bütünüyle tatlı ve içgüdüsel bir rahatlama hissettirse de ağzımdan çıktığı anda hiç söylememiş olmayı diledim. Acısının duyulmasına ihtiyacı olmayan türden bir insan olmayı diliyordum. Acısını kendisine saklayabilen ve diğerlerinin duygularını incitmeyen türden bir insan olmak istiyordum. Ama ben öyle bir insan değilim. Benim öfkem dışa vurmalıydı. Serbest kalmalıydı ve

duvarlardan sekerek en çok incitebileceği kişinin kulaklarına girmeliydi.

Ryan'la birlikte yere çöktük. Sırtlarımızı duvara dayadık, dizlerimizi karnımıza çektik, kollarımızı kavuşturduk. Duruşumuz mükemmel bir uyum içindeydi. Şimdi bunu yapmayı istemesek bile nasıl uyum içinde hareket edeceğimizi öğrenecek kadar uzun yılları birlikte geçirmiştik. Thumper ayaklarımın ucunda oturuyor, karnı onları ısıtıyordu. Ryan'ı, Thumper'ı sevdiğim şekilde sevmek istiyordum. Onu sevmek, korumak, ona inanmak ve köpeğim için yapacağım gibi uğruna otobüsün önüne atlamaya hazır olmak istiyordum. Ama bunlar tamamen farklı iki türde sevgiydi, öyle değil mi? Aynı ismi bile taşımamalıydılar. Ryan ve benim sahip olduğumuz sevgi tükenen cinstendi.

Sonunda Ryan konuşmaya başladı. "Ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yok," dedi. Hâlâ benimle oturuyordu ama artık sırtı kambur, duruşu gerçekten yenik, bakışları doğrudan ahşap zeminimizin düzensiz çivilerine yöneltilmişti.

"Benim de," dedim ona bakarak ve eskiden kokusunun beni nasıl erittiğini hatırladım. Bana öyle yakındı ki kokusunu içime çekip çekemeyeceğimi, o mutluluğu yeniden hissedip hissedemeyeceğimi anlamak için yavaşça havayı kokladım. Belki yeterince derin bir şekilde soluyabilirsem kokusunun burnuma dolacağını ve kalbimi istila edeceğini düşündüm. Belki beni yeniden etkilerdi. Belki yeterince yoğun bir şekilde koklarsam yeniden mutlu olabilirdim. Ama işe yaramadı. Hiçbir şey hissetmedim.

Ryan gülmeye başladı. Sahiden gülebiliyordu. "Neden güldüğümü bilmiyorum," dedi kendini toplarken. "Bu hayatımın en üzücü anı."

Çok geçmeden sesi çatallaştı, gözyaşları süzölmeye başladı ve belki bana bir yıldır ilk kez gerçekten baktı. Yavaşça

ve kararlılıkla kendi kendine tekrarladı, “Bu hayatımın en üzücü ânı.”

Bir an için birlikte ağlayabileceğimizi düşündüm. Bunun iyileşmemizin başlangıcı olabileceğini. Fakat başımı omzuna yaslamak üzere ona yaklaştıırken Ryan ayağa kalktı.

“Ev sahibini arayacağım,” dedi. “Sıcak suya ihtiyacımız var.”

“Ben, ‘evlilik danışmanlığı’, ‘ayrı yaşamak’, ‘açık evlilik’ yazdım,” dedim yemek masamızda otururken. Önümde bir kâğıt parçası vardı. Ryan’ın da önünde bir kâğıt parçası vardı. Açık evlilik fikrine açık değildim. Sadece öneride bulunuyordum. Aynı zamanda açık bir evliliğin söz konusu olmadığını biliyordum, bundan emindim.

“Açık evlilik mi?” diye sordu Ryan. Kafası karışmış görünüyordu.

“Sonuncusunu görmezden gel,” dedim. “Ben sadece... aklıma başka bir fikir gelmedi.”

“Bu fena bir fikir değil,” dedi Ryan ve bunu söylediği anda ondan nefret ettim. Tabii ki böyle söyleyecekti. Tabii ki bunun üstüne atlayan o olacaktı. Başka birini yatağa atma fırsatının üstüne atlayıp da “evlilik danışmanlığı” önerimi yok saymak tam Ryan’a göre idi.

“Sadece...” dedim, kızgınlıkla. “Sadece yazdıklarını oku.”

“Tamam.” Ryan kâğıdına baktı. “Yeniden randevuya çıkmak’ ve ‘ayrılık denemesi’ yazdım.”

“Bunlar ne anlama geliyor bilmiyorum,” dedim.

“Tamam, birincisi senin ayrı yaşamak fikrine benziyor. Farklı yerlerde yaşayıp birkaç randevuya çıkar ve birbiri-mizi daha az görürsek belki bu yürür. Belki üstümüzdeki

yükü biraz hafifletir. Birbirimizi görmeyi daha heyecan verici hale getirir.”

“Tamam, ya ikincisi?”

“Kısa bir süreliğine ayrılırız.”

“Evliliğimiz bitmiş gibi mi demek istiyorsun?”

“Şey, demek istediğim,” açıklamaya koyuldu, “ben taşınırım veya sen taşınırsın, böylece kendi başımıza, birbirimiz olmadan nasıl hissettiğimize bakarız.”

“Ya sonra?”

“Bilmiyorum. Belki ayrı olarak geçireceğimiz zaman bizi... bilirsin, yeniden denemeye hazır hale getirir.”

“Bunu ne kadar süreliğine yapacağız? Birkaç ay mı?”

“Ben daha uzun düşünüyordum.”

“Ne kadar uzun?”

Ryan sorularım karşında sabrını kaybederek, “Bilmiyorum Lauren, Tanrım,” dedi. Birbirimizi sevmediğimizi karşılıklı olarak söylediğimizden beri birkaç hafta geçmişti. O zamandan beri birbirimize temkinle yaklaşıyorduk. Bu, yara bandını çekip çıkarmanın başlangıcıydı. Çok geniş, çok yapışkan bir yara bandını.

“Sadece önerini açıklığa kavuşturmanı istiyorum,” dedim. “Engizisyon Mahkemesi’ndeymiş gibi davranmana gerek olduğunu sanmıyorum.”

“Bir yıl. Bir yıl ayrı kalırız.”

“Ve başkalarıyla mı yatarız?”

“Evet,” dedi Ryan bir aptalmışım gibi bir sesle. “Asıl nokta bu bence.”

Ryan, beni artık diğer kadınları düşündüğü gibi düşünmediğini belirtmişti. Bu canımı acıtıyordu. Yine de neden canımı acıttığını açıklamaya çalıştığımda bir cevabım yoktu. Aslında ben de Ryan’ı o şekilde düşünmüyordum.

“Bunu daha sonra konuşalım,” dedim masadan kalkarken.

“Bunu şimdi konuşmaya hazırım,” dedi Ryan. “Çekip gitme.”

“Senden kibarca rica ediyorum,” dedim tane tane ve işneleyici bir ses tonuyla, “bunu daha sonra tartışabilir miyiz lütfen?”

“İyi,” dedi Ryan masadan kalkıp kendi kâğıdını havaya fırlatarak. “Dışarı çıkıyorum.”

Ona nereye gittiğini sormadım. O kadar sık dışarı çıkıyordu ki cevabının zararsız olacağını biliyordum. Tahmin edilebilir olduğu için ona çok kızıyordum. Bir bara gidip içki içecekti. Sinemaya gidecekti. Basketbol oynamak için arkadaşlarını arayacaktı. Umursamıyordum. Hazır hissettiği zaman geri gelecek ve geldiğinde evdeki hava öyle gergin, öyle boğucu olacaktı ki güçbela nefes alabildiğimi hissedecektim.

Kocam olmadan bir yılın nasıl geçeceğini düşünerek saatlerce kanepede uzandım. Özgürleştirici ve korkutucu hissettiriyordu. Onun başka bir kadınla yattığını hayal ettim ama bu hızla benim başka bir adamla yattığım düşüncesine dönüştü. Bu adamın kim olduğunu bilmiyordum ancak ellerini üzerimde görebiliyordum. Dudaklarını üzerimde hissedebiliyordum. Bana nasıl bakacağını, beni nasıl odadaki tek kadınmışım gibi, dünyadaki en önemli kadınmışım gibi hissettireceğini hayal edebiliyordum. İnce vücudunu ve siyah saçlarını hayal ediyordum. Tök sesini hayal ediyordum. Heyecanlı olduğumu, yıllardır hissetmediğim türden bir heyecan yaşadığımı hayal ediyordum.

Ryan nihayet eve geldiğinde ona haklı olduğunu düşündüğümü söyledim. Bir yıl ara vermeliydik.

Ryan yüksek sesle iç geçirdi ve omuzları çöktü. Konuşmaya çalıştı ama sesi titriyordu. Ona doğru yürüyüp kollarımı omuzlarına sardım. Ağlamaya başladım. Sonunda bir kez daha aynı takımdaydık. Bir süre bunun içinde de-

belendik. Birbirimize sunduğumuz teselliği hissetmek için kendimize izin verdik. Hissettirdiği büyük bir rahatlamaydı. Bir yanığin üstüne soğuk su tutmak gibiydi.

Birbirimizden ayrıldığımızda Ryan kendisinin taşınmasını teklif etti. Yıl boyunca evde kalmaya devam edebileceğimi söyledi. Önerisini kabul ettim. Karşı çıkmadım. Bana bir hediye sunuyordu. Bunu kabul edecektim. Kanepede saatlerce gibi gelen bir süre birbirimize bakmadan sessizce, yan yana, ele ele tutuşarak oturduk. Kavga etmeye son vermiş olmak çok iyi hissettiriyordu.

Sonra ikimizin de Thumper'ı bırakmaya niyetinin olmadığını fark ettik.

Sabahın beşine kadar köpek hakkında kavga ettik.

Ryan'ın eşyalarının büyük kısmı toplanmıştı. Oturma odasının ve yatak odasının her yanında üzerlerine siyah kalemle "Kitaplar" ve "Banyo Malzemeleri" gibi kelimeler karalanmış kutular vardı. Taşıma kamyonu yoldaydı. Ryan yatak odasında ayakkabılarını topluyordu. Her bir ayakkabı tekinin fırlatılır gibi karton kutuya düşüşünü duyabiliyordum.

Birkaç eşyayı kapıp evden çıkmaya hazırlanıyordum. Bunu görmek için burada kalamazdım. Bunun olmasını izleyemezdim. Ryan'ın gidişinden memnundum. Gerçekten memnundum. Kendime bunu tekrar tekrar söyleyip duruyordum. Yeni özgürlüğümü düşünüp duruyordum. Ama bunun, yani özgürlüğün, ne anlama geldiğini bilmediğimi fark ettim. Hareketlerimin sonuçlarının pratikte ne olacağını hiç bilmiyordum. Hazırlığımızla ilgili yalnızca temel şeyleri ele almıştık. Bunun nasıl hissettireceği veya yeni hayatımızın neye benzeyeceğini konuşmamıştık. Sayılara saplı kalmıştık. Banka hesabımızı nasıl böleceğimizi konuşmuştuk. İki kira ödemesini nasıl karşılayacağımızı konuşmuştuk. Onun nasıl sigortamdan yararlanmaya devam edeceğini. Boşanma davası açıp açmayacağımızı. "Onu da zamanı gelince hallederiz," demişti Ryan ve ben de boş

vermiştim. Bu cevap bana uygundu. Kesinlikle bunu resmiyete dökmeğ istemiyordum.

Dün gece Ryan'a evde olup gidişini görmek istemediğimi söyledim. Ryan hafta sonu için evden ayrılmamın ve dilediği gibi taşınabilmesi için onu rahat bırakmamın en iyisi olabileceğinde hemfikirdi. "İhtiyacım olan son şey diş fırçamı paketleme şeklimi eleştirmen," dedi Ryan. Sesi şakacı olmakla beraber sözleri samimiydi. Altındaki gerginliği ve kırgınlığı hissedebiliyordum. Yüzündeki gülümseme aslında siz savaştayken herkes iyi vakit geçiriyormuş gibi numara yapan bir araba satıcısınınđi gibiydi.

Deodorantımı ve yüz temizleme malzememi aldım. Makyaj çantama yalnızca en gerekli parçaları koydum. Diş fırçamı alıp seyahat çantama koymadan önce kirlenmemesi için koruyucu kabını kıllarının üstüne kapattım. Ryan genellikle kendi diş fırçasını plastik bir torbaya sokuştururdu. Diş fırçasını paketleme şekli konusunda savunmacı davranmakta haklıydı. Bunu yanlış yapıyordu. Tüm malzemelerimi çantama koyup fermuarını kapattım. İyi ya da kötü, gitmeye hazırdım.

Planım arabamla doğrudan Rachel'ın evine gitmekti. Ryan'la aramızın iyi olmadığını Rachel biliyordu. Ne kadar gergin olduğumu fark etmişti. Ryan'ı ne kadar sık eleştirdiğimi, hakkında ne kadar nadiren iyi konuştuğumu fark etmişti. Ama aramızın iyi olduğuında ısrar ediyordum. Bunu ona itiraf etmenin beni neden bu kadar zorladığını bilmiyordum. Sarurım bunu saklamamın sebeplerinden biri de Rachel'a söylemenin bunu gerçek kılacak olmasıydı. Bu konuyu tüm detaylarıyla Mila'ya çoktan anlatmıştım. Gerginlik, kavgalar, aşkın kayboluşu, ayrılık planı. Her nedense, kafamda Mila'nın bunu bilmesinin durumu geri dönölmez yapmayacağını düşünüyordum. Diğer yandan Rachel'ın öğrenmesiyle bu durum resmiyet kazanacaktı.

Bir tanık olacaktı. Vazgeçip hiç olmamış gibi davranamayacaktım. Belki bir arkadaş ve bir kız kardeşin farkı budur: Bir arkadaş sorunlarınızı o anda dinleyebilir ama kız kardeşiniz geçmişteki her şeyi hatırlar ve size hatırlatır. Ya da belki bu, arkadaşlar ve kız kardeşler arasındaki bir fark değildir. Belki bu, Mila ve Rachel arasındaki farktır.

Ne var ki bu gerçekten yaşanıyordu. Taşıma kamyonu gelmişti. Bununla başa çıkacaksam Rachel'a ihtiyacım vardı. Elimi tutup bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek Rachel'a. Bana inanacak Rachel'a. Ona evliliğimin batmakta olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Benim batmakta olduğumu. Başarılı ve kendine hakim abla görüntümün bir numaradan ibaret olduğunu. Artık aklı başında kardeş olmadığımı.

Ryan'ı yatak odasında giysi kutularını taşıırken buldum. Mobilyaları önceden bölüştük. İkimizin de kendi hesabımıza alışverişe çıkması gerekecekti. Şimdi benim yeni bir televizyona ihtiyacım vardı. Ryan'ın tencere ve tavalara ihtiyacı olacaktı. Önceden bir bütün olan şimdi iki yarım gibi görünüyordu.

"Tamam," dedim. "Çıkıyorum ve bunu yapman için seni yalnız bırakıyorum." Ryan'ın gelip ona yardım edecek arkadaşları vardı. Bana ihtiyacı yoktu.

Bana ihtiyacı yoktu.

"Tamam," dedi giysi dolabına bakarak. Bizim giysi dolabımıza. Benim giysi dolabıma. Sonunda bana baktığında ağladığını gördüm. Nefes alıp vererek kendini kontrol etmeye, duygularını dizginlemeye çalışıyordu. Birdenbire dolup taşan kalbim beni ele geçirdi. Onu böyle bırakamazdım. Yapamazdım. Onu acı içinde bırakamazdım.

Bana ihtiyacı vardı.

Ona doğru koştum. Kollarımı doladım. Yüzünü bana gömmesine izin verdim. Ryan kendini koyuverirken ona

sarıldım ve sonra, “Bak ne diyeceğim. Bu aptalca. Burada kalacağım,” dedim. Bu ayrılık fikri tümüyle zorlama ve saçmaydı. Tek ihtiyacımız olan bir uyarı işaretiydi. Ve bu bir uyarı işaretiydi. Ne kadar budalaca davrandığımı-
zı görmek için ihtiyacımız olan buydu. Tabii ki birbirimizi seviyorduk! Her zaman sevdik. Sadece kısa bir süre bunu unuttuk ama şimdi her şey yoluna girecekti. Sınırları zorladık ve dersimizi aldık. Bunu gerçekten yapmamıza lüzum yoktu. Bitti. Bu garip deneye tam burada son verip eski halimize dönebilirdik. Evlilikler her zaman güllük gülistanlık olmazdı. Bunu biliyorduk. Bu fikir aptalcaydı. “Unut bunu,” dedim. “Hiçbir yere gitmiyorsun sevgilim. Hiçbir yere gitmen gerekmiyor.”

Ryan bir süre sessiz kaldı ve ardından başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır,” dedi gözyaşlarını silerken. “Gitmem gerek.” Kollarım hâlâ onu sararken gözlerimi dikip ona baktım. Ryan fikrinde daha fazla ısrar etti. “Gitmeli-sin,” dedi gözyaşlarını bastırırken. İşine geri döndü.

O anda dağıldım. Ne tereyağı gibi eridim ne de bir lastik gibi söndüm. Bir cam gibi parçalara ayrıldım, binlerce parçaya.

Kalbim gerçekten kırıldı. Üstelik iyileşse bile farklı görüneceğini, farklı hissettireceğini, farklı çarpacağını biliyordum.

Sağlam durmayı sürdürüp çantamı aldım. Thumper beni evin kapısına kadar takip etti. Elim kapı kulpunu çevirmeye hazır dururken Thumper’a baktım. Saf ve merak dolu gözlerini bana doğru kaldırdı. Tek bildiği bir yürüyüşe çıkmak üzere olduğuydu. Kimin adına daha kötü hissettiğimi bilmiyordum: Ryan’ın mı, Thumper’ın mı, yoksa kendim mi? Buna bir saniye daha katlanamazdım. Veda-
laşmak için onu okşayamazdım. Kapı kulpunu çevirip dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Bir nefes almak

veya kendimi toplamak için durmadım. Hemen arabama bindim, gözlerimi sildim ve Rachel'ın evine doğru yola çıktım. Kimseye muhtaç olmayacak kadar güçlü değildim.

Kız kardeşime ihtiyacım vardı.

Bölüm 2

KASIM YAĞMURU

“Söylemek üzere olduğum şeyi dinlemene ve beni vazgeçirmeye çalışmamana ihtiyacım var. Beni yargılama. Veya bir hata yaptığımı söyleme, böyle düşünsen bile. Yani bir hata yaptığımı düşünsen bile. Çünkü muhtemelen hata yapıyorum. Ama sadece beni dinlemene ve her şeyin yoluna gireceğini söylemene ihtiyacım var. Esas olarak ihtiyacım olan bu. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemene ihtiyacım var, muhtemelen böyle olmayacak olsa bile.”

“Tamam.” Rachel derhal kabul etti. Pek bir seçeneği yoktu, değil mi? Yani, bir cumartesi sabahı saat dokuzda haber vermeden, “Beni yargılama!” diye bağırarak kapısında belirmiştim. Bu yüzden Rachel’in buna uymaktan başka bir seçeneği yoktu. “İçeri gelmek ister misin? Yoksa...” diye sormaya başladı ama bitirmesini beklemedim.

“Ryan ve ben ayrılıyor.”

“Aman Tanrım,” dedi afallamış bir şekilde. Bir an bana bakakaldı, hemen sonra kendine gelip içeri girmem için kapıyı ardına kadar açtı. İçeri girdim. Rachel’in üzerinde hâlâ pijamaları vardı ki bu makul bir durumdu. Herhalde az önce uyanmıştı. Muhtemelen ben zili çaldığımda güzel bir rüya görüyordu.

Yanından geçerek içeri girdim ve kapıyı arkamdan

kapattı; o sırada yanımda bir çanta olduğunu fark etti. Onun için tüm parçalar birleşmeye başlamıştı.

Çantayı omzumdan alıp kanepeye koydu. “Ne yaptın, demek istediğim bu nasıl... Siz ikiniz nasıl... Sen iyi misin? Önemli olan bu. Nasıl hissediyorsun?”

Omuz silktim. Omuz silktiğim çoğu sefer bunun sebebi umursamam olurdu. Fakat şimdiki omuz silkişim bir seferde milyonlarca anlama geliyordu; aralarından hiçbirini umursamazlık değildi.

“Neden ayrıldığınız hakkında konuşmak ister misin?” diye sordu Rachel sakın bir sesle. “Ya da sana bir şeyler mi hazırlayayım... bilmiyorum. İnsanlar boşanma sürecinde ne yer?”

“Biz boşanmıyoruz,” dedim yanından geçip kanepesine otururken.

“Ah,” diye karşılık vererek yanıma oturdu. “Ayrıldığınızı söyledin, bu yüzden ben de sandım ki...” Bağdaş kurup yüzünü bana dönerken ayaklarını içeri doğru kıvrırdı. Beyaz pijama altının mavi ve somon rengi çizgileri vardı. Kolsuz üstü, pijama pantolonunun somon rengi çizgileriyle aynı renkteydi. Bunları bir takım halinde almış olmalıydı. Kız kardeşim takımı birlikte giyen türden insanlardandı. Bense tam anlamıyla bir tane bile uyumlu eşleşme bulamayan biriydim.

“Biz ayrılıyor,” dedim. “Bir süre birbirimizi görme-yeceğiz ama sonra evliliğimize bir şans daha vereceğiz.”

“Öyleyse ayrılıyorsunuz? Bu bir ayrılık denemesi mi?”

“Hayır.”

“Peki... Lauren, ben neyi kaçırıyorum?”

“Senin yargılamaman gerekiyor.”

“Yargılamıyorum,” dedi elimi tutarak. “Anlamaya çalışıyorum.”

“Bir ara vereceğiz. Artık aynı evde yaşamıyoruz.

Birbirimize katlanamıyoruz.” Rachel’ın yüzündeki ifade bunu bir süredir bildiğini doğruluyordu ama ben bu gerçeği anladığımı kabul etmiyordum.

“Ama boşanmayacaksınız, peki neden?” diye sordu. Sesi nazikti. Bunun belki de şu anda en çok ihtiyaç duyduğum şey olduğunu düşünüyordum. Bu noktada bir köpekle benzer fonksiyonları gösteriyordum; kelimelerin bir önemi yoktu. Ben sadece tiz, yumuşak ve yatıştırıcı seslere dikkat kesiliyordum. “Demek istediğim, ikinizin bir süredir sorunları varsa ve bunlar sizi birlikte yaşamak istemeyecek hale getirecek kadar kötüyse sizi büsbütün ayırmaktan alıkoyan nedir?”

Bir dakika ayırıp buna nasıl yanıt vereceğimi düşündüm. Sonuçta *boşanma* sözcüğü asla gündeme gelmemişti.

Açıkçası bu aklımdaydı. Bunu söylemeyi düşünmüştüm. Ama bunu asla seçenekler kâğıdına yazmamıştım. Ayrıca Ryan’ın bunu düşündüğünü, bunu değerlendirdiğini tahmin etmeme rağmen *asla* dile getirmemişti. Bir şey onu da durdurmuştu.

Bunun önemli olduğunu düşünüyordum. İkimiz de bu fikri ortaya atmamıştık. İkimiz de sahip olduğumuz bu ilişkiyi, bozduğumuz ve artık yürümeyen bu ilişkiyi başımızdan atmamız gerektiğini söylememiştik.

Sonunda, “Neden bilmiyorum,” diyerek Rachel’a yanıt verdim. “Çünkü bir yemin ettim, sanırım. Ya da bilmiyorum, mutsuz yaşamak veya tamamen ayrılmak dışında bizim için üçüncü bir seçeneğin olduğunu umuyorum.”

Rachel bir süre düşündü. “Bu ayrılık ne kadar sürecek?”

“Ayrılık” derken bunu benim icat ettiğim bir sözcük-müş gibi telaffuz ediyordu. “Bu kayırlıkkeremesi ne kadar sürecek?” Söyleyiş tarzı buydu.

Nefes aldım. Nefes verdim. “Bir yıl.” Kararlılığım uçup gitmeye başladı. Kendime hakimiyetim çatlamaya başladı.

Yaptığım şeyin hakiki acısı, güneşin bulutlu bir günü dağıtmaya yetecek kadar aydınlık bir şekilde parlaması misali yavaşça sızmaya başladı.

Daha gözyaşları gözlerimde fiilen oluşmadan Rachel ağlamaya başladığımı görebildi ve bu onu daha fazla yumuşatarak ihtiyaç duyduğum Rachel kıvamına getirdi. Kız kardeşimin ayrıntıları öğrenmeye ihtiyacı yoktu. Yalnızca bana sarılıp bu doğru olmasa bile her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. Dolayısıyla bunu yaptı; bana sarıldı ve saçlarımı okşadı. Tüm sabah duymak istediğim şeyi söyledi.

“Her şey yoluna girecek,” derken sesi bana âdeta bir kumrunun ötüşü gibi geldi. “Biliyorum, bunu söylememi sen istedin. Fakat bu gerçekten doğru. Her şey yoluna girecek.”

“Nereden biliyorsun?” Ona böyle sorular sormamalıydım. Ondan bunu söylemesini ben istemiştim. O da söylemişti. Bunu kabul etmesi için ona baskı yapamazdım. Ona sufle vermediğim şeyleri söyletmeye çalışamazdım. Fakat Rachel şu anda öyle inançlıydı, benim iyi olacağımdan öyle emin görünüyor ki onun gördüğü versiyonuma dair daha fazlasını bilmek istiyordum. Kafasındaki Lauren nasıl iyi olacaktı? Ayrıca ben o Lauren’a nasıl daha fazla benzeyebilirdim?

“Her şeyin yoluna gireceğini biliyorum çünkü sonunda her şey yoluna girer. Eğer her şey yolunda değilse henüz son değildir.”

Geri çekilip ona baktım. “Bu cümle, kupalarından birinin üzerinde falan mı yazıyor?”

Rachel omuz silkti. “Bir kupanın üzerinde yazması doğru olmadığını göstermez.”

Başımı Rachel’in kucağına yaslayıp uzanırken, “Göstermez,” dedim. “Galiba, haklısın.”

“Başka ne biliyorum öğrenmek ister misin?”

“Ne?”

“Önünde gerçekten harika bir yıl olduğunu biliyorum.”

“Buna inanmakta zorluk çekiyorum. Otuz yaşıma gireceğim ve boşanmanın eşiğindeyim.”

“Boşanmadığınızı sanıyordum,” dedi Rachel.

Ona gözlerimi devirdim. “Bu bir mübalağa Rachel. Söz sanatına özgü bir yöntem.” En fazla küçümseyici olduğum anlar en az güvende hissettiklerimdi. Sanırım buradaki problem bu söylediğimin ne kadar mübalağa olduğunu bilmiyor olmamdı. Kız kardeşim dahil herkese boşanmayacağımız konusunda ısrar edecektim. Ama ya bu gerçekleşirse ne olacaktı? Demek istediğim, ya boşanırsak?

“Hayır, ciddiym,” dedi Rachel. “Bu kısmı zor. Bununla birlikte seni tanıyorum ve sen yapmaman gereken şeyleri yapmazsın. Bu konuyu ciddiye alıyorsun. Ryan da aynı şekilde. O iyi bir adam. Ve sen iyi bir kadınsın. İkiniz bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdiyseniz sebebi bunun iyi bir fikir olmasıdır. Ve iyi fikirlerden asla kötü bir fikir çıkmaz.”

Bir dakikalık bir sessizliğin ardından ikimiz de gülmeye başladık.

“Tamam, son söylediğim pek bir anlam ifade etmiyor ama ne demek istediğimi biliyorsun.”

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım ve Rachel de bana baktı. Rachel’in ne demek istediğini daima bilirdim. Daima birbirimizin dilinden anlamıştık. Belki daha da önemlisi daima birbirimize güvenmiştik. Şu anda birinin bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

“Burada olduğun için memnunum,” dedi Rachel. “Elbette bu koşullar altında olduğu için değil. Ama burada olduğun için memnunum.”

“Öyle mi?”

“Öyle, seni, sadece seni görmek güzel.”

“Ryan’sız mı?”

“Evet,” dedi. “Ryan’ı seviyorum ama seni daha fazla seviyorum. Sadece seninle bir yıl geçirmek güzel olacak.”

Rachel’in kelimelerle arası sandığından daha iyiydi çünkü ilk kez bu yıl için heyecanla bekleyecek bir şey görebiliyordum. Sadece kendimle bir yıl geçirmek güzel olacaktı.

. . .

“Sanırım şu an soracağım oldukça hassas bir soru,” dedi Rachel. Onun mutfak masasındaydık. Tarçınlı kahvaltılık gevrekle kaplı Fransız usulü kızarmış ekmek yapmıştı. Öyle muhteşem ve tatmin edici görünüyordu ki fotoğrafını çekmek istedim. Rachel konuşurken tabağı önüme koydu ve anında her ne söylüyorsa dinlemeyi kestim. Bunun tadının görünüşünden bile iyi olacağını biliyordum. Bu, Rachel hakkında çok şey anlatıyordu. Rachel’in uzmanlık alanıydı. Oreolu pankekler yapardı. Krem peynir dolgulu krepler yapardı. Bir güveç veya bir yumurta ölse yapamazdı ama bir paket şeker ve krema gerektiren her şeyde aradığınız kadın oydu.

“Bu inanılmaz görünüyor,” dedim çatalımı kavrarken. Çatalın ucunu ekmeğin köşesine bastırdım ve lokmamı bölene kadar tabakta ileri geri hareket ettirdim. Tadı aynı hayal ettiğim gibiydi. Her şey yolundaymış gibi bir etki yapıyordu. “Ah, Tanrım,” dedim.

“Bu işi biliyorum, değil mi?” Rachel’in harika lezzetler yarattığını kabul etmekte kesinlikle hiçbir çekincesi yoktu. Bunu, kendisiyle hiç ilgisi olmadığını ima eden bir yolla yapardı. Ona balkabaklı kekinin şimdiye kadar tattığınız en lezzetli şey olduğunu söylediğinizde şöyle bir şekilde karşılık verirdi: “Ah, bilmez miyim. Günahkâr bir tat.” Ve

Rachel'ın kendisi yerine tarifi övdüğü izlenimine kapılırdınız.

"Her neyse," dedim lokmamı çiğneyip yuttuktan sonra, "hassas soru nedir?"

"Pekâlâ," dedi çatalındaki krem şantiyi yalarken. "Kim alıyor..." Sanki vazgeçmişçesine duraksadı. Bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

"Thumper'dan söz ediyorsun," dedim, böylece o söylemek zorunda kalmadı. "Thumper'ı kim alıyor?"

"Doğru, Thumper'ı kim alıyor?"

İçime derin bir nefes çektim. "İlk iki ay ben alıyorum, böylelikle onun için her şey bir anda değişmeyecek." Bunu söylerken aptal gibi hissettim. Ben ve Ryan, Thumper bir çocukmuş gibi davranırdık ve bu, tutumumuz en utanç verici ayrıntılarla açığa çıkıyordu. Fakat Rachel istifini bozmadı.

"Sonrasında Ryan mı alacak?"

"Hihi, benden sonra iki aylığına. Sonra, ocak ayında bunu yeniden tartışacağız."

"Anlıyorum."

"Kulağa aptalca geliyor, değil mi?" dedim. Doğrusu Ryan bu fikri ortaya attığında kabul etmeye hevesliydim. Birbirimizi iki ay sonra göreceğimiz anlamına geliyordu ve bu bana bir güvenlik duygusu sağlamıştı. Bisiklet sürmeyi öğrenirken kullanılan destek tekerlekleri gibi gelmişti.

"Hayır," dedi Rachel bana bakmadan. Kahvaltısını yemeye devam etti. "Hiç değil. Bir şeyleri yapmak için herkesin kendi yolu vardır."

"Tamam, o halde sorun ne?" diye sordum.

Rachel'da bir şey vardı... Bilmiyordum. Yüzünde bir ifade vardı. Bir şey saklıymuş gibi görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Aklında söylemediğin ne var?"

Rachel yarı gülerek ama tamamen savunmacı bir tavırla, "Destekleyici olmam gerektiğini sanıyordum!" dedi. "Sana aynı anda hem aklımdaki her küçük düşüncüyü hem de duymak istediğin her şeyi söyleyemem."

Bir kahkaha attım. "Evet, tamam," dedim.

Bir dakika sessiz kaldık. Yemeğimin tamamını mideme indirdim. Boş tabağıma bakmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Çatalımla kırıntıları toplamaya çalıştım

"Ama yine de bir şey var?" dedim. Bilmek istiyordum. Nedeninden emin değildim. Belki gerçeğe, duymak istediklerimi duymaktan daha fazla ihtiyacım vardı. Belki insanın gerçeğe ihtiyacının olmadığı bir zaman hiç yoktu. Veya belki gerçeğe en fazla, onu duymak istemediğinizi düşündüğünüz zamanlarda ihtiyaç duyardınız. "Söylese ne. Bununla başa çıkabilirim."

Rachel iç geçirdi. "Ben sadece..." diye başladı. Kafasını kaldırıp bana baktı. "Ryan için kötü hissediyorum."

Rachel'ın ne söyleyeceğini düşündüğümünden emin değildim ama beklediğim bu değildi. Thumper konusunu fazla ciddiye aldığımla ilgili bir şey bekliyordum. Ryan ve benim belki de evliliğimize bir şans daha vermemiz gerektiğiyle ilgili bir şey bekliyordum. Korktuğum tek şeyin aslında doğru olduğunu söylemesini bekliyordum: Mızımız bir bebek gibi davrandığımı, her evliliğin zor olduğunu ve çenemi kapatıp eve dönmem, bu saçmalıktan vazgeçmem gerektiğini çünkü mutlu olmamanın gerçek bir problem olmadığını.

Oysa Rachel bunları söylemedi. Beni derinden sarsacak biçimde, "Ben sadece... Ryan aynı günde hem karısını hem evini hem de köpeğini kaybetti," dedi.

Ona karşılık vermedim. Yalnızca baktım. Bunun zihnimde işlemesine izin verdim.

Rachel haklıydı. Önceden bu adamı çok severdim. İsteddiği her şeye sahip olması için elinden geleni yapan bendim. Acaba ne zaman her şeyini elinden alan kişi olmuştum?

Ağlamaya başladım. Kafamı indirip masaya yasladığımda Rachel aceleyle yanıma geldi.

“Üzgünüm,” dedi. “Üzgünüm! Gördün mü? Bu konuda iyi değilim. Elime yüzüme bulaştırıyorum. Bu konuda en berbat insan benim. Sen iyi bir insansın ve doğru olanı yapıyorsun.”

“Thumper’ı sadece iki aylığına alıyorum,” dedim. “Tüm bu deneme sadece bir yıl.”

Rachel bana sarılıp omuzlarımı sıkarak, “Biliyorum!” dedi. “Ryan iyi. İyi olduğunu biliyorum. Ryan o adamlardan biri, bilirsin, daima iyi olanlardan.”

“İyi olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum başımı masadan kaldırarak. Ryan’ın iyi olduğunu düşünmek her nedense korkunçtu. Neredeyse onun perişan halde olduğunu düşünmek kadar korkunçtu. Ryan’ın ne iyi olduğu ne de iyi olmadığı düşüncesine katlanabiliyordum.

“Hayır,” dedi Rachel. Bu konuşmadan ne kadar umutsuzca sıyrılmayı istediğini görebiliyordum. Doğru şeyi söyleyemiyor ve bunu biliyordu, ayrıca belki onu içine soktuğum duruma biraz kızgındı. “Ryan iyi derken, ‘İyi olacak,’ demek istedim. ‘Büsbütün iyidir,’ demek değil.”

“Doğru,” dedim kendimi toparlayarak. “İkimiz de iyi olacağız.”

“Doğru,” dedi sesimdeki sakın tona tutunarak. “İyi.” Yani hedeflediğim buydu. İyi olmayı hedefliyordum. İyiydim.

Ryan iyidi.

Biz iyi olacaktık.

Bir gün tüm bunlar iyi bir şeye dönüşecekti.

Bir şeyin iyi olmasıyla, *iyi olacak* olması arasında büyük bir fark vardı ama şu an için ikisi de aynı şeymiş gibi davranmaya karar verdim.

"Yakında anneme söylemen gerekeceğini biliyorsun, değil mi?" dedi Rachel.

"Biliyorum."

"Bir de Charlie'ye," dedi. "Ama Charlie'nin nasıl karşılayacağını kim bilir? İki türlü de olabilir."

Başımı sallayarak onaylarken çoktan hayal dünyama dalmıştım. Onlara söylediğim ânu düşündüm. Charlie'nin nasıl bir espri patlatacağını düşündüm. Annemi hayal kırıklığına uğratacak mıyım diye düşündüm. O da benim gibi mi hissedecek, başarısız olduğumu mu düşünecekti? Bir dakika sonra bu düşünce silsilesiyle bir arpa boyu yol alamayacağımı fark ettim. "Bak ne diyeceğim,"

"Ne?"

"İyi olacaklar."

Rachel bana gülümsedi. "Evet öyle. İyi olacaklar."

Dazar akşamı saat yedide, Ryan'la kararlaştırdığımız saatte eve gittim. Ryan'ın gittiğini biliyordum. Zaten amaç buydu. Buna rağmen boş evimin kapısını açarken Ryan'ın gitmiş olduğu gerçeği beni sarstı. Yalnızdım.

Evim soyulmuş gibi görünüyordu. Ryan önceden kararlaştırdığımızın dışında hiçbir şey almamıştı; yine de evin bu hali sahip olduğumuz her şeyi almış gibi hissettiriyordu. Elbette mobilyaların büyük bölümü buradaydı. Ya DVD'ler neredeydi? Kitaplık neredeydi? Çerçeveletip astığımız Los Angeles haritası neredeydi? Hepsi gitmişti.

Thumber, sarımsı kahverengi sarkık kulaklarını hoplata hoplata bana doğru koştu ve patileri tam kalçalarımın isabet ettiğinde dengemi kaybedip yere düştüm. Pat diye bir sesle ahşap zemine çarptım ama bunu güçbela hissettim. Tek hissedebildiğim bu köpeğin beni sevmesi, yüzümü yalaması, her yanıma atlamasıydı. Burnuyla kulaklarımı dürttü. Beni gördüğü için, evde olduğum için çok mutlu görünüyordu. Eskiden olduğu gibi görünmese bile burası benim evimdi.

Evin arka tarafına geçtim ve Thumper'ı besledim. Thumper orada durup bir anlığına bana baktı ve ardından tıkmaya başladı.

Yemek odasının ışığını açtığımda Ryan'ın bıraktığı notu gördüm. Bir şey bırakmasını beklemiyordum. Fakat notu orada gördüğümde ona doğru koşup yırtarak açmak için büyük bir istek duydum. Söylenecek ne kalmıştı ki? Söylenecek ne kaldığını öğrenmek istiyordum. Beynim daha komut bile vermeden ellerim zarfı yırtıp açtı.

Yazısı hayli çocuksuydu. Erkeklerin yazısı nadiren erkeksi bir nitelikle tanımlanabilirdi zaten. Genellikle yalnızca zarafet yoksunluğuyla tanımlanabilirdi. Altıncı sınıfta başka şeyler hakkında endişelenmeye başlamaya karar veriyor olmalıydılar.

Sevgili Launen,

Bir şeyden emin olabilirsin: Seni seviyorum. Kalbimde bu sevgiyi hissetmemem, onun orada olduğunu bilmediğim anlamına gelmez. Bu sevginin kalbimde olduğunu biliyorum. Onu bulmak için gidiyorum. Sana bunun sözünü veriyorum.

Lütfen beni arama veya bana mesaj yazma. Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Senin de öyle. Birbirimizden uzakta zaman geçirme konusunda ciddiylim. Zor olsa bile bunu yapmak zorundayız. İlişkimizde daha iyi bir yene ulaşabilmemiz için tek yol bu. Beni ararsan cevap vermeyeceğim. Bundan vazgeçmek istemiyorum. Eski halimize dönmeyeceğim.

Bu yüzden birkaç hafta önden olsa bile doğum gününü şimdi kutlamak istedim. Otuzuncu yaşının senin için zor bir yıl olacağını biliyorum ama aynı zamanda güzel bir yıl olacak. O gün seninle konuşmayacak olsam bile seni düşüneceğimi bilmeni istedim.

Oğluma, Thumper'a iyi bak. İki ay sonra Thumper'ın bana taşınmasını konuşmak için seni arayacağım. Belki boşanmış bir çift ebeveyn gibi, gençleri öyle değiliz, bir mola yerinde buluşuruz.

Sevgiler,
Ryan

Not: Çıkmadan önce Köpeğin akşam yemeğini verdim.

Bakışlarımı şimdi ayaklarımın dibinde durmuş bana bakan Thumper'a indirdim.

"Seni küçük düzenbaz," dedim. "Çoktan yemişsin."

Mektubu tekrar tekrar okudum. Sözcükleri parçalara ayırdım.

Canımı acıttılar ve içimi umutla doldurdular. Beni ağlattılar ve kızdırdılar. Sonunda mektubu yeniden katlayıp çöp kutusuna attım. Ona orada, çöp yığının üzerindeyken bir kez daha baktım. Onu çöpe atmak yanlış geliyordu. Sanki onu saklamam gerekirdi. Sanki ilişkimizin anı defterinde saklanması gerekirdi.

Yatak odasına gidip en üst rafta sakladığım ayakkabı kutusunu aradım. Boyum yetişmedi. Koridordaki dolabına gidip tabure merdiveni aldım. Tekrar yatak odasındaki dolaba gittim ve kutunun kenarına erişmek için parmaklarımı gererek uzandım. Kutu düştü ve içindekiler yere saçıldı. Kâğıtlar halının üzerine yayıldı. Bilet koçanları. Eski yapışkanlı not kâğıtları. Solmuş fotoğraflar. Ardından aradığım şeyi gördüm.

Ryan'ın bana yazdığı ilk mektuptu bu. Üniversite yemekhanesinde tanışmamızdan birkaç hafta sonraydı. Onu bir

not defteri sayfasına yazmıştı. Kâğıt o kadar çok katlanmıştı ki okumak için yeterince düzleştirmekte zorlanıyordum.

Hoşlandığım Özelliklerin:

1. Komik bir şey söylediğimde gıdıklamaya benzer bir sesle gülmen.
2. Geçen gün gençekten "Ay Ben Şok!" ifadesini kullanmış olman.
3. Kışın. (Üzgünüm, bunlar gençeklen.)
4. Acı soslu fasulyenin acılı mısır olduğunu sanman.
5. Tanıdığım tüm kızlardan daha zeki, daha eğlenceli, daha güzel ve daha harika olman.

Mektubu almamdan birkaç hafta sonra Ryan onu sakladığımı fark etti. Onu yurt odamın masasında buldu. Ben bakmadığım bir sırada *Hoşlanmak* sözcüğünün üstünü çizerek yerine *Sevmek* sözcüğünü yerleştirdi. *Sevdiğim Özelliklerin.*

Altına farklı renkli bir kalemle altıncı bir sebep ekledi.

6. Bana inanman. Bir de çok iyi hissettirmen. Bir de dünyayı güzel bir yer olarak görmen.

Hatıralarımızı bir ayakkabı kutusunda biriktirmeye başlamamın sebebi buydu. Diğer yandan... bu akşam benim için bıraktığı mektubu bu ayakkabı kutusuna koyamazdım. Bunu yapamazdım. O mektup çöp kutusunda kalmalıydı.

Her şeyi kutuya geri koydum. Kutuyu kaldırdım. Dişlerimi fırçaladım. Pijamalarımı giydim. Yatağa girdim.

Thumper'a seslendim. Koşarak geldi ve tam yanıma uzandı. Işığı söndürüp karanlıkta gözlerim açık bir şekilde öylece yattım. Çok uzun süre uyanık kaldığımdan gözlerim geceye alıştı. Karanlık azalıyor gibi geldi; donuk siyahlık şeffaf bir griye dönüştü ve yanımda sıcak bir beden olduğu halde bu evde yalnız olduğumu görebildim.

Üzgün değildim. Melankolik bile değildim. Aslına bakılırsa korkuyordum. Hayatımda ilk kez yalnızdım. Gece- nin ortasında evde yalnız kalan yalnız bir kadındım. Biri zorla içeri girmeye çalışsa karşısında arkadaş canlısı bir Labrador ve beni bulacaktı. Garip bir ses duyarsam ne olduğunu araştırmak benim sorumluluğumdu. Aynı, çocuk- ken kamp ateşinin başında hayalet hikâyeleri dinlediğim zamanlarda olduğu gibi hissediyordum.

İyi olduğumu biliyordum. Ama bu durumda kesinlikle iyi hissetmiyordum.

Pazartesi sabahı işe döndüğümde tüm bu olan biten hakkında hiç konuşmam gerekmemesine şaşırımdı. İnsanlar evli olduğumu biliyordu ama bu kesinlikle nadiren gündeme geliyordu. "Hafta sonun nasıldı?" veya "Eğlenceli bir şeyler yaptın mı?" gibi sorulara hiç tereddüt etmeden dürüstçe cevap verirken önemli olayları kendime sakladım. "Güzeldi. Ya seninki?" ve "Ah, kız kardeşimle bol bol zaman geçirdim. Sen neler yaptın?" gibi sorular konuyu kapatmış görünüyordu. Öğlene kadar, en çok soruyu soran kişi olursanız kişisel yaşamınızla ilgili neredeyse tüm soruları engelleyebileceğinizi öğrenmiştim.

Diğer yandan Mila beni tanıyordu. Beni gerçekten tanıyordu. Aylardır benim iç sesimdi. Yani her şeyi biliyordu. Hal böyleyken öğle yemeği için arabaya bindiğimizde sesi ni alçaltıp beni gerçeğe yüzleştirdi.

"Ee," dedi arabayı çalıştırırken, "nasılsın?"

"Ben... iyiyim," diye karşılık verdim. "Hakikaten iyiyim. Bu hafta sonu berbattı ve çok fazla ağladım. Cumartesi gecesini kız kardeşimin yatağında ağlayarak geçirdim, bu sırada o zombilerle ilgili bir dizi seyrediyordu. Ama dün gece eve gittim ve... iyiyim."

"Hıhı," dedi Mila. "Yatakta kollarını ve bacaklarını

uzattın mı? Yanına biraz şarap alıp kimse seni rahatsız etmeden bir banyo yaptın mı?”

Mila partneri Christina’yla beş yıldır beraberdi. Üç yaşında ikiz oğulları vardı. Dolayısıyla bunların onun hayalleri olduğu izlenimine kapıldım.

“Pek sayılmaz,” dedim. “Ben sadece... eve gidip yattım.”

Arabayı girişe yakın bir noktaya park etti ve içeri yöneldik.

“Yerinde olsaydım,” dedi, “bunun tadını çıkarırdım. Bir yıl uzun bir zaman gibi görünüyor ama çok hızlı geçecek. Şimdi özgürlüğüne sahipsin! Yaşayacak bir hayatın var. Her şeyin güzel kokmasını sağlayabilirsin. Çiçek desenli bir yatak örtüsü alabilirsin.”

“Christina çiçek desenli bir yatak örtüsü almana izin vermiyor mu?”

“Çiçek desenli her şeyden nefret eder. Çiçekleri sever. Çiçek desenli eşyalardan nefret eder.”

Bu aptalca geliyordu ama birdenbire çiçek desenli bir yatak örtüsü, sahip olmam gereken bir şeymiş gibi hissettim. Bir yetişkin olarak hiçbir zaman yalnız yaşamamıştım. Yatak odasını hep bu adamla paylaşmıştım. Fakat şimdi üzerinde iri çiçek desenleri olan bir battaniye alabilirdim. Ya da kurdelesini olan bir tane. Veya ne olduğun bilmiyordum ama erkeklerin hoşuna gitmeyen, kızlara çekici gelen bir şey. Bunlardan istiyordum. Genç kızlara özgü zevklerin tadını çıkarmak istiyordum. Sırf yapabildiğim için uçuk pembe bir şey satın almak istiyordum. Bu harcamayı kimseye haklı göstermek zorunda değildim. Neden yeni bir kuştüyü yorgana ihtiyaç duyduğumu savunmak zorunda değildim. Sadece gidip bir yorgan satın alabilirdim.

Sipariş vermek için sırada beklerken, “Ben ne halt ediyorum?” dedim Mila’ya. “Neden Ryan gider gitmez evi yeniden dekore etmedim?”

“Değil mi!” dedi Mila. “İşten sonra doğrudan alışverişe gitmelisin. Hep istediğin ama onun aptalca bulduğu tüm ıvır zıvırı al.”

“Bunu yapacağım!” dedim.

Mila bana bir beşlik çaktı. Sandviçlerimizi yerken diğer konulardan konuşmayı başardık. Mila arabayı kampüse geri park edene kadar tekrar Ryan’dan bahsetmedik.

“Seni çok kıskanıyorum,” dedi. “Christina gitmiş olsaydı evin her odasında vanilyalı mum yakardım. Her odaya girer ve...” içine biraz hava çekip bıraktı, “ahhh.” Bunun üstüne sanki aklına yeni gelmiş gibi, “Artık seksi, rahatsız külotlar giyinmene gerek yok. Büyük, rahat iç çamaşırlarıyla yaşayabilirsin,” dedi.

Bir kahkaha attım. “Rahat iç çamaşırları giymiyor musun?”

“Her gün dantel bir sütyen ve külot takım giyiyorum,” dedi Mila. “Kadınımı *mutlu* ediyorum.” Hemen sonra sözünü geri aldı. “Senin onu mutlu etmediğini kastetmedim... Üzgünüm. Sadece şaka yapıyorum.”

Yine kahkaha attım. “Sorun değil. Hâlâ her gün seksi iç çamaşırları giydiğini öğrenmenin şaşkınlığını yaşıyorum.”

Mila omuz silkti. “Christina bundan hoşlanıyor. Bundan hoşlanmasından hoşlanıyorum. Ama dostum, şimdi büyükanne donları giyebilecek olmanı çok kıskanıyorum.”

“Bir büyükanne donuna sahip olduğumdan emin bile değilim,” dedim ona. “Yani her gün normal insanların giydiği türden iç çamaşırları giyiyorum. Ah, dur,” dedim hatırlayarak. “Ryan’ın sürekli dalga geçtiği için giyemediğim bir külotum var. Ona paraşüt donu derdi.”

“Süper geniş mi? Tamamen örten? Bir bulut giymişsin gibi hissettiren?”

“Onu seviyordum!”

“Güzel, eve gidip onu giyeceksin kızım! Bu senin zamanın.”

Benim zamanımdı. Evet, bu benim zamanımdı.

İşten sonra alışverişe gittim ve büyük, pofuduk, beyaz bir yastık, çizgili iki battaniye ile gül renkli, üzerinde aşırı büyük bir gelincik çiçeği deseni olan bir yatak örtüsü aldım. Yatağıma baktığımda bir mağazadan fırlamış gibi göründüğünü düşündüm. Çok hoş görünüyordu.

Duş alırken tüm sıcak suyu kullandım, kimse beni duyamayacağından avazım çıktığı kadar bağırarak şarkı söyledim. Duştan çıktıktan sonra bir havluyla kurulandım ve yatak odasının yolunu tuttum. En üst çekmecemın arka tarafını araştırdım. Bikini altlarını, nadiren gerekli olan taneleri geçtim ve onu buldum. Paraşüt donumu.

Onu giyip odanın ortasında dikildim. Donum hatırladığım kadar sihirli değildi. Normal bir iç çamaşırı gibi hissettirdi. O sırada aynada yansımaı gördüm. Ryan'ın neden bahsettiğini anlayabiliyordum. Bu don popomdan ve kasıklarımın sarkıyordu. Tam göbek deliğimin altına gelen kalın bir bel kısmı olan bu donun altında pekâlâ bir bebek bezi saklayabilirdim.

Yatağına taze bir bakışla baktım. Ben çiçek desenlerinden hoşlanmazdım bile. Ne yapıyordum böyle? Ben maviyi severdim. Ben sarıyı severdim. Ben yeşili severdim. Ben pembeyi sevmezdim. Hayatım boyunca pembe rengini hiç sevmemiştim. Bu “özgürlük” hızla önemsiz bir şey gibi gelmeye başladı. Heyecan duyduğum şey bu muydu? Çiçek desenli bir örtü satın almak mıydı? Sarkık bir iç çamaşırı giymek miydi?

Mila evde mum yakamıyordu çünkü Christina mumlardan hoşlanmıyordu ve Christina'yı mutlu etmek, onun için lanet olası mumlardan daha önemliydi. Meselenin özü buydu. Mila ona zincirlerle bağlı değildi. Onunla birlikte

olmak istiyordu. Onunla birlikte olmayı mum yakmaya tercih ediyordu. Christinasız mutsuz olurdu ve mumlar bir umut ışığından fazlası olmazdı. Tüm bunların tek amacı buydu. Bunlar bir umut ışığıydı.

Büsbütün berbat olan bir durumda tüm bunlar sadece küçük bir teselliydi.

Bir akşam geç vakitte Charlie aradı. Birinin telefon etmesinin tuhaf görünmesi için yeterince geç bir vakitte. Sıçrayarak telefona uzanırken kalbim küt küt atmaya başladı. Zihnim arayanın Ryan olduğuna emindi. Sadece bir tişört ve külot giymiştim. Tişörtümde bir kahve lekesi vardı. Günlerdir bu durumdaydı. Kimse ne kadar pasaklı olduğunuza tanıklık etmeyecekse aslında ne kadar pasaklı olmaya meyilli olduğunu keşfediyordunuz.

Telefona bakıp arayanın Ryan değil, Charlie olduğunu fark ettiğimde bunun beni böyle üzmesine şaşırdım. Bu beni gerçekten üzdü. Hemen sonra anında endişeye kapıldım. Çünkü Charlie asla telefon etmezdi. Hatta bizim saat dilimimizde bile yaşamıyordu.

Charlie eline bir fırsat geçtiği anda L.A.'den ayrılmıştı. Okul için kuzeye, Washington'a gitmişti. Ardından da doğuya, Colorado'ya. Geçen yıl her nasılsa kendini Chicago'da bulmuştu. Eminim yakında bize, Maine'in en uzak ucuna taşındığını söyleyecekti.

"Charlie?" diye cevap verdim.

"Merhaba," dedi. Charlie'nin sesi boğuk ve pürüzlüydü. Ergenlik yıllarını, sigaralarını bizden saklayarak geçirmişti. Rachel ve ben, Charlie yaklaşık on yedi yaşındayken sigara içtiğini fark ettiğimizde inanamamıştık. Yalnızca

sigara içtiğine değil, bize bunu söylememesine. Annemi-ze söylememesini anlıyorduk, fakat ya bize? Bize nasıl anlatmazdı? Ama birkaç yıl önce sigarayı bırakmıştı. "Seni uyandırdım mı?"

"Hayır," dedim. "Uyanığım. Ne var ne yok? Nasılsın?"

"İyiym," dedi. "İyiym. Sen nasılsın?"

Ne söylemek istediğime ve bunu nasıl söylemek istediğime karar verirken derin bir nefes alarak, "Ah," dedim. "İyiym." Sanırım bundan hiçbir şekilde bahsetmek istemiyordum.

"İyi misin?"

"Evet, iyiym."

"Benim duyduğum bundan farklı. Ben B-O-Ş-A-N-D-I-Ğ-I-N-I duyudum."

Kahrolası Rachel.

"Sana Rachel mi söyledi?"

"Hayır," dedi Charlie açıklamaya koyularak.

"Sana Rachel söylemiş olmalı. Başka kimse bilmiyor."

"Sakin ol, Lo. Bana Ryan söyledi."

"Ryan'la mı konuştun?"

"O benim kayınbiraderim. Onunla konuşmamın bir sorun olmadığını farz ettim."

"Hayır, ben sadece..."

"Onu aradım ve bana sizin B-O-Ş-A-N-D-I-Ğ-I-N-I-Z-I söyledi."

"Neden bunu harf harf söylüyorsun? Hem biz boşanmıyoruz. Bunu Ryan mı söyledi? Bizim boşandığımızı mı söyledi?" Sesimin paniklemiş ve çıldırmış gibi çıktığını duyabiliyordum.

"Bir ara verdiğinizizi söyledi. Ben bunun bir ayrılık denemesi olup olmadığını sorduğumdaysa, 'Elbette,' dedi."

"Durum bundan biraz daha incelikli, tamam mı? Bu resmi bir ayrılık değil."

"Lauren, bir kez ayrıldıktan sonra tekrar birleşen tek bir çift biliyor musun? Hepsi boşandı."

"Ne istiyorsun Charlie? Yoksa intihara teşebbüs etmemi sağlamak için mi aradın?"

"Şey, iki sebep var. Arayıp iyi olup olmadığını öğrenmek istedim. Yapabileceğim bir şey var mı diye sormak istedim."

"Ben iyiyim. Teşekkürler," dedim. "İkincisi neydi?"

"Bu noktada her şey karmaşıklaşıyor."

"Kulağa umut verici geliyor," dedim. Şimdi tekrar yataktaydım.

"Öncelikle Ryan'ı aramamın sebebi kısmen annemin senin için bir sürpriz parti düzenlemeye karar vermesiydi."

Bu, Charlie'nin tuhaf bir esprisiydi herhalde. "Çok komik," dedim.

"Hayır ahbap. Ciddiyim."

"Neden böyle bir şey yapsın?" Şimdi yeniden ayakta ve yatağın dışındaydım. Gergin olduğumda turlayıp dururdum.

"Sanırım yeterince geleneksel zımbırtı yapmadığımızı düşünüyor. Ayrıca bir partiye ev sahipliği yapmak istiyor."

"Kendi evinde mi?"

"Kendi evinde."

"Sen bu fikre nereden dahil oldun?"

"Çünkü ben de eve gidiyorum."

"Chicago'dan sadece benim otuzuncu doğum günü partime katılmak için eve mi geliyorsun?"

"Güven bana, uçak biletini ben ödeseydim bunu yapmazdın."

"Çok tatlısın."

"Hayır, söylemek istediğim, sen doğum günlerinden nefret edersin. Bunu biliyorum. Anneme bunu söylemeye çalıştım. Ayrıca onu Ryan'ı bizzat aramadan önce

yakaladığım için şanslısın. Bana onu yarın arayacağını söyledi, hal böyleyken ona zaten Ryan'ı aramaya niyetim olduğundan bu işi bana bırakmasını söyledim. İyi ki böyle yaptığım ortaya çıktı; eminim annemin bu kararınızı biraz önce benim yaptığım şekilde öğrenmesini istemezdin."

"Rachel bunu biliyor mu?"

"Partiyi mi?"

"Evet."

"Kuşkuluyum. Annem bana daha birkaç saat önce söyledi. Her şeyin benim eve gelebilmeme ve Ryan'ın sen için iç yüzünü anlamadan seni onun evine götürebilmesine bağlı olduğunu belirtti. Ryan'a konuyu bu yüzden açtım."

"Epey sıkıntılı bir konuşma olmuştur," dedim. İçimdeki bir şey sonunda yatıştı. "Demek istediğim Ryan'la."

"Yaptığımız en iyi konuşma değildi, hayır. Bununla birlikte seni sordu."

"Öyle mi?"

"Evet, senin nasıl olduğunu sordu. Bense, 'Dostum, sizin ayrıldığınızı bile bilmiyordum. Nereden bilebilirim?' demek zorunda kaldım."

Biraz gülüştük, sonra bunu açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissettim. "Biz ayrılmadık."

"Evet, pekâlâ," dedi Charlie. "Dinle. Annemize partiden önce söylemen gerek. Ryan'ın nerede olduğunu merak edecek ve her şey tuhaf bir hal alacak. Her neyse, seni uyarmak istedim. Yani anlayacağın bunu yapmak için üç haftan var. Bu sana biraz zaman kazandırıyor."

"Doğru," dedim. "Baksana, eve gelmen heyecan verici."

"Hıhı," dedi. "Sizleri görmek güzel olacak." Bir an sessiz kaldıktan sonra ekledi, "Bir de, Lauren, Rachel'in yanında olduğunun farkındayım ama... ben de yanındayım. Bana da sahipsın. Seni sevdiğimi biliyorsun."

Erkek kardeşimin kendinizi daha iyi hissetmenizi sağla-

ma becerisinin nedenlerinden biri de bu denli bir pislik olmasıydı. Sizi sevdiğini söylediği zaman bunda ciddi olurdu. Her zaman yanınızda olacağını söylediği zaman bunda ciddi olurdu.

“Teşekkürler,” dedim ona. “Teşekkür ederim. Toparlanacağım.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun? İyi olacaksın,” dedi ve bunu Charlie’nin söylemesi, duyduğum tüm diğer zamanlardan daha iyi hissettirdi.

Telefonu kapattık ve yatağa geri döndüm. Işığı söndürdüm, Thumper’a sımsıkı sarıldım ve uyuklamaya başladım ama telefonum yine çaldı. Ekranı bakmadan evvel kimin aradığını biliyordum.

“Selam, Rach,” dedim.

“Annem sana sürpriz bir parti düzenliyor.” Kız kardeşimin sesi yalnızca perişanlığımdan aldığı keyifle süslü değildi. Sesi perişanlığımdan aldığı keyiften ibaretti.

“Biliyorum,” dedim. “Biraz önce Charlie’yle konuştum.”

“Evde olabilmesi için Charlie’ye uçak bileti alıyor.”

“Biliyorum,” dedim. “Biraz önce onunla konuştum.”

“Büyükanne Lois’in ve Fletcher Dayı’nın da uçuş masraflarını karşılıyor.”

“Bak bunu biliyordum.”

“Görünüşe göre herkesin yeni erkek arkadaşıyla tanışmasını istiyor.”

“Yeni bir erkek arkadaşı mı var?”

“Annemizi artık aramıyor musun?”

Kabul etmeliydim ki haftalardır annemle konuşmamıştım. Annem otuz dakika uzaklıkta yaşıyordu ama telefonlara cevap vermezseniz biriyle konuşmaktan kaçınmak çok kolaydı.

“Adı Bill. Galiba bir tamirci.”

"Annemin tamircisi mi?"

"Bilmiyorum," dedi, Rachel. "Ne önemi var?"

"Bilmiyorum," dedim. "Sadece annemin tamircisini tavladığını gözümde canlandıramıyorum."

"Onun seksi olduğunu söylüyor."

"Seksi mi?"

"Evet, böyle söylüyor."

"Bu çok tuhaf."

"Ah, bu bütünüyle harika ve enfes bir şekilde tuhaf."

"Uyuyacağım," dedim. "Rüyalarımın tüm bunlara ışık tutmasına izin vermem lazım."

"Tamam," dedi Rachel. "Fakat annemize ayrıldığını söylemen gerek, değil mi? Yani bunu partiden önce yapmalısın. Yoksa bu bir felaket olur."

"Annem en son ne zaman bir parti düzenledi?" diye sordum Rachel'a.

"Hiçbir fikrim yok. Yine de kuşkusuz doksanların başındaydı."

"Aynen. Yani ben ne yaparsam yapayım bu parti bir felaket olacak."

"Sence bir punç kasesi hazırlayacak mı?"

"Ne?"

"Annem bir punç kasesi hazırlar, değil mi?"

Her nedense bu, tüm gün duyduğum en komik şeydi. Annem kesinlikle bir punç kasesi hazırlayacaktı.

"Tamam, bu kez gerçekten uyuyacağım."

"Renkli kurdeleler. İddiaya girerim kurdele süslemeler olacaktır."

"Uyuyacağım."

"Kurdeleler üzerine az mı çok mu bahsine girmek ister misin?"

"Bence bu anlamsız. Sayılar olmazsa bu az mı çok mu bahis türü işe yaramaz."

"Ah, doğru. Tamam, beş papeline kurdeleler olduğuna iddiaya varım."

"Uyuyacağım," diye ona son kez hatırlattım.

"Evet, peki. Tam diyordum ki... kurdeleler olacağına dair beş papeline iddiaya varım. Var mısın yok musun?"

"Senin derdin ne?"

"Var mısın yok musun?"

"Varım," dedim. "Varım. İyi geceler."

"İyi geceler!" dedi Rachel sonunda ve telefonu kapattı. Başımı geriye yatırıp Thumper'ı kokladım. Berbat kokuyordu. Köpekler hayli berbat kokar ama yine de Thumper'ı koklamak harikadıydı. Bana kokusu cennet gibi geliyordu. Gözlerimi kapatıp uykuya dalarken beynim tüm bu haberleri anlamlandırmaya çalışıyordu. Rüyamda doğum günü partime gittiğimi ve herkesin, "Sürpriz!" diye bağırıldığını gördüm. Annemin bir araba yarışçısı gibi giyinmiş bir adamla takıldığını gördüm. Rachel ve Charlie oradaydılar. Ardından tam bağışmalar dindiği sırada kalabalığa baktım ve Ryan'ı gördüm. Bana doğru yöneldi. Beni öptü. "Doğum gününü asla kaçıramazdım," dedi.

Uyandığımda bunun bir rüya olduğunu biliyordum. Fakat belki, sadece belki, bunun bir önsezi olduğunu umut etmekten kendimi alamıyordum.

“D oğum günün için ne gibi planların var tatlım? Büyük otuz geliyor!” dedi annem sonunda telefona cevap verdiğimde. Sesi neşeliydi. Annem daima neşelidir. Annem tüm dünyayı bir gülümsemeyle kandırabileceğini düşünen, mutsuz olduğunu nadiren kabul eden türde bir kadındır.

“Ah,” dedim. Bu felaketi önlemek için bir şansım var mıydı? Ona bir planım olduğunu söyleyebilirdim ve sonra annem tüm bu parti fikrinden vazgeçebilirdi. Fakat Charlie’nin uçak biletini çoktan almıştı. Fletcher Dayı geliyordu. “Hayır, hiçbir planım yok. Boşum,” dedim kaderime boyun eğmiş bir biçimde.

“Harika! Neden sen ve Ryan bana gelmiyorsunuz? Size yemek yaparım.” Bunu, dünyanın tüm problemleri az önce çözülmüş gibi bir tavırla söyledi. Annem daha gençken pek yemek yapmazdı. Sadece buna zamanı yoktu. Bir emlak komisyoncusu olarak tam zamanlı bir işte çalışır ve uçumüzü okula bırakıp almakta, her gece ödevlerimizi bitirdiğimizden emin olmakta elinden gelenin en iyisini yaparken bir hayli pizza sipariş ederdik. Bir hayli bakıcımız oldu. Bir hayli televizyon izledik. Sebebi bizi sevmemesi değildi. Sebebi insanın aynı anda iki yerde birden bulunamamasıydı.

Annem bu fiziksel imkânsızlığı çözebilseydi bize yemek yapardı. Ama bunu çözemedi. Bu yüzden aslında yemek yapmayacağını, bunun bir numara olduğunu bilmeme rağmen annem tarafından hazırlanan bir ev yemeği fikri kulağa güzel geliyordu. Nostaljik bir biçimde değil, tuhaf bir biçimde. Pantolon giyen bir ördek görmek gibiydi.

“Olur, kulağa iyi geliyor,” dedim. Bu ânı değerlendirmem gerektiğini biliyordum. Yalnız geleceğime değinmiydim. İşte konuyu açma fırsatım buydu.

Annem pat diye, “Ah, sana sormak istiyordum,” diye atıldı. “Erkek arkadaşım Bill’i davet etmemin bir sakıncası var mı?”

Elli dokuz yaşındaki annemin *erkek arkadaş* ifadesini kullandığını duymak kulak tırmalayıcıydı. Orta yaşlı iki insanın flört ettiğini belirten yeni bir ifade bulmalıydık. Kelime haznemizin zamanla gelişmesi gerekmez miydi? Bu sorunla kim ilgileniyordu?

“Aa, hayır, sorun yok. Aslında ben de Ryan’ın bize katılamayacağını söyleyecektim.”

“Ne?” Annemin önceden kaygısız olan sesi keskinleşti.

“Şey, Ryan...”

“Bak ne diyeceğim. Sizin için uygun olan benim için de uygundur. Bazen sizi sürekli birlikte görmek istemekte açgözlü davrandığımı biliyorum.”

“Evet,” dedim. “Ayrıca bilmelisin ki Ryan...”

“Onun da Bill’le tanışması için sahiden can atıyorum,” dedi annem. “Bir fırsat bulduğunda. Siz ikinizin yoğun olduğunuzu biliyorum. Diğer yandan Bill’in oğullarından biri şu cadaloz kadınla evlendi ve Bill’e Ryan konusunda ne kadar şanslı olduğumu anlatıyordum. Damatlar ve gelinlerin farklı olduğunu tahmin ediyorum ama Ryan’ın aileye katılması çok iyi oldu. Bununla birlikte, bu konuda endişelerim var. Acaba Rachel kimi seçecek? Hatta daha

beteri, Charlie! Yemin ederim bu çocuğun altı farklı eyalette bizim hiç tanışamayacağımız on tane çocuğu olacak. Fakat sen, benim küçük kızım, sen çok iyi bir seçim yaptın."

Bu annemin bana sıklıkla söylediği şeylerden biriydi. Bu onun Ryan ve bana aynı anda iltifat etme yoluydu. Evliliğimizin ilk dönemlerinde Ryan bana bu konuda takılıp dururdu. "Çok iyi bir seçim yaptın!" derdi bana annemin evinden dönüş yolunda. "Çok iyi Lauren!"

"Evet," dedim. "Öyle."

Bu iki onaylayıcı sözcükle birlikte kendimi daha beter batırmıştım. Anneme şimdi söyleyemezdim. Ona asla söyleyemezdim.

Annem bildirdiğim durumun bir parça tuhaf olduğunu kavradığımda, "Ryan'ın karısının doğum gününden daha önemli nasıl bir işi var?" diye sordu.

"Ha?" dedim biraz zaman kazanmaya çalışarak.

"Yani, doğum gününü nasıl kaçırır?"

"Öyle değil. Çalışmak zorunda; bu büyük bir proje. Aşırı önemli."

"Öyleyse ikiniz başka bir akşam mı kutluyorsunuz?"

"Evet. Aynen."

"Pekâlâ, bu benim için harika bir haber!" dedi keyifleterek. "Tamamen bana ait olacaksın. Üstelik Bill'i tanıma fırsatı bulacaksın."

"Evet, bu konuda heyecanlıyım. Biriyle birlikte olduğunu bilmiyordum."

"Ah," dedi annem. "Sadece bekle. Ona bayılacaksın. Çok çekici biri." Annemin utandığını âdeta duyabiliyordum.

Bir kahkaha attım. "Bu harika."

"O halde ben, sen ve Bill olacağız?" diye teyit etti annem.

“Ya Rachel?” diye sordum. Neden bu oyunu oynadığını bilmiyordum. Gezegendeki herkesin orada olacağını biliyordum.

“Elbette,” dedi annem. “Bu kulağa çok hoş geliyor. Kızlarım ve erkeğim.”

Of. Annem, böyle şeyler söylediğinde nasıl bir etki yarattığından habersizdi. Belki nasıl bir etki yarattığını biliyordu ama bende nasıl bir etki yarattığından habersizdi. Çok tiksindiriciydi.

“Şu ‘erkeğim’ zırlıtısını yüksek sesle söylemesen,” dedim gülerek.

Annem de güldü. “Ah, Lauren,” dedi. “Biraz rahatla.”

“Ben rahatım anne.”

“Daha rahat ol,” dedi. “Ve izin ver saçmalayayım. Âşık oldum.”

“Bu müthiş anne. Senin adına gerçekten mutluyum.”

“Ryan’a çok yakında Bill’le tanışması gerektiğini söyle.”

“Söylerim anne. Seni seviyorum.”

Telefonu bırakıp başımı ellerime düşürdüm.

Ben bir yalancıydım. Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz!

Sonraki iki hafta zor geçti. Evden hiçbir yere çıkmadım. Çoğunlukla yatakta kaldım. Thumper'la epey yürüyüşe çıktık. Rachel beni her akşam saat altı civarında, yemeğe çıkmak isteyip istemediğimi sormak için arıyordu. Bazen evet diyordum, bazen hayır. Arkadaşlarımla planlar yapmıyordum.

Özellikle geceleri çok fazla televizyon izliyordum. Uyurken televizyonu açık bırakmanın evde yalnız olduğumu unutmamı kolaylaştırdığını düşünüyordum. Uykuya dalmayı kolaylaştırıyordu. Ayrıca sabah programlarının sesleri bana eşlik ettiğinde, uyandığımda tümüyle karamsar ve durgun hissetmiyordum.

Sürekli Ryan'ın ne yaptığını merak ediyordum. Beni düşünüyor muydu? Beni özliyor muydu? Kendi zamanını nasıl değerlendiriyordu? Nerede yaşadığını merak ediyordum. Birçok kez ona mesaj yazmak amacıyla telefonu elime aldım. Onu düşündüğümü bilmesine izin vermekten bir zarar gelmez diye kendimi telkin ettim . Ama mesajı asla göndermedim. Benden bunu yapmamamı istemişti. Hiçbir zaman göndere basmamam umut verici miydi yoksa gülünç bir şey miydi, emin değildim. Bu ayrı geçirilecek zamana inandığım için mi yoksa basit bir mesajın zaten

hiçbir önemi olmayacağını düşündüğüm için mi onunla iletişime geçmediğimi bilmiyordum. Hiç bilmiyordum.

Thumper'la yeni hayatımda bir düzen oturttuğum bu birkaç hafta boyunca birkaç tespite veya farkındalığa ulaştığımı düşünüyordum. Ancak Ryan gitmeden öncekinden fazlasını biliyormuş gibi hissetmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse Ryan gittiği anda onsuz yaşamayacağımı fark edeceğimi ve aynı şekilde onun bensiz yaşamayacağını fark edeceğini, böylelikle ikimizin de her şeyi düzeltmeye can atarak koşu koşu birbirimize geri döneceğimizi umuyordum sanırım. En çılgın rüyalarımdaya yağmurun altında öpüştüğümüzü hayal ediyordum. Bunun aynı on dokuz yaşımızdayken olduğu gibi hissettirdiğini hayal ediyordum.

Ne var ki bunun bu kadar kolay olmayacağını görebiliyordum. Değişim, en azından benim hayatımda, çoğunlukla yavaş ve istikrarlı bir akıştı. Bir heyelan değildi. Daha çok bir kartopu etkisiydi. Muhtemelen kış metaforları kullanılarak hayatım hakkında ahkam kesmemeliydim. Gerçek karı hayatımda yalnızca üç kez görmüştüm.

Sanırım tüm bunlar sabırlı olmamı söylüyordu. Ve sabırlı olabilirdim. Sonuna kadar bekleyebilirdim. Dört buçuk haftası bitmişti. Geriye kırk yedi buçuk hafta kalmıştı. Ardından belki yağmur altındaki o ânı elde ederdim. Ardından belki kocam bana koşu koşu geri dönerdi, beni on dokuz yaşımızdayken olduğu gibi severdi.

Doğum günümün akşamı saat altı buçukta Rachel telaşla kapı zilimi çaldı.

"Eh," dedi eve girerken. "Fletcher Dayı annemizin kanepesinde kalıyor. Büyükanne Lois belli ki annemizde misafir olmayı kabul etmek yerine Standard'da konaklamaya karar vermiş."

"Standard mı? Batı Hollywood'daki mi?" diye sordum. Rachel başıyla onayladı. Standard, Sunset Caddesi'nde feci havalı bir oteldi. Koltuk yerine tavandan sarkan şeffaf plastik kozalar vardı. Havuzu bütün yıl boyunca pahalı mayolar giyen ve bunlardan daha pahalı güneş gözlükleri takan yirmili yaşlarda insanlarla hıncahınc dolu olurdu. Resepsiyon masasının arkasında duvarın içine inşa edilmiş cam vitrin vardı ve içinde, gelen geçen izlesin diye para ödenen modeller uzanıp yatardı. Beni duydunuz.

"Büyükanнемiz Standard'da ne arıyor, Tanrı aşkına?" diye sordum Rachel'a.

Kız kardeşim kahkahasını dindiremedi. "Çıkmak için hemen hazır olur musun?"

"Evet," dedim ayakkabılarımı aramak için yollarırken. Yatak odamdan Rachel'a seslendim. "Ama yolu oraya nasıl düştü cidden?"

“Anlaşılan büyükannemizin bir arkadaşı ona Priceline’den söz etmiş,” dedi Rachel.

“Hıhı,” diye seslendim yatağın altında sandaletimin kayıp tekini ararken.

“Böylece büyükannemiz internet sitesine girip bizim evlerimizle annemizinki arasında görünen bölgeye tıklamış.” Rachel, Miracle Mile’da bana yakın oturuyordu ve hepimiz evden taşındıktan sonra annem daha küçük bir yerde yaşamayı tercih ederek Beverly Hills’de bir ev bulmuştu. Büyükannem rahatlıkla içimizden birinin yanında kalabilirdi. Yan yolları kullanırsak birbirimize her zaman yirmi beş dakikalık bir mesafesindeydik. Ve her zaman yan yolları kullanırdık. Ailemizin en büyük rekabetinin bir yerden başka bir yere giderken en gizli yolu bulmak olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirdim. Mesela, “Ah, yol boyunca Laurel Kanyonu’nu mu kullandın? Mount Olympus’tan kestirme girmek çok daha hızlı olurdu,” örneğinde olduğu gibi.

“Tamamdır,” dedim. Sandaletimi bulmuştum! Oturma odasına doğru yürüdüm.

“Ve bunun üzerine ne kadar para harcamaya hazır olduğunu işaretledi.”

“Tabii.”

“Ve o kadar ucuz olacak herhangi bir otelde kalmayı kabul etti.”

“Tamam ama Standard oteli pahalı sayılır.”

“Epey para harcamaya hazırdı herhalde. Çünkü onun için o oteli uygun buldular.”

“Hilton’da veya benzeri bir yerde kalmayı bekliyordu, değil mi?”

“Öyle tahmin ediyorum.”

Şiddetle gülmeye başladım. Büyükannem oldukça modern bir kadındı. Neyin ne olduğunu bilirdi. Ancak tuhaf

bulduğu şeylere karşı hayli zarif bir şekilde huysuz bir tavır takınırdı. Onu en son gördüğümde Ryan'la benim telefonlarımızdaki bir uygulamayı kullanarak nasıl pizza siparişi verdiğimizden söz ettim ve bana, "Hayatım, bu absürt bir yöntem. Lanet telefonu aç," demişti.

"Cam duvardaki hatundan hoşlanmayacak."

"Hayır, hoşlanmayacak," dedi Rachel gülerek.

"Tamam, hazırım. Hadi şu işi bitirelim." Rachel için ön kapıyı açtım ve arkasından giderken Thumper'a el salladım.

Rachel arabasına doğru giderken, "Lafı gelmişken, doğum günün kutlu olsun," dedi .

"Teşekkürler."

"Sesli doğum günü mesajımı aldın mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Sesli mesaj, yazılı mesaj, e-posta ve Facebook iletisi."

"Bir şeyi eksiksiz yapmayı severim."

"Teşekkür ederim," dedim arabaya binerken.

Bütün gün Rachel'in mutlu düşüncelerinden oluşan bir sağanağa tutulmak iyi hissettirmişti. Arkadaşlarımdan da e-postalar aldım. Mila beni Tayland yemeği yemeye götürdü. Annem aradı. Charlie aradı. Güzel bir gündü. Yine de zihnim neredeyse sadece Ryan'ın niçin aramadığına odaklıydı. Bu durum bir sürpriz olmamalıydı. Bu durum hâlâ bir sürpriz olmamalıydı. Ryan bana aramayacağını söylemişti. Buna rağmen başka bir şey düşünemiyordum. Telefonumun bir ses çıkardığı veya yeni bir e-posta aldığım her defasında umut ediyordum. Ryan belki dayanamazdı. Belki bir telefon etmeye karşı koyamazdı. Belki sesimi duymak isterdi.

Ryan olmadan, bu bir doğum günü gibi hissettirmiyordu. Beni her yıl yaptığı gibi, "Mutlu Yıllar, Doğum Günü Kızı!" diyerek uyandırması gerekirdi. Beni kahvaltı için dı-

şarı götürmesi gerekirdi. İş yerime çiçek göndermesi gerekirdi. Ofisime gelip beni öğle yemeğine çıkarması gerekirdi. Ryan doğum günüm için çok çaba sarf ederdi. Özellikle doğum günlerinden nefret ettiğimi bildiği için. Eğlenmek zorunda olmanın baskısından hoşlanmıyordum. Yaşlanmaktan hoşlanmıyordum. Dolayısıyla gün boyunca özel hediyeler ve ince düşüncelerle dikkatimi dağıtırdı. Bir yıl, beni işe sekiz doğum günü kartıyla göndermişti; böylece orada olduğum her saat bir kart okuyabilecektim.

Bu akşam Ryan bana yemek pişirmeliydi. Bana Ryan'ın Sihirli Karidesli Makarnası'nı hazırlamalıydı. Bu bildiğim kadarıyla sıradan bir karides yemeğiydi, yine de tadı daima enfes olurdu. Hem bunu yalnızca doğum günümde yedik. O gün Ryan'ın Sihirli Karidesli Makarnası'nı yiyeceğim diye doğum günümü sabırsızlıkla beklemem için daima böyle yapardı.

Ryan beni kendi kafamın içindeki düşüncelerden uzaklaştırabilirdi. Beni daha mutlu hale getirebilir, daha mutlu birine dönüştürebilirdi. Peki şimdi neredeydi bu adam?

Bununla birlikte kısa bir anlığına orada olabileceği aklıma geldi. Belki partideydi. Belki benden başka herkes bunu biliyordu. Belki Ryan beni bekliyordu.

Rachel'ın radyoyu açmasıyla bu düşünceler zihnimden uzaklaştı. Kız kardeşime minnettardım. Ana yoldan ayrılırken Rachel müziğin sesini kıstı.

"Bu parti çok da kötü olmayacak," dedi annemin muhitine girerken.

"Hayır olmayacak, biliyorum," diye karşılık verdim. "Kötü ve doğaçlama bir tür komedi programını izlemek gibi olacak. Katlanılmaz ama kesinlikle zararsız."

"Doğru. Üstelik bir teselli olacaksa herkes seni sevdiği için burada."

"Haklısın."

Rachel arabayı annemin evinin önüne park etti. Tekerlekleri içeriye doğru çevirdi ve el frenini çekti. Sokaklar dik ve çukurla doluydu. Park ettiğimiz ve adımımızı attığımız yere dikkat etmeliydik. Arabanın camından annemin evine baktım. Annem hayatını kurtarmak için dahi sürpriz bir parti düzenleyemezdi. Oturma odasının perdelerinden Fletcher Dayı'nın kel kafasının şeklini görebiliyordum.

"Pekâlâ," dedim. "Hadi bakalım!"

Rachel'la annemin ön kapısına yürüdük ve zili çaldık. Galiba şifre buydu. İçerideki herkes sustu. Annemin evinde kaç kişi olduğunu bilmiyordum ama susmaları büyük bir fark yaratmaya yetti.

Annemin kapıya gelişini duydum. Kapıyı açıp bana gülümsedi. Arabada neden o kadar duygusallaşmıştım bilmiyordum. Zaten Ryan son iki doğum günümde bana Sihirli Karidesli Makarnası'nı yapmamıştı. Karidesin iyice pişip pişmediği konusunda kavga ettiğimizden beri o özel yemeğini hiç hazırlamamıştı.

Rachel ve annem bana beklentiyle baktı ve hemen sonrası hayal edebileceğimden daha gürültülü ve daha şiddetli bir şekilde gerçekleşti.

"SÜRPRİZ!"

Bekliyor olmama rağmen bu beni şoke etti. Çok fazla insan vardı. Bu bunaltıcıydı. Üzerimde çok fazla göz vardı, çok fazla insan bana dikkatle bakıyordu. Kaldı ki aralarından hiç biri, bir tanesi bile Ryan değildi.

Ağlamak üzereydim. Belki ağlayamayacağımı ve ağlamamın her şeyi mahvedeceğini bildiğimden kafamı kaldırıp gülümsedim ve gözyaşları geri çekildi. Ve şöyle dedim: "Aman Tanrım! Buna inanamıyorum! Şu anda dünyadaki en şanslı kızmışım gibi hissediyorum!"

. . .

Tantana dindiğinde ilerlemek kolaylaştı. İnsanlar bana bakmaya son vermişlerdi. Birbirlerine dönüp konuşmaya başlamışlardı. Kendime bir içki almak için mutfağa gittim. Şarap veya bira bulmayı bekliyordum ama tam karşımda, mutfak tezgâhında bir punç kasesi duruyordu.

Charlie arkamdan geldi. “Ona alkol kattım,” dedi. Erkek kardeşime bakmak için arkama döndüm. Charlie, onu birkaç ay önce gördüğümünden pek farklı görünmüyordu. Ergenliğinden beri boyuna değil enine gelişerek giderek şişmanlamıştı. Tıraş olmayı savsaklamış görünüyordu ve yağlı saçları şampuan kullanmayı da savsakladığına işaret ediyordu ama buz mavisi gözleri ılık ılık parlıyordu. Erkek kardeşimin yüzünü karşımda görmek çok iyi hissettirdi. Ona sarıldım.

“Seni gördüğüme çok sevindim,” dedim. “Bu tuhaf partinin gerçekleşmesinde beni tek sevindiren şey seni eve getirmiş olması.”

“Aynen,” dedi Charlie. “Nasılsın?”

“İyiyim,” diye cevap verdim her zamanki gibi başımı sallayarak. Kriz yaşayan kişi olmak hâlâ rahatsız ediciydi. Normalde dramatik türden bir sorunla baş eden kişi Charlie olurdu. Ben onun sorunlarını dinlerdim. Ters konumda olmamız bir istisnaydı.

“Tamam,” dedi. Bunun peşini bırakmaktan memnun görünüyordu. Destekleyici olmak ona, benim destek görmekten dolayı hissettiğim kadar rahatsız hissettiriyor olabiliirdi.

“Uçak yolculuğun nasıldı?” diye sordum.

Charlie buzdolabını açıp kendine bir bira daha aldı. Bana pek doğrudan bakmadı. “İyi,” dedi kapağını döndürüp onu bir çat sesiyle doğrudan çöp kutusuna fırlatırken. Bazen onun şişe kapaklarını, gitmelerini istediği yere savurmakta fazla iyi olması beni endişelendirirdi. Bu pratik

gerektiren bir yetenek olduğundan ne kadar sıklıkla pratik yaptığını düşünmek beni korkutuyordu.

“Bir şey gizliyorsun,” dedim. Kepçeyi punç kasesinden çıkarıp şeffaf plastik bir bardağa biraz punç döktüm. Annemin bu parti için Party City’den alışveriş yaptığından oldukça emindim.

“Hayır, hiçbir şey saklamıyorum. Uçak yolculuğum iyiydi. Yemek odasındaki renkli kurdeleleri gördün mü?”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedim mağlup bir şekilde. “Şimdi Rachel’a beş papel borçluyum.” Punçtan bir yudum aldım. Sert bir tadı vardı. Kesinlikle berbattı. “Aman Tanrım, buna sahiden alkol katmışsın.”

“Elbette kattım. Söylemiştim.” Charlie mutfak kapılarından geçerek yeniden oturma odasının yolunu tuttu. Bir yudum daha aldım; boğazımı yakarak aşağıya indi. Fakat nedense içkiyi yaklaştırmakta olan soru yağmuruna karşı bir savunma hattı olarak elimde tutuyordum. Çok geçmeden ben de salona geçtim.

Ve başladı.

. . .

“Ryan nerede?” diye sordu annemin en yakın arkadaşı Tina. İşle ilgili bir bahane uydurdum.

Hemen sonra ikinci kuzenim Martin, “Ryan’la aranız nasıl?” diye lafa karıştı. Her şeyin iyi olduğunu söyledim.

Burada çok fazla arkadaşımı göremiyordum. Mesela kimse Mila’yı davet etmemişti. Sadece annemin arkadaşları ve neredeyse tüm ailemiz vardı. Yarım saatimi doğum günü dileklerini ve Ryan’ın nerede olduğuyla ilgili soruları birer mermiymiş gibi savuşturarak geçirdim. Diğer yandan korkmam gereken asıl kişinin Büyükanne Lois olduğunu biliyordum. Bana en korkutucu soruyu soracak kişi oydu. Tüm bu iyi dilekte bulunanlar, üzerlerinden at-

lamam ve tepelerine basmam gereken kötücül mantarlar ve kaplumbağalarsa, büyükannem beni en sonda bekleyen King Koopa' idi. Bu benzetmede rahatlatıcı bulduğum tek şey Rachel ve Charlie'nin Luigilerim" olmasıydı. İleride bir gün tüm bunları kendi başlarına atlatmak zorunda kalacaklardı. Belki bu durumla benden farklı bir yöntemle başa çıkacaklardı ama büyük olasılıkla sonu aynı olacaktı.

Her şeye rağmen bu karşılaşmayı ne kadar çabuk atlattıysam o kadar iyi olacağına karar vererek büyükannemi aramaya başladım. Onu bulduğumda tek başına kanepede oturuyordu. Yanına oturmadan önce punçtan fevkalade büyük bir yudum içtim. Aşağı inerken içimi yaktı.

"Merhaba büyükanne," dedim ona sarılarak. Kendini kanepeden güçbela kaldırabildiğinden işin büyük kısmını ben yaptım. Bence insan yaşlandığında bedeni iki biçimden birini almaya meyilli oluyor: hoş bir şekilde tombul veya hayalet gibi zayıf. Büyükannem hoş bir şekilde tombuldu. Yüzü yuvarlak ve yumuşaktı. Gözleri hâlâ ışıltılıydı. Kısmen Noel Baba'yı tarif ediyormuşum gibi geliyorsa bunun sebebi ortada bir parça benzerlik olmasıydı. Büyükannemin saçları vahşi ve parlak beyazdı. Bununla birlikte güldüğünde göbeği jöleyle dolu bir kase gibi sallanmazdı. Bunun önemli bir fark olduğu kanısındaydım.

Ona biraz fazla yakın oturdum ve kanepede doğru çökmeye başladı. İkimiz de kanepenin ortasına doğru kaydık. Fakat kenara çekilmek kabalıkmuş gibi geldi.

"Tatlım, biraz kenara çekil," dedi büyükannem. "Beni kanepeden düşüreceksin."

"Ah, affedersin büyükanne," diyerek ortaya doğru kaydım. "Nasılsın?"

---

* Burada Super Mario oyununa ve oradaki karakterlere gönderme yapılıyor. Mantarlar ve kaplumbağalar Mario'nun atlatması gereken küçük engellerken, King Koopa en azılı düşmanıdır. -çn

** Luigi: Super Mario oyunundaki bir karakter, Mario'nun kardeşi. -çn

"Eh, kanser geri geliyor ama bunun dışında iyiyim." Büyükanmem daima kanserdi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Buna asla açıklık getirmezdi. Sadece kanser olduğunu söyler ve ona bu konuyu sorduğumuzda ne tür bir kanser olduğunu veya gerçekten tanı konulup konulmadığını tam olarak belirtmezdi. Bu iddiasına altı yıl önce büyükbabamın ölümünün ardından başlamıştı. Başta bunu her söylediğinde tepenizin tası atardı, oysa şimdi buna aldırımıyorduk. Aile arasındaki bu tuhaf olayı başka biri buna şahit olana kadar fark etmiyordum bile. Birkaç yıl önceki bir Şükran Günü'nde Ryan'ın arkadaşı Shawn'ı bize katılması için davet etmiştik ve eve dönmek için hepimiz arabaya bindiğimizde Shawn, "Büyükanne kanser mi? Durumu nasıl?" diye sormuştu. O zaman büyükanne'nin kanser olduğunu duyurduğunda kimsenin kılını kıpırdatmamasının ona muhtemelen tuhaf görüldüğünü fark etmiştim. Açıkça büyükanne'nin büyükbabama kavuşmak için kanser olmayı umduğu hissine kapılıyordum.

"Evde işler yolunda mı? Fletcher Dayı'yla?" diye sordum.

"Her şey yolunda. Ben sıkıcı biriyim Lauren. Benim hakkımda soru sormaktan vazgeç. Bilmek istediğim şey..." İşte geliyordu. Korktuğum an. İşte geliyordu. "Sen ve benim yakışıklı damadım bana ne zaman bir torun vereceksiniz?"

"Şey, nasıl olduğunu bilirsin büyükanne," dedim zaman kazanmak için punç yudumlarken.

"Hayır, tatlım, nasıl olduğunu bilmem. Sen otuz yaşındasın. Çok zamanın yok."

"Biliyorum," dedim.

"Bir baş belası olmaya çalışmıyorum. Sadece düşünüyorum, bilirsin, sonsuza dek buralarda olmayacağım ve gitmeden önce bebeğinle tanışmak isterim."

Kanser olsun olmasın büyükannem seksen yedi yaşındaydı. Daha uzun yıllar buralarda olmayabilirdi. Birdenbire bir torununun çocuğunu görmesinin tek yolunun ben olduğumu fark ettim. Fletcher Dayı'nın çocuğu yoktu. Rachel'in yakın bir zamanda çocuğu olmayacaktı. Charlie? Lütfen. Ne yazık ki evliliğim devasa bir fiyasko olduğundan, kendi kocamın nerede yaşadığını bile bilmeyecek kadar ondan kopuk olduğumdan büyükannem hiçbir zaman bu fırsatı yakalayamayabilirdi. Bendim. Onun gelecek kuşakla tanışamayacak olmasının sebebi bendim. Evlilikte iyi olsaydım, bunu başarabilseydim bunu ona verebilirdim.

"Tamam," dedim bardağımdaki punçın son yudumunu içerken. "Ryan'la konuşurum."

"Biliyor musun, büyükbaban çocuk sahibi olmaya hazır olmadığını söylemişti."

"Öyle mi?" dedim, benim dışımdaki bir konudan söz ettiği için rahatlayarak. "Peki nasıl oldu?"

"Ne yapabiliirdi ki?" dedi büyükannem. "Çocuk sahibi olma zamanımız gelmişti."

"Bu kadar basit ha?"

"Evet." Büyükannem dizimi sıvazladı. "İşler siz çocukların zannettiğinizden çok daha basittir. Hatta yemin ederim bu bazen annen için bile geçerli."

"Annem hayatından memnun görünüyor," dedim. Oda'nın karşı tarafına baktığımda onun orta yaşlı bir adamla konuştuğunu gördüm. Adam uzun boyluydu ve orta yaşlı birine göre yakışıklıydı. Anneme sanki annem bir sırdaşmış ve o bunun ne olduğunu öğrenmek istiyormuş gibi bakıyordu. "Bu Bill, değil mi?"

Büyükannem gözlerini kısarak baktı. "Gözlüklerim yok," dedi. "Yakışıklı bir adam mı?"

"Evet," dedim. "Orta yaşlı birine göre."

"Genç birine göre demek istiyorsun," diye espri yaptı.

“Evet,” dedim. “Demek istediğim bu.”

“Annene, diyet yapan bir adamın bir hamburgere baktığı gibi bakıyorsa evet o. O Bill. Onunla ben de bugün tanıştım ve annene, ikisi de ergenlik çağındalarmış gibi uzun uzun bakıp duruyordu.”

“Ah,” dedim. “Bu çok tatlı!”

Büyükannem elinin bir hareketiyle bana karşı çıktı. “Annen neredeyse altmış yaşında. Ergenlik dönemindeki bir kız değil.”

“Aşka inanıyor musun büyükanne?” Bunu neden yapıyordum? Dürüst olmak gerekirse hafif kafayı bulmuştum ve muhtemelen bu yüzden böyle davranıyordum.

“Elbette inanıyorum!” dedi. “Beni ne sanıyorsun? Taş kalpli bir canavar mı?”

“Hayır, kastettiğim sadece...” Anneme tekrar baktım. Gerçekten mutlu görünüyordu. “Bu harika, değil mi? Bu denli âşık görünmeleri?”

“Bu saçma,” dedi büyükannem. “Annen neredeyse sosyal sigortadan yardım alacak yaşta.”

“Büyükbabamı her zaman sevdin mi?” Belki her zaman sevmemişti. Belki tıpkı onun gibiydim. Belki o tıpkı benim gibiydi. Büyükannemle aynı akıbete sahip olmak çok da kötü olmazdı.

“Her zaman,” dedi. “Her gün.” Pekâlâ, belki tıpkı onun gibi değildim.

“Nasıl?” diye sordum.

“Nasılla neyi kastediyorsun? Başka seçeneğim yoktu. Bu şekilde.”

Bakışlarımı kaldırıp saygı ve hayranlık duyduğum bir kadın olan anneme baktım. O üç çocuklu, kocası olmayan bir kadındı ama elli dokuzunda yeni bir erkek arkadaşı vardı. Annem bu gece seks yapacaktı. Seksi siz yaratmışsınız gibi hissettiren türden bir seks yapacaktı. Büyükan-

nemse kanser olduğuna; sevmekten başka şansının olmadığı, öldüğü güne dek onunla ilgilenmiş ve onun yanında durmuş olan, ona çocuklar vermiş ve her gün eve gelip onu yanağından öpmüş olan adama yakında bir gün kavuşabileceğine inanarak otel odasında uzanacaktı.

Ben hangisiydim? Bu kadınlardan hangisi olduğumu bilmiyordum. Belki ikisi de değildim. Ama onlardan biriymişim gibi hissetmek güzel olurdu. Böylelikle bir yol haritasına sahip olurdu. Bundan sonra ne olacağını bilebilirdim. Birine ne yapmam gerektiğini sorabilirdim ve bana bir yanıt verebilirlerdi, gerçekten bir yanıt verebilirlerdi.

Onlardan biri değilsem, kendi başıma buyruksam, kendi evliliğimde kendime özgü bir kadınsam bunu kendi başıma çözmem gerekirdi.

Ve bunu yapmayı hiç istemiyordum.

. . .

Rachel'ı nihayet yeniden gördüğümde tuvaletten çıkıyordum.

"Renkli kurdeleler için bana beş papel borçlusun," dedi.

"Sözüme güvenebilirsin," dedim.

"Nasıl dayanıyorsun?"

"Bu maskaralığı mı kastediyorsun?"

"Evet," dedi. "Ayrıca geri kalan her şey."

Derin bir nefes aldım. "Ben iyiyim," dedim. Gerçek cevabın ne olduğunu bilmiyordum. Yine de gerçekten iyi olduğumu sanmıyordum.

"Bill'le tanıştın mı?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Ama uzaktan hoş birine benziyor."

"Ah, her şeyiyle hoş biri. Üstelik annemize bir prenses gibi davranıyor. Bu biraz garip. Demek istediğim bu harika. Ama aynı zamanda, 'İyğğ anne,' gibi oluyorsun.

Annemiz ise yalnızca bundan zevk alıyor. Öf, annemin nasıl olduğunu biliyorsun, biliyorsun değil mi? İlginin üzerinde olmasını seviyor işte.”

“Ee, annemi bilirsin,” dedim. “Bir içki daha alacağım.”

Rachel’la mutfağın yolunu tuttuk. Çift kanatlı kapıdan hızla içeri girdiğimizde annemi Bill’le öpüşürken yakaladık. Bill geri çekildi ve annem kızardı. Bill’in elinin az önce annemin bluzunun üzerinde olduğundan neredeyse emindim. Rachel ve ben bir an için orada öylece dikilirken Charlie oturma odasından sekerek geldi ve sırtımıza çarptı. Annem saçlarını düzeltmeye koyuldu. Bill normal davranmaya çalıştı. Charlie için az önce ne kaçırdığını birleştirmek kolay oldu. Kesinlikle çocuklara izletilmemesi gereken bir görüntüyüdü. Bir annenin üç yetişkin çocuğu tarafından erkek arkadaşıyla basılması rahatsız ediciydi.

“Merhaba çocuklar,” dedi annem sanki az önce bulaşıkları yıkıyormuş gibi davranarak.

Bill kendisini bana tanıtmak için elini uzattı. “Bill,” dedi elimi tutup sertçe sıkarken. Gözleri yeşildi. Saçları siyah-beyaz kırçillı gri renkte olmakla birlikte siyahtan çok beyazı vardı. Şu ışıllı gülümsemelerden birine sahipti.

Öğretildiği gibi göz teması kurup gülümseyerek, “Lauren,” dedim.

“Biliyorum!” dedi Bill. “Hakkında çok şey duydum.”

“Ben de aynı şekilde.”

“Rachel, şu peynir tabağını oturma odasına taşımakta bana yardım eder misin?” dedi annem.

“Evet, tamam,” dedi Rachel gülümseyerek. Bu durumun sıkıntısından öyle zevk alıyordu ki patlamış mısır getirip izleyeceğini düşündürüyordu. Fakat eline bir tepsi alıp annemle birlikte mutfaktan çıktı.

Charlie buzdolabından yeni bir bira kaparken, “Ben sadece bir bira almak için geldim,” dedi ve tekrar dışarı

yöneldi. Kapağını çöp kutusuna fırlatmak için bile oyalanmadı. İki saniyede dışarı çıktı. Sadece Bill ve ben kaldık.

“Mutlu yıllar,” dedi Bill.

“Ah, çok teşekkür ederim,” diye karşılık verdim. Bu neden bu kadar sıkıntılıydı? Sanırım genellikle annemin hiçbir erkek arkadaşıyla tanışmadığımdan. Yani annemin bir erkek arkadaşı olduğunu bilirdim ama ilişkileri sıklıkla bir doğum günü partisine davet edilecek kadar uzun sürmezdi. “Demek bir tamircisin?” diye sordum. Başka ne sorabileceğimi bilmiyordum.

“Ah, hayır,” dedi Bill. “Bir tamircide tanıştık. Muhtemelen bu kısmı yanlış anlaşıldı. Hayır, ben bir finans danışmanıyım.”

“Ah,” dedim. “Üzgünüm, bunu fark etmedim. Bu garip. Bir tamirci olduğunu düşünmek ne kadar alakasızmış.”

“Sorun değil,” dedi Bill. “Kendimi bir tamirci olarak düşünmek hoşuma gider. Hiçbir haltı tamir edemem.”

“Sızdıran musluğu tamir eden adamlardan değil misin?”

“Sana vergilerin konusunda yardım edebilirim,” dedi. “Böyle adamlardanım.”

Bill kolunu tezgâhta arkama koyarak yaslandı. Rahatlaması beni de rahatlattı ama aynı zamanda benimle bir süre daha konuşmak istediğini fark ettirmişti. Rahat bir pozisyon aldı. Sanırım... beni tanımaya çalışıyordu.

“Sen mezunlar departmanında çalışıyorsun, doğru mu? Annenin bana söylediği bu.”

“Evet,” dedim. “İşimi çok seviyorum.”

“Hangi kısmını seviyorsun?”

“Ah, pekâlâ, eski öğrencilerle etkileşim içinde olmayı seviyorum. Hem kısa süre önce mezun olmuş ve daha eski bir mezunun rehberliğine ihtiyaç duyan, hem de uzun yıllar önce mezun olmuş ve rehberlik edecek birini arayan insanlarla tanışıyorsun. Bu çok eğlenceli.”

“Beni mezun olduğum okulla iletişime geçmeye teşvik ediyorsun,” dedi gülerek. “Kulağa iyi bir iş yapıyormuşsun gibi geliyor.”

Bu noktada riske girip Bill’in uzun zamandır evli olduğunu ve karısı öldüğünden beri annemin ilk veya ikinci kız arkadaşı olduğunu söyleyeceğim. Bunların hepsi onun için çok yeniydi.

“Çocuğun var mı?” diye sordum ona.

Başıyla onayladı ve yüzü aydınlandı. “Dört oğlan,” dedi. “Aslında hepsi yetişkin erkekler. Tratcher, Sterling, Campbell ve Baker.”

Aman. Tanrım. Bunlar şimdiye kadar duyduğun en kötü isimlerdi. “Ah, harika isimler,” dedim.

“Hayır,” dedi. “İsimleri berbat. Ama aileden gelen isimler. Karımın ailesinden. Daha doğrusu rahmetli karımın. Her neyse, iyi çocuklardır. En küçükleri Berkeley’den yeni mezun oldu.”

“Ah, bu çok güzel,” dedim. Rachel ve Charlie’den söz ettik; sonrasında tahmin edilebileceği üzere, konuyu anne getirdik.

“O gerçekten etkileyici biri,” dedi Bill.

“Öyle,” diye karşılık verdim.

“Hayır, ciddiylim. Ben... ben flört etme konusunda uzman değilim. Ama annen bana sahiden umut veriyor. Beni yeniden coşkulu biri haline getiriyor. Bunu söylememde bir sorun yok ya? Bunu dile getirmem garip mi?”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallarken. “Bunu duymak güzel. Onun için bu şekilde hissedenden birini hak ediyor.”

“Eh,” dedi, “bunun ne olduğunu anlıyorsun, değil mi? Annenin bana anlattıklarına göre sen ve Ryan müthiş bir çiftsiniz.”

Bunların tümü çok fazlaydı. Annem âşıktı. Bu adam

bana nedensiz yere ruhunu açıyordu. Ryan burada değildi. Bunların tümü çok fazlaydı. Punç kasesine yürüyüp kendime bir bardak doldurdum. Punç kasesi neredeyse tamamen doluydu. Annem bunu sürekli dolduruyor olmalıydı. Gerçekçi ol, anne. Kimse punç sevmez. Bir yudum aldığım anda ne kadar sert ve kötü kokulu olduğunu hatırladım. Bardağın tamamını nefes almadan içtim ve bardağı tezgâha geri bıraktım.

Bill bana baktı. “İyi misin?” dedi.

“İyiyim, Bill.” İnsanların bana bu soruyu sormaktan vazgeçmesi gerekiyordu. Cevabım değişmeyecekti.

. . .

Pasta ortaya çıkana kadar iki bardak punç daha içtim. Bu noktada nefesim alev alabilecek kıvama gelmişti. Annem ve ailenin geri kalanı pastanın etrafında toplanırken ve mumlar tavana titreşen gölgeler gönderirken etrafıma baktım ve hayatımın ne kadar boka battığını çok net bir şekilde görebildiğimi fark ettim.

Otuz yaşına basıyordum. Otuz yaşındaydım. Bunu on dokuz yaşından beri sevdiğim adamla değil, masanın karşısından bana dik dik bakan Fletcher Dayı’yla kutluyordum. Fletcher Dayı sadece pasta yemek istiyordu. Otuz yaş kutlamam böyle olmamalıydı. Otuz yaş kutlamam böyle hissettirmemeliydi. Otuz yaş itibarıyla bir şeyleri çözmüş olmanız gerekmez miydi? Hayatınızı dayandırdığınız her şeyi sorgulamanız değil.

Mumları üfledim ve etrafım biraz bulanıklaştı. Annem pastayı dağıtmaya başladı. Fletcher Dayı en büyük parçayı aldı. Ben kendi dilimimi kazara yere düşürdüm ve kimse-nin dikkatini çekmemiş gibi görüldüğünden dolayı onu orada bıraktım. Bu feci bir davranıştı fakat eğilirsem tamamen sersemleyeceğim hissine kapıldım.

Sonunda Rachel gelip beni buldu. "İyi görünmüyorsun," dedi.

"Bunu duymak hoş değil," dedim.

"Hayır, ciddiym," dedi. "Solgun görünüyorsun."

"Ben sarhoşum kızım," dedim. "Bir sarhoş böyle görünür."

"Ne içiyordun?"

"Punç! Şu enfes bir biçimde korkunç punç!"

"Onu mu içtin?"

"Herkes onu içmiyor muydu?"

"Hayır," dedi Rachel. "Bir yudum bile içemedim. İğrençti. Buradaki kimsenin o punçtan içtiğini sanmıyorum."

Odaya bakındım ve kimsenin elinde su bardağı veya bira şişesi dışında bir şey tutmadığını ilk kez fark ettim.

"Sürekli dolu olması garip geldi," dedim.

Rachel Charlie'ye seslendi. Erkek kardeşim lütfedercesine ağır ağır yanımıza geldi.

Rachel, "Punça hangi alkolden kattın?" diye sordu.

"Neden?"

"Çünkü Lauren tüm gece ondan içmiş."

"Eyvah," dedi şakacı bir sesle.

"Charlie punçın içine ne koydun?" Şimdi Rachel'ın sesi ciddiydi ve en hafif tabirle bunu hiç eğlenceli bulmadığını anlayabiliyordum.

"Kendimi savunmak için tek söyleyeceğim, hepimizin oldukça yavan geçeceğini bildiğim bir partiyi biraz hareketlendirmeye çalıştım."

"Charlie," dedi Rachel sert bir biçimde.

"Everclear*," dedi Charlie. Sözcük kısa bir süre orada asılı kaldıktan sonra Charlie bana döndü, "Ne kadar içtin?"

"Dört bardak-ımsı." Duyularımı tümüyle kontrol edi-

---

* Yüksek oranda saf alkol içeren bir içki markası. -çn

yor olsaydım bile söylenmesi zor bir sözcüktü bu. Hal böyleyken, “sı” sesi istediğimden fazla yayılarak çıktı.

Rastlantı sonucu olsa da hem Charlie hem de Rachel aynı anda aynı şeyi söyledi, “Siktir.”

Charlie kendini savunmayı sürdürdü. “Hakikaten birkaç kişinin, en fazla, bir iki bardak içebileceğini düşünmüştüm.”

“Gençler, Everclear nedir? Bunda büyütülecek ne var?” O an bunu doğru telaffuz edip etmediğimden emin değildim ve ortalığı karıştırmışım gibi hissetmeye başlıyordum. Bu eğlenceliydi; buna devam etmeliydim.

“Everclear bazı eyaletlerde yasal bile değil. O kadar sert bir içki,” dedi Rachel bana. Sonra Charlie’ye dönerek ekledi, “Belki onu eve götürmeliyiz.”

Charlie bu kez karşı çıkmadı. “Evet.” Başıyla onayladı. “Lauren, en son ne zaman alkolden kustun?”

“Neden?”

“Alkolden.”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Anneme iyi hissetmediğini söyleyeceğim,” dedi Rachel. “Charlie, onu arabaya götürür müsün?”

“Siz çocuklar çok hoşçacıksınız.” Oha. Bu bir kelime değildi. Ama olmalıydı. “Biri bunu yazsın. H-O-Ş-Ç-A-C...”

Rachel yanımdan ayrılırken Charlie koluma girip beni kapıya doğru yönlendirdi. “Gerçekten üzgünüm. Yemin ederim insanların punçın ne kadar sert olduğunu fark edeceğini ve fazla içmeyeceğini düşündüm. Belki Fletcher Dayı bir iki bardak içip masanın üstünde dans etmeye falan başlar diye düşündüm. Eğlenceli olurdu.”

“Gençler, bu çok eğlenceliydi.”

“Neden bana gençler deyip duruyorsun?” diye sordu Charlie.

Ona baktım ve bu konuyu gerçekten düşündüm. Arından omuz silktim. Ön kapıya vardığımızda annem ve Rachel önümüzü kesti.

“Anne, onu evine götüreceğim,” dedi Rachel.

Fakat annem elini çoktan alnıma koymuştu. “Nemli ve soğuksun hayatım. Biraz dinlenmelisin.” Bir süre daha bana baktı. “Sarhoş musun?”

“Evet!” dedim. Bu muhteşem, değil mi? Demek istediğim otuz yaşındayım. Sarhoş olabilirim!”

“Punça alkol kattım,” dedi Charlie. Kötü hissettiği se-sinden de belli oluyordu.

“Ne tür bir şey?” diye sordu annem.

Rachel araya girdi. “Sert bir şeydi, önemli olan bu. Ve Lauren bilmiyordu. Bu yüzden biraz fazla içmiş ve bence onu evine götürmeliyiz.”

“Charlie, ne bok yediğini sanıyorsun?” dedi annem. Annem küfrettiğinde ciddi olduğunu bilirdiniz. Bu aynen diğer anneler isminizin tam halini kullandığında korkmanız gerektiğini anlamanıza benzerdi.

“Bunun eğlenceli olacağını düşündüm,” dedi. “Kimse onu içmiyordu.”

“Belli ki biri içiyormuş.”

“Bunu görebiliyorum anne. Üzgün olduğumu söyledim. Daha fazla uzatmasak?”

“Sadece onu eve götürün,” dedi annem. Annem gerçek anlamda bağırmasdı. Fakat sizin yüzünüzden hayal kırıklığına uğrardı. Bu bazen çok üzücü olurdu. Charlie adına kötü hissettim. Bu konuda hepimizden daha zor durumda kalacak görünüyordu. “Ryan seninle ilgilenmek için ne zaman evde olacak?” diye sordu annem.

Rachel lafa karıştı. “Ben onunla kalırım anne. Sadece sarhoş. Önemli bir mesele değil.”

"Ama Ryan orada olacak, değil mi? Yan tarafına dönük yattığından emin olabilir. Böylece kendi kusmuğunda boğulmazsın." Annem sahiden pek sık içmezdi, bu yüzden içki içen herkesin Jimi Hendrix olduğunu düşünürdü.

"Evet, anne, orada olacak," dedi Rachel. "Ryan gelene kadar oradan ayrılmayacağım."

"O halde uzunnnnnnnnn bir süre evimde kalacaksın," dedim.

"Ne?" diye sordu annem.

Rachel ve Charlie, "Hadi, Lauren," ve "Gidelim Lauren," diyerek beni durdurmaya çalıştılar.

"Hayır, sorun yok çocuklar. Annemiz ğrenebilir."

"Anneniz neyi öğrenebilir?" diye sordu annem. "Lauren, neler oluyor?"

"Ryan evi terk etti. Çekip gitti. Artık başka bir yerde yaşıyor. Nerede olduğundan emin değilim. Bana onu aramamı söyledi. Buna karşın Thumper'ı ben aldım! Ha-ri-ka!"

"Ne?" Annemin omuzları çöktü. Rachel ve Charlie keyifsiz bir şekilde n kapıyı kapattı. Halbuki kazasız belasız buradan çıkmamıza ramak kalmıştı.

"Evi terk etti. Artık birlikte yaşıyoruz."

"Neden?"

"Asıl neden aramızdaki aşkın ölmüş olması," dedim gülerek. Diğer herkesin de güldüğünü görmeyi bekleyerek etrafıma baktım ama kimse gülmüyordu.

"Lauren, lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Hayır."

"Bu ne kadar zaman önce oldu?"

"Aşağı yukarı birkaç hafta önce. İki-üç hafta önce. Ama Thumper'ı aldığımla ilgili kısmı duydun mu?"

"Galiba Lauren'ı eve gtrsek iyi olur," dedi Rachel ve annem ona karşı çıkacakmış gibi grnnse bile bunu yapmadı.

Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Biriniz onunla kalacak mı?"

Hem Charlie hem de Rachel buna gönüllü oldu. Çok tatlı. Tatlı küçük kardeşlerim.

"Pekâlâ," dedi annem. "İyi geceler."

İki kardeşim de ona iyi geceler diledi ve tam kapıdan çıktığımda anneme seslendim, "Yanlışlıkla kenara bir parça pasta düşürdüm."

Fakat beni duyduğunu sanmıyordum.

Charlie ve Rachel beni arka koltuğa yerleştirdiler. Tüm bu süre boyunca ne kadar yorulduğumu hissedebiliyordum. Bir kırmızı ışığa denk geldik ve Charlie, Rachel'a Beverly Bulvarı'na çıkan anayolu kullanmasını söyledi. Ardından bana dönüp biraz uyumamı önerdi. Başımı olumlu anlamda salladım, bir dakikalığına gözlerimi yumdum ve sonra...

Kapı zilimin çalmasıyla uyandım. Dünya puslu ve ağır görünüyordu, sanki etrafımdaki havayı hissedebiliyordum ve beni eziyordu. Doğrulmaya kalkıştığım da Rachel'in yatakta yanımda yattığını fark ettim. Thumper yatağın köşesinde bir top gibi kıvrılmıştı.

Kapı zili tekrar çaldı ve birinin kapıyı açmaya gittiğini duydum. Kafam taşıyamayacağım kadar ağırmış gibi hissediyordum. Ön kapımın iki yanında duran erkek kardeşim ve annemi görene kadar evimin içinde güçlkle ilerledim. Charlie kanepede uyumuş olmalıydı.

"Merhaba," dedim. Sesimin kafamın içinde gümbürdeğini hissedebiliyordum. Gözlerimde ve çenemde titreşiyordu. Annem de erkek kardeşim de bana bakıyordu. Annemin elinde, içinde dört kahve bardağı duran karton bir içecek tepsisi vardı. Rachel hemen arkamdan geldi.

"Ah, güzel," dedi annem evin içine girerken. Annemin sesini duyan Thumper da koşarak geldi. "Hepiniz ayakta-sınız," dedi.

Charlie'ye bardaklardan birini uzattı. "Americano," di-yerek verdi.

Charlie kahvesini aldı ve anneme gülümsedi. "Teşek-kürler, anne."

Hemen sonra annem Rachel için bir bardak uzattı ve Rachel onun yanına gitti. "Yağsız latte," dedi annem.

Tepsiye iki bardak kaldığında annem kendininkini aldı ve kapının yanındaki sehpa'ya koydu. Sonra sonuncusunu alıp bana uzattı.

"Double espresso," dedi. "Kendine gelmeye ihtiyacın olacağını düşündüm."

Bardağı nazikçe elinden aldım. "Teşekkürler anne."

Annem kapıyı arkasından kapattığında havanın serinliği biraz kesildi. Akşamüstüne kadar havanın bunaltıcı bir sıcaklığa kavuşacağını biliyordum ama eylül sabahları hava genellikle kapalı ve biraz serin olurdu. Ellerim soğuk olduğundan sıcak bardak avuçlarıma harika bir his veriyordu.

"Thumper'a kahve yok mu?" dedim şaka yaparak, bunun üzerine annem elini çantasına sokup içinde domuz pastırması olan bir sandviç poşeti çıkardı. Ne müthiş bir anne...

"Kahvaltıdan birkaç pastırma arttı," dedi. Thumper koşarak anneme doğru gitti. Annem çömelip ona pastırmayı yedirirken başını okşadı ve yüzünü yalamasına izin verdi.

O an anneme duyduğum sevgi adeta içimden taşıtı. O her zaman tam olarak ne yapılması gerektiğini biliyordu. Acaba hayat size bunu ne zaman öğretiyordu? Ne yapılması gerektiğini ne zaman öğreniyordunuz?

Annem tekrar ayağa kalkıp Rachel'la Charlie'ye baktı. "Neden bir yürüyüşe çıkmıyorsunuz çocuklar?" dedi.

Charlie itiraz etmeye kalkıştı ama Rachel araya girerek, "Tamam," dedi. "Thumper'ı da alınız." Rachel tasmayı alırken Thumper öyle coşkuluydu ki onu yok saymak zailimlik olurdu.

Charlie gözlerini devirdi ama ardından boyun eğdi. "Tamam, pekâlâ."

Birkaç dakika içinde kapıdan çıktılar; kapının açılması ve kapanması içeri yine serin hava girmesine neden oldu. Annem bana ölmekte olan bir tavşana bakar gibi bir ifadeyle bakıyordu. "Sanırım konuşmamız gerek," dedi.

"Evet, tamam," dedim ve yatak odama dönerek yatağa girdim. Burası, yorganın altı sıcaktı. Annemin evime baktığını ve eksilen tüm eşyaları fark ettiğini görebiliyordum. Bunun lafını etmiyordu.

"O halde," diyerek yanıma oturdu; kahve bardağını, kapağının çıkıntısını kullanarak geriye çekti ve yükselen dumanı üfledi. "Bana neler olduğunu anlat."

İlk önce ona somut gerçekleri anlatmaya giriştim. Ryan'ın ne zaman evi terk ettiğinden söz ettim. İşlerin nasıl bu hale geldiğini anlattım. Ona Dodger Stadyumu'ndaki kavgamızdan bahsettim. Artık Ryan'ı sevdiğimi hissetmediğimi söyledim. Ne yapmamız gerektiğiyle ilgili konuşmamızı anlattım. Hatırladığım kadarını, hakkında düşünmeye katlanabildiğim kadarını anlattım.

Fakat annem daha fazlasını istiyordu. Sadece ne zaman ve neredeleri değil, nasıl ve nedenleri de öğrenmek istiyordu. Meselenin bu taraflarını düşünmeden o kadar çok zaman geçirmiştik ki yeniden bunları düşünmeye başlamak zor geliyordu.

"Bana neden anlatmadın?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim bakışlarımı başucu lambama yönelterek.

"Evet, biliyorsun," dedi. "Nedenini biliyorsun."

"Neden?" dedim. Annemin sesi kulağa cevabı biliyor-muş gibi geliyordu.

"Hayır, *ben* bilmiyorum," dedi. "Ama senin bildiğini biliyorum."

"Sanırım laf oraya gelmedi doğal bir şekilde," dedim.

"Lafı asla doğal bir şekilde gelmezdi. Ryan'la hâlâ bir-

likte olup olmadığınızı mı sormamı bekliyordun? Böylece, 'Doğrusunu istersen anne...' mi diyecektin?"

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Benim... bunu batırdığımı düşünmeni istemedim, tamam mı? Bunu düzeltebilirim. Bu işi düzeltebilirim. Hâlâ umut var. Bunu hâlâ yapabilirim."

"Neyi yapabilirsin?"

"Bu evliliği sürdürebilirim. Hâlâ bunu yapabilirim."

"Bunu yapmadığını kim söylüyor?"

"Ee, şu anda bunu yapmıyorum. Ama yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum, hayatım," dedi. "Tanıdığım insanlar arasında, kafasına koyduğu şeyi yapabilecek bir insan varsa o da sensin."

"Hayır ama başarısız olduğumu düşünmeni istemiyorum. Henüz."

"Eğer evliliğin yürümezse..." diyerek ben müdahale edip etmemeye dahi karar veremeden konuşmama engel oldu. "Ki yürüyecek, yürüyeceğini biliyorum. Ama eğer yürümezse bu başarısız olduğun anlamına gelmez."

"Anne," derken sesim çatlamaya başladı. "Tam olarak bu anlama gelir."

"Burada başarısız olmak veya kazanmak ya da kaybetmek yok," dedi. "Hayat böyle Lauren. Aşk ve evlilik böyle. Belli bir süre evli kalıp onunla mutlu zamanlar geçirdikten sonra artık evli olmak istemediğine karar verebilir ve başka biriyle mutlu olmayı veya başka bir şey yapmayı seçebilirsin; bu başarısızlık değildir. Bu sadece hayattır. Aşk böyledir. Bu neden bir başarısızlık sayılsın?"

"Çünkü evlilik başka bir şeyin sözüdür. Birlikte kalmamanın sözüdür. Birlikte kalamıyorsan bunda başarısız olmuşsundur."

"Yüce Tanrım, tıpkı büyükannen gibi konuşuyorsun."

"Fakat gerçek bu değil mi?"

“Bilmiyorum,” dedi annem. “Açıkçası evlilikle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Yalnızca birkaç yıl evli kaldım ve şimdi o nerede?”

Babam şimdi neredeydi? Dürüst olmak gerekirse bu nadiren düşündüğüm bir soruydu. Kuzey Dakota’da bir ailesi olabilirdi veya belki Orta Amerika’da bir sahilde yaşıyordu. Telefon rehberinde adresi olabilirdi. Hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir zaman bunu kontrol etmemiştim. Onu hiç aramamıştım çünkü asla eksikliğini hissetmemiştim. Ancak sorularınız olduğunda cevapları ararsınız. Ailem bana her zaman eksiksiz hissettirmişti. Tüm ihtiyacım olan annemdi. Bazen bunu unutuyordum. Gerçek bir lider gibi bana yol gösterme yeteneğini, ailemize yol gösterme yeteneğini hafife alıyordum.

“Ama bana göre,” diye devam etti, “aşk hayatın sana sevgi vermeli. Ne kadar denersen dene eğer sana sevgi vermiyorsa dürüst, adil ve iyi biriyse ve bu evliliğin bittiğine ve sevgiyi başka bir yerde bulmaya ihtiyaç duyduğuna karar verersen, o halde... dünya senden daha ne isteyebilir?”

Bu söylediği hakkında düşündüm. Galiba ne düşünmem gerektiğini tam anlamıyla bilmiyordum. “Ryan’dan nefret etmeni istemiyorum,” dedim.

“Tatlım, o oğlanı kendi çocuğummuş gibi seviyorum. Bunda ciddiğim. Onu seviyorum. Ona inanıyorum. Senin mutlu olmanı istediğim kadar onun da mutlu olmasını istiyorum. Ayrıca kimseyi kendi doğrusu adına yaptığı bir şeyden dolayı için suçlayamam.” Bazen annem *Oprah*’nın bir konuğuymuş gibi konuşurdu. Bence bunun sebebi yirmi yılını *Oprah*’nın konuklarını izleyerek geçirmiş olmasıydı. “Ryan’la ilk çıkmaya başladığında ondan hoşlanmıştım çünkü iyi bir insan olduğunu görebiliyordum. Sonra onu sevdim çünkü seni daima el üstünde tutuyor, sana iyi davranıyordu ve ben de senin için doğru olanı yapacağına

güvendim. Hâlâ ikiniz için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığına inanıyorum. Artık birbirinize âşık olmadığınızı söylemiş olmanız bunu değiştirmiyor. Ryan her zaman kendi oldu.”

“Yani bu tekrar birleştığımızda artık Ryan’dan hoşlanmayacağın anlamına gelmiyor, öyle mi?”

Annem aynı anda hem kahkaha attı hem de iç geçirdi. “Hayır,” dedi. “O anlama gelmiyor. Tüm umursadığım ikinizin de mutlu olması. Şayet ikinizden sadece biri mutlu olabilecekse kan bağımızdan ötürü seni seçerim. Ama ikinizin de mutlu olmasını istiyorum. Hem mutlu olmak için ne gerekliyorsa yaptığına inanıyorum. Senin seçimlerini anlayıp anlamamamın, senin yerinde olsam aynısını yapıp yapmayacak olmamın hiçbir önemi yok. İkinize de inancım var.”

Doğru ağızdan doğru zamanda çıkan sözcüklerin sizi bir şekilde destekleyip güçlendirebilmesi garipti. Fikrinizi değiştirebiliyorlardı: Moralinizi düzeltbiliyorlardı. İyi ki Charlie punça alkol katmıştı. İyi ki anneme söylemiştim.

Charlie ve Rachel’in ön kapıdan içeri girdiklerini duydum ve bunun, bu sohbetin sonu olduğunu düşündüm ama annem onlara seslendi, “Bize bir dakika daha verin, tamam mı?”

Rachel’in bağırarak oturma odasından, “Olur,” diye karşılık verdiğini, ardından Charlie’yle konuşmaya başladığını duydum. Charlie’nin hepimizinkinden daha gür bir sesi vardı. Bizim seslerimiz duvarlardan yankılanırken Charlie’ninki duvarların içinden geçirdi. Annemin söyleyeceklerinin geri kalanını duymayı beklerken Charlie’nin boğuk kahkahasını duyabiliyordum.

“Bak, sana tek bir şey söyleyeceğim Lauren. Bunu saklayamazsın, tamam mı? Güçlü olman, kendin olup insanların ne düşündüğüne aldırmayı bırakman ve lanet olası

gerçeği anlatman gerekiyor. Ryan'la yapmaya çalıştığınız şeye güven ve bununla gurur duy."

"Ne yapmaya çalışıyoruz?" dedim. "Bunda gurur duyulacak ne var anlamıyorum."

"Evliliğinizi sürdürmeye çalışıyorsunuz," dedi. "Ayrıca bunu yaptığın için mutlu ol. Ben bunu asla beceremedim. Bence bu cesurca. Bence sen cesur bir kadınsın."

Bunu duymak garip geldi çünkü bunca zaman birinin bana korkak olduğumu söylemesini bekledim.

"Tamamdır," diye seslendi annem. "Artık gelebilirsiniz."

Rachel kapıya geldi. Ardından Charlie yaklaşıp onun arkasında durdu ve Thumper da onun ayaklarının dibine çöktü. Kendi evimde onlara bakarken, tüm aile bir arada, biz bize olmayalı uzun zaman geçtiğini fark ettim. Ryan benim o denli büyük bir parçamdı ki ailenin de bir parçası olmuştu. Ama belki şu anda ailenin bir parçası olmamasında bir sorun yoktu. Odadaki yüzlere bakmak ve... ailemi görmek güzeldi.

Annem bir el hareketiyle onlara burada içtenlikle karşılanacaklarını belli etti. Hepsi yatağa oturdu, Thumper ortaya geçmek için aralarına sıkışıp hepimizin ilgisini üzerine çekmeye çalıştı.

"Her şey yolunda mı?" dedi Rachel.

"Her şey gayet iyi," dedim ve bu, sohbeti benim evlilik sorunlarımdan uzaklaştırarak başka konulara yönlendirmek için yeterli bir geçiş sağladı. Mesela Charlie'nin gelecek planları. (Hiçbir fikri yoktu.) Rachel biriyle görüşüyor mu? (Kiminle görüşecekti ki?) ve Thumper bir doz daha pire ilacına ihtiyaç duyacak mı? (Evet.) Charlie'nin uçağı bu akşamdı ve bunun annemi duygusallaştırdığını düşünüyordum.

"Bu akşam benim evimde yemek yiyelim mi?" diye sordu. "Bir aile olarak."

"Uçağım onda kalkıyor," dedi Charlie.

Rachel'ı ve kendimi kastederek, "Seni bırakabiliriz," dedim. "Annemden sekiz civarında ayrılırız."

"Yemeği altı gibi servis ederim," diye önerdi annem.

"Yemeği servis etmek mi?" diye sordu Rachel. "Akşam yemeğimizi sen mi hazırlayacaksın?"

Annem kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden daha önce hiç yemek pişirmemişim gibi davranıyorsunuz?"

Üç kardeş birbirimize bakıp gülmeye başladık. Hepimiz bir ailenin parçasıydık ama aynı zamanda aynı anneye sahip üç kardeştik. Bazen üçe karşı bir oluyorduk.

"Daha önce yemek hazırladım, biliyorsunuz," diye devam etti annem gülüşmemizi duymazdan gelerek. "Göreceksiniz. Harika şeyler hazırlayacağım."

Görünüşe göre en merhametli olan bendim. "Tamam anne. Sen kazandın. Saat altıda evde olacağız; ev yapımı yemekleri yemeye hazır bir şekilde."

"Ah, beni o kadar mutlu ettiniz ki anlatamam. Pazar akşamı yemeği için üçünüz de benim evimde olacaksınız." Yataktan kalktı. "Büyükanneniz ve Fletcher birkaç saat içinde yola çıkacak, bu yüzden gidip öğle yemeğini onlarla birlikte yemem gerekiyor. Sonra market alışverişine gideceğim. Ne pişireceğimden emin değilim," dedi. "Ama harika bir yemek olacak." Kendi kendini başıyla onayladı. "Harika olacak."

Eşyalarını topladı ve bize veda etti. Az önce benimle yaptığı konuşmaya teşekkür etmek için onunla dışarı çıkıp arabasına kadar yürüdüm.

"Tatlım, bana teşekkür etmene gerek yok," dedi arabasının ön koltuğuna yerleşirken. "Üç yetişkin çocuğum var.

Dürüst olmak gerekirse ihtiyaç duyulmak içimi rahatlatıyor.”

Gülümsedim ve pencereden içeri eğilerek ona sarıldım. Annem söyleyene kadar ona ihtiyaç duyduğumun farkında bile değildim. Bu nasıl bir aptallıktı? “Akşama görüşürüz,” dedim.

“Saat altıda!” diye bağırdı araba yolundan ayrılırken.

Başımınla onaylarken el salladım. Arabasıyla uzaklaşmasını izledim. Büyük ve hızlı arabası küçük ve yavaş görüne kadar arkasından baktım.

Akşam yemeği yanıkta ama annemin bunun farkında olduğunu sanmıyordum. Kömürleşmiş tavuğa ve topak topak patates püresine rağmen tüm parçalar uyum içinde görünüyordu. Kimse Ryan'dan söz etmedi. Rachel'la dalga geçtik. Bill'i sorduk. Charlie burada olmaktan mutlu görünüyordu. Kimse yemeğin ne kadar feci olduğuna dair bir şey söylemedi. Açık konuşmak gerekirse kimsenin umursadığını düşünmüyordum.

Annem çok fazla yemek yapmıştı. Ya da biz daha fazlasını yemeye dayanamamıştık. Sonuç olarak bir dolu yemek arttı. Biz tüm tabakları toplayıp kalan yemekleri saklama kaplarına koymayı bitirene kadar gitme vakti geldi.

"Tavuğu kim almak ister? Charlie? Onu uçakta yer misin?"

"Uçağa kavrulmuş, yarım bir kuş cesedi götürmemi mi istiyorsun?"

Annem ona kaşlarını çatdı ve tavuğu Rachel'a uzattı. "Tavuğu sen yersin, değil mi?"

Rachel, "Tabii," dedi. "Teşekkür ederim anne." Sonrasında Charlie'ye bakıp başını iki yana salladı. Annem taze fasulyeyle havuçları bana kakaladı ve ardından tatlı patates kabını Charlie'ye doğru itti.

“En azından patatesleri alabilirsin,” dedi annem ama Charlie kabı almadı. Merhamet göstermeyecekti. Onun bu yanını hiçbir zaman anlamamıştım ya da Charlie hayatın bu yanını hiç anlamamıştı. Bazen yapmanız gereken şey patatesleri alıp teşekkür etmek ve anneniz bakmıyorken onları çöpe atmaktır.

Vedalaştıktan sonra yola koyulduk. Rachel arabayı kendisinin kullanması gerektiğini kabul etti çünkü benim akşamdan kalma durumum hâlâ sürüyordu. Ağır makineleri kullanabilecek duruma gelmem günler alacakmış gibi hissediyordum. Charlie ön koltuğu kaplığından ben arkaya oturdum.

Havalimanına giderken araba sürmekten nefret ediyordum. LAX âdeta bir kabustu ama bundan daha fazlası vardı. Oraya uzanan yolda Los Angeles’ın hiç de çekici olmayan yüzüyle karşı karşıya geliyordunuz. Sahiller ve gümbatımı yoktu. Palmiye ağaçları ve parlak ışıklar yoktu. Sadece sıra sıra alışveriş merkezleri ve gece kulüpleri vardı. Otoparklar ve marketler vardı. Havalimanına arabayla gitmek Los Angeles’ı düşmanlarının gözünden görmek gibiydi: tatsız, kültürsüz, sıkıcı ve sahte.

Dolayısıyla pencereden dışarı bakma zahmetine girmedim, bunun yerine gözlerimi kapatıp Charlie ve Rachel’in otoyolu mu yoksa La Cienega Bulvarı’nı mı kullanmak gerektiği hakkındaki tartışmasını dinledim. Rachel kazandı çünkü arabayı kullanan ve haklı olan oydu. Akşamın bu saatinde otoyol açık olurdu.

Terminale vardığımızda Rachel sola, otoparka doğru döndü.

“Neden arabayı park ediyorsun? Beni şurada indir işte,” dedi Charlie. Hiç mantıklı gelmese de, ailemizdeki kimse insanları yol kenarında öylece indirmezdi. Biz arabayı park etmek için her zaman para öderdik. Karşıdan

karşıya geçerken yaya kaldırımını kullanırdık. Güvenli bir noktaya geldiğinizden emin olana kadar size eşlik ederdik. Neden böyle yaptığımızdan emin olmasam da...

"Kes şunu Charlie," dedi Rachel. "Seni yolcu edeceğiz."

Charlie gözlerini devirip bunun hakkında sızlanmaya başladı ama çok geçmeden pes etti. "Tamam," dedi. "Anlaşıldı." Belki ara sıra patatesleri de alması gerektiğini öğrenmiştir.

Arabayı park edip indik. Doğruyu söylemek gerekirse konuşacak pek bir şeyimiz yoktu. Ama Charlie biletini kontrol ettirip uçuş kapısına ilerlerken vedalaşma vakti geldiğinde küçük erkek kardeşimin gidişini izlemek bana birdenbire hüznün verdi. Charlie huysuzdur ve bir parça pislidir. İnsanlara söylenmesi gerekenleri söylemez. Pünça Everclear katar. Diğer yandan sevecen, iyi bir çocuktur. O benim kıymetli, küçük kardeşimdir.

"Seni özleyeceğim," dedim ona sarılırken.

"Ben de," dedi. "Ve seninle gurur duyuyorum falan. Biliyorsun, ne olursa olsun."

İçimden geldiği halde ona bu konuda baskı yapmadım. Halbuki onu bir kenara oturtup şöyle demek istiyordum: *Sana bunu söyleten nedir? Şu anda yaptığım şey hakkında gerçekten ne düşünüyorsun? Bunu düzeltebileceğime inanıyor musun? Ryan'ın bana geri döneceğine inanıyor musun? Sence hayatım sona mı erdi?* Fakat sadece, "Teşekkür ederim," dedim.

Rachel da sarıldıktan sonra Charlie yanımızdan ayrıldı ve yürüyen merdivenlerden yukarı çıktı. İnsanların farklı mevsimleri ve soğuk havayı yaşadığı evine, Chicago'ya geri dönüyordu. Bunu asla anlamıyordum. İnsanlar ülkenin her yanından güneşli kışlarımızın ve ılık yazlarımızın keyfini sürmek için buraya geliyordu. Charlie ise kar ve yağmur arayışıyla ilk fırsatta buradan uzaklaşıyordu.

Rachel'la arabaya geri dönerken kaybolduk ve kendimizi geliş terminalinin bir alt katında bulduk. Geliş terminalinin, gidiş terminalinden çok daha güzel bir yer olduğu kanısına vardım. Gidiş bir vedaydı. Halbuki geliş bir merhabaydı.

Döner kapılara doğru baktım. Evlerine, ailelerine dönen babalar gördüm. Şoförleri tarafından karşılanan takım elbise adamlar ve kadınlar gördüm. Kendisini bekleyen genç bir adama doğru koşan, büyük olasılıkla bir üniversite öğrencisi genç bir kadın gördüm. Kollarını genç adama dolaştığını gördüm. Genç adamın onu dudaklarından öpüşünü gördüm. Yüzlerinde bir zamanlar çok iyi bildiğim o duyguyu gördüm. Rahatlamayı gördüm. Mutluluğu gördüm. İnsanların hayal ettikleri şey sonunda karşılarında olduğunda, kollarını uzatıp parmaklarının uçlarıyla dokunabilecekleri hale geldiğinde oluşan o bakışı gördüm. Bakışlarım üzerlerinde fazla uzun bir an sabit kalmış olmalı ki genç kadın bana baktı. Utangaçça gülümseyip gözlerimi kaçırdım. Benim o genç kadının yerinde olduğum zamanı, havalimanının geliş terminalinde hasretini çektiğim o kişiyi beklediğim zamanı düşündüm. Şimdi izleyen kadın bendim.

Bir an için, şu anda onu görseydim, Ryan burada olsaydı yüzümde bu çiftteki ifade olur muydu diye düşündüm. Ryan'ın kollarımda olmasını fena halde istiyordum. Ama bu ne kadar sürerdi? Tepemi attıracak bir şey söyleyene dek ne kadar süre geçerdi?

Rachel'la nihayet doğru yöne gidince sokağa çıktık. Taksi çağıran ve arkadaşlarının arabalarına atlayan insanların arasından güçlükle ilerledik. Caddenin karşısına geçmek için yaya geçidinde dururken servis aracı bekleyen iki kişi gördüm. Aynada kendi yüzümü tanıyacağım kadar kısa bir sürede neye baktığımı anladım. Ryan'ın kafasının arkasına baktığıma dair en ufak bir şüphem yoktu.

Başlangıçta bunu bir gariplik olarak algılamadım; beynim bunu normal, sıradan bir vaka olarak değerlendirdi. Ah, işte daima etrafında olan o kişi. İşte buradaydı. Yalnız bu defa ince, uzun esmer bir kadının elini tutuyordu. Ve onu öpmek için eğildi.

Kalbim sıkıştı. Ağzım bir karış açık kaldı. Rachel caddenin karşısına yürümeye başladı ama donakalmıştım. Rachel arkasını döndüğünde beni orada gördü ve gözleri benimkileri buldu. Bakışlarımı takip ederek o da aynı şeyi gördü. Ryan. Ryan geliş terminalindeydi. Ryan. Geliş terminalindeydi. Bir kadını öpüyordu. Kalbim öyle hızlı çarpmaya başladı ki neredeyse sesini duyabiliyordum. Kendi nabzınızı duymanız mümkün müdür? Sesi gizli, şiddetli bir gonga mı benzer?

Rachel elimi sımsıkı tuttu ve hiçbir şey söylemedi. Beni bu durumdan çıkarmaya kararlıydı. Caddenin karşısına geçmemi istedi. Arabaya binmemi istedi. Ama yeşil ışığı kaçırmıştık ve o an yapılması gereken tek şey oymuş gibi görünse de durmadan akan trafiğin arasından koşamazdık.

Rachel iyi ki beni tutuyordu. Otokontrolümü kaybedip oraya gitmekten ve Ryan'ı bir yumrukla yere sermekten korkuyordum. Onu sertçe sarsmak ve bunu neden yaptığını sormak istiyordum. Aynada kendine nasıl baktığını sormak istiyordum. Sanki bu acıyı fiziksel olarak hissediyordum. Bu fiziksel bir acıydı. İçimi dağlıyordu. Derken ışık değişti ve yayalara yeşil yandı. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya çalışarak ilerliyor ve bunun canımı ne kadar acıttığı ile hangi ayağı nereye koyacağım dışında hiçbir şey düşünmüyordum. Caddenin diğer tarafına geçtiğimizde ışık kırmızıya döndü; arkamı dönüp ona baktım. Artık hızla ilerleyen bir araba denizi bizi ayırıyordu.

Gözlerim onu yeniden bulup yüzüne sabitlendiğinde yanıldığımı açıkça gördüm. Bu o değildi. Ryan değildi.

Ryan'ı bir kalabalığın içinde seçebilirdim. Kokusunu başka bir odadan tanıyabilirdim. Birkaç ay önce bir markette birbirimizi kaybetmiştik ve onu birkaç reyon öteden hapşırığından tanıyarak bulmuştum. Ama bu havalimanında, bu sefer yanılmışım. O adam Ryan değildi. Beni parçalayabileceğini düşündüğüm kadar keskin hissettiğim tüm bu korku, kıskançlık, kalp kırıklığı ve acı gerçek değildi. Tamamen hayal ürünüydü. Sadece bir yanlış anlaşılma yüzünden kendime yapabileceklerim gerçekten afallatıcıydı.

"O adam Ryan değildi," dedim Rachel'a.

Rachel yavaşladı ve o tarafa baktı. "Bekle, ciddi misin?" dedi gözlerini kısarak. "Aman Tanrım, haklısın."

"O değildi," dedim hayretle. Nabzım yavaşladı, kalp atışlarım düzene girdi. Yine de hâlâ aşırı uyarılmış ve gergin bir haldeydim. Nefes alış verişimi düzene sokmaya çalıştım.

Rachel elini göğsüne koydu. "Ah, teşekkürler, Tanrım," dedi. "Seni bu konuda sakinleştirmek zorunda kalmak istemiyordum."

Arabaya bindik. Kemerimi bağladım. Pencereyi açtım. *Sorun yok*, dedim kendime. *Bu gerçekleşmedi.*

Ama bir gün gerçekleşecekti.

Ryan başka birini öpecekti, bunu çoktan yapmadıysa tabii. O kadına dokunacaktı. Onu, artık beni istemediği bir biçimde isteyecekti. Ona, bana hiç anlatmadığı şeyler anlatacaktı. Orada, tatmin olmuş ve mutlu hissederek onun yanında yatacaktı. O kadın Ryan'a, bir kadınla olmanın ne kadar iyi hissettirebileceğini hatırlatacaktı. Ve tüm bunlar gerçekleşirken Ryan beni hiç düşünmeyecekti. Ve buna engel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sonraki birkaç gün boyunca düşünebildiğim tek şey bu oldu. Elimde gerçekleştiğine dair hiçbir kanıt olmayan bir şey hakkında kıskançlıktan kuduruyordum. Bu durum, geceler boyunca uyuyamamama sebep olacak kadar tüketiyordu beni. Cuma günü geldiğinde artık tüm bu sıkıntıyı kendime saklayamaz hale gelmiştim. Mila'dan tavsiye istedim.

"Sence şimdiden biriyle yatmış mıdır?" diye sordum ofis mutfağından çay alırken.

"Nereden bilebilirim?"

"Demek istediğim sen biriyle yattığını düşünüyor musun?"

"Neden bu konuyu öğle yemeğinde konuşmuyoruz?" dedi Mila kimsenin dinlemediği ümidiyle mutfakta etrafına bakınırken.

"Tamam, olur," dedim.

Öğle yemeği için onunla birlikte Çin yemeği yemeye gittik ve bu konunun bahsini açtı. Bunu yapması dört dakasını aldı. Bu, benim beklemek istediğimden dört dakika daha geçti ama yine de bir kaçık gibi görünmek istemediğimden bekledim.

"Gerçeği duymak ister misin?" dedi.

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim çünkü kandırılmak istiyor olmam tümüyle mümkündü.

“Evet,” dedi Mila. “Bence büyük ihtimalle biriyle yatmıştır.”

Sanki göğsüme bir bıçak saplandı. Ryan’la birlikteyken hiçbir zaman kıskanç bir tip olmamıştım. Benden başka kimseyi istemediği daima çok açıktı. İlişkimizin büyük bölümünde beni sevdiği ve arzuladığı barizdi. Asla başka bir kadının tehdidini hissetmemiştim. Ryan benimdi. Şimdiyse onu özgür bırakmıştım.

“Neden?” dedim. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Eh, öncelikle o bir erkek. En büyük kanıt bu. İkinci olarak da son zamanlarda pek fazla sevişmediğinizi sen kendin söyledin. Yani muhtemelen bunu bastırıyordu. Muhtemelen ona uygun gelen ilk kadınla yattı.”

Kolamdan büyük bir yudum aldım. Önce güçlükle yutkundum, ardından hepsini lıkır lıkır içtim. Bardağımı masaya koydum. “Sence benden daha güzel biriyle mi yatmıştır?”

“Bunu nereden bilebilirim ki?” dedi Mila. “Kendine eziyet etmeye son vermek zorundasın. Bunun muhtemelen gerçekleştiğini kabullen. Acaba oldu mu olmadı mı diye sorgulamanın stresi çok ağırdır. Bunun gerçekleştiğini farz edip bununla başa çıkmaya başlaman gerekiyor. Ryan başka biriyle yattı. Ne yapacaksın?”

“Ölürüm herhalde,” dedim. Neden bu kadar berbat hissettiriyordu? Neden Ryan’ın gidişinden çok daha berbat hissettiriyordu? Ayrılmaya karar vermek zordu. Gerçekten ayrılmak zordu. Ama bu? Bu tümüyle farklı bir şeydi. Bu kahrediciydi. Bu... bilmiyordum. Hayatım boyunca asla daha iyi hissetmeyecekmişim gibi geliyordu.

Mila elimi tuttu. “Ölmeyeceksin. Yaşayacaksın! Burada ki mesele bu. Yapma! Ryan’la birlikteyken mutlu değildin.

Geçmiş olduğundan daha hoş bir hale sokma. Son derece mutsuzdun. Onu sevmediğini kendin söyledin. İkinci yol-
larınızı ayırıyorsunuz. Hiç değilse bu sana kendi yolunu
bulma zamanının geldiğini göstermeli.”

“Fakat bu ne anlama geliyor?” dedim. Benim yaptığım
şey de bu değil miydi?

Mila çatalını bıraktı ve ellerini kenetleyerek sadede gel-
di. “Bu hafta sonu ne yapıyorsun?” diye sordu anlamlı bir
biçimde. “Bu akşam için bir planın var mı?”

“Şey, kütüphaneden yeni bir kitap aldım,” dedim. Mila
suratını ekşitmekle beraber sözümü kesmedi. “Ayrıca ya-
rın LACMA’nın* ücretsiz olduğunu duydum; belki bir göz
atarım. Bir süredir oraya gidemedim.” Bu son kısmı uydur-
muştum. Kesinlikle LACMA’ya gitmeye dair bir planım
yoktu. Üniversiteden beri bir sanat müzesine gitmemiştim.
Muhtemelen bunu yapmaya tekrar başlamayacaktım. Sa-
dece hiçbir planım olmadığını itiraf etmek istememişim.

“Hıhı.” Mila etkilenmemiş görünüyordu.

“Ne?” dedim.

“LACMA kısmı hariç benim hafta sonu planıma epey
benziyor. Brendan ve Jackson’ı saç kesimine götüreceğim.”

“Yani...?” dedim.

“Benim kendimi adadığım bir ilişkim ve ikiz çocukla-
rım var, sense bekârsın.”

Bekâr mı? Hayır. Ben bekâr değildim. “Ben bekâr değı-
lim,” dedim. “Ben... evliyim ama...”

“Ayrılmış mı?”

“Ah, bu korkunç bir kelime.” Bunun neden bu kadar
korkunç bir kelime olduğunu bilmiyordum. Sadece tüm se-
vemediğim ünlü ve ünsüz harfler bir araya gelmiş gibiydi.

“Sen bekârsın Lauren. Yalnız yaşıyorsun. Seni belli bir
saatte, herhangi bir yerde bekleyen kimsen yok.”

---

* Los Angeles Yerel Sanat Müzesi. -çn

“Şey, Rachel bazen...” Cümleyi bitirmedim bile. “Tamam, ben bekâırım,” dedim. “Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Evden dışarı çık! Gidip sarhoş ol ve tanımadığın biriyle seviş.”

“Aman Tanrım!” Bunu neden bu kadar korkunç bulduğumu bilmiyordum. Galiba benim hakkımda konuştuğu içindi. Benim hakkımda! Yani, insanların böyle yaptığını biliyordum. Barlara gider, yabancılarla tanışır ve birkaç randevudan ya da ilk seferinde ya da yapmak istedikleri şeyi meşrulaştıracağına inandıkları sayıda randevudan sonra onlarla rasgele sevişirlerdi. Bunu anlıyordum. Ancak bunu hiç yapmamıştım. Aslında hiç fırsatım olmamıştı. Ve galiba şimdi bir fırsatım vardı ama bu tür şeyler için başlangıç çizgisini kaçırmıştım; bu yarış bensiz başlamış gibi geliyordu. Kendimi toplayıp Mila’ya baktım fakat yüz ifadesi değişmedi.

“Ciddiyim,” dedi. “Sokağa çıkmaya ihtiyacın var. Bir aşk macerası yaşamaya ihtiyacın var. Seks yapmaya ihtiyacın var. Ryan’dan başka biriyle. Başka biriyle bunun nasıl bir şey olduğunu görmeye ihtiyacın var. Hiç Ryan’dan başka biriyle yattın mı?”

“Evet,” dedim bir parça savunmacı bir şekilde. “Lisede bir erkek arkadaşım vardı.”

“Bu kadar mı?”

“Evet!” dedim, şimdi tümüyle savunmacıydım. “Ne önemi var?”

“O kadar kişi yeterli değil.”

“Yeterli!” dedim.

Mila başını iki yana salladı ve çatalını bıraktı. Başka bir yaklaşım deniyordu. “Ryan’la ilk öpüşmenizin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedim ve bir saniye içinde sanki tekrar oradaymışım gibi hissettim. Hamburgerim ve patates kızartmalarımın üzerinden masanın diğer tarafına uzanmıştım ve

Ryan'ı öpüyordum. Hemen sonra onun öpüşüme karşılık vermesinin nasıl hissettirdiğini hatırladım. Dönüş yolunda beni öpmesinin. Vedalaşırken beni öpmesinin. Bir süre sonra o öpücükler düşünmeden, umursamadan yaptığımız bir şeye dönüşmüştü, nefes almak gibi bir şeydi. O zaman bile o ilk öpücüklere tutunmuştum. Dudaklarımızın buluştuğu her an kalbimin bir saniyeliğine durmasından zevk almıştım.

"İlk kez öpülmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyor musun? Yaşattığı o elektriği? Sanki parmak uçlarından koca bir evin enerjisini karşılayabilirmişsin gibi hissetmeyi?"

"Bu konuda sahiden düşünmüşsün."

"İlişkilerin başlangıçlarını severim," dedi Mila özlem dolu bir sesle. "Christina beni ilk kez öptüğünde... hissettiğim hiçbir şey onunla kıyaslanamaz. Şimdi onu öpüyorum ve bu, 'Merhaba, nasılsın? Ne kokuyor? Çöp mü?' demek gibi."

İkimiz de kahkaha atmaya başladık.

"Her neyse, bu duyguyu yeniden yaşama şansın olduğunu bildiğimden senin adına heyecanlanmamak elimde değil. İstersen biriyle tanışabilir ve o kelebekleri yeniden hissedebilirsin."

"Hayır, yapamam," dedim. "Geri döneceğim bir kocam var."

"Evet, on buçuk ay sonra. Bazı evlilikler on buçuk ay sürmez bile. Bir aşk macerası yaşayabilirsin Lauren. Seni aynı on dokuz yaşındayken olduğu gibi hissettirecek bir şey. Yerinde olsaydım bunu yapardım."

Bir an durup bu fikir üzerine düşündüm. Kulağa birçok açıdan güzel, aynı zamanda korkutucu ve karmaşık geliyordu. Evliyken nasıl bir aşk macerası yaşayabilirdim? Bu iki büyük ilişkiyi, aktif bir romantizmi ve durgun bir evliliği nasıl dengeleyebilirdim?

“Sence Ryan bir aşk macerası yaşıyor mudur?” diye sordum Mila’ya.

Sorum karşısında sabrı taşı. “Çıkardığın sonuç bu mu?”

“Hayır,” dedim. “Ne demek istediğini anlıyorum. Evet. Ben sadece... Eğer Ryan... bu ne anlama gelirdi?”

“Hiçbir anlama gelmezdi.”

“Hiç mi?”

“Hiç. Lisedeki erkek arkadaşını sevdin mi?”

Omuz silktim. “Evet, sevdim.”

“Şimdi onu önemsiyor musun?”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallarken.

“Eh, bu senin için bir aşk macerasıydı.”

. . .

Mila’nın tavsiyesine rağmen bunu kafama takmaya devam ettim. Eve dönüş yolunda bunu düşünüyordum. Thumper’ı beslerken bunu düşünüyordum. Televizyon izlerken, kitap okurken, dişlerimi fırçalarken bunu düşünüyordum. Beni çıldırtıyordu. Beynim hayali birkaç görüntüyü bana tekrar tekrar sunup duruyordu. *Farz edelim* kilerden oluşan bir tavşan deliğine düşüyordum sürekli. Sadece Ryan’ın sesini duymak istiyordum. Sadece iyi olduğunu ve hâlâ benim olduğunu bilmek istiyordum. Onu kaybetmeye hazır değildim. Henüz başka biriyle birlikte olamazdı. Bunu kaldıramazdım. Böyle yaşayamazdım. Onsuz yaşayamazdım. Yapamazdım. Ne düşündüğünü öğrenmem gerekiyordu. Nasıl olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Onu aramak istiyordum. Onu aramam gerekiyordu. Mecburdum. Telefonu kaldırdım. Adının yanındaki simgeye bastım ve sonra aramayı anında sonlandırdım. Çalmasına bile fırsat vermemiştim. Ryan’ı arayamazdım. Onu aramamı istemiyordu. Onu aramamamı söylemişti. Onu arayamazdım.

Dizüstü bilgisayarım tam karşımda duruyordu. Uzanıp kolayca alıverdim. Onu açtığımda ne aradığımdan emin değildim. Ne yaptığımdan emin değildim. Ancak internet tarayıcısını açarken ne yaptığımı tam olarak biliyordum. Ne aradığımı tam olarak biliyordum. Bunu kendimden saklama zahmetine girmiyordum. Bu işe hazırlıksız girişmiştim. Kontrolümü kaybetmiştim.

Ryan'ın e-postasını açtım.

Gelen kutusu yüklendiğinde boş olduğunu gördüm. Kendimi durdurmaya çalıştım. Bu yanlıştı. Bu inanılmaz derecede, çok, fena halde, gerçekten, tümüyle, tamamen ve kesinlikle yanlıştı. İmleci menüye götürdüm ve "Çıkış Yap" yazan sekmenin üzerinde duraksadım. Tıklamam gereken yer burasıydı. Yapmam gereken buydu. Vazgeçebilirdim. Buna hiç kalkışmamış gibi yapabilirdim. Böyle biri olmak zorunda değildim. Bir anlığına çok kolay geldi. Çok net geldi. *Sadece çıkış yap Lauren. Sadece çıkış yap.*

Fakat henüz tıklamadan Ryan'ın şifresini hiç değiştirmedeği aklıma geldi. Değiştirebilirdi, değil mi? Değiştirmiş olması mantıklı olurdu. Ama değiştirmemişti. Acaba bunun bir anlamı var mıydı?

Sonra taslak klasörünün yanındaki yedi rakamı dikkatimi çekti. Yedi tane gönderilmemiş e-postası vardı. Bir an bile düşünmedim, bu yalnızca bir dürtüydü. İmleci aşağı sürükledim ve klasörü açmak için tıkladım. Burada yedi tane e-posta taslağı gördüm, hepsi bana hitap ediyordu. Hepsi, "Sevgili Lauren," konuluydu.

Bana hitap ediyorlardı. Benim için yazılmışlardı. Bunları açabilirdim. Değil mi?

. . .

31 Ağustos

Sevgili Lauren,

Bugün evden ayrılmak berbattı. Bunu neden yaptığımızı bilmiyorum. Sana o mektubu yazarken onu parçalamamak, öylece oturup sen eve gelene ve biz her şeyi çözene kadar orada kalmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Ama sonra en son ne zaman eve geldiğimde beni görmekten mutlu olduğunu düşündüm ve bunun ne zaman olduğunu hatırlayamadım. Bunu düşünmek beni öyle sinirteldirdi ki son eşyalarımı da toplayıp kapıdan çıkıp gittim.

Thumper'a hoşça kal demedim. Bunu yapamadım. Bu akşam bu aptal dairede uyuyacağımı düşünmek beni hasta ediyor. Henüz bir yatağım yok. Televizyonumuz dışında pek bir eşyam yok. Arkadaşlarım her şeyi güya ait olduğu yere yerleştirmem için yardım ettiler ve yaklaşık bir saat önce gittiler.

Perişan haldeyim. Bu konu beni perişan ediyor. Arkadaşlarım gittiğinde artık iyiymişim gibi numara yapmam gerekmeyeceği için memnun oldum. İyi değilim. Kötü hissediyorum. Karımı ve köpeğimi kaybettim. Evimi kaybettim.

Bilmiyorum. Bunu neden yazdığımı bilmiyorum. Bunu gönderip göndermeyeceğimi bile bilmiyorum. Bir yanım senin ve benim son zamanlarda birbirimize çok ikiyüzlü davrandığımızı düşünüyor; bir parça dürüstlük, bir parça diyalog işleri düzeltilebilirdi. İstemediğim halde, "Elbette, yeni bir ruj seçmen için seninle alışveriş merkezine gelirim," diyerek uzun zaman geçirdim. Öyle olmadığı halde, "Evet, Yunan yemeği harika fikir," diyerek de. Şimdi bu yüzden senden nefret ediyorum. Yunan yemeğinden nefret ediyorum, tamam mı? Bundan nefret ediyorum. Artık hiçbir zaman bir hamburger gibi basit bir yemek yiyemememizden nefret ediyorum. Neden her akşam yemeği bir dünya turuna

dönüşmek zorunda? Öyle olacaksa bile neden İtalyan ve Çin yemeği gibi normal zımbırtılar yemeyi sürdürüyoruz? Neden İran yemeği? Neden Etiyopya yemeği? Bunlardan nefret ediyorum. Ayrıca senin bunları sevmenden de nefret ediyorum. Bu çok kasıntı Lauren. Normal yemekler yeterli işte.

Ah. Anlıyor musun? Bu yüzden ayrılmakla iyi yaptığımı biliyorum. Falafel sevdiğin için senden nefret ediyorum. Bunun sağlıklı olduğunu sanmıyorum.

Ancak bunun, bu akşam bu boktan halının üzerinde tek başıma uyumam anlamına gelmesinin de sağlıksız olup olmadığını bilmiyorum.

Ama o zaman eve gittiğimi düşünüyorum. Kapıdan içeri girdiğimi ve senin kanepeden bile kalkmadığını düşünüyorum. Bana öylece bakıp, "Akşam yemeğinde Vietnam usulü çorbaya ne dersin?" diyeceğini düşünüyorum ve duvarı yumruklamak istiyorum.

Yani, tamam. Buradayım. Yalnızım. Perişanım. Bunun beni korkunç bir insan yaptığını bilsem bile senin de perişan olduğunu umuyorum. Gerçek bu. Şu anda böyle hissediyorum. Gerçekten, gerçekten senin de perişan olduğunu umuyorum.

Sevgiler,
Ryan

• • •

5 Eylül

Sevgili Lauren,

Beni aramamanı söylediğimi biliyorum ama bazen beni aramadığına inanamıyorum. Hayatını sanki hiç orada olmamışım gibi yaşamaya devam edebilmene inanamıyorum. Bunu nasıl yapabiliyorsun? Bazen bunu düşünmek beni öfkeliendiriyor.

Muhtemelen işe gidiyor ve her şey yolundaymış gibi davranıyorsun.

Bugün annemle babama bizi anlattım. Kolay olmadı. Durumumuza üzüldüler. Sana gerçekten kızdılar ki bunun tuhaf olduğunu düşündüm. Onlara bunun tek taraflı bir şey olmadığını açıklamaya çalıştım. Bunun ortak bir karar olduğunu anlatmaya çalıştım. Ama dinlemiyorlardı. Sanırım onların nasıl olduklarını biliyorsun, evlilikle ilgili çok dar bir bakış açısına sahipler. Ve onları hayal kırıklığına uğrattım. Bunu açıkça belli ettiler. "Sorunlarını halletme yöntemin bu olmamalı Ryan," deyip durdular. Ayrıca evi ve köpeği aldığı için sana sinirttiklerini söyleyip durdular. Net olarak anladıklarını sanmıyorum. Sahip olduklarımızı bölüşmemiz gerektiğini düşünüyorlar, yani birimiz Thumper'ı alırken diğeri evi almalıymış. Ne ben ne de sen ikisine birden sahip olmalıymışız. Bilmiyorum. Onlara katılmıyorum. Bunu onlardan farklı bir şekilde görüyorum. Evi senden almak doğru gelmiyor ve Thumper'ı evinden böyle ansızın uzaklaştırmak da doğru gelmiyor.

Başka insanlarla flört etmek istediğimi söylediğimi biliyorum ama şimdi dışarıda, gerçek dünyadayken bu konuda düşünmek gerçekten tuhaf hissettiriyor. Çok anormal. Hatta bu nasıl yürüyecek? Mantıklı gelmiyor. Senden başka birini öpmeyi düşünmek? Bunu nasıl yapmam gerektiğini neredeyse hatırlamadığımı hissediyorum. İş yerinde benimle flört eden yeni bir kız var ve bazen bu fırsatın üstüne atlamam, peşinden gitmem gerektiğini falan düşünüyorum. Bilmiyorum. Bu konuda konuşmak bile istemiyorum.

Bunları sana gönderip göndermemekte hâlâ kararsızım. Bazen göndereceğimi düşünüyorum. Bir yanımlar yıllar önce seninle kavga etmeyi bırakmış gibi hissediyor. Seninle hemfikir olmak veya seni yok saymak daha kolay gelmeye başladı. Ne duymak istiyorsan sadece onu söylüyormuşum gibi hissediyordum.

Dürüst davranmayı bırakmıştım. Sana gerçekte ne düşündüğümü söylemeyi bırakmıştım. Gerçekte ne istediğimi söylemeyi bırakmıştım. Hal böyleyken şimdi sana tüm bunları söylersem belki havayı yumuşatabiliriz, belki yeniden başlayabiliriz gibi geliyor. Diğer yanım eğer birbirimize her şeyi söylersek, sana bu yazdıklarımı gönderirsem bundan sağ çıkmamızın mümkün olmadığını düşünüyor. Kısacası ne yapacağımı bilmiyorum.

Zaten umursayacağından emin değilim. Söylemek istediğim, bazen artık beni görmediğini düşünüyorum. Beni gördüğünü biliyorum, bunu biliyorum. Fakat söylediğim şeyleri dinlemediğin gerçeğinden söz ediyorum. Bazen sonraki söyleyeceklerimi veya sonraki hareketlerimi ya da sonraki hislerimi bildiğini farz ettiğini düşünüyorum ve tanıdığın en sıkıcı insan benmişim gibi gözlerin bulanıklaşıyor.

Halbuki eskiden böyle düşünmezdin. Üniversitede senin yanındayken çok iyi hissetmemin sebeplerinden birinin bana ortamdaki en ilginç kişiymişim gibi hissettirmen olduğunu hatırlıyorum. Bana, en komik esprileri yapan ve en iyi hikâyeleri anlatan kişi benmişim gibi hissettirirdin. Bilmiyorum, bunun sahte olduğunu sanmıyorum. Bence gerçekten böyle düşünüyordun.

Şimdiyse kesinlikle böyle düşündüğünü sanmıyorum. Bence senin için mısır gevreği kutusunun arkasına bakmaktan farksızım. Oturup sırf orada olduğum için baktığın bir şeyim sadece.

Bu gittikçe kasvetli bir hal alıyor. İyi olduğunu umuyorum. Bazen sana bunları göndermem gerektiğini düşünüyorum, bu sayede bana cevap yazabilirsin ve nasıl olduğunu öğrenebilirim. Durmadan nasıl olduğunu merak ediyorum.

Sevgiler
Ryan

9 Eylül

Sevgili Lauren,

İlk defa birlikte yaşamaya başladığımız zamanı hatırlıyor musun? Üniversiteden mezun olduktan hemen sonra. Nasıl da sıcak bir günde Hollywood'daki o boktan daireye taşınmıştık; fazlasıyla küçük bir yerdi ve mutfağı garip bir tür kimyasal kokuyordu. Öyle rezil bir dairede yaşamak istemediğin için neredeyse ağlamana ramak kalmıştı. Öte yandan kirasını karşılayabildiğimiz yer tek orasıydı. Ben annemle babamın mezuniyet hediyesi parasından son kalanla kıt kanaat geçiniyordum ve sen mezunlar departmanındaki işine başlamak üzereydin. O ilk gece küçücük yatağa sıkıştığımızda seninle ilgileneneceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Çok çalışacak ve sana daha iyi bir daire tutacaktım. İstedğin hayatı sana veren adam olacaktım. Fakat işler her zaman düşündüğün gibi gitmiyor. O yerden Hancock Park'a taşınabilmemiz için yeterli parayı kazanan sendin. Yine de ev sahibiyle ben pazarlık ettim. Onu ikna etmek için elimden gelen her şeyi yaptım çünkü istediğin her şeye sahip olmanı istedim. Seninle ilgilenmekte gerçekten iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum. Benimle daima güvende hissetmeni, seni sevdiğimi, desteklediğimi hissetmeni istedim.

Sorunlarını çözmeyi denemeyi bırakıp senin onları dışa vurmana nasıl izin vermem gerektiğini öğrendim. Sabahları biriyle konuşabilecek vaziyete gelmeden önce birkaç dakikaya ihtiyaç duyduğunu öğrendim. Bir yere gitmek için kendine asla yeterli zaman ayırmadığını ve sonra geç kaldığında tepenin attığını öğrendim. Ve bu huylarını sevdim.

Bu kadarı neden yeterli değildi?

Yeterli olması gerekirmiş gibi görünmüyor muydu?

O zamanlar, birlikte yaşamaya başlarken, o ufak yatakta yatarken işimin bariz olduğunu düşünürdüm. Tüm yapmam gereken seni

desteklemek, seni sevmek, seni dinlemek ve seninle ilgilenmekti. Bunların hepsi o zamanlar çok kolay görünüyordu.

Şimdi dünyadaki en zor şeylermiş gibi görünüyorlar.

Burada oturmuş sana yazarak ne yapıyorum? Zamanımı boşa harcıyorum.

Ryan

• • •

28 Eylül

Sevgili Lauren,

En son nisan ayında sevişmiştik. Sırf merak ediyorsundur diye söylüyorum. Ki etmiyorsun. Hiçbir zaman bu konuyu pek umursuyormuş gibi görünmedin ama ben umursuyorum. Eğer bir gün bunları sana gönderirsem diye yazıyorum, sanırım son sevişmemiz ben evden taşınmadan beş ay önceydi. Beni artık sevmediğini söylemenden dört ay önceydi. Dört ay boyunca birbirimize iyiymişiz, mutluymuşuz numarası yaparak ve birbirimize el sürmeden aynı evde yaşadık. Sanırım senin fark etmeni bekledim. Oysa hiçbir zaman fark etmedin. Yine de fark etmiş olman ve bilmek istemen ihtimaline karşı sana söyleyeyim. Nisan ayıydı. Ve berbatı.

• • •

29 Eylül

Sevgili Lauren,

Mutlu Yıllar! Sürpriz bir partide olduğunu biliyorum. Charlie beni birkaç hafta önce durumumuzu bilmeden aradı. Her neyse, ailenin seninle olduğunu biliyorum. Muhtemelen harika zaman geçiriyorsun. Şu anda saat dokuz, yani muhtemelen ben

bunu yazarken sen çılgınlar gibi eğleniyorsun. Ben ise burada, dairemde vakit öldürüyorum. Bir insanın, karısının otuzuncu doğum gününde onun yanında olmadığı gerçeğini aklından uzaklaştırmasını sağlayacak fazla bir şey yoktur. Anlıyor musun?

Bunu kafama takmaktan yarım saat önce vazgeçtim ve şimdi sadece ağır ağır bir bira içip seni düşünüyorum.

Neredeyse kanepeden kalkacak ve orada olmak için arabaya atlayıp annenin evine gelecektim.

Fakat bunun kötü bir fikir olduğunu anladım.

Çünkü işe yaramayacaktı. Birbirimizi gördüğümüzde bunun ne kadar zor olduğunu itiraf edecektik ve bu çılgın deneyi sonlandıracaktık; ya sonra ne olacaktı? İki ay içinde şimdi olduğumuz yere geri dönecektik. Değişmemiş olacaktık. Dolayısıyla hiçbir şey de değişmeyecekti. Anlıyor musun?

Bu sebeple hiçbir şey yapmadan burada oturmayı tercih ettim.

Sadece bunu düşündüğümü bilmeni istiyorum. Eve elimde iki market torbasıyla, sana Ryan'ın Sihirli Karidesli Makarnası'nı yapmaya hazır bir şekilde çıkagelmeyi düşündüm.

Bunu yapmadım ama evet, sanırım bunu düşündüğümü bilmeni istiyorum.

Mutlu Yıllar,
Ryan

. . .

1 Ekim

Thumper iyi mi? Ondan uzak olmak beni öldürüyor. Bu çok aptalca ama geçen gün markette kendime akşam yemeği alıyordum ve çamaşır deterjanına ihtiyacım olduğunu hatırladım.

Bu yüzden deterjan reyonuna gittim ve aynı reyonda köpek maması da satılıyordu ve, "Ah, Thumper için mamaya ihtiyacımız var mı?" diye düşündüm. Bilirsin, bir an için aklımdan geçtikten sonra artık onunla birlikte yaşamadığımı hatırladım.

Sevgiler,
Ryan

. . .

9 Ekim

Sevgili Lauren,

Thumper'ı yanıma almayacağım. İkiniz olmadan yaşamamanın acısı çok ağır. Çok yalnız. Çok üzücü. Bunu sana yapamam.

Sevgiler,
Ryan

. . .

Artık gözyaşlarından önümü göremiyordum. Ryan'ın bu yazdıklarına bakmak yakıcı sıcaklıktaki düşün altmda durup buna ne kadar süre katlanabileceğimi denemek gibiydi. Bunu yapmanın yanlış olup olmadığı hakkında endişe etme noktasını çoktan geçmiştım. Ryan'ın bu yazdıklarını görmemi isteyip istemediğinde kararsız olduğunu biliyordum. Ama onları okumak zorunda olduğumu da biliyordum. Benim için çok önemliydi. Onları son derece umursuyordum. Çok ağır geliyordu.

Bu mektuplar evliliğimizin ne kadar çirkin bir hale geldiğinin yanı sıra birbirimize olan bağlılığımızın kanıtıydı. Aynı anda birbirimizi hem sevip hem nefret edebilir, hem özleyip hem tiksinebilirdik. Yine birbirimizi asla görmek istemezken birbirimizi asla bırakmayı istemeyebilirdik.

Ryan benden nefret ettiği kadar beni seviyordu. Bu mektuplardan nefret ettiğim kadar onları sevmiştim de. Acı ve neşe birbirine kenetli, sımsıkı bağlıydı. Bu mektupları birini diğerlerinden ayırmayı, sonunda aşkın mı nefretin mi kazandığını ayırt etmeyi umarak tekrar tekrar okuyordum. Bu bir Çin parmak tuzağını* iki ucundan çekmeye benziyordu. Ne kadar zorlarsam o kadar içinden çıkılmaz bir hal alıyordu.

Sonunda kendimi toparlamayı başardığımda gözlerim kuruydu; burnum akıyor, başım dönüyordu. Mutfağa gidip buzdolabından bir dilim domuz pastırması çıkararak bir tavaya koydum. Cızırdayıp kızarana kadar bekledim. Ardından onu Thumper'ın mama kabına koydum. Pastırmanın paslanmaz çeliğe isabet etme sesini duyan Thumper koşarak geldi ve onu yarım saniyede mideye indirdi. Buzdolabından bir dilim daha çıkardım ve Thumper beklerken onu tavaya yerleştirdim. O anda parçaları tam olarak birleştirdim. Ryan bana Thumper'ın bende kalabileceğine dair o e-postayı gönderirse onu birkaç hafta içinde göremeyecektim. Öngörülebilir gelecekte gerçekten tek başıma olacaktım.

---

* Bir şaka oyuncadı. Kısa bir boruya benzeyen oyuncadıu uçlarına sokulan parmaklar dışarı çekilmeye çalışıldıkça daha çok sıkışır. Püf noktası parmakları birbirine doğru ittirmektir. -yhn

“Bir ile on arasında değerlendirme yapacak olsan, haberi olmadan birinin e-postasına giriş yapmaya kaç puan verirsin?” diye sordum Rachel’a telefonda. İş yerindeki masamda oturuyordum. E-postaları onlarca kez okumuştum. Hatta bazı kısımlarını ezberlemiştim.

“Sanırım detayları bilmem lazım,” dedi.

“Ryan’ın e-postasına girdim ve bazı e-postalarını okudum.”

“On. Bu on üzerinden onluk bir ihlal. Bunu yapmama-lyydın.”

“Kendimi savunmak için bana hitap ettiklerini söyleyebilirim.”

“Onları sana gönderdi mi?”

“Taslak klasöründeydiler.”

“Hâlâ on. Bu gerçekten kötü.”

“Vay canına, buna benim tarafımdan bakmayı bile denemeyecek misin?”

“Lauren, bu gerçekten kötü. Bu sahtekârlık. Nezaketsizlik. Saygısızlık. Güveni tamamen baltalar...”

“Tamam, tamam,” dedim. “Anladım.”

Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum. Sanırım bunun yanlış olup olmadığı kısmını pek merak etmiyordum.

dum. Yanlış olduğunu biliyordum. Umduğum şey Rachel'in, *Ah, evet bu yanlış ama ben de aynısını yapardım ve buna devam etmelisin*, gibi bir şey söylemesi idi.

"Yani bunu yapmaya devam etmemeli miyim?" diye sordum. Belki doğrudan sorarsam umduğum cevabı alabilirdim.

"Hayır, kesinlikle devam etmemelisin."

"Ah, lanet olsun!" dedim. Bunu yapmamalıydım. Ama artık ne yapabilirdim ki? Bunu çoktan yapmıştım. Yapmaya devam etmem gerçekten fark eder miydi? Demek istediğim olan olmuştu. Ryan bana, *E-posta hesabıma girip sana hitap edilmiş kişisel e-postalarımı okudun mu?* diye sorarsa bunu bir kez de yapmış olsam yüz kez de yapmış olsam evet diye cevap vermek zorunda kalacaktım.

"Bana hitap eden bir e-posta daha yazdı diyelim," dedim. "O zaman bakmak sorun olmaz."

"E-posta hesabını kontrol etmen ilk seferinde bir hataydı," dedi Rachel. "İşe dönmem gerek," diye ekledi. "Ama bunu sürdürmezsen iyi edersin."

"Öf, peki." Son sorumu sormadan önce bir an sessizlik oldu. "Beni yargılamıyorsun, değil mi? Hâlâ iyi bir insan olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Senin dünyadaki en iyi insan olduğunu düşünüyorum," dedi. "Sana yaptığının yanlış olduğunu söylemeyeceğim. Bu benim tarzım değil."

"Evet, peki," dedim ve telefonu kapattım.

Mila'nın masasına doğru yürüdüm.

"Bir ile on arasında değerlendirme yapacak olsan, haberi olmadan birinin e-postasına giriş yapmaya kaç puan verirsin?"

Bilgisayarının üzerinden bakıp bana kaş çattı. Kahve fincanını kavradı ve kollarını kavuşturdu.

"Bu kişi sen misin? Ve diğeri de Ryan mı?"

“Öyle olsaydı...” dedim.

Mila bunun üzerine düşündü. “Sana göre benim bunu haklı çıkarmana yardım edecek kişi olduğumu anlıyorum çünkü sahidin yerinde olsaydım muhtemelen onları okurdum,” dedi sandalyesinde dönüp dururken. Zafer! “Ama bu söylediğim bunun bir hata olmadığı anlamına gelmiyor.” Kısa ömürlü bir zafer.

“Onları *bana* yazıyor Mila. *Bana* yazıyor.”

“Onları sana gönderdi mi?”

“NEDEN HERKES BU NOKTAYA BU DENLİ TAKILIYOR?”

Herkes dönüp bana doğru baktı. Konuşmamı bir fısıltıya çevirdim.

“Mektuplar benim için Mila,” dedim. “Şifresini değiştirmemiş bile. Temelde bu, bir bakıma benim okumamı istediğini gösterir.” Artık yüzüne çok yakındım ve fısıltıma sesli soluğum eşlik ediyordu. Kahvaltıda soğanlı çörek yediğimi anlayabileceğinden emindim.

Mila nazikçe biraz geriledi. “Fısıldamana gerek yok. Bağırma yeter. Normal bir ses tonu iyidir,” dedi örnek niteliğinde normal ses tonuyla.

“Tamam,” dedim bir parça daha yüksek sesle ve çok geçmeden ritmimi yeniden buldum. “Tamam. Sorduğum şey şu: Yerimde olsaydın ve onun ruhunu açıp evliliğiniz boyunca sana hiç söylemediği, kalbini kıran, seni ağlatan, aynı anda sevildiğini hissettiren şeyleri sana yazdığını bilseydin, bu senin başına gelseydi bana onları okumayacağını mı söylüyorsun?”

Mila bunun üzerine düşündü. Yüzündeki sabırlı ifade yerini gönülsüz bir anlayışa bıraktı. “Baştan çıkartıcı olurdu,” dedi. Bunu duymak bile kendimi daha iyi hissettirdi. “Onları okumamak zor olurdu. Ayrıca şifre konusunda kısmen haklısın.”

Yumruğumu havaya savurdum. “Evet,” dedim.

“Fakat bir şeyin anlaşılabilir olması onun yapılacak doğru şey olduğunu göstermez.”

“Onu özlüyorum,” dedim Mila’ya. Öylece ağzımdan çıkıverdi.

Mila’nın kararlılığı zayıfladı. “Mektupları yazan sen olsaydın, Ryan’a göndermeseydin bile onun okumasını ister miydin?”

İçgüdüsel cevabım evetti. Ancak kendime zaman tanıyıp bunu hakikaten düşündüm. Duruşumu dikleştirdim ve Mila’ya bakarak sorusunu değerlendirdim. Kendimi Ryan’ın yerine koydum. Gelen cevap hâlâ evetti.

“Evet,” dedim. “Cevabın bana hizmet ediyormuş gibi göründüğünü biliyorum ama bunda hakikaten ciddiylim. Mektuplarında, gerçekte nasıl hissettiğini çoğu kez bana söylemediğini yazmış. İşleri kolaylaştırmak için birçok meseleyi içinde tutmuş ve ardından bana içerlemeye başlamış. Ben de aynısını yaptım! Bazen Ryan’ın istediğini veya söylediğini öylece kabul etmeyi seçiyordum çünkü böylece bir kavgaya sebep olmuyordum. Bir noktada ona karşı dürüst olamıyormuşum gibi hissetmeye başladım. Bu söylediğim sana mantıklı geliyor mu? Ryan’la aramız çok gerginleşmişti ve ona öyle içerlemeye başlamıştım ki ansızın her şeye öfkelenir hale gelmiştim ve nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum. Bence o da böyle hissediyordu. Bu durum bizim için bir fırsat olabilirdi. İhtiyacımız olan şey bu olabilirdi. Eğer ruhumu açarak, gerçek beni göstermeye çalışarak ona yazan ben olsaydım Ryan’ın bunu okumasını isterdim.” Omuz silktim. “Gerçek beni görmesini isterdim.”

Mila dinledi ve anlatmayı bitirdiğimde bana gülümse-di. “Eh, öyleyse bu sizin için doğru şeydir,” dedi. “Ama büyük bir risk alıyorsun. Bunu bilmen gerek. Ryan’ın

istediği şey tam olarak bu *olabilir*. Onu daha iyi anlayabildiğini, ruhunun en derin kısımlarından haberdar olduğunu ve onu böyle kabul ettiğini bilmek Ryan'ı mutlu edebilir. Kendisi de bunu umuyor olabilir." Mila'nın ses tonundan söyleyeceklerinin bitmediğini anladım ama keşke cümlelerin sonu bu olsaydı. "Fakat buna kızabilir de." İşte başlıyorduk. "Güvenine ihanet ettiğin için çok öfkelenebilir. Sana bir daha güvenmeyebilir. Bu, birlikte yeni hayatlarınızda yeni bir sayfa açmak için felaket bir yol olabilir. Bir sene dolduğunda ve Ryan geri döndüğünde ona tüm bu bildiklerini nasıl açıklayabilirsin? Yaptığın şeyi itiraf mı edeceksin? Ayrıca gerçekten kalbinde Ryan'ın, 'Pekâlâ, sorun yok' diyeceğine mi inanıyorsun?"

"Hayır," dedim. "Ama getireceği yararın, zararından fazla olacağına inanıyorum."

Mila ikna olmamış görünüyordu.

"Kocamın kim olduğunu bambaşka bir açıdan öğrenme fırsatım olduğuna inanıyorum. Onu dolaysız yoldan tanıma fırsatım var. Nerede hata yaptığımı öğrenebilirim. Gelecek sefere neyi daha iyi yapabileceğimi. Onu tekrar nasıl seveceğimi öğreneceğim. Ona nasıl daha iyi bir eş olacağımı, ihtiyaç duyduğunu nasıl vereceğimi, benim ihtiyaç duyduğumu ona nasıl anlatacağımı öğreneceğim. Bu iyi bir şey. Niyetim iyi. Her şey iyi niyetten kaynaklanıyor."

Mila'yı ikna etmeyi amaçlıyordum. Sadece birinin bana, hata olduğunu bildiğim bir şeyi yapmamın bir hata olmadığını söylemesini istiyordum. Ancak yaptığım tek şey kendimi ikna etmeye çalışmaktı.

"Öyleyse sorumluluk kabul etmiyorum," dedi. "Kulağa ne yaptığını biliyormuşsun gibi geliyor."

Başımla onayladım ve kendi ofisime yöneldim. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Tam işitme menzilinden çıkmak üzereyken Mila seslendi. "Meksika yemeği?"

Saate baktım. On iki kırk yediydi. "Bana beş dakika ver."

Aşağı inmek için asansöre bindiğimizde Mila'ya, İran yemeği yemek isteyip istemediğini sordum.

"İran yemeği nedir? Demek istediğim önceden hiç yediğimi sanmıyorum."

"Bol bol pirinç ve safran var. Bol bol güveç var."

"Güveç mi?" dedi Mila yüzünü buruşturarak. "Hayır, ben güveçten hoşlanmam."

"Yunan yemeği?"

Omuz silkti. "Olabilir."

"Vietnam?"

"Hiç yediğimi sanmıyorum. Tayland mutfağına mı benziyor?"

"Biraz," dedim. "Daha çok erişte, et ve et suyu var. Bazen yemekler balık sosuyla servis ediliyor."

"Balık sosu mu? Balıktan yapılan bir sos mu yoksa balık için yapılan bir sos mu?"

"Hayır, fermente edilmiş balıktan yapılıyor. Lezzetlidir."

"Neden Meksika planına bağlı kalmıyoruz?" dedi asansörden inerken.

Başımla onayladım. Bu kadar basitti. Neden Ryan hiç, *Neden Meksika planına bağlı kalmıyoruz?* dememişti? Neden hoşlanmadığı tüm o yemeklere itiraz etmemişti? Bana söyleseydi bunlar yerine burrito yemeye giderdim. Buna aldırmazdım bile. Neden bunu bilmiyordu?

"Bak ne diyeceğim," dedi Mila. Çantasında anahtarlarını ararken bir parça önümden yürüdü. "Ryan'ın, e-postalarını okumaktan ve en hassas anlarını gözetlemekten mutlu olacağını düşünüyorsan kendini de eşit duruma getirmen daha adil olur."

“Neyi kastediyorsun?”

“Seni korkutan nedir? Ne istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Galiba ben...”

“Bana söyleme,” dedi Mila. “Bir e-posta yaz.”

O gece yatmaya gitmeden önce Ryan'm e-posta taslaklarını bir kez daha kontrol ettim.

...

15 Ekim

Sevgili Lauren,

Sorun seksti. Dürüst olmam gerekirse, sorun seksti. İlişkimizde sorunlu olmasına tahammül edemeyeceğim tek alan buydu ve ilişkimizde tamamen çöken tek alan yine buydu. Benim için her şeyin temelinde bu vardı. Gerçekten seks yapmaya biraz daha ilgili olsaydın bence diğer alanlarda sana karşı daha sabırlı olabilirdim. Sana karşı daha anlayışlı olabilirdim. Seninle daha fazla zaman geçirmekten daha mutlu olabilirdim. Seni dinlemekte daha iyi bir iş çıkarabilirdim. Eğer asla, asla, ASLA SEVİŞMEK İSTEMİYOR OLMASAYDIN daima öfkeli olmazdım.

Lanet olsun. Bu o kadar zor değildi Lauren. Senden bir çeşit seks kraliçesi olmanı istemiyordum. Sadece haftada iki kez seks yapmak hoş olurdu. Ayda iki kez? Belki yılda bir kez insiyatifi senin eline alman hoş olurdu.

Daima bana bir iyilik yapıyormuşsun gibi hissettim. Sanki senden bulaşıkları yıkamanı istiyormuşum gibi.

Üstelik bu konuda sana neden hiç bağırmadığımı bilmiyorum. Çünkü sana kafamın içinden bağırdım. Bazen sen art arda yirminci gece, "Bu gece olmaz" dedikten sonra tepem öyle atardı ki gidip soğuk duşa girer ve kafamın içinden sana bağıırırdım. Aslında söyleyeceğin şeyleri öngörerek ve cevaplarımı kendi kendime haykırarak kafamda seninle tam bir kavgâ ederdim. Sonra kurulanıp yatakta yanına yatar ve bunların hiçbirini asla yüksek sesle söylemezdim. Sen orada elinde lanet olasıca kitabınla öylece oturur, her şey yolundaymış gibi davranırdın.

Neden sana hiçbir şeyin yolundâ olmadığını söylemedim?

Bana bir arkadaş gibi davranırsan sana bir koca olamam.

SEKS YAPMAYA İHTİYACIM VAR LAUREN. ZAMAN ZAMAN
KARIMLA SEVİŞEMEYE İHTİYACIM VAR. BENİMLE SEVİŞMEKTEN
HOŞLANDIĞINI HİSSETMEYE İHTİYACIM VAR.

Sen "bu gece havanda olmadığın" için yılın çoğu ayını banyoda sessizce mastürbasyon yaparak geçiremem.

Ryan

. . .

Ona bağırmak istiyordum. Ona, eğer onunla sevişmekten hoşlanmamı istiyorsa muhtemelen bunu benim adıma iyi yapmak için biraz daha uğraşması gerektiğini söylemek istiyordum. Ona bunun iki yönlü bir durum olduğunu söylemek istiyordum. Yatağa tatmin olmamış bir şekilde giden tek kişinin o olmadığını. Onunla benim aramdaki tek farkın benim en azından ona birkaç ayda bir orgazm yaşatmam olduğunu söylemek istiyordum. Ama ayrıca bir başka önemli, büyük, acıyan bir parçam ona, *Eve dön, eve*

dön. Şimdi bunu bildiğime göre her şeyi düzeltebiliriz, demek istiyordu.

Yatağa girip biraz uyumaya çalıştım. Bir o yana bir bu yana dönüyordum. Gözlerimi tavana diktim ama bir ara beynim sonunda devre dışı kaldı ve uyudum.

Uyandığımda söylemek için öldüğüm çok fazla şey vardı.

* * *

16 Ekim

Sevgili Ryan,

Bilmen gereken birkaç şey var:

Kanepeden artık hafif bir ter kokusu gelmiyor çünkü kimse koşuya çıktıktan sonra duş almadan üzerine yatmıyor.

Faturalarımı çöpe atma eylemi çok hoşuma gidiyor. Artık banka hesabına giren ve çıkan her bir kuruşun hesabını vermem gerekmiyor. Bazen bir mağazaya gittiğimde kuponumu unuttuğumu fark ediyorum ve ardından o ürünü yine de satın alıyorum. Neden mi? Çünkü siktir oradan. Sebebi bu.

Her seferinde yüzde yirmi bahşiş bırakıyorum. Her. Seferinde. Artık standardın yüzde on sekiz olduğunu düşünmene aldırmiyorum.

Tam bir karmaşadan ibaret Dodger Stadyumu'na tek bir kez bile gitmeden geçecek olan Dodgers sezonunu gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum.

Bir süpürgenin nasıl kullanıldığını öğrendin mi?

Senin çok sevdiğin, Beverly Bulvarı'ndaki o aptal Çin restoranında yemek yemekten oldum olası nefret ettim. O kadar

iyi bir yer değildi. Ayrıca lafı gelmişken, evet, kızarmış eriştemin içinde bulduğum o saçın mide bulandırıcı olduğunu düşündüm ve öylece "boş veremedim."

Pearly Gates'de* ellerini yıkayan hemşirelerle ilgili anlattığın o fıkra tamamen tiksindiriciydi; hiçbir şekilde komik değildi, ayrıca utanç vericiydi.

Sakalları olan erkeklerin onları tıraş etmesi gerekir. Serbestçe uzamaları için bırakıp güzel göründüklerini düşünemezsin. Bakıma ihtiyaçları var, yoksa bir evsiz gibi görünmene sebep olurlar.

Kıl tüy konusu açılmışken, kasık kıllarını tıraş etmeyi öğrenmen gerek. Bunu nasıl daha açık ifade edebildim bilmiyorum. Anlaşılan sana bir tıraş makinesi alıp, "Ha ha ha, bence bu kasık kıllarında da işe yarıyor," demem yeterince açık değildi.

Cinsel hayatımızın neden tam anlamıyla bir felaket olduğunun gerekçelerini arıyorsan üniversitenin son senesinden beri bunun için bir nebze çaba göstermediğin gerçeğini de değerlendirsen iyi olur. Kadınların nasıl zevk aldığını hiç biliyor musun? Çünkü bu aralıksız, ritimsiz hareketlerle gerçekleşmez.

Yazmayı bırakıp o âna kadar yazdıklarına baktım. Şu son kısımları silmeyi çok istiyordum. Hepsi çok utanç verici ve rahatsız ediciydi. Ya Ryan bunu gerçekten okursa ne olacaktı? Ya bunu gerçekten görürse?

Bunu sildim. Bunu silmek zorundaydım. Bu şeyleri ona söyleyemezdin.

Fakat sonra Mila'ya dürüst olmak istediğimi söylediyimi hatırladım. Ona Ryan'm e-postalarını, dürüstlüğüne kulak vermeye ihtiyacım olduğu için okumam gerektiğini söylemiştim. Ryan'ın düşüncelerini filtreden geçirmemesi-

* İncil'e göre Cennet Kapıları. -çn

ne ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Kendiminkileri silersen onun dürüst düşüncelerini okuyor olmamı nasıl haklı çıkarabilirdim?

Dolayısıyla geri al tuşuna bastım. Yazdıklarım yeniden ekranda belirdi.

Bu orada kalmalıydı. Bunu doğru yapmalıyım. Ryan muhtemelen bunu asla okumayacaktı. Yani aslında kendim için yazıyordum. Belki problem buydu; belki bu meseleyi kendime bile itiraf etmekte rahat değildim.

Bu yüzden bunu yapmak zorundaydım.

Kaydete bastım ve yeniden gelen kutuma yönlendirdim. o sırada yeni bir e-postam olduğunu gördüm.

Ryan'dandı. Bana gerçekten bir e-posta göndermişti. Yazdıklarından biri için gönder seçeneğine basmıştı.

• • •

16 Ekim

Sevgili Lauren,

Thumper'ı yanıma almayacağım. Orada kalması en iyisi.

Kendine dikkat et,

Ryan

Soluk alamadan cevapla tuşuna bastım ve "İyi," yazacakken fikrimi değiştirdim. "Tamam," yazdım. Gönder'e bastım.

Madem öyle, bu kadardı. Destek tekerlekleri artık yoktu. Kocamı tekrar görmek için sağlam bir planım yoktu. Muhtemelen onu yaklaşık bir yıl boyunca görmeyecektim.

Ayağa kalktım. Duşa girdim. Giyindim. Thumper'ı besledim. İşe gittim. Günlük rutinlerimi yerine getirdim. Eve döndüğümde Thumper'ı beslemeden ve ayakkabılarımı çıkarmadan önce Ryan'ın e-postasına girdim.

Burada önceden okumadığım yeni bir taslak vardı.

. . .

16 Ekim

Sevgili Lauren,

Biriyle tanıştım.

Ryan

Ağızımdan çıkan ses ne bir feryattı ne bir hıçkırıktı.

Bir çığlık da değildi.

Bu bir iniltiydi.

Bu taslağın çıktısını aldım. Koridor dolabına gittim. Tabure merdiveni buldum. Yatak odasındaki dolaba gittim. Ayakkabı kutusunu aldım. Onu açıp mektubu içine koydum.

Kâğıdın orada, hatıra kutusunda durmasına izin verdim. San Diego'ya trenle gidip hafta sonunu sahilde yatarak geçirdiğimiz zamanın bilet koçanının üstünde duruyordu. Ryan'ın yirmi üçüncü doğum günü için ailemle birlikte gittiğimiz, Long Beach'teki Crab Shack'te çekilen fotoğrafın üstünde duruyordu. Eve dönüş yolunda Ryan'ın "köpekleri cinsiyet kurallarına göre ayırtırmayı" reddettiğini ve bunun indirimde olduğunu söylediği için aldığımız, Thumper'ın ilk tasması olan pembe tasmanın üstünde duruyordu. Gelin buketimin kurumuş taç yapraklarının üstünde duruyordu.

Tüm bunların üstünde duruyordu. Çünkü artık böyle bir şey yaşanmıyormuş gibi rol yapamıyordum. Bu hikâyemizin bir parçası değilmiş gibi rol yapamıyordum.

Alyansımı çıkarıp kutuya koydum. Bunun şimdilik diğer anılarla birlikte saklanması daha iyiydi.

Bundan sonra Ryan bana yazmayı hepten kesti. Bir iki hafta boyunca bir şey bulma umuduyla taslak klasörünü her gün kontrol ettim. Ama hiç yazmadı.

Cadılar Bayramı geldi ve o gün kapı kapı dolaşan çocuklar için büyük bir paket karışık şekerleme aldım ama eve gittiğimde kendimi Ryan ve gizemli kız arkadaşının bir çift gibi kostüm giyip giymediklerini merak ederken buldum. Verandamın ışığını söndürüp şekerlemeleri kendim yiyerek zihnimi dağıttım. Çikolata içermeyenleri Thumper'a verdim.

Birkaç haftalık surat asmadan sonra Ryan'ın e-posta hesabını arada bir kontrol etmeye karar verdim. Zihnimi dağıtacak hobilerle meşgul oluyordum. Thumper'la birlikte Runyon Kanyonu'nda uzun yürüyüşlere gidiyorduk. Güçbela hareket edebilene, bir adım daha atamayacağımızı düşünene kadar dağa tırmanıyorduk ve sonra ilerlemeye devam ediyorduk. Asla dağın galip gelmesine izin vermiyorduk.

Bir süre sonra Rachel bizimle gelmeye başladı. Ayrıca beni koşmaya başlamanın için cesaretlendirdi. Ben de öyle yapmaya başladım. Gün aşırı koşuyordum. Haftalar geçtikçe Los Angeles'ta hava soğumaya başladı, bu yüzden

vücudu saran bir eşofman üstü aldım. Kavalkemiğim acı-maya başladığında kendime düzgün ayakkabılar aldım. Kendimi gitgide daha ileri gitmeye zorluyordum. Daha uzun koşuyordum. Daha hızlı koşuyordum. Yüzüm daha ince görünene ve karnımı daha gergin hissedene kadar koşmaya devam ettim. Bundan sonra da koşmaya devam ettim. Koşmak kafamdaki sesleri susturuyordu. Sinirlerimi yatıştırıyordu. Beni, nefes alış verişimin sesi, göğsümün içinde kalbimin hızla çarpışı ve koşmaya devam etmek zorunda olduğum dışında hiçbir şeyi, kimseyi düşünmemeye zorluyordu.

Nihayet Ryan'ın e-posta hesabını kontrol etmeyi tamamen bıraktım.

Bölüm 3

İŞTE AŞK BÖYLE KAYBOLUR

Kasım ayının sonlarında bir pazar sabahıydı ve hava dün yalnızca on beş derece olmasına rağmen bugün yirmi dokuz derecedi.

“Havanın bu durumu bana anlamsız geliyor,” dedi Mila. “Şikâyet ettiğimden değil. Sadece bana anlamsız geldiğini söylüyorum.”

Çocuklara Christina bakıyordu. Mila’nın bu sabah için tek talebi, “Nereye gittiğimiz umurumda değil. Sadece beni annelerden ve çocuklardan uzaklaştı,” olmuştu. Bu sebeple Rose Bowl bit pazarının eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Arabayla onu aldığımda oldukça keyifsiz görünüyordu ama yola çıkar çıkmaz canlandı. Şimdi buradaydık ve Mila tamamen kendine gelmiş gibiydi. Tek sorun ikimizin de özellikle bir şeyler satın almaya niyetinin olmamasıydı, bu yüzden koridorlarda rasgele dolaşıyorduk.

Düş kapanlarının satıldığı bir stand Mila’yı kendine çekti ve Mila bakmaya başladı. “Düş kapanları ne işe yarar ki?” diye sordu.

“‘Düşleri yakalar’ bariz yanıtından kaçınacağım,” dedim.

“Evet ama bu gerçekten ne anlama geliyor? Düşleri yakalamak?”

"Hiçbir fikrim yok," dedim. Stand sahibinin bizi duya-
cağı kadar yüksek sesle konuşup bize on dakikalık bir ders
vermekte ısrar etmesine sebep olmak istemiyordum. Daha
önce antika lazımlık satan bir adamla bu hatayı yapmıştım.
Stand sahibinin bize doğru geldiğini görünce, "Konuyu
değiştirelim," diyerek başka bir konuya geçmeye çalıştım.

Mila düş kapanlarından uzaklaştı ve biraz daha iler-
ledi. "Tamam," dedi. "Seni biriyle tanıştırmam konu-
nu konuşmaya ne dersin?" Bana döndü ve sanki bu fikir
hakkındaki taşkın heyecanı beni etkileyecekmiş gibi aşırı
heyecanlı bir ifade takındı.

"Hayır. Aslında bu bir 'keşinlikle hayır,'" dedim.

"Ah, dur," dedi. "Biriyle tanışmaya ihtiyacın var! İyi za-
man geçirmeye ihtiyacın var!"

Biriyle tanışmanın güzel olacağını düşünüyor muydum?
Tabii ki, evet. Bazen düşünüyordum. Peki, hiç tanımadığın
biriyle buluşmak? Hayır. "Bu benim tarzım değil."

"Senin tarzın ne? İnsanlarla kütüphanede tanışmak
mı?"

Gücendiğimi belirtmek için ağzımı genişçe açtım. "Ora-
sı yemekhaneydi, haberin olsun."

"Bak, uzun zamandır randevu dünyasında değildin, bu
nedenle insanların eczanede kuyrukta beklerken veya ki-
tapçada aynı dergiye uzanırken tanışmadıklarını anlamam
lazım."

"O halde nasıl tanışıyorlar?"

"Birileri onlara randevu ayarlıyor!" dedi. "Ee, bir de
internette ama sen buna hazır değilsin. Burada ana fikir
tanımadığın biriyle buluşmak!"

Bu saçma bir fikirdi. Şüphesiz insanlar başka yollarla
da tanışıyordu. Bununla beraber, gerçek şu ki üniversite
dışında yeni insanlarla nasıl tanışılır pek bilmiyordum.
Ayrıca henüz bunu öğrenmek isteyip istemediğimi de bil-

miyordum. "Hazır olduğumdan emin değilim," dedim. Gümüş takı satan bir standa doğru yönelip yüzükleri denemeye koyuldum.

"Keyfin bilir," dedi. "Fakat Christina onun hoş bir adam olduğunu söylüyor."

"Şimdiden aklında biri mi var? Ne yani? Siz ikiniz evde bir örnek pijamalarınızla birbirinize sarılıp benim acıklı hayatımı mı konuşuyorsunuz?"

Mila yüzük satan standta yanıma geldi. "İlk olarak, asla bir örnek pijama giymeyiz. Biz ikiz değil, lezbiyeniz," dedi. "Ve ikinci olarak, hayır, birbirimize sarılarak senin acıklı hayatını konuşmuyoruz. Bununla birlikte bazen canımız sıkılıyor ve bizi ilgilendirmeyen şeylere burnumuzu sokmaya çalışıyoruz. Bunu bir kamu hizmeti olarak görüyorum."

"Kamu hizmeti mi?"

"Randevu ayarladığım ilk kişi olduğunu mu sanıyorsunuz? Kız kardeşim ve kocasının arasını kim yaptı? Ben. Ya Christina'nın patronuyla ve erkek arkadaşının? Ben."

"Kayıt bürosundaki Samuel'le yurt yerleştirme bürosundaki Samantha'nın da arasını sen mi yaptın?"

Mila bu söylediğimi önemsemedi. "O bir hataydı. Sam/Sam çiftinin sevimli olacağını düşündüm ve bu, görüş gücüme gölge düşürdü. Ama Christina bu adamın gerçekten hoş olduğunu söylüyor. Kısa bir süre önce boşanmış. Otuzlarının ortasında. Sekizinci sınıf sosyal bilgiler öğretmeni, yani muhtemelen cana yakın biridir."

"Bilmiyorum," dedim. "Kulağa karmaşık geliyordu. Ben ciddi bir şey aramıyordum. Bilmiyorum. Ben sadece... sanmıyorum."

"Tamam," dedi sahte bir kabullenişle. "Christina'dan ona bunun olanaksız olduğunu söylemesini isterim."

İncelediğim yüzüğü yerine koydum. "Christina onunla konuştu mu yoksa?"

“Evet,” dedi Mila omuz silkerek. “Çok yazık çünkü adam bu konuda heyecanlıymış. Christina ona senin fotoğrafını gösterdiğinde senin çok güzel olduğunu söylemiş.”

Başımı kaldırıp kuşku dolu gözlerle ona baktım. “Bunu yuduruyor musun?”

Mila yemin edercesine bir elini havaya kaldırdı. “Tanrıya yemin ederim ki hayır.”

Gülümsememe engel olamadım.

Mila gülümsememe karşılık verdi. Düşündüğünden daha fazlasını elde etmişti.

Yanımızdaki standı yürümek için onun yanından geçtim. Bir adam şapka satıyordu. Yarısi Dodgers kasketiydi. Bu, kocamın şu anda nerede olduğunu merak etmem için yeterliydi. Bana yazmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Hayatının nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Sarışın bir kadınla birlikte yatakta olabilirdi. O kadına kahvaltı hazırlıyor olabilirdi. Âşık olmuş olabilirdi. Tam şu anda onunla sevişiyor olabilirdi. Vernal Şelalesi’nin basamaklarında durup bensiz yaşayamayacağını söyleyen o adamın... şu anda bensiz yaşarken ne yaptığını merak ediyordum.

“İyi misin?” diye sordu Mila sonunda dikkatimi çektiğinde. “Aklın başka yerde görünüyor.”

“Evet,” dedim. “İyiyim.” Bu tam anlamıyla hakikatin ta kendisi değildi. Ama öncelerine kıyasla daha küçük bir yalandı.

Pazartesi günü işten sonra telefonum çalmaya başladığında Grove'daki pazardaydım. Baktığım gurme reçeli yerine koydum ve çantamı karıştırarak telefonumu bulmaya çalıştım.

Arayan Charlie'ydi.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba, bir dakikan var mı?"

Stanttan uzaklaşıp oturacak bir yer buldum. "Zamandan bol bir şeyim yok," dedim. Bunu nezaketen söylüyordum ama aynı zamanda sahiden zamandan bol bir şeyim yoktu. Yalnız olmak size bol bol boş zaman veriyordu. "Ne var ne yok?"

"Noel'de eve geleceğim," dedi.

"Bu harika! Hepimiz annemin evine gideceğiz ve sanırım Bill'in de bize katılacağını bahsi geçiyor. Ayrıca büyükanem de geliyor. Fletcher Dayı'dan emin değilim ama geleceğini farz ediyorum. Hep birlikte olmak güzel olacak..."

Charlie lafımı kesti. "Dinle, bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Tamam..."

"Herkes için bir haberim var ancak bunu nasıl söylemem gerektiğinden emin değilim. İlk olarak senin düşünceni duymak istedim."

“Pekâlâ,” dedim. Charlie’nin ne düşündüğümü merak etmesi yeni bir durumdu. Ama diğer bir yandan temkinli bir korku duyuyordum. Charlie tavsiyemin peşindeyse, konuyla kendi başına başa çıkabileceğini düşünmüyorsa büyük bir mesele olmalıydı, değil mi? Kötü bir şey olmalıydı.

“Oturuyor musun? Yani, konuşacak vaktin var mı?”

“Aman Tanrım, Charlie, mesele ne?”

Charlie bir nefes aldı ve ardından konuşmaya başladı. “Artık ailemizde bir baba var.”

“Babamız mı var?” Ne demek istemişti, bize babalık edeceğini falan mı söylemeye çalışıyordu?

“Hayır Lauren. Bir çocuk sahibi olacağım. Ben baba olacağım.”

İnsanlar yanımdan geçiyor, alışveriş yapanlar domates ve avokado için pazarlık ediyor, çocuklar annelerine sesleniyordu. Uzakta arabalar vızıldıyordu. Kasaplar işten eve dönmekte olan kadınlara çeşitli et parçaları satıyordu. Ama bunların hiçbirini duyamıyordum. Sadece kendi soluklarımı duyuyordum. Tüm duyabildiğim kendi sağır edici sessizliğimdi. Ne söyleyecektim? “Tamam, peki bu konuda nasıl hissediyorsun?” ile başlamakta karar kıldım.

Charlie’nin sesi gittikçe canlandı. “Dürüst olmak gerekirse bence bu harika. Bunun hayatım boyunca aldığım en iyi haber olduğunu düşünüyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet. Yirmi beş yaşındayım. Önemsemediğim bir işim var. Ailemin yaşadığı yere göre ülkenin diğer ucunda yaşıyorum. Arkadaşlarımsa... boş ver. Ne yapıyorum? Şimdiye dek bu kadar harika ne yaptım? Maceraya atıldığımı düşünerek bir yerden diğerine taşınıp durdum ve bundan hiçbir şey çıkmadı. Sonra Natalie’yle tanıştım ve iki ay son-

ra bir telefon aldım ki ben... Bu güzel bir haber. Gerçekten bunun güzel bir haber olduğunu düşünüyorum. Çocuğuma babalık edebilirim."

Bu gerçeküstüydü. "Peki ya bu iş Natalie denen kişiyle nasıl yürüyecek?" Bu konu beni duygusal olarak aştığından mantıksal sorulara odaklanmaya karar verdim.

"Meselenin bu kısmı karmaşık ama muhtemelen bu gerçekten bir şans."

"Tamam," dedim.

"Natalie, L.A.'de yaşıyor, bu yüzden... oraya dönüyorum."

Vay canına. Annemin oynayabileceği bir torunu olacaktı. Büyükanneimin torununun çocuğu olacaktı. Charlie bu sorunu çözmüştü. Baskıyı üzerimden almıştı. Artık bu konu benim sorumluluğum değildi. Bu iyi bir haberdir, değil mi? "Vay be, bu çok büyük bir olay!" dedim.

"Biliyorum. Ama durum bu. Natalie büyüleyici bir kadındır. Ve gerçekten uğruna bu ilişkiyi yürütmeye çalışmama değecek biri olduğunu düşünüyorum. Zeki ve eğlenceli biri. Birlikte harika zaman geçiriyoruz."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Bir uçakta tanıştık," dedi. "Ve biz... birlikte olduk. Böyle olacağı aklıma gelmemişti. Bilirsin işte, işin bu kısmı bir nevi zoraki satış."

"Bir uçakta mı?" dedim ama parçaları bir araya getirmem konuşmamdan hızlı oldu. Erkek kardeşim doğum günüm için eve geldiğinde uçakta tanıştığı bir kadınla yatmıştı. Konuştuğumuz şey bunun hakkındaydı. "İyy, Charlie!" dedim gülerek. "Bu uçakta mı oldu?"

"Kendi onurumla birlikte çocuğumun annesininkini korumak için cevap vermeyi reddediyorum." Yani evet, uçakta olmuştu.

"Yok artık," dedim tüm bunların böyle ani ve çığınca olmasına hayret ederek. "Yani Natalie adında biriyle birlikte yaşayacaksın. Ve ikinizin bir bebeği olacak."

"Evet. Her akşam işten sonra konuşuyoruz; birbirimizi arıyor veya e-posta yazıyoruz. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Çok iyi anlaşıyoruz. Şimdiye kadar bu konuyu nasıl ele alacağımıza dair fikirlerimiz aynı doğrultuda."

"Bu harika," dedim. "Doğum ne zaman?"

"Haziran sonu."

"Tebrikler Charlie," dedim. Gerçek şu ki bir parçam üstünden geçilmiş, yok sayılmış, değersizleştirilmiş hissediyordu.

Charlie'nin sesi kulağa rahatlamış geliyordu. "Teşekkür ederim. Bunu anneme söylemekten epey korkuyorum."

"Hayır," dedim. Kafamı iki yana salladığımı hissettim. "Korkma. Belli ki mutlusun. Ve belli ki Natalie harika biri. Hem bu annemin umut edebileceği en iyi haber. L.A.'e taşınıyorsun ve annemin bir torunu oluyor. Emin ol çok mutlu olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun? Çoğu anne, oğullarının, 'Bu kızı hamile bıraktım,' dediğini duymaktan hoşlanmaz gibi geliyor."

"Haklısın, bu kesinlikle şoke edici olacak. Ama durum dediğinden ibaret değil. Senin bir planın var. Bu konuda mutlusun. Sen bu konuda mutluysan annem de mutlu olacaktır. Rachel'a söyledin mi?"

"Hayır," dedi. "Şimdi mi aramam gerekir yoksa Noel'de yüz yüze mi söylemem gerekir diye önce senden fikir almak istedim. Rachel'ın bu konularda biraz yargılayıcı davranabileceğini düşünüyorum. Bekârlık konusuna savunmacı denebilir. En son birisiyle çikalı bile uzun zaman oldu. Ona bu konuda daha hassas yaklaşmak istiyorum."

"Bu yüzden neredeyse boşanmış ablanı aramayı uygun buldun," dedim ona takılarak.

Charlie güldü. "Ah, yapma, sen ve Ryan iyi olacaksınız. Bunu kendin söyledin. Senin için endişelenmiyorum," dedi. "Bilakis seni aradım çünkü sen daima ne yapılması gerektiğini bilirsin."

Tüm hayatımın karmakarışık olduğunu hissettiğim bir dönemde, ne yapılması gerektiğini bilmekten öylesine uzak hissettiğim bir dönemde küçük erkek kardeşimin beni örnek alabileceğini düşünmek yüreğimi kabarttı. Öte yandan ona bunu söylersem, bunun benim için ne kadar değerli olduğunu belli edersem buracıkta, pazar yerinde kendimi kaybederdim. Bu yüzden bunu kendime saklamayı tercih ettim. "Bence bunu yüz yüze yapmanın daha iyi olacağına dair içgüdülerinde haklısın," dedim. "Noel'de L.A.'de olacaksan belki anneme yanında bir arkadaş getireceğini falan söyleyerek biraz ipucu verebilirsin. Natalie'yle birlikte kalacağını farz ediyorum?"

"Evet," dedi Charlie. "Sanırım anneme onunla değil bir başkasıyla kalacağımı haber verebilirim. Bu, bir şeyler olduğundan şüphelenmesine neden olacaktır ama onu görene dek ne olduğunu açık etmeyeceğim. Ona yüz yüze söylemek daha iyi olur, haklısın."

"Evet, aynen," dedim. "Ve endişelenme. Gerçekten mutlu olacak."

"Teşekkür ederim," dedi Charlie ve ilk defa sesindeki alışıldık keskinliğin orada olmadığını hissettim.

"Çok merak ediyorum," dedim. "Onunla şu veya bu şekilde tanıştın. Ya sonra senin izini nasıl buldu? Hamile olduğunu ve bebeğin senden olduğunu anladığında seni Chicago'da nasıl buldu?"

"Ona numaramı vermiştim," dedi Charlie yanıt son derece barizmiş gibi bir tavırla.

“Hemen hemen hiç tanımadığın, uçakta bir kez seks yaptığın bir kadına numaranı mı verdin?”

“Tek gecelik ilişki yaşadığım tüm kadınlara numaramı veririm,” dedi Charlie. “Kondomların ancak yüzde doksan sekiz etkisi vardır.”

İşte bu benim küçük erkek kardeşimdi. Her nasılsa alaycı olduğu kadar düşünceli olmayı da başarıyordu. Ve şimdi bir baba olacaktı.

Ve ben de hala olacaktım.

“Hey, Charlie,” dedim.

“Efendim?”

“Harika bir baba olacaksın.”

Charlie bir kahkaha attı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Aslında hiçbir fikrim yoktu. Bu konuda herhangi bir kanıtım falan yoktu. Sadece ona inanmayı seçiyordum. Ve neden herkesin evliliğimin yoluna gireceğini düşündüğünü o an anladım. Herhangi bir kanıtları yoktu. Sadece bana inanmayı seçiyorlardı.

Ertesi sabah Mila ofise kan çanağı gözlerle ve çok derin bir somurtmayla geldi.

"Hey, sen iyi misin?" diye sordum.

"İyiyim," dedi anahtarlarını masasına bırakıp çantasını omzundan çıkarırken. Çantası bir gümbürtüyle düştü.

"İyi olduğundan emin misin?"

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Kahve almaya gidelim mi?" diye sordu. Bizimki insanların içeri girdikleri dakikada öylece kahve almaya çıktıkları türden bir ofis değildi ama kimsenin farkına varacağını sanmıyordum.

"Tamam," dedim. "İzin ver cüzdanımı alayım."

Mila çantasını tekrar omzuna takarken ben masama koşup cüzdanımı kaptım. Asansörün kapısına ulaşana dek konuşmadık. Aşağı düşmesine bastım, asansörün kata geldiğini belli eden zil sesi duyuldu. Neyse ki içinde bizden başka kimse yoktu.

"Dün gece uyuyamadım," dedi Mila kapılar kapanırken.

"Hiç mi?"

"Hiç. Ayrıca önceki gece yalnızca dört saat uyudum ama ondan önceki gece yalnızca iki saat civarıydı." Mila'da mağlup bir kadının duruşu vardı. Eli destek alırcasına kalçasına dayalıydı.

“Neden?”

Ansızın dördüncü katta durduk. Siyah etek takımlı bir kadın içeri girdi ve ikinci katın düğmesine bastı. Az önce konuşuyor olduğumuz açıktı. O burada olduğu için şimdi konuşmayacağımız da açıktı. Hepimiz için rahatsız edici bir on beş saniyelik iniş oldu. Asansör nihayet bir kez daha durduğunda kadın dışarı çıktı, kapılar yavaşça kapandı ve kusursuz bir eşzamanlılıkla konuşmamız kaldığı yerden devam etti.

“Çünkü son zamanlarda Christina’yla gece boyunca kavga ediyoruz,” dedi.

“Ne hakkında kavga ediyorsunuz?”

Asansör zili.

Birinci kata gelmiştik ve lobiden geçerek kahve standına yöneldik. Yavan kahve ve bayat simitten hoşlanmadığımızdan Mila’yla ben buraya hiç gelmezdik. Ama bazen kahve almaya gitme ihtiyacınız aslında kahveye duyduğunuz ihtiyaçtan fazlası oluyordu. Kuşkusuz, bu o zamanlardan biriydi.

“Her şey hakkında kavga ediyoruz. Aklına ne gelirse! Çocuklar, köpeği kimin besleyeceği, daha büyük bir ev bakmamız gerekip gerekmediği, bir ev almanın doğru zamanı, sevişsek mi sevişmesek mi...”

“Sık sık sevişiyor musunuz?” diye sordum. Galiba bir açıdan normal olduğuma dair deneysel kanıt arıyordum. Tüm çiftlerin seks konusunda sorunları olduğuna dair. Belki onlar da pek sık sevişmiyorlardı. “Sizin için bu bir sorun mu?”

“Hayır, hayli sık sevişiyoruz,” dedi. “Bu nadiren bir sorun olur. Daha çok çocuklar uyanıkken sevişip sevişmeme konusunda tartışıyoruz.”

Böylece teorim çöpe gidiyordu. Bu konuda tek başınaydım.

Mila kahve standına yaklaştı. "Fındıklı latte lütfen," dedi burayı işleten adama.

"Hanımefendi, zgnm, stmz kalmadı," dedi adam Mila'ya. zgn olduğunu söylemesine rağmen en ufak bir rahatsızlık duyuyormuş gibi görünmüyordu.

"Stnz kalmadı mı?"

"Evet, hanımefendi."

"Stsz kahveniz var, değil mi?"

"Ve şeker," diye ekledi.

İnsanlar kaliteye aldırmaksızın kahvenizi satın aldığın-
da olan budur. Yeriniz yeterince iyiye satacak fazla bir çe-
yiniz olmasa da olur.

"Tamam," dedi Mila. "Standart sütsüz kahve. Sen bir şey ister misin?" diye sordu bana işaret ederek.

Hayır demek için elimi salladım. Adam Mila'ya bir bar-
dak kahve uzattı ve ondan iki dolar aldı.

"Yani siz birçok konuda kavga mı ediyorsunuz?" diye sorarak konuya geri döndüm. Mila lobide bir banka otur-
du, ben de yanına oturdum.

"Evet ve sonra kavga etmeye son verdiğimizde ikizler-
den biri kalkıyor ve tekrar uyuyamıyorum."

"Tanrım," dedim. "Sence neler oluyor?"

"Kavga etmemizle ilgili olarak mı?"

"Evet."

Mila ümitsiz görünüyordu. "Bilmiyorum. Sahiden bil-
miyorum. Bu kadar sık kavga etmezdik. Zaman zaman
takışırdık, o kadar. Güneşin-doğuşunu görene-kadar- bağ-
rışmak yeni bir şey."

"Sinirlerinizi bozacak bir şey oldu mu?"

Mila temkinli bir şekilde kahvesini yudumlarken omuz
silkti. "ocuk yetiştirmek zor bir şey. Bir aileye bakmak
zor bir şey. Ve sanırım bazen sabrımız taşıyor. Bugünlerde
ikimizin de sabrı aynı anda taşıyormuş gibi duruyor. Tabii
bu iyi sonuçlanmıyor."

Çantasından bir bip sesi geldiğinde cep telefonunu bulmak için çantasını karıştırdı. Bunun Christina'dan bir mesaj olduğunu tahmin ettim çünkü Mila'nın yüzünde öfkeli bir ifade belirdi.

"Tanrı şahidim olsun ki" dedi başını iki yana sallarken, "onu öldüreceğim. Onu öldüreceğim."

"Ne yapmış?"

Mila bana mesajı gösterdi. Sadece, "Brendan ve Jackson'ı kreşten alamayacağım. Sen yapar mısın?" yazıyordu. Göreceli olarak zararsız görünüyordu, yine de ortada bu mesajı çileden çıkarıcı bir ihanete çeviren bir içerik olduğunu biliyordum. Uykusuz geceleri, kırıncı sözleri, geçmiş ve kırıncılıkları hesaba katınca bu basit mesajın bardağı taşıran son damla olmaya yeteceğini kafamda canlandırabiliyordum.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

Mila derin bir nefes aldı, kahvesinden bir yudum içti ve ayağa kalktı. "Bunun üstesinden geleceğim," dedi. "Yapacağım şey bu. Bunlardan beş tane daha içeceğim," dedi kahveyi işaret ederek, "böylece saat beşe kadar dayanmamı sağlayacak, sonra gidip çocuklarımı kreşten alacağım, partnerime karşı nazik davranmanın bir yolunu bulacağım ve yatmaya gideceğim. Böyle yapacağım."

Başımla onayladım. "İyi bir plana benziyor."

Tekrar asansörlere yöneldik ve bu sırada neden benim de bunu yapamadığımı merak ettim. Çözümü neden beş bardak kahvede ve eve döndüğümde nazik davranmakta bulamamıştım? Bilmiyordum. Bir gün bilip bilmeyeceğimden de emin değildim. Belki bunun sebeplerinden biri benim Mila olmamamdı. Belki de Ryan'ın Christina olmamasıydı. Belki çocuk sahibi olmamamızdandı. Belki çocuk sahibi olsaydık bunu tamamen farklı bir biçimde ele alırdık. Ryan ve benim neden farklı olduğumuzu bil-

miyordum. Sadece farklı olmamızın yanlış olmadığını biliyordum.

Çünkü bu akşam eve gittiğimde kimseye nazik davranmak için çabalamak istemiyordum. Şu anda bunu yapabilecekmiş gibi hissetmiyordum. Eve gittiğimde ne istiyorsam onu yapmayı tercih ediyordum. Televizyonda ne istiyorsam onu seyretme fırsatına sahiptim. Gerçek anlamda uzun bir duş yapma fırsatına sahiptim. Eve Venezuela yemeği ısmarlama fırsatına sahiptim. Thumper'la birlikte yatağa gece yarısı gibi girecektik ve mışıl mışıl uyuyacaktık. Üstelik yatağımızda aramızda lüks sayılabilecek bir miktarda alana sahiptik.

Bence gece için olan planlarınızdan hoşnutsanız sizi onlara sürükleyen sebepten pişmanlık duymazdınız. Bence bu bir kural olmalıydı.

Mila'yla asansöre bindiğimizde onu dinlediğim için bana teşekkür etti. "Daha iyi hissediyorum. Çok daha iyi. Sanırım sadece içimi dökmeye ihtiyacım vardı. Sen nasılsın? Biraz da senden konuşalım."

Bir kahkaha attım. "Anlatacak fazla bir şey yok," dedim. "Her şey yolunda."

"Bu iyi," dedi.

Sessiz kaldık ve bunu doldurmaya yeltendim. "Bunu yapabilirsin," dedim. "Bana şu randevuyu ayarlayabilirsin."

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Galiba onu daha iyi hissettirmeye çalışıyordum.

Mila asansörün dur düğmesine bastı ve asansör öyle ani durdu ki dengemi sağlamak için duvara yaslanmak zorunda kaldım.

"Bunu sırf beni daha iyi hissettirmek için mi yapıyor-sun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ben sadece... biraz eğlenmenin zamanının geldiğini düşünüyorum." Bunun doğru olduğunu

varsayıyordum. Bunun az çok eğlenceli olabileceğini düşünüyordum. Bir nevi.

Mila genişçe gülümsedi. "Ah, bu harika olacak!"

Mila tekrar düğmeye bastı ve yukarı çıkmaya başladık.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi.

"Öyle mi?" diye sordum kapılar açılıp da yürümeye koyulurken.

"Evet," dedi. "Senin için bu büyük bir adım."

Öyle miydi? Ah. Sanırım öyleydi. Sanırım bu konuda daha fazla düşünmeliydim.

Birkaç saat sonra Mila yüzünde bir gülümseme ve elinde daha fazla kahveyle ofisime girdi. "Cumartesi akşamı sana uygun mu?"

"Bu cumartesi akşamı mı?" Bunun uzak bir fikir olduğunu düşünüyordum. Cumartesi akşamından söz ettiğimizi düşünmüyordum.

"Evet."

"Hmm..." dedim. "Tabii. Evet. Sanırım cumartesi uygun."

"Ona numaranı veririm," dedi Mila ve hemen sonra masama yaklaşıp bilgisayarımı devraldı. "Bir fotoğrafını görmek ister misin?"

"Ah, evet, kesinlikle," dedim bu kişiye karşı bir çekim hissetmem gerektiğini hatırlayarak.

Bir fotoğraf açtı.

Adam yakışıklıydı. Açık kahverengi saçlar, köşeli çene, gözlükler. Fotoğrafta birkaç çocukla birlikte ağaç dikiyordu. Üzerine bir tişört ve kot pantolon giymişti, ellerinde de bahçe eldivenleri ve büyük bir kürek vardı. Fotoğrafa baktım. Onu gerçekten değerlendirdim. Onu öpebilirdim sanırım. Bilirsiniz, belki. Belki o öpebileceğim biriydi.

Cumartesi sabahımı yatakta Thumper'a sarılarak geçirdim. Televizyonda bir sürü reality show seyrettik ve ardından öğlene kadar dergi okudum.

Bu akşam tanımadığım biriyle buluşmayı kabul ettiğimi anlatmak için Rachel'ı aramaya koyuldum ama ben kız kardeşimi ararken telefonum çalmaya başladı. Numarayı çevirirken telefonum çalmaya başlayınca aklım başımdan gitti ve her nasılsa Rachel'a, "Ah, ne? Dur, ah!" diye bir sesli mesaj bıraktıktan sonra herkesin yüzüne kapatmayı başardım.

Tam kimin aradığını görmek için cevapsız aramalarımı kontrol ederken telefonum tekrar çaldı ve bu kez cevapladım. "Alo?"

"Lauren?"

"Evet?"

"Merhaba, ben David."

Heyecanlandım. İyi bir şekilde. Bu heyecanı hatırlıyordum. Tam olarak midemde uçan kelebekler gibi değildi. Daha çok göğsümde çırpınan sinekkuşları gibiydi. Bununla birlikte düşünüldüğünde her iki görüntü de korkutucuydu. "Ah, merhaba David," dedim. "Nasılsın?"

Sesi cana yakın ve sakinleştiriciydi. Hoş bir sestti. "İyiyim, ya sen?"

“Ben de iyiyim.”

Bir an sessizlik oldu ve zihnim ne söyleneceğinin seçenekleri arasında dörtnala koşturuyordu ama sonunda elim boş dönüyordum. *Biri bir şey söylesin.*

“Saat yedide buluşabileceğimizi düşündüm? Yunan yemeklerini seviyorsan Larchmont’da harika bir Yunan restoranı var. Yani...” Tereddüt etti. Sesi gergin geliyordu. “Yani bazı insanlar Yunan yemeklerinden hoşlanmaz. Tabii bu sorun değil.”

Bu düşündüğümünden daha kolay olabilirdi.

“Yunan restoranı kulağa harika geliyor. Le Petit Greek’i mi düşünüyordun?” Konu Yunan yemekleri olduğunda neyin nerede olduğunu bilirdim.

“Evet!” dedi heyecanlı bir sesle. “Oraya hiç gittin mi?”

Musakka yemek istediğimde Ryan’ın beni oraya götürmesini sağladım. Daima yalnızca bifttek siparişi verdiğini fark etmem gerekirdi. Ryan bifttekten bile pek hoşlanmazdı.

“Gittim, evet,” dedim. “Orayı severim. Harika bir seçim.”

“Tamam, öyleyse saat yedide diyelim,” dedi David. “Benim olduğumu anlayacaksın çünkü yakamda kırmızı bir gül olacak.”

“Güzel,” dedim. Şaka yapıp yapmadığını bilmediğimden ona gülmek istemiyordum.

“Bu bir şakaydı,” dedi. Ses tonu bunu açıklığa kavuşturmakta istekliydi. “Gerçi belki de öyle bir şey yapmalıyım. Siyah bir gömlek giyeceğim. Veya... evet, siyah bir gömlek.” Bu konuda benden daha heyecanlı olabilirdi.

“Harika,” dedim. “Artık bir randevun var.” Anında taşı fazla gediğine koyduğumu düşünüp utandım. Bu utanç vericiydi, değil mi? Bir randevuya randevu demek?

“Tamam,” dedi David. “Bunu dört gözle bekleyeceğim.”

Telefonu kapatıp masanın üstüne koydum. Masanın altında, ayaklarımın dibinde oturan Thumper'a baktım. Onu görmek için, gerçekten gözlerine bakmak için kafamı masanın altına sokmam gerekti.

Thumper'a, "Beni evden almayı teklif etmemesi garip değil, değil mi?" diye sordum. Hafifçe başını yana yatırdı. "İnsanlar bunu bu şekilde yapıyor, değil mi?"

Esnemesini bir evet olarak kabul ettim.

Telefonum tekrar çalınca irkildim. Rachel'dı.

"Sesli mesaj olarak bıraktığın şey de ne öyle?" diye sordu gülerek.

"Aklım karıştı."

"Belli."

"Bu akşam bir randevum var," dedim.

"Bir randevu mu?" dedi. "Bir erkekle mi?"

"Hayır, bir pandayla. Gerçekten heyecanlıyım."

"Sence buna hazır mısın? Bir erkekle buluşmaya yani? Aslında bir pandayla randevun olmadığını anlıyorum."

İç geçirdim. "Bilmiyorum. Ryan da biriyle görüşüyor."

"Ryan bir uçurumdan atlarsa sen de mi atlayacaksın?"

Hayatımın bir döneminde buna evet diye cevap vermeyi düşünmüş olmam kötü bir şey miydi? Bir zamanlar birine koşulsuz olarak bu kadar çok inanmamın güzel olduğunu düşünmeye meyilliydim.

David'in dişinde maydanoz vardı ve bunu ona nasıl söylemem gerektiğinden emin değildim.

"Her neyse, Doğu L.A.'de sekizinci sınıflara sosyal bilgiler öğretmek üzere bir iş bulduğumda bunu bir iki yıllığına yapacağımı düşünüyordum ama işimi gerçekten seviyorum," dedi. Kendi kendine biraz güldü ve bu gerçekten çekiciydi. Öyleydi. Ama ön dişinde maydanoz vardı. Üstelik büyük bir parçaydı. Çok fazla umursadığımdan değildi. Söylemek istediğim, dişindeki maydanozla bir insanı ölçemezsiniz. Bir noktada lavaboya gideceğini, aynaya bakacağını ve onu göreceğini biliyordum. Geri döndüğünde, "Neden dişimde büyük bir maydanoz parçası olduğunu söylemedin?" diyecekti. Ve ben burada oturup bir aptal gibi omuz silkmek zorunda kalacaktım.

"Dişinde..." diye başladım ama kazara sözümü kesti.

"Yani, üniversitedeyken siyaset biliminden mezun olduğumdan emindim ve sonraki adım senato olabilirdi! Ama bilirsin hayatın başka planları varmış," dedi. "Peki sen?"

"Az çok aynı," dedim. "Occidental'da mezunlar departmanında çalışıyorum."

"Kulağa eğlenceli olabilirmiş gibi geliyor."

"Evet," dedim. "İyi bir iş. Senin bahsettiğinle aynı durum oldu bende de. Aklımdaki bu değildi. Psikoloji öğren-

cisiydim. Bir psikolog olacağımı farz ediyordum fakat bu işi buldum ve bilmiyorum, işimi gerçekten seviyorum. Haber e-postalarını birleştirirken, toplantıları planlarken ve benzeri işleri yaparken gerçekten heyecanlandığımı keşfettim.”

David beyaz şarabından bir yudum aldı ve bunu yaparken maydanoz parçası sürüklenip gitmenin bir yolunu buldu.

“Hayatın nasıl olması gerektiğiyle ilgili fikirlerinden vazgeçip sadece olduğu halinden keyif almak,” dedi, “bu güzel değil mi?”

İnsanların bana evliliğimle ilgili söylediği her şeyi düşündüğümde hiçbirini beni bunun gibi etkilememişti. Halbuki David evliliğimden söz etmiyordu bile.

Şerefine içmek için kadehimi kaldırdım.

“Bu söylediğinin şerefine,” dedim. David şarap kadehini benimkine *tokuşturdu* ve bana gülümsedi. Biliyor musunuz? Dikkatinizi dağıtacak bir maydanoz olmadığında bu oldukça hoş bir gülümsemeydi. Işıl ışıl ve hoş bir beyazlık. Çıkkık elmacıkkemikleri ve köşeli yüzüyle klasik bir biçimde yakışıklıydı. İşinizi bırakıp ona bakacağınız kadar çekici değildi. Ama ben de o değildim. O alçakgönüllü bir biçimde hoş görünümlü bir adamdı. Ortabatı’nın küçük bir kasabasına yeni gelen doktor olsaydı yöredeki tüm kadınlar kendilerine bir randevu alırdı. David bu türde bir çekiciliğe sahipti. Gözlüğü burnunda sanki orada olma hakkını kazanmışçasına rahat bir biçimde oturuyordu.

“Ne tür ilgi alanların var?” diye sordu David. “İşte olmadığının zamanlarda neler yaparsın?”

“Hmm...” dedim, sorusunu nasıl yanıtlamam gerektiğinden emin değildim. Kitap okurdum. Televizyon seyrederdim. Köpeğimle oynardım. Kastettiği ilgi alanları bunlar mıydı? Bunlar çok ilgi çekici görünmüyordu. “Son

zamanlarda uzun yürüyüşlere ve koşuya başladım. Güneşli havalarda köpeğimi dışarı çıkarmak hoşuma gidiyor. Benden önce yorulduğunda daima kendimi iyi hissediyorum. Nadir olsa da gerçekleşiyor. Sanırım bunun dışında ailemle vakit geçiriyor ve bir hayli okuyorum.”

“Ne okursun?” Beni dinlerken somon balığından bir parçayı ağzına attı.

“Çoğunlukla kurgu romanlar. Bir süredir polisiyeler ilgimi çekiyor. Dedektif hikâyeleri,” dedim. Gerçek şu ki artık içinde bir aşk hikâyesi barındıran hiçbir şey okumuyordum. Bir cinayet hakkında okumak daha az üzücüydü. “Ya sen?”

“Ah, çoğunlukla kurgu dışı okurum,” dedi. “Gerçeklerden ayrılmam.”

Bir an sessizlik oldu. Herkesin kabul edeceği gibi bir yabancıyla sohbet sürdürmek ve aslında o kadar da yabancı değilmiş gibi davranmak kolay değildi. Onunla çoktan işi hakkında konuşmuştum. Şimdi ne sormalıydım?

“Üzgünüm,” dedi. “Uzun süredir ilk kez biriyle buluşuyorum. Sana sıkıntı veriyorsam üzgünüm.”

“Ah,” dedim. “Ben de öyle. Uzun süredir ilk randevum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Ashley’den beri kimseyle buluşmadım,” dedi ve hemen sonra halihazırda ortada olanı doğruladı. “Eski karım. Christina birileriyle aramı yapmaya çalışıp duruyor. Ama ben hiç... ilk kabul ettiğim bu oldu.”

Bir kahkaha attım. “Mila da bu konuda gerçekten ısrarcıydı.”

“Bundan senin de geleneklerin kurbanı olduğunu çıkarıyorum,” dedi gülümseyerek. “Yeni mi boşandın?”

“Şey,” dedim, “ben ayrıldım. Kocam ve ben. Biz ayrıldık.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi David.

“Ben de öyle,” dedim. “Senin durumuna yani.”

David kendi kendine güldü. “Biz hiç ayrılmadık. Onu iş arkadaşlarımdan biriyle yatakta buldum. Elimden gelen en çabuk biçimde boşanma davası açtım.”

“Bu berbat bir şey,” dedim elimi göğsüme koyarak. David’i bir saattir tanıyordum. Yine de birinin ona bunu yapabileceğine inanmıyordum.

“Olayın yarısını bile bilmiyorsun,” dedi. “Ama bu konuya girmeyeceğim. Kendime ‘Yemekte Ashley’den bahsetmeme’ sözü verdim.”

Anlayışla güldüm. “Ah, güven bana. Aynı durumdayız. Ryan gittiğinden beri insanlarla nasıl konuşulduğunu yeniden öğreniyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu on dokuz yaşından beri ilk randevum. Yapmamaya söz verdiğim şeylerin uzun bir listesi var.”

“Dur tahmin edeyim: Eski eşten bahsetme. Yeniden bekâr olmanın ne kadar kaybolmuş hissettirdiğinden bahsetme. Eski eşin dışında birisiyle bir masada karşılıklı oturmanın ne kadar garip ve rahatsız edici hissettirdiğinden bahsetme.”

Ben de birkaç madde ekledim. “Bunu yapmaya alışkın olduğun için onun tabağından yeme. On bir yıldır bir randevuya çıkmadığını ona itiraf etme.”

David kahkaha attı. “Bazı maddelerde diğerlerinden daha iyisin.” Şarap kadehini bana doğru kaldırdı ve hemen karşılık verdim. Kadehlerimizi *tokuşturduk* ve içtik.

Yemek boyunca güldük. Yapmamamız gerekmesine rağmen daha fazla şarap sipariş ettik. Çakırkeyiflik sarhoşluğa doğru ilerledikçe ne söylemeli ve ne söylememeli uçuş gitti. Birbirimize başka insanlara anlatmadığımız şeyleri anlattık.

Bana bazen eski karısını geri alması gerektiğini düşünerek uyandığını anlattı. Ona Ryan'ın başka biriyle görüştüğünü ve bunu düşündüğümde kalbimin patlayacakmış gibi olduğundan söz ettim. Ona hiçbir zaman Ryan dışında bir hayatım olup olmadığından emin olmadığını anlattım. Anlayışla başını salladı ve en karanlık saatlerinde onu hiç yakalamamış olmayı dilediğini söyledi. Asla öğrenmemiş olmayı dilediğini. Hayatı boyunca karısının onu aldattığını bilmeden yaşayabileceğini. Bana eskiden hayatı daha fazla sevdiğini söyledi. Ona Ryan'sız kim olduğumu bile merak ettiğimi söyledim. Hiçbir zaman bunu bildiğimden emin olmadığını anlattım.

İlk defa birine bunun canımı ne kadar yaktığıyla ilgili çirkin gerçekleri anlattım. İlk defa biri bana bunların kendi canını da yaktığını söyleyebildi. Acınızı biriyle paylaşmak ve karşılığında, "Bunun ne kadar olduğunu tahmin bile edemem," dediklerini duymak rahatlatıcıydı. Ama, "Seni tamamen anlıyorum." dediklerini duymak çok daha fazla rahatlatıcıydı.

Yemek sona erdiğinde beni arabama kadar geçirdi. Gelecek haftaki Noel için çelenk ve ışıklarla süslenmiş mağaza ve kafelerin yanından geçerek Larchmont Bulvarı'nda yürüdük. Birbirimize içimizi bu denli dökmemiş, yaralarımızı açık edip tüm gizemi uzaklaştırmamış olsaydık bu romantik bir yürüyüş olurdu. Arabama vardığımızda David beni yanağımdan öptü ve bana gülümsedi.

"İçimden bir ses arkadaşlık sınırını aşmayacağımızı söylüyor," dedi.

Gülümsedim. "Sanırım," dedim. "Ama bir arkadaşla sahip olmak iyidir."

"Hazır olmadığımızın bu kadar bariz olması çok yazık," dedi gülerek. "Sen çok güzel bir kadınsın."

Kızardım ama yine de rahatladım. Tutkuyla sonuçlanan bir randevuya çıkmaya hazır değildim. Basitçe buna hazır değildim. David'in elini tuttum. Arabamın kapısını açıp sürücü koltuğuna otururken, "Teşekkür ederim," dedim. "Numaramı silme, olur mu? Başka kimse seni anlamadığında beni aramaktan çekinme."

Bana o hoş gülümsemesini sundu. "Aynen," dedi.

Charlie şehre gelmesi gereken günden önceki gece beni aradı.

"Her şey hazır sanırım. Annem başka biriyle kalacağımı biliyor. Bunu hiç hoş karşılamadı."

"Annem iyi olacak, güven bana."

"Evet. Natalie de biraz heyecanlı."

"Ah, tabii, ben de heyecanlı olurdum. Bu korkutucu bir durum." Ben heyecanlı mıydım? Natalie'yle tanışacağım için? Biraz öyleydim galiba.

"Gerçi ona herkesin hamile kadınları sevdiğini söyledim. Özellikle benim çocuğumu taşıyanları."

Benim çocuğum. Küçük erkek kardeşim az önce "benim çocuğum" demişti. Bu hâlâ bana tam olarak anlamlı gelmiyordu. Diğer yandan gerçektir. Bunu unutmamam gerekiyordu. Bir sır olması ve kimseye bunu söyleyememem bunun gerçek olmadığı anlamına gelmiyordu. Gerçektir ve daha gerçek bir hal almak üzereydi.

"Tamam, öyleyse bizimle annemin evinde mi buluşacaksınız?"

"Evet," dedi. "Akşam yemeği saat kaçta?"

"Yemek saat beşte ama bence hediyeleri saat bir veya iki civarında açarız.."

"Yani iki."

"Hı?"

"Annemin saat bir ya da iki demesinin sebebi oraya saat birde gitmeni ve onunla daha fazla zaman geçirmeni sağlamaktır fakat aslında hediyeleri ikide açmayı planlıyordur."

"Neden bunu şeytani bir planmış gibi gösteriyorsun?"

"Göstermiyorum."

"Ailenin seninle daha fazla zaman geçirmek istemesinde yanlış bir şey yok."

"Biliyorum," dedi Charlie. "Yine de saat bir yerine ikide orada olacağız. Tüm söyleyeceğim bu kadar." Charlie zamanına kıymet veriyordu çünkü zamanını birlikte geçirmek istediği birine sahipti. Natalie'yle yalnız olmak istiyordu. Tüm gününü ailesiyle birlikte geçirmek istemiyordu. Ben mi? Ben tüm günümü bundan mutluluk duyarak ailemle birlikte geçirecektim. Yapacak başka neyim vardı ki?

"Tamam o halde, anneme saat ikide geleceğinizi söyleyim."

"Güzel."

"Charlie?"

"Evet?"

"Anneme bir hediye aldın, değil mi?"

"Bunu hâlâ yapıyor muyuz?"

"Evet, Charlie, bunu hâlâ yapıyoruz. Kapatmalıyım. Rachel diğer hattan arıyor."

"İyi. Tamam, hoşça kal. Ve henüz ona söyleme!"

"Söylemem. Anladım." Aramaları değiştirmek için düğmeye bastım ve Rachel'ı hattan düşürdüm. Kahretsin! İki aramayı aynı telefonda aynı lanet olası zamanda yönetmek ne kadar zor olabilirdi ki? Rachel'ı geri aradım.

"Telefonunun nasıl kullanıldığını öğren," dedi.

"Evet, sağ ol."

"Bir sorunumuz var."

“Bizim mi?”

“Şey, benim var. Senden yardım almaya meyilliyim, o yüzden bu senin de sorunun sayılır.”

“Tamam,” dedim. “Duyalım şunu.”

“Büyükanнем beyaz şekerin kanserle bağlantılı olduğunu söyleyen bir makale okumuş.”

“Hıhı,” dedim. “Bu durumda annemin, yaptığın tüm tatlıların şekersiz olmasında ısrar ettiğini tahmin ediyorum.”

“Hiç bu kadar komik bir şey duydun mu?” Burada komik olan Rachel’dı. Los Angeles’ta yaşıyorduk. İstesem dışarı çıkıp glütensiz, şekersiz, laktozsuz, vegan bir cupcake bulmam beş dakikamı alırdı.

“Bunu yapabilirsin,” dedim. “Tatlı yapmak senin için nefes almaya benziyor. Bu yeteneğe sahipsin.”

“Büyükanнем kanser değil ki,” dedi Rachel. “Bunu biliyorsun, değil mi? Yani bu konuda hiç konuşmayız ama bence o kadında kanser olmadığı açık.”

Gülmeye başladım. “Bunun iyi haber olduğunu unutmuş görünüyorsun.”

Rachel bir kakhaha attı. “Hayır!” dedi. “Kanser olmadığına memnunum. Sadece neden bunun şekersiz balkabağı turtası yapmam gerektiği anlamına geldiğinden emin değilim.”

“Pekâlâ, buna ne diyeceksin?” diye sordum. “Şimdi tariflere bak ve iyi olacağını düşündüğün birkaç tanesini seç. Bana eksik malzemelerin listesini gönder. Yarın markete gidip hepsini alırım. Sonra yanına gelir ve hepsini pişirmende sana yardım ederim.”

“Bunu gerçekten yapar mısın?”

“Dalga mı geçiyorsun? Kesinlikle. Bu yıl annem benden bir şey getirmemi istemedi. Kendi payıma düşeni yapmalıyım.”

“Vay canına,” dedi Rachel daha yumuşak bir sesle. “Tamam, teşekkür ederim.” Ardından ekledi, “Bahse varım ki markete beşten veya altıdan önce gitmen gerekecek. Sadece bilgin olsun diye söylüyorum. Alışveriş yerleri Noel arifesi sebebiyle erken kapanacak.”

“Giderim. Söz.”

“Ayrıca şu sahte kar zımbırtısından da alır mısın?”

“Ne zımbırtısı?”

“Bazen marketlerde Noel reyonlarında bulunduruyorlar. Şu pencerelere püskürtülen ve kar gibi görünen zımbırtı?”

Rachel’in neden söz ettiğini biliyordum. Biz küçükken annem onu evin tüm pencerelerine püskürtürdü. Çıra gibi kokan bir mum yakar ve *Let It Snow* şarkısını söylerdi. Annem oldum olası bize düzgün bir Noel yaşatmaya büyük önem verirdi. Bir yıl Charlie hiç kar görmediği için ağlamaya başladığında annem mikserin içine buz koyup bunu Charlie’nin tepesine serpmeye kalkışmıştı. Charlie’nin bunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum. Kendi kardan yoksun çocuğu için de miksera buz koyup koymayacağını merak ediyordum.

“Oldu bil. Sadece bana bir liste ver ki eksiksiz alayım,” dedim.

Telefonu kapatıp bir kenara bıraktım.

Evde etrafıma bakındım. Yapacak hiçbir işim yoktu.

David’e mesaj yazmaya karar verdim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Galiba beni oyalayacak bir şey olduğu içindi. Konuşabileceğim biri olduğu içindi.

Eşin olmadan yaşamakla ilgili sorunun bazen gerçekten sıkılmak olduğunu hiç düşündün mü?

Cevap vermeyebileceğini biliyordum. Ya da mesajımı uzun süre görmeyebilirdi. Fakat derhal cevap yazdı.

Çoook sıkılıyorum. Evliliğin günün ne kadar büyük bir bölümünü kapladığını hafife almışım.

Mesajına karşılık verdim:

Şimdi dikkatimi dağıtacak bir şey olmaması beni âdeta sinirlendiriyor. Oysa önceden Ryan'ın dikkatimi dağıtmasından nefret ederdim.

Cevap verdi:

En kötüsü işte! Çocuklar test yaparken veya bir film izlerken onunla mesajlaşmaya alışkındım. Şimdi sadece CNN'i okuyorum.

Ben: Sıkıcıstan.

O: Ha ha ha. Aynen.

Ve bu kadardı. Birbirimize tüm söylediğimiz buydu. Neden bilmiyordum... Ama kendimi daha iyi hissediyordum.

“Bana şunu uzatır mısın?” diye seslendi Rachel. Üzerinde puantiyeli bir önlük vardı ve saçlarını tepede topuz yapmıştı. Yüzüne un bulaşmıştı. Balkabağı turtası fırındaydı.

Ardından şekerli şekerli kurabiyeleri hazırlamaya koyuldu. Daha önceden bu konuyla ilgili bir espri yapmışım: “Bu durumda onlara *sadece* kurabiye demeliyiz, ha?” Rachel gülmüştü ama bunun içinden gelmediğini anlamışım. Sabah sekiz buçukta bana gönderdiği listedeki her şeyle birlikte çıkageldiğimden beri mutfaktaytık. Bu listenin tuhaf kimyasallar içermesini beklerdim ama esasen sadece bal ve Stevia’dan* ibaretti.

“Neyi uzatayım?”

“Şunu.” Rachel bana bakmadı bile. İşaret bile etmedi. “Şu...” Eliyle boşluğu gösteriyordu. “Şu...”

Salladığı eline ve önünde duran geniş hamur öbeğine dayanarak her nasılsa ne istediğini kestirdim. “Oklavayı mı?” Onu alıp Rachel’a uzattım. Ağırlığı yüzünden Rachel’ın eline *güm* diye indi.

Rachel durup birkaç saniyeliğine ara verdi. “Teşekkür ederim,” dedi. “Üzgünüm, aynı anda çok fazla şey yapıyorum.”

---

* Yaprakları tatlandırıcı olarak kullanılabilen bir bitki. -çn

Oklavaya un serpti ve hamuru açmaya başladı. "Charlie'nin yanında bir kız arkadaş getireceğini duydun mu?"

"Hmm?" dedim. Tanrım, kız kardeşime yalan söylemekte iyi değildim. Rachel'la ben birbirimizden sır saklamazdık. Bu bizim ailemize göre bir şey değildi. Hal böyleyken ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Tam olarak ne söylemeliydim? Tarafsız mı kalmalıyım? Ne onaylayan ne de reddeden bir şey söylemeden mesela? Makul bir inkâr yoluna mı gitmeliydim? Yoksa sadece yüzüne karşı düpedüz yalan mı söylemeli, neredeyse kendimi bile inandıracak kadar ikna edici bir yalan mı uydurmalıyım? Bu benim iyi olduğum bir şey değildi.

"Charlie Noel'de bir kız arkadaşını yanında getiriyor," dedi. Hamur düzleşmişti ve Rachel mutfakta başka bir şey arıyordu. Orada değildi bence. Veya şurada. Ve işte! Sonunda Rachel aradığı şeyi buldu. "Şunlara baksana," dedi gururla. Kar taneleri şeklinde ince ince girintili çıkıntılı biçimlendirilmiş kurabiye kalıplarını uzattı.

"Bunlar muhteşem!" dedim. "Ama kullanması gerçekten zor görünüyor."

Rachel omuz silkti. "Geçen hafta pratik yaptım. Birlikte iyi iş çıkarıyoruz."

Buzdolabına gidip bir şişe maden suyu aldım. Kapağı dönmedi, şişeyi açamadım, bu nedenle onu Rachel'a uzattım. Rachel tek kelime etmeden kapağı açtı ve şişeyi bana geri uzattı. "İşinden ayrılmalısın," dedim.

"Ne?" Dikkatinin ancak yarısı bendeydi. Hamuru kurabiye kalıplarına yerleştirmeye başladı.

"Ciddiyim. Bu işte çok iyisin. En baştan çıkarıcı tatlıları ve en müthiş kahvaltıları sen hazırlıyorsun. Bir pastane açmalısın."

Rachel kafasını kaldırıp bana baktı. "Bunu yapamam."

"Neden olmasın?"

“Hangi parayla?”

“Bilmiyorum.” Omuz silkdim. “Herkes nasıl iş kuruyor? İş kredisiyle, değil mi?”

Rachel elindeki kalıbı bıraktı. “Bu fikir gerçekçi değil.”

“Yani bu konuda düşündün mü?”

“Tabii ki. Herkes sevdiği işi yaparak para kazanmanın hayalini kurar.”

“Evet ama herkesin iyi para kazanabileceğini bir şeye böyle bir tutkusu ve yeteneği olmaz,” dedim. Rachel İK sektöründe çalışıyordu, bu bana oldum olası tuhaf bir eşleşme gibi gelmişti. Kız kardeşim sol beyin odaklı bir insandı. Onu daima daha geleneksel bir biçimde yaratıcı bir işte hayal etmiştim.

“Benden daha yetenekli pastacılar var,” dedi.

“Bilmiyorum,” dedim. Son derece ciddiydim. “Sen gerçekten, gerçekten iyisin. Kendine bir bak, boş zamanlarında kar tanesi kurabiye kalıplarını nasıl kullanacağını pratiğini yapıyorsun. Kaç kişi bunu yapar?”

“Bunu sevmediğimi söylemiyorum.”

“Bu konuyu bir düşün,” dedim. “Sadece bir düşün.”

“Gerçekçi bir fikir değil.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Sadece bu konuyu bir düşünmeni söylüyorum.”

Birkaç saat sonra Rachel’la birlikte kurabiyeleri ve turtayı paketliyorduk. Bir gece önce zencefilli kekle yaptığı ev şeklindeki pastayı dikkatle arabamın arkasına taşıdık. İki kutu kar spreyini alıp çantama attım. Ben yolcu koltuğuna geçerken Rachel elini kontaktaki anahtara koymuş ve başını şaşkınlıkla aşağı eğmişti. Arabayı çalıştırmasını bekliyordum ama yapmadı.

“Hu-huu,” dedim dikkatini çekmek için elimi havada sallarken.

Nihayet başını kaldırdı. "Üzgünüm," dedi anahtarı çevirirken. Sonra bana baktı. "Sahiden bu işte iyi olacağımı düşünüyor musun? Pastane işinde?"

Başım la onayladım. "İyiden de öte olacağını düşünüyorum. Cidden."

Rachel yanıt vermedi ama beni ciddiye aldığını anladım. "Mutlu Noeller, bu arada!" dedi otoyola çıkarken. "Bu sabah bunu söylemeyi unuttuğuma inanamıyorum."

"Mutlu Noeller!" diye karşılık verdim. "Bence güzel bir Noel olacak."

"Bence de," dedi. Gözlerini yola dikmişti ama aklı bu otoyolda değildi.

Telefonum vızıldadı ve başımı eğip baktım. Bir salise kadar mesajın Ryan'dan olabileceğini düşündüm. Belki Noel'de kuralları esnetebilirdik.

Ama Ryan'dan değildi. Tabii ki değildi.

David'dendi.

Mutlu Noeller, yeni arkadaşım.

Cevap yazdım: **Sana da mutlu Noeller!**

Mesaj Ryan'dan değildi ama yine de gülümsedim.

Annemin daha kapıyı açmadan bize, "Mutlu Noeller!" diye seslendiğini duydum. Sesindeki heyecan rahatlıkla seçilebiliyordu. Noel, annem için daima yılın en mutlu günüydü. Çocukları evde olurdu. Bize hediyeler verirdi. Hepimiz mümkün olduğunca düzgün ve iyi davranmaya çalışırdık. Annemse genellikle bize hâlâ çocukmuşuz gibi davranırdı.

Annem kapıyı genişçe açar açmaz Rachel ve ben de bir ağızdan, "Mutlu Noeller!" dedik. İçeri girdiğimizde Büyükanne Lois kanepede oturuyordu. Kalkmak için bir hamle yaptı ama ben buna gerek olmadığını söyledim.

"Saçmalık," dedi. "Ben yatalak değilim."

Masadaki tatlılara bir göz attı. "Ah, Rachel, hepsi de göz kamaştırıcı. Şu kurabiyelerin ayrıntılarına baksanıza. Hiçbirini yiyemeyeceğimi söylemek beni üzüyor. Geçenlerde beyaz şekerle kanser arasında bir bağ bulan çalışmalar yaptıklarını okudum."

"Hayır anne," dedi annem. "Rachel hepsini şekersiz yaptı." Onay için Rachel'a döndü. "Değil mi?"

"Evet," dedi Rachel birdenbire kendisiyle gurur duyarak. "Şekerli kurabiyeleri bile!"

Annem, "Öyleyse sanırım onlara *sadece* kurabiye diyebiliriz?" diye şaka yaptı. Oysa pek şakacı biri değildi; diğer

insanların gülmesini beklerken gülümsemesini bastırıldığını gözlerinin çevresinin kırışmaya başlamasından anlayabilirdiniz.

“İyi espri anne!” dedim ve ona bir beşlik çaktım. “Bugün daha erken saatlerde ben de aynısını denedim.”

Herkes Noel’de konuşulan türden şeylerden konuşmaya başladı. Ne pişiyor, ne hazır olacak, her şey ne kadar güzel kokuyor... Büyükannem her Noel’de genellikle annemin mutfağını devralır, her şeyi sıfırdan hazırlardı ama bu sene annem birlikte çalıştıklarını söyledi.

“Ben tatlı patatesleri *ve* taze fasulyeyi yaptım,” dedi gururla. Annemin çocuksu gururundaki bir şey bana kar spreylelerini hatırlattı.

“Ah,” dedim. “Bak, anne! Rachel’la kar spreyleleri aldık.” Şişeleri çantamdan çıkardım. “Müthiş, değil mi?”

Annem şişeleri elimden kaptı ve anında çalkalamaya koyuldu. “Ah, bu harika! Siz püskürtmek ister misiniz yoksa ben mi yapayım?”

“Bırak çocuklar yapsın Leslie,” dedi büyükannem ona. Bunu söyleme tarzı, dikkate alınması gereken bir tavsiye gibi söyleme biçimi, sevgi ve alaycılıkla süslü bir şekilde söylemesi bana büyükannemin otoriter bir anne olduğunu fark ettirdi. Büyükannemi daima *benim* büyükannem olarak düşünmüştüm. Hiçbir zaman onun annemin annesi olduğu gerçeğine kafa yormamıştım. Annem, biz sıklıkla öyle hissetsek bile, en yetkili kişi değildi. Daha ziyade uzun bir kadınlar dizisinin parçalarından biriydi. Önce kendilerini kız evlat olarak gören, sonra büyüyüp anne olan, sonunda büyükanne ve bir gün büyük-büyükanne ve bir ailenin atası olan bir kadınlar dizisinin. Ben hâlâ ilk aşamadaydım.

Büyükannem bir parça şekerli kurabiye aşırıp onu yedi fakat bu pek gizli bir hamle sayılmazdı çünkü hepimiz onu görmüştük.

"Aman Tanrım," dedi. "Bunlar olağanüstü. Hiç şeker kullanmadığına emin misin?"

Rachel başını iki yana salladı. "Hayır, hiç."

"Leslie, bunu bir dene," dedi anneme.

Annem bir ısırık aldı. "Vay canına Rachel."

"Gerçekten o kadar iyiler mi?" dedim. Tüm sabahı kız kardeşimle geçirdiğim düşünülünce bir tane denemiş olduğumu düşünebilirdiniz. Bir ısırık aldım. "Tanrım, Rachel," dedim ve büyükannem elinin tersiyle koluma vurdu.

"Lauren! Noel'de Tanrı'nın adını boş yere zikretme!"

"Üzgünüm büyükanne."

"Fletcher Dayı nerede?" diye sordu Rachel. Annem hemen büyükannemin arkasından hem başını hem de ellerini sallamaya başladı. Klasik "Sorma" işareti, klasik olarak çok geç işaret edilmişti.

"Ah." Büyükannem iç geçirdi. "Nedense gelmemeye karar verdi. Belki de, bilirsiniz, kendi başına zaman geçirmeye ihtiyacı vardır diye düşünüyorum."

"Ah, bu mantıklı," dedim konuşmayı yatıştırmaya çalışarak. Bu konu büyükannemi biraz üzmüş olmalıydı.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Sanırım dayınızın bir parça..." Sesini alçaltarak bir fısıltı haline getirdi. "...tuhaf olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Bunu, "tuhaf" olmanın kimsenin hakkında konuşmadığı bir şeymiş gibi söylemişti. Fletcher Dayı'nın asla bir ilişkisi olmamıştı. Evde annesiyle yaşıyordu. Geçimini eBay'de bir şeyler satarak ve geçici işlerde çalışarak sağlıyordu. Eminim ki eğer yeterince iyi bir bilgisayar oyunu piyasaya sürülürse dayım iç çamaşırıyla onu oynayarak ölecekti.

"Bunu şimdi mi keşfettin büyükanne?" diye sordu Rachel. Bunu dile getirecek kadar cüretkâr olmasına şaşırdım, hiçbirimiz Fletcher Dayı'nın acayipliklerinden söz etmedik ama görünüşe göre bu büyükannemi güldürmüştü.

“Tatlım, büyükbaban ilk seferinde hamile kalmazsın dediğinde ona anında inanmışım. Böylelikle ilk seferinde ki Fletcher’a hamile kaldım. Yani hiçbir zaman uyanık biri olmadım.”

Nasıl Fletcher Dayımın tuhaflığından bahsetmiyorsa kesinlikle büyükannemle büyükbabamın seviştiğinden de bahsetmezdik. Büyükannemin bu yorumu, bizim bunun gerçekten söylendiğini fark etmemizi bekleyerek havada bir süre asılı kaldıktan sonra kahkahalarla gülmemize sebep oldu. Annem, Rachel ve ben öyle şiddetle gülüyorduk ki nefes alamıyorduk. Büyükannem de bizi taklit ediyordu.

“Büyükanne!” dedim. .

Büyükannem omuz silkti. “Eh, bu doğru! Benden ne istiyorsunuz?” Hepimiz nefesimizi tuttuk ve büyükannem sohbete devam etti. “Ee, Ryan nerede? Herhalde Noel’de çalışmıyordur.”

Annemin bu kirlî işi benim adıma halledip neler olup bittiğini büyükanneme anlattığını varsaymışım. Aslında ona aylar önce anlattığını düşünmüştüm. Bu yüzden büyükannemin beni bu konuda konuşmak için aramamasına şaşırmışım. Sonra onu Şükran Günü’nde aradığımda konuyu hiç açmaması benim için hoş bir sürpriz olmuştu. Fakat hiçbir fikri olmadığı açıktı. Ah, hayal kurmanın saflığı.

Rachel’a baktım ama kız kardeşim kurabiyelere gerekenden daha fazla ilgi göstermeye başlayarak herkesin bakışlarından, özellikle benimkilerden kaçındı. İçgüdüm, bu konuşmayı engellemek ve başka bir güne ertelemek için bir şeyler uydurmamı söylüyordu ama annemin bakışları en büyük kızının daha cesur bir versiyonunu görmeyi beklediğini belli ediyordu. Bu yüzden beklediği kız evlat olmaya çalıştım.

“Biz...” diye başladım. “Biz ayrıldık. Geçici olarak. Ara verdik. Sanırım doğru ifade bu.”

Büyükannem bana baktı ve duyduğuna pek inanamıyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Anneme baktı; yüzündeki ifade, *Bu konuda ne söyleyeceksin bakalım?* diyordu. Annem bana yine vücut diliyle işaret etti; kolları, *Bir sorunun varsa, ona kendin söylemelisin*, diyordu. Büyükannem bakışlarını bana geri çevirdi ve bir nefes aldı. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Artık mutlu olmadığımız bir noktaya gelmiştik ve evlilikten... bundan daha fazlasını istediğimize karar verdik. Böylece ayrıldık. Bu zamanı birbirimizden ayrı geçirdikten sonra içtenlikle umuyorum ki... bunun yürümesi için bir yol bulacağız."

"Ayrı olmanın bunu sağlayacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet," dedim. "Öyle düşünüyorum. Bence birbirimizi çıldırma noktasına getirdik ve ikimizin de biraz nefes almaya ihtiyacı var."

"Seni aldattı mı? Olan bu mu?"

"Hayır," dedim. "Kesinlikle hayır. Ryan böyle bir şey yapmaz."

"Sana vurdu mu?"

"Büyükanne! Hayır!"

Elini havaya savurdu, sonra sehpa geri indirdi. "Pekâlâ, bunu anlamıyorum."

Başımı öne eğdim. "Zaten konuyu sana açmama sebepim anlamayabileceğini düşünmemdi." Rachel bu konuşmanın bir parçası olmaktan açıkça kaçınıyor, ısıklık yaparak bir köşeye çekilebilecek gibi duruyordu.

"Yani sadece 'mutlu' olmadığına mı karar verdin?" Büyükannem "mutlu" derken sanki bu ifade yalnızca bana aitmiş, benim uydurduğum, bu konuşmaya ait olmayan bir kelimeymiş gibi elleriyle havada tırnak işareti yaptı.

"Mutluluğun önemli olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Uzun vadeli bir evlilikte mi?"

“Evet.”

“En önemli şey değildir, ayrıca tümüyle mümkün olmadığını bile savunurum.”

“Hiç mutlu olmamanın mı?”

“Her zaman mutlu olmanın.”

Bu çok kafa karıştırıcıydı, değil mi? Demek istediğim, neden kafamızı sonsuz aşk inancıyla doldurup sonra buna inandığımız için bizi azarlıyorlardı?

“Yine de bunun uğruna çaba gösterilmesi gereken bir şey olduğunu düşünmüyor musun? Her zaman mutlu olmak için gayret edilmesi gerektiğini? Sadece sırtıp evliliğine katlanmaktansa onu daha iyi bir hale getirmeye çalışmak gerektiğini?”

“Şu anda bunu yaptığını mı düşünüyorsun?”

“Bunun kocamı istediğim gibi nasıl sevebileceğimi öğrenebilmemin en iyi yolu olduğuna inanıyorum. Evet.”

“Peki işe yarıyor mu?”

İşe yarıyor muydu? İşe yarıyor muydu? İşe yarayıp yaramadığı konusunda kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Tüm sorun da buydu. “Evet,” dedim ona. Bunu azimle ve güvenle söyledim. Bunu başka bir cevap seçeneği yokmuş gibi söyledim. Belki büyükannemin onayını istediğimden, bana arka çıkmasını istediğimden, ona ağzının payını vermek istediğimden evet dedim. Ama sanırım buna bir açıdan inandığımdan, düşüncelerin sözcüklere ve sözcüklerin hareketlere dönüştüğüne inandığımdan evet dedim. Çünkü bunun işe yaradığını söylemeye başlarsam belki birkaç gün veya birkaç ay içinde geriye baktığımda, *Kesinlikle. Bu kesinlikle işe yarıyor,* diye düşünecektim. Belki bu ikna sürecinin küçük beyaz bir yalanla burada başlaması gerekiyordu. “Evet, bunun işe yaradığına inanıyorum.”

“Nasıl?”

“Nasıl mı?”

“Evet, nasıl?”

Şimdi annem ve Rachel başka bir şeyle ilgileniyormuş numarası yapmıyorlardı. Ama gözleri ve kulakları ben-deydi, dikkatle dinliyorlardı.

“Şey, onu şimdiye dek hiç olmadığı kadar çok özledim. Ryan gittiğinde artık ona âşık olmadığımı düşünüyordum; onu *hâlâ* ne kadar çok sevdiğimin farkında değildim. O git-tiği anda, hayatımdaki boşluğunu hissettim. Onu özleme-den, kaybetmeden bunu yapamazdım.”

“Bu çeşit bir bakış açısının bir hafta ayrı kalmakla da ka-zanılabileceğini savunabilirim. Başka idrak ettiğin bir şey oldu mu?”

Büyükanne ne yaptığımı bildiğimi kanıtlamak isti-yordum. “Bunun burada konuşulacak bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Ah, lütfen Lauren. Çıkar ağzındaki baklayı.”

Tepem attı. “İyi. İyi. Şimdi Ryan olmadığı için bazı şey-leri net bir şekilde görebiliyorum ve başka biriyle birlikte olabileceğine dair gerçekten endişe duyuyorum. Aslında başka biriyle birlikte olduğunu düşünüyorum. Hatta öyle olduğunu biliyorum. Ve kıskanıyorum. İlk başta kıskanç-lıktan köpürüyordum. Onu artık, bilirsiniz, çekici biri ola-rak görmüyordum ve belki de bu yüzden onu cepte gö-rüyordum. Şimdiyse biriyle görüştüğünü biliyorum ve bir zamanlar bana ait olanın değerini açıkça görebiliyorum.”

“Söylediğin şey kocanın arzu edilebilir biri olduğunu unuttuğun ve şimdi başka bir kadının onu arzuladığını gördüğünde bunu hatırladığın mı?”

“Kesinlikle,” dedim. “Böyle söyleyebiliriz.”

“Evde hiç parti vermediniz mi siz?”

“Büyükanne ne ilgisi var şimdi?” dedi Rachel nihayet lafa girerek. Büyükanneimin beni sevdiğini biliyordum. Be-nim için en iyisini istediğini biliyordum. Bunun gibi son

derece kendine özgü fikirleri olduğunu da biliyordum. Dolayısıyla savunmacı hissetmekle beraber tümüyle saldırı altında hissetmiyordum.

“Ona ciddi bir soru soruyorum. Lauren, hiç parti verdiniz mi?”

“Hayır.”

“Eh, eğer bir parti verseydin ve davetliler arasında genç kadınlar olsaydı, kocanın kolunu bıraktığın anda etrafını onu senin elinden almaktan memnun olacak birçok kadının sardığını görebilirdin. Herkes gittikten sonra da hayatının en mükemmel seksini yaşırdın.” Biz daha ağzımızı açmadan bir elini kaldırıp bizi engelledi. “Kaba konuştuğum için beni affedin. Burada hepimizi kadınız.”

“Bu yöntem sende işe yarayabilir büyükanne,” dedim, genç kadınlarla flört eden ve ardından büyükannemle sevişen büyükbabamın görüntüsünü aklımdan defetmeye çalışıyordum. “Ben de başka bir yöntemin işe yarayabileceğine itibar etmiyor musun?”

Büyükanne bu söylediğimi düşündü. Annem etkililmiş bir biçimde bana bakıyordu. Rachel gözlerini bize dikmiş, bundan sonra ne olacağını sabırsızlıkla bekliyordu. Büyükanne elimi tuttu. “Yanlış anlama, *sana* saygı duyuyorum. Fakat bu aptalca bir yöntem. Evlilik bağlılıkla ilgilidir. Sadakatle ilgilidir. Mutlulukla ilgili değildir. Mutluluk ikinci sıradadır. Ve nihayetinde evlilik çocuklarla ilgilidir.” Bana bilmiş bir bakış attı. “Bir bebeğin olsaydı birlikte ne kadar mutsuz olursanız olun ayrılmazdınız. Çocuklar çiftleri birleştirir. Bağlar. Evlilik budur.”

Herkes ona bakıyordu. Hiçbir şey söylemeden. Büyükanne kimsenin kendisiyle hemfikir olmayacağını anladı. Bunun üzerine bir kurabiye yedi ve parmaklarındaki kırıntıyı temizledi.

“Diğer yandan, siz çocuklar şu günlerde ne yapacağını-
zı iyi biliyorsunuz. Ne isterseniz onu yapıyorsunuz. Haya-
tınızı sizin yerinize yaşayamam. Tüm yapabileceğim sizi
sevmek.”

Lois Spencer’in size yaşatacağı zafere en yakın şey bu
olmalıydı. Böyle kabul edecektim.

“Beni hâlâ sevdiğine emin misin?” diye sordum ona ta-
kılarak. Bunun cevabını daima, daima, daima zaten bili-
yordum.

Büyükannem bana gülümsedi ve yanağıma bir öpücük
kondurdu. “Evet, kesin surette eminim. Ayrıca cesaretine
hayranlık duyuyorum. Buna her zaman hayranlık duy-
dum.”

Kızardım. Büyükannemi çok seviyordum. Çok huysuz
ve çok ukaladıydı ama beni severdi ve bu sevgi şiddetli ve
dik kafalı bir hal alabilirdi. Ama bu sevgiydi.

“Son bir şey var,” dedi. “Ve bu, aslında hepinize geli-
yor.”

“Dikkatimiz sende anne,” dedi annem.

“Ben yaşıyım. Ve belki gelenekçiyim. Ancak bu ne ko-
nuştuğumu bilmediğim anlamına gelmez.”

“Biliyoruz büyükanne,” dedi Rachel.

“Söyleyeceğim şu, sizin sorunları halletme yönteminize
saygı duyabilirim ama eski yöntemlerin de işe yaradığını
unutmayın.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Bir parti düzenleyip kocanı orada yalnız bırakmış ol-
saydın ve sen başka erkeklerle flört ederken kocan seni gör-
müş olsaydı veya o başka kadınlarla flört ederken sen onu
görmüş olsaydın, ara sıra birkaç hafta sonunu birbirinizden
ayrı geçirmiş olsaydınız, birbirinize zaman zaman yalnız
kalma şansı tanımış olsaydınız belki şimdi tüm bir yılı ayrı
geçirmenize gerek olmazdı. Tüm söyleyeceğim bu kadar.”

Kapının çalınması sohbetin kapanmasına neden oldu. Birkaç saniye içinde Charlie gizemli Natalie'yle birlikte kapıdan içeri girecekti. Öte yandan büyükannemle konuşmamız sona erdikten uzun zaman sonra bile söyledikleri aklımda kaldı. Söylediklerinde pekâlâ haklı olabilirdi.

. . .

Natalie göz kamaştırıcıydı. Seksi, ateşli anlamda göz kamaştırıcı değildi. Veya çok zayıf bir süper model tarzında göz kamaştırıcı da değildi. Sağlıklı ve mutlu görüntüsüne eşlik eden güzel bir gülümsemesi ve hoş bir elbisesi olduğu için göz kamaştırıcıydı. Egzersiz yapıyor, düzgün besleniyor ve hangi tür giysilerin üzerinde harika durduğunu biliyor gibi görünüyordu. Gülüşü ıslıl ıslıldı. Sizi dinliyor; konuştuğunuz zaman size gerçekten bakıyordu. Ayrıca anneme verdiği Noel yıldızı çiçeğine bakarak değerlendirilecek olursam düşünceli ve terbiyeliydi. Bir uçağın tuvaletinde erkek kardeşimle seks yaptığını bilmeme rağmen bu bilgiyi karşımda gördüğüm insanla bağdaştırmam zordu. Karşımda duran kadın Noel için bize Rocky Road fudge* getirmişti.

"Bunları bu sabah yaptım," dedi.

"Bunlar şekersiz mi hayatım?" dedi büyükannem ve anlaşılır bir biçimde Natalie şaşırdı.

"Ah, hayır, üzgünüm," dedi. "Ben... bilmiyordum ki şeyi..."

"Sorun değil," dedi annem. "Annem saçmalıyor."

"Kanserimin daha fazla ilerlemesini önlemek istemem saçmalık değil," dedi büyükannem. "Ama bunları getirdiğin için çok teşekkürler canım. Köpeğe verebiliriz."

---

* Sütlü çikolata ve marshmallowla yapılan, küçük porsiyonlar halinde servis edilen bir tatlı. -çn

Herkes birbirine baktı; Charlie bile ne diyeceğini bilemedi. Hem annemin bir köpeği bile yoktu.

“Şaka yapıyorum!” dedi büyükannem. “Hepiniz öyle kalın kafalısınız ki gülünç oluyorsunuz. Natalie, bize tatlı getirdiğin için teşekkürler. Bu ailenin şaka kaldıramamasından dolayı üzgünüm.”

Büyükannem kafasını çevirdiğinde Charlie dudaklarını oynatarak Natalie’ye, “Üzgünüm,” dedi. Bu tatlı bir hareketi. Charlie’nin onu etkilemeye çalışıyor olabileceğini düşündüm. Daha önce Charlie’nin kimseyi etkilemeye çalıştığını görmemiştim.

“Hepinizle tanışmak çok güzel,” dedi Natalie.

“Gelin,” dedi annem. “Hediyeleri ağacın altına koyalım. İkinize içecek bir şeyler vereyim mi? Charlie, muhtemelen senin bir bira isteyeceğini biliyorum. Natalie, istersen sıcak şarabım var?”

“Ah.” Natalie kaçamak bir şekilde başını iki yana salladı. “Su iyi olur.”

En sonunda hepimiz ağacın yanına oturduk.

“Natalie, bize kendinden bahsetsene,” dedi Rachel.

Natalie, nazik, tatlı, saf Natalie buna cevap vermeye çalıştı ama Charlie devreye girdi.

“Bu çok sinir bozucu bir soru Rachel. Bu da ne demek?”

“Üzgünüm,” dedi Rachel sanki yanlışlıkla adı bir suçla suçlanmış gibi savunmacı bir tavırla omuz silerken. “Bir dahaki sefere daha belirli bir konu seçmeyi denerim.”

Kapı bir kez daha çalındı ve annem açmak için ayağa kalktı. İçeri geri geldiğinde yanında Bill vardı.

Bill odadaki herkese, “Mutlu Noeller!” diye seslendi. Elllerinde hediyeler vardı ve onları ağacın altına koydu. Herkes ayağa kalkıp ona sarılırken annem de ona bira getirdi.

Havadan sudan konuşma başladık. İnsanlar birbirine soru sormaya başladılar. Sorulardan hiçbirisi ilgi çekici

değildi. Natalie'nin televizyonda bir yarışma programında çalıştığını öğrendim. Idaholuymuş. Boş zamanlarında turşu kurmaktan hoşlanırmış. Bana evli olup olmadığımı sorduğunda Charlie müdahale etti.

"Sıkıntılı bir konu," diyerek birasından bir yudum aldı. Tüm aile bunu duymuştu ve hepsi kahkahalarla gülmeye başladı. Her bir orospu çocuğu buna kahkahalarla güldü. Çok geçmeden ben de gülmeye başladım. Çünkü komikti, değil mi? Ve bir şey komikse bu artık üzücü olmadığı anlamına gelirdi.

Öyleyse bana Mutlu Noeller.

. . .

Çok fazla yemiştin. Çok fazla jambon. Çok fazla ekmek. Kaşıklar dolusu tatlı patates. Şekersiz şekerli kurabiyeler elden ele gezerken midemin kuytu bir köşesine birkaç tane tıkıştırmaı başarmıştım. Neredeyse patlamak üzereydim.

Annem dişlerini açık bir mora boyayacak kadar çok sıcak şarap içmişti. Masada Bill'e biraz fazla sokulmuştu. Büyükannem ikinci parça turtasını yiyordu ve bakmadığımızı düşündüğü bir anda kaşığını gizlice krem şantiye soktu. Bu arada Charlie sabırlı ve temkinli görünüyordu. Natalie gülümsüyordu. Rachel yalnızca Miss Piggy'nin rakip olabileceği sahte bir mütevazılıkla kurabiyeleri için iltifat üstüne iltifat kabul ediyordu. O sırada Charlie ayağa kalktı.

İşte başlıyorduk, zamanı gelmişti. Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım.

"Pekâlâ..." diye başladı. "Natalie'yle benim size bir haberimiz var."

Annemin tek ihtiyacı olan buydu. Bu kadarı yeterliydi. Ağlamaya başlamıştı. Neden ağladığını, Charlie'nin ne

söyleyeceğini düşündüğünü veya mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu bile bildiğini sanmıyordum.

Rachel kafasını kaldırıp erkek kardeşimiz bir akıl hastasıymış ve onun bugün nasıl davranacağından emin değilmiş gibi Charlie'ye baktı.

Natalie hâlâ gülümsüyordu ama dudaklarının kenarları büzülmeye başlamıştı.

"Bizim bir bebeğimiz olacak."

Şelaleler. Annemin gözleri iki şelale gibiydi. Ama küçük bir nehirden süzülen türden değil. Bunlar fışkıran türdendi, akıntısı yüksek bir nehirde rafting yapıyor olsaydım önümde görünce, "Ah, siktir," diyeceğim türden.

Rachel'ın ağzı bir karış açık kalmıştı. Bill tüm bunların hangi yöne gideceğinden emin değil gibiydi. Derken büyükannem alkışlamaya başladı.

Alkışlamaya başladı! Sonra ayağa kalıp Charlie'yle Natalie'ye doğru yürüdü ve onlara sarılıp yanaklarına ıslak öpücükler kondurdu ki bu Natalie için çok garip olmalıydı ve "Sonunda! Biri bana bir torun çocuğu veriyor," dedi.

Charlie bu konuda böyle harika davrandığı için ona teşekkür etti ama tüm dikkatler annemin üzerindeydi.

Annem, "İkinizin bir planı var mı?" diye sordu.

"Evet." Charlie başıyla onayladı. "Los Angeles'a, Natalie'nin yanına taşınacağım. Bebeği birlikte büyüteceğiz. Dünyadaki en şanslı adam gibi hissediyorum anne. Sahiden böyle hissediyorum."

"Ya iş konusu?"

"Gelecek ay için ayarlanmış birkaç görüşmem var."

Annemin bilmesi gereken her şey bu kadardı galiba. Çünkü yalnızca birkaç saniye önce sevinçten veya üzüntüden olabilecek gözyaşları artık ancak devasa gülümsemesini aşabilirlerse çenesine ulaşabiliyorlardı. Charlie'ye doğru koşup ona sarıldı. Onu bırakmadı, ona âdeta yapıştı.

Öylesi coşkulu, öylesi duygusaldı ki ne yapacağını bilmez haldeydi. Sonra Natalie'ye sarıldı.

Natalie ayağa kalktı; bunalmış olduğu belliydi ama elinden gelenin en iyisini yapıyordu ve annemin sarılması-na onu sımsıkı kucaklayarak karşılık verdi. "Mutlu olmana çok sevindim," dedi Natalie.

"Dalga mı geçiyorsun? Büyükanne olacağım!"

"Bu kulübe dahil olmak güzeldir," dedi büyükanmem ve bana göz kırptı. Güzel bir andı. Bir göz kırpmanın ne kadar özel hissettirebileceğini unutmuştum.

Patırtı dindiğinde dikkatler Rachel'a çevrildi. "BEN KAHROLASI BİR HALA MI OLACAĞIM?" diye bağırarak onlara doğru koştu ve öyle şiddetle sarıldı ki onları iki yana salladı.

"Rachel!" dedi büyükanmem.

"Üzgünüm büyükanne. Üzgünüm." Natalie'ye dönerek ellerini onun üst kollarına yerleştirdi. "Natalie, Spencer ailesine hoş geldin! Aramıza katıldığın için çok, çok, çok heyecanlıyız!"

Herkes bana baktığında benim de bir tepki vermem gerektiğini fark ettim. "Ah!" dedim. "AHHHHH!" ve ardından ikisine de sarıldım. Hepimiz orada, Charlie'yle Natalie'nin etrafında duruyor, onları boğuyor, bunaltıyor, sevinçlerinin bir parçası olmak istiyorduk. Hayatlarımız değişiyordu. İçimizden biri büyüyordu. Herkes o kişinin ben olacağımı düşünüyordu. Ama değildim. O kişi Charlie'ydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu durum biraz başarısız hissetmeme neden oluyordu. Sanki yoldan sapmışım, sanki Charlie yarışta kulaç atarken ben havanda su dövüyormuşum gibi hissettiriyordum. Ama bunu hisseden ufak bir parçamdı. Geri kalanım küçük erkek kardeşimin büyüyüp güçlü, sağlam bir adam olduğuna inanamıyordu.

Geri kalanım hayatımda hediyelere bağabileceğim küçük bir bebeğin olacağına inanamıyordu. Geri kalanım büyükannemin sonunda o çok istediği torun çocuğunu görecektik olmasına inanamıyordu. Bu harika haber onun alışıldık yorumlarını bile susturmuş gibi görünüyordu.

Güzel bir gündü. Ve harika bir Noel'di. Keşke Ryan da burada olsaydı. Keşke eve, aynı yere dönüyor olsaydık. Keşke bu gece yatağa beraber girseydik ve her zaman yaptığımız gibi buradaki diğer insanların dedikodusunu yapsaydık. Bu gibi anlarda Ryan'ın tüm bunların ne kadar önemli bir parçası olduğunu hatırlıyordum.

Rachel, annem, büyükannem, Natalie ve ben Charlie'nin etrafını kuşattığımızdan erkek kardeşim belki bir kaçış yolu arıyordu. Belki biraz temiz havaya ihtiyacı vardı. Bill'e baktı ve Bill ayağa kalkıp elini uzattı. Charlie Bill'in elini sıkmak için bizden kurtuldu.

"Tebrikler genç adam," dedi Bill. "Verip verebileceğin en iyi karar."

Charlie çok kısa bir an yere baktıktan sonra Bill'in gözlerine bakarak, "Teşekkür ederim," dedi. Belki her erkek, baba olacağı haberini paylaştığında sırtını sıvazlayacak birinin varlığını arıyordur, diye düşündüm. Bill burada olduğu ve bunu ona hissettirebildiği için mutluydum.

. . .

Natalie, bana ve anneme bulaşıklarda yardım ederken büyükannem, "Ne zaman evleniyorsunuz?" diye sordu. Rachel, Charlie ve Bill hâlâ masadaydılar. Natalie ve ben tabakları istifliyorduk. Büyükannem ve annem bulaşık makinesini dolduruyorlardı.

"Ah," dedi annem. "Onu rahat bırak anne. Sırf bir bebek bekledikleri için evlenmek zorunda değiller."

"Aslında," dedi Natalie, "muhtemelen temmuzda."

"Temmuzda mı? Bebeğin haziranda doğacağını söylediğini sanıyordum," dedi annem.

"Düğünden söz ediyorum," dedi Natalie. "Bebek o zamana kadar doğmuş olacak. Bir gelinliğe sığmaya çabalamaktan daha kolay görünüyor."

"Bebek doğduktan sonra mı?" diye sordu büyükannem.

Aynı anda annem de aynı perdede ve aynı tonlamayla, "Dur bir dakika, siz evleniyor musunuz?" dedi.

"Evet." Natalie açıkça şaşırmıştı. "Bir dakika, size bunu söylemedik mi?"

"Düğünden söz etmediniz," dedim Rachel birkaç boş kâseyle mutfağa girerken.

"Kimin düğünü?" diye sordu Rachel.

"Birlikte yaşayacağınızı söylediniz," dedi annem. Bunu yavaş yavaş, cümleye her an patlayabilecek bir bombaymış gibi yaklaşarak söylüyordu.

"Biz evleniyoruz," dedi Natalie. "Bu kısmından bahsetmediğimiz için özür dilerim! Charlie!" diye seslendi. Natalie destek kuvvet çağırmakta haklıydı.

Charlie ansızın kapıdan girdi ve hepimiz gözlerimizi üzerine diktik. Beşimiz birden. Ablaları. Annesi. Büyükannesi. Ve... nişanlısı?

"Evleniyor musunuz?" diye sordum ona.

Charlie tavuk yemek ister mi diye sormuşum gibi bir rahatlıkla, "Evet," dedi. "Elbette. Bir bebeğimiz olacak."

"Sonunda bu ailede biri akli başında bir karar verdi!" dedi büyükannem.

"Anne, yemek odasına gidip Bill'e eşlik eder misin?" diye sordu annem ona.

Büyükannem yardımsever bir ruh halinde olmalıydı çünkü elindeki tabağı bırakıp mutfaktan çıktı.

"Bebek sahibi olacak olmanız evlenmek zorunda olduğunuz anlamına gelmez," dedi annem.

Natalie ağır ağır Charlie'ye yaklaştı. Muhtemelen artık ona hoş karşılandığını hissettirmekte çok iyi bir iş çıkar-mıyorduk. Annem Natalie'nin beden dilindeki değişimi fark etti.

"Yani bu harika bir haber," dedi annem. "Sadece şaşırdık, o kadar."

"Çocuğumun annesiyle evlenmem neden şaşırtıcı olsun ki?" diye sordu Charlie. Erkek kardeşim gerçekten bu tip meseleleri fazla kurcalamamayı öğrenmeliydi.

"Hayır, haklısın," dedi annem geri çekilerek. Bu geri çekilme tamamen Natalie'nin hatırlıydı. Natalie işitme menziline çıkar çıkmaz gerçek hislerini açıklayacaktı şüphesiz. Natalie'nin henüz ailenin bir parçası olmadığını buradan anlayabilirdiniz. "Şaşırtıcı olmamalıydı. Kesinlikle haklısın."

"Müthiş bir düğün olacak," diye ekledi Rachel ikna edici olmayan bir tonda.

Ne olursa olsun çaba sarf ediyordu, bu yüzden ben de çaba sarf etmeye karar verdim. "Tebrikler, yeni kız kardeş!" dedim. Sesim öyle zorlama ve yapay çıkıyordu ki çenemi kapamaya karar verdim.

"Teşekkürler," dedi Natalie, çok rahatsız hissettiği açıktı. "Gidip mutfağa getirecek başka bir şey var mı diye bakayım."

Hepimiz mutfağa getirecek başka bir şey olmadığını biliyorduk. Ama kimse hiçbir şey söylemedi. Natalie sonunda gittiğinde annem yumuşak bir tonla konuşmaya başladı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Bin dokuz yüz ellilerde değiliz."

"Bunu yapmak istiyorum," dedi Charlie.

"Evet ama neden bu konuda düşünmek için kendine zaman tanıyorsun?" dedi Rachel.

"Neden kendime zaman tanımadığımı düşünüyorsunuz?"

"Siz ikiniz birbirinizi ne kadar zamandır tanıyor sunuz?" diye sordu annem.

"Üç aydır."

"Ve Natalie üç aylık hamile?" diye devam etti.

"Evet."

"Anlıyorum," dedi annem bulaşıkları yıkamaya başlar ken. Hüsr an doluydu ve bunu kap kacaktan çıkarıyordu.

"Beni yargılama anne."

"Yargılayan kim?" derken tabakları lavaboya koydu ve suyu üstlerine akıttı. "Sadece acele etme diyorum. Kimin le evleneceğine karar vermek için önünde uzun bir hayat var."

"Sen neden bahsediyorsun? Natalie hamile. Birlikte yaşamaya başlayacağız. Benim karım olacak."

"Fakat birlikte yaşamamız karın olması gerektiği anlamına gelmez. Çocuğu birlikte yetiştirebilir ve ilişkinizin nasıl gittiğine bakabilirsiniz," dedim.

"Lauren, burada benim tarafımda olman gerekiyordu," dedi Charlie ve bu beni her nasılsa... bir şeylere dahil mişim gibi hissettirdi. Sanki Charlie'yle beni bir takım yapan fazladan bir şeye sahiptim. Charlie kimseyle takım değildi. Bu yüzden, beni kendi tarafında sayması, bende onun tarafında olma isteği uyandırıyor du.

"Senin tarafındayım," dedim. "Söylemek istediğim, daha önce hiç evlenmedin Charlie. Bunun neleri zorunlu kıldığını bilmiyorsun."

"Sen de bilmiyorsun!" dedi Charlie. Ses tonu, köşeye sıkıştırdığımız bir fareymişçesine kontrolsüz ve savunmacıydı. "Yani, herkes bunu çözmeye çalışıyor, değil mi? Anne, sen kendi yolunla denedin ve bu senin için işe yaramadı. Lauren, sen bunun nasıl yapılması gerektiğinden

emin değilsin. Benimkinin sırf sizinkilere benzemediği için yürümeyeceği ne malum?"

Rachel lafa karıştı. "Sanırım bu konuşmada yerim yok."

"Elbette yerin var," dedi Charlie. "Hepimizin buna dahil olmasını istiyorum. Bu kadından sahiden hoşlanıyorum. Bu evliliğin yürümesini sağlayabileceğime inanıyorum."

"Bir evliliği sadece yürümesini isteyerek yürütemezsin Charlie." Bunu annem söylemişti ama pekâlâ ben de söylemiş olabilirdim.

"Fakat bebeğimizi birlikte büyüteceğimizi söylediğimde bir sorununuz yoktu, değil mi?" diye sordu.

"İkisi tamamen farklı," dedi annem. "İkinizin ilişkisi yürümese ortak ebeveynlik yapabilirsiniz."

"Ben ortak ebeveynlik istemiyorum!" dedi Charlie. "Ben bir aile istiyorum."

"Ortak ebeveynlik de bir ailedir. Bekâr ebeveynler de ailedir." Annem bunu kendine karşı bir suçlama olarak almaya başlamıştı ve sebebini anlayabiliyordum. Bence bu, bir bütün olmakla ilgiliydi.

"Hayır anne. Benim istediğim bu tür bir aile değil. Çocuğumdan uzak, şehrin öteki ucunda yaşamak istemiyorum. Çocuğumu bırakmak için Natalie'yle pazar öğleden sonraları bir restoranın otoparkında buluşmak istemiyorum, tamam mı?"

Bu Charlie'nin televizyondan öğrendiği bir kalıptı. Babamız bizi asla hafta sonu için yanına almamıştı. Şehrin öteki ucunda yaşamıyordu. O bizi öylece terk etmişti.

"Tamam," dedi annem kendini tutmaya çalışarak. "Çocukların için doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın."

"Teşekkür ederim," dedi Charlie.

"Ama ben de çocuklarım için doğru olanı yapmalıyım," dedi. "Bu yüzden sana evliliğin zor bir iş olduğunu

söyleyeceğim. Ne kadar çok çabalarsam çabalayayım ben başaramadım. Benim için imkânsızdı. Size hiç imkânsız olduğunu söylediğim başka bir şey hatırlıyor musun?”

Charlie onu dinledi ve başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi usulca.

“Ve ablan,” dedi annem eliyle beni işaret ederek, “çok zeki bir kadın, sevecen, iyi niyetli ve *neredeyse* her zaman doğru olanı yapan bir kadın.” On bir yaşımıdayken marketten bir Capri Sun çalmıştım. Yemin ederim annem beni hiç bağışlamadı.

“Biliyorum,” dedi Charlie.

“Ve o bile bir evliliğin nasıl yürütülmesi gerektiğinden emin değil.”

“Biliyorum,” dedi Charlie.

“Öyleyse evliliğin hafife alınmaması gereken bir şey olduğunu söylediğimizde bize kulak ver.”

“Bir kez daha kimse benim fikrimi umursamıyor!” dedi Rachel barut gibi bir sesle. Hepimiz aynı odada olduğumuzda ne kadar çabuk çocuklaşıyorduk.

“Ah, Tanrı aşkına Rachel,” dedi annem öfkelenerek. “Bir erkek arkadaşın yok. Aman ne büyük mesele. Kimse sana bir cüzzamlıymışsın gibi davranmıyor.”

“Birinin erkek arkadaşı veya kocasıyla ilgili yapılan her konuşmada düşünüyorum ki...” Rachel kendini durdurdu. “Her neyse. Bu konu benimle ilgili değil. Özür dilerim.”

Annem kolunu ona dolayıp sımsıkı kendine bastırdı. Rachel buna teslim oldu. Annem doğrudan Charlie’ye bakarak devam etti. “Baban gibi olmadığını kanıtlamak için Natalie’yle evlenmek zorunda değilsin. Bunu anladın mı? Bir milyon yıl da geçse baban gibi olamazsın.”

Charlie hiçbir şey söylemedi. Yere baktı. Babasız bir erkek çocuğu olmak babasız bir kız çocuğu olmaktan hayli

farklı olmalıydı. Aynı şey olduğunu farz etmekten vazgeçmeliydim.

“Bir sürü seçeneğin var,” dedi annem. “Tek istediğimiz onları bir düşünmen.”

“Tamam,” dedi Charlie.

“Onları bir düşünecek misin?” diye sordu annem.

“Çoktan düşündüm,” dedi Charlie. “Kararımı verdim. Natalie’yle evlenmek istiyorum.”

“Onu seviyor musun?” diye sordu Rachel.

“Seveceğimi biliyorum,” dedi Charlie. “Sevmek istediğimi biliyorum.”

Ses tonu konuşmanın sonuna geldiğimizi belli ediyordu. Bir yanımda, *Bir atı suya yönlendirebilirsin ama ona suyu içiremezsin*, demek istiyor ve diğer yanımda ise evlilikte azmedecek biri varsa o Charlie’dir, diye düşünüyordu. Mutlu bir evliliğe denk gelecek biri varsa o küçük kardeşimdi. Hem ayrıca kalbimin en derin noktasında haklı olduğunu düşünüyordum. Ben evli olabilirdim ama evlilik hakkında bir halt bildiğim yoktu. Charlie’nin yönteminin başka birininkinden daha kötü olduğu ne malumdu?

“Temmuz o halde,” dedi annem gülümseyerek. Charlie’ye, bana ve Rachel’a ona yaklaşmamızı işaret etti. Charlie bana baktığında başımı yana eğip, “Hadi, bir kucaklaşma seni öldürmez,” dedim.

Dördümüz birden birbirimize sımsıkı sarıldık. “Buranın dışındakiler iyi olabilirler ama bu...” Annem üçümüzü sertçe kendine bastırdı. Artık bu daha ziyade metaforik bir hareketti; annemin kollarına sığamayacak kadar büyümüştük. “Bu benim ailem. Sizler hayatımın anlamısınız.”

Öyle sıkışmıştık ki nefes almakta güçlük çekiyordum. Toplu kucaklaşmadan ilk ayrılanın Charlie olacağını düşünüyordum ama bunu yapmadı.

“Sizi seviyorum millet,” dedi.

İstifin içinde bir yerden Rachel'ın boğuk sesi geldi, "Biz de seni seviyoruz Charlie."

Saat ilerleyip de büyükannem yorulduğundan yakınmaya başladığında hepimiz eşyalarımızı toplama başladık. Yeni kazak ve çorap yığınızı topladım. Rachel, yiyecekleri uzun sürede ağır ağır pişiren yeni elektrikli tenceresini aldı. Tüm ambalaj kâğıtlarını çöpe attık. Charlie ve Natalie herkesle vedalaşmaya koyuldular.

Ön kapıya ilerlerlerken annem, "Aileye hoş geldin," dedi Natalie'ye. Ona sarıldı. "Aramıza katılman bizi daha mutlu edemezdi." Charlie'yi sımsıkı tutup uzun bir süre sarıldı. "Uçağın yarın mı?" diye sordu. "Ne zaman temelli olarak sana kavuşacağız?"

"Önümüzdeki birkaç hafta eşyalarımı toplayacağım ve sonra ocak ayının ortalarında Natalie'nin evine taşınacağım."

Annem güldü. "Ah, Natalie. Sanırım sen en sevdiğim çocuğum olacaksın. Bana bir torun veriyor ve oğlumun Los Angeles'a dönmesini sağlıyorsun!" Elini kalbine koydu ve insanların gerçekten, gerçekten mutlu olduklarında yaptıkları gibi kaşlarını çatı.

Charlie ve Natalie arabalarına yöneldiler. Hakkımızda konuşacaklarını biliyordum. Natalie nasıl gittiğini soracaktı. Charlie'nin ona herkesin onu sevdiğini söyleyeceğinden emindim. Ona bizim söylediklerimizden bahsetmeyecekti, buna rağmen Natalie konuşmanın ana fikrini sezecekti. Bir noktada Natalie'nin Charlie'ye büyükannemizin gerçekten kanser olup olmadığını soracağını biliyordum. Ve Charlie ona bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlatacaktı.

Rachel'la birlikte evden çıkmak üzereyken arabayı kullanmayı teklif ettim. Rachel bana anahtarları verdi ve bu sırada büyükannem onu da bırakmamızı istedi. "Ah," dedim. "Burada kaldığını zannediyordum."

"Hayır canım. Standard'da kalıyorum."

Rachel gülmeye başladı.

"Yine mi?" diye sordum.

"Resepsiyon masasının arkasında cam bir vitrinin içinde oturan bir kadın var. Ne alem!" dedi büyükannem.

Rachel, büyükannem ve ben anneme "Mutlu Noeller!" ve "Çoraplar için teşekkürler" tezahüratları arasında birer hoşça kal öpücüğü verdik. Evi Bill'le ona bıraktık. Bill'in yüzündeki ifadeden annemi bekleyen garip, seksi bir Noel Baba kostümü tarzı bir şey olduğu izlenimine kapıldım. İğrenç.

Arabaya bindik ve ben daha kontağı çevirmeden büyükannem atladı. "Bill denen adam hakkında ne düşünüyorsunuz?" dedi.

Rachel önce başını sonra omuzlarını arka koltukta oturan büyükannemize çevirdi. "Ondan hoşlanıyorum," dedi. "Sen ondan hoşlanmıyor musun?"

"Sadece sizin ne düşündüğünüzü soruyorum," dedi büyükannem diplomatça.

Gözlerimi yoldan ayırmadan sohbete katıldım. "Anne-me sahiden abayı yakmış görünüyor. Bence bu hoş."

"Siz ikiniz küçükken ne kadar farklıydınız. Annenizin görüştüğü her erkekten nefret ederdiniz."

"Hayır etmezdik," dedi Rachel.

"Çoğuyla tanışmadık bile," dedim.

"Anneniz bir süre sonra onları sizinle tanıştırmaktan vazgeçti," dedi büyükannem. "Çünkü çok üzülyordunuz."

Bunları hiç hatırlamıyordum.

"Emin misin? Charlie'yle filan karıştırıyor olmasın?" diye sordu Rachel.

"Tatlım, sanki dünmüş gibi hatırlıyorum. O eve giren her erkekten nefret ederdiniz. İkiniz de öyle. Annenizin

beni arayıp, 'Anne ne yapacağım? Hiçbirine tahammül edemiyorlar,' dediğini hatırlıyorum."

"Ya sen ne söyledin ona?" diye sordum.

"O halde onları tanıştırmaktan vazgeç,' dedim."

"Hmm," dedi Rachel önüne dönerken.

Hmm.

"Hayatım Sunset'ten gitme," dedi büyükannem, annemin oturduğu tepeden şehir merkezine doğru inerken.

"Büyükanne sen burada bile yaşamıyorsun!" dedi Rachel.

"Evet ama annenizin gittiği yola dikkat ediyorum. Fountain'dan git, sonrasında Sweetzer'dan gir. O güzergâh daha iyi."

Noel gecesinin geç saatlerini Thumper'la birlikte geçirdim. İrlanda'nın küçük bir kasabasında öldürülen bir aileyle ilgili bir polisiye roman okuyordum. Dedektifin emniyet bürosuyla arası açıktı ve gerekli yeteneklere sahip olduğunu kanıtlaması için bu olayı gerçekten çözmek zorundaydı. İtiraf ediyorum ki yanımda başını kucağıma dayayan Thumper'la bir bayram gününü sonlandırmak için harika bir yoldu bu.

Saat on bir civarında telefonum çaldı. Arayan David'ti.

"Merhaba," dedi. Sesi yumuşak ve çekingendi.

"Merhaba," diye karşılık verdim. Kocaman gülümsediğimi hissedebiliyordum. "Noel'in nasıldı?"

"Güzeldi," dedi. "Günü erkek kardeşim, karısı ve çocuklarıyla beraber geçirdim."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedim.

"Eğlenceliydi," dedi. "Kardeşimin çocuklarından biri dört, diğeri iki yaşında. Böyle olunca oyun evinin paketini açarken heyecandan yerlerinde duramamalarını izlemek hoştu."

"Ardından günün geri kalanını onlar için oyun evini monte ederek geçirdin, değil mi?" diye tahminde bulundum.

David güldü. “İnan bana, o montaj kılavuzları birer işkence. Ama sonunda başardığım için kendimi iyi hissettim.”

“Aslında ben de hala olacağım,” dedim. “Tüm bu ufak tefek şeyleri sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Ah, vay canına, tebrik ederim,” dedi.

Teşekkür ettim ve uzun bir sessizlik oldu.

“Şey, evet,” dedi David. “Seni neden aradığımı bilmiyorum. Sadece Noel’inin nasıl geçtiğini öğrenmek istedim sanırım. Seni düşünüyordum. Ve... bilirsin... bayram günlerinde insan kendini yalnız hissedebiliyor, dolayısıyla ben sadece... senin nasıl... üstesinden geldiğini öğrenmek istedim.”

Bazen yalnız olduğunuz gerçeğini unutmak istersiniz ve bazen de bunun yerine birinin sizi anladığını, birinin sizinle ayrı savaşı verdiğini hissetmekten keyif alırsınız. Ayrıca, bilirsiniz işte, bazen sadece istendiğinizi ve arzuladığınızı hissetmek istersiniz. Bazen yeni biriyle birlikte olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlamak istersiniz. Bazen bir şeyi yapmaya *hazır* olup olmadığınızı unutup kendinize bunu *yapmak* için izin verirsiniz.

“David,” dedim sıcak bir sesle. “Buraya gelmek ister misin?”

Kısa bir duraklama oldu. “Evet,” dedi. “Evet, isterim.”

* * *

“Aman Tanrım,” diye bağırdım. Belki de bağırmadım. Far-
kında değildim. “Aman Tanrım!” Aman Tanrım. Aman
Tanrım.

Tanrım, evet.

Aman Tanrım.

Aman. Tanrım.

Aman. Tanrım.

Aman. Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Evet. Evet. Evet. Evet. Evet. Evet.

EVET.

Derken David'in üstüne yığıldım.

Derin bir soluk alarak bana teşekkür etti. Ve, "Buna ihtiyacım vardı," dedi.

"Benim de," dedim.

* * *

Ertesi sabah Thumper'ın kapıyı eşelediğini duyarak uyan-
dım. Genellikle yatak odasının dışında bırakılmazdı.

Kapıyı açıp onu içeri aldım. David'in üstüne atladı, onu kokladı, teftiş etti. Temkinli davranıyordu. David uyandı-
ğında Thumper'ın burnunu koltukaltında buldu.

"Affedersin Thumper," dedi David sersem gibi. Sonra dönüp bana baktı. "Günaydın." Gülümsedi.

"Günaydın." Gülümsemesine karşılık verdim.

Gözlerini ovuşturdu. Gözlüğü olmadan korunmasız görünüyordu; sanki herkesin gördüğünden farklı, gerçek halini görüyordum. Bana gözlerini kısarak baktı.

"Gözlüğüne ihtiyacın var mı?" Bir kahkaha attım.

"Harika olurdu. Ben sadece... şey, nerede olduğunu göremiyorum. Çünkü o olmadan göremiyorum," dedi onu bulmaya çalışırken.

Gözlüğünü David'in tarafındaki komodinden aldım. Bunu yaparken üzerine eğildim, bedenim onunkine sür-
tündü. Bu temasla ne kadar sıcak olduğunu hissettim.

"Pardon," dedim. "Al bakalım."

Gözlüğünü elimden almadan önce beni öptü. Öpücük derin ve tutkuluydu. Bir an için kim olduğumu, onun kim olduğunu unuttum.

Gözlüğünü elimden aldığı halde onu takmadı. Komodin üstüne geri koydu. Ve beni üzerine doğru çekerken bir kez daha öptü. Sanırım bunun en garip yanı hiçbir şekilde garip gelmemesiydi.

"Mımmm," dedi. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Kalçalarım onunkilerin üstüne, bacaklarım yanlara indi. David leğen kemiğini hareket ettirerek bizi daha da yakınlaştırdı.

"Thumper," dedi doğrudan bana bakarak. "Çık buradan, olur mu?"

Thumper ona aldırış etmedi. Bir kahkaha attım.

"Thumper," dedim. "Dışarı!"

Ve Thumper çıktı.

David'in içine karışıyordum.

Başlangıçta yapmam gerektiğini bildiğim şeyleri yapıyordum. Belimi büküyordum, kalçalarımı çeviriyordum ama seks esnasında bir yerlerde yapmam gereken şeyleri yapmayı unuttum.

Sadece hareket ediyordum.

Çıplak bir halde David'in altında kıvrılırken ve her şeyi doğru yaptığı için inlerken, eğilip kulağıma fısıldadı. "Bana ne istediğini söyle."

"Hı?" demeyi başardım. Neyi kastettiğini, ne söylememi istediğini bilmiyordum.

"Sana ne yapmam gerektiğini söyle. Nelerden hoşlanırsın?"

Buna nasıl cevap vermem gerektiğini bile bilmiyordum. "Emin değilim," dedim. "Bana birkaç seçenek sun."

Güldü ve ellerini vücudum boyunca aşağı doğru dolaştırarak kalçalarımı yataktan kaldırdı.

"Evet," dedim. "Bu."

. . .

David gittikten sonra bilgisayarına gidip bir e-posta taslağı açtım. Uzun zamandır ilk defa söyleyecek bir şeyim vardı.

Sevgili Ryan,

Nasıl oldu da bana ne istediğimi hiç sormadın? Nasıl oldu da yatakta benim nelere ihtiyaç duyduğumla hiç ilgilenmedin? Eskiden buna dikkat ederdin, biliyor musun? Saatlerce bana dokunarak beni ürperten şeyleri bulurdun. Bundan ne zaman vazgeçtin?

Neden sadece seni tatmin edip sonrasında başka bir şeye yönelmek bana kolay gelmeye başladı? Neden bana engel olup şimdi benim sıram olduğunu söylemedin? Neden bana kendinden daha fazlasını vermeyi önermedin? Bana nelerden hoşlandığımı hiç sormadın. Bana en vahşi fantezilerimi hiç sormadın.

Dün gece David bana ne istediğimi sorduğunda ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Ne istediğimi bile bilmiyordum. Nelerden hoşlandığımı bilmiyordum.

Ama sana bunları keşfedeceğimi söyleyebilirim. Ve bunları istemeyi de öğreneceğim.

Eve dönersen, bu evliliği yürütebilirsek, seks benimle de ilgili olmak zorunda. Çünkü artık, birinin bana hissedeceğim hazzın önemli olan tek şeymiş gibi dokunmasının neye benzediğini hatırlıyorum. Bir daha kimsenin bunu unutturmasına izin vermeyeceğim.

Sevgiler,
Lauren

O günün ilerleyen saatlerinde büyükannem otel odasından beni aradı.

Telefonu açtım. "Selam büyükanne," dedim. "Ne oldu?"

"Bir fikrim var."

"Öyle mi?"

"Ryan'la aranızdaki sorunla ilgili."

"Tamam..."

"Hiç Allie'ye Sor'u okudun mu?"

"O da nesi?" Yüce Tanrım, bana bir tavsiye köşesi mi önermeye hazırlanıyordu?

"Bir tavsiye köşesi." Evet, öyleymiş.

"Hmm, tamam," dedim. "Okuduğumu sanmıyorum."

"Gerçekten iyi bir platform. Bu kadın harika tavsiyeler veriyor. Geçen hafta bir kadın, Mormon olmak isteyen oğluyla nasıl başa çıkacağını bilmediğini yazmıştı."

"Hıhı," dedim.

"Ve Allie, oğlunun seçtiği dinin bir önemi olmadığını, kendi adına düşünebilen ve kendi maneviyatında etkin bir rol oynayan bir oğlu olduğu için gurur duyması gerektiğini söyledi. Ama bunu öyle güzel ifade etti ki! Ah, ne güzel yazıydı."

"Kulağa öyle geliyor," dedim. Bilmiyordum. Sanırım kulağa hoş geliyordu.

"Ona yazman gerektiğine inanıyorum!"

"Ah, hayır, hayır, hayır. Üzgünüm büyükanne. Bunun bana göre olduğunu sanmıyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Allie'nin bu konuda söyleyecek bir sözü olduğuna eminim."

"Şey, evet ama..."

"Hemen karar verme. Sana köşe yazılarından birkaçını göndereceğim. Göreceksin."

"Google'dan aratabilirim."

"Hayır, onları göndereceğim."

"Tamam, iyi fikir."

"Ondan etkileneceksin. Belki içinde bulunduğunuz duruma gerçekten bir ışık tutabilir. Hatta aynı şeyleri yaşayan başka insanlara da yardımınız dokunur. Sizin yaşınızda aynı sorunları yaşayan bir sürü insan olduğuna eminim." Bir anlığına durakladı. "Söylemek istediğim, belki size bir çözüm sunabilir."

"Teşekkürler büyükanne," dedim. Boğazımda küçük bir yumru vardı ama onu bastırıyordum.

"Rica ederim hayatım," dedi. "Rica ederim." Sesi onun da boğazındaki yumruyu bastırıyor olabileceğine işaret ediyordu.

Ertesi cumartesi sabahı birlikte Runyon Kanyonu'na tırmanırken, "Bence Natalie'ye bir baby shower düzenlemeliyiz," dedi Rachel. Thumper her zamanki gibi başı çekiyordu.

"Evet, bu güzel olur," dedim. "Onu sevinçle karşıladığımızı hissetmesi için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Geçen sefer bu konuda çuvalladık."

"Doğru," dedi Rachel. "Geçen seferkini batırdık. Ama ben ondan gerçekten hoşlandım. Müthiş birine benziyor."

"Bebeklerinin cildi onununki gibi olur umarım. Hayal edebiliyor musun? Ne kadar göz kamaştırıcı bir bebek olacak."

Thumper bir şeyi koklamak için durduğunda Rachel ve ben de onunla birlikte durduk. Yol kenarında durmuş onu beklerken konuşmaya devam ettik.

"Biliyordun, değil mi?" dedi Rachel. "Charlie sana önceden söylemişti?"

Ne söyleyeceğime karar verene kadar Rachel'a doğru-
dan bakamadım. Thumper'ın kokladığı şeye bakıyormuş
gibi numara yaptım ve numara yaparken çamura girmek
üzere olduğunu fark ettim. Tasmaını çektim ama yine de
çamurun içine girdi. Artık ön patileri çamurla kaplıydı.
Gerçeği Rachel'a tüm açıklığıyla söylemeliydim.

“Evet,” dedim. “Biliyordum. Charlie bana önceden bir kısmını anlatmıştı.” Bu konuda gerçekten berbat hissediyordum. Bizim aile daima her konuda ağzındaki baklayı çıkarırdı ama ben bu sefer baklayı kendime saklamıştım.

Rachel’ın yüzünün kararlılığını kaybetmeye başladığını gördüm. Birkaç saniye gözlerime bakmadı. Gözlerini ayaklarımızın altındaki çakıllı patikaya dikti.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet,” derken sesi çatladı ve gözlerini ileriye dikti. Önden yürümeye başladı, ben de Thumper’ı çekerek onu takip ettim.

“Sesin öyle demiyor,” dedim.

“Neden bana anlatmadı?” diye sordu. “Benim önceden öğrenmemi neden istemediğini söyledi mi?”

Ne yapacaktım? Ona doğruyu söyleyip duygularını mı incitecektim? Yoksa ondan bir sır daha mı saklayacaktım? Ortasını bulmaya karar verdim. “Bence senin haberi iyi karşılamamandan korktu.”

“Ama neden? Charlie’yi severim! Charlie adına daima mutlu olurum. Herkes adına daima mutlu olurum.”

“Bazen aşk temalı konuşmaları anlayamayacağından endişe ediyoruz. Hepimizin tartışacak iyi de olsa ve benim adıma kötü de olsa bir aşk hayatı var.” Omuz silktim. “Ama sen bir ilişki yaşayamıyorsun ve belki... zordur...”

“Sert görünüyorum,” dedi Rachel.

“Evet, biraz.”

“Bu saçma, biliyorsun. Yemin ederim ki ben yalnız olmayı o kadar kafama takmıyorum.”

Rachel’a, bana Brooklyn Köprüsü’nü satmaya çalışıyormuş gibi bir ifadeyle baktım.

“Hayır, ciddiyim,” dedi. “Hayatımı gerçekten seviyorum. Çok iyi bir işim var. Maddi gücüm tek başıma yaşamam için yeterli. Dünyadaki en iyi ablaya sahibim.” Eliyle

belli belirsiz beni gösterdi ama bunu beni pohpohlamak için söylemediği açıktı. Doğru olduğuna inandığı için böyle söylüyordu ve bu, hayatında onu mutlu eden şeylerden biriydi. Böyle olması ironik bir şekilde daha da pohpohlayıcıydı. "Annemin hayatı iyi gidiyor. Gecelerimi ve hafta sonlarını sevdiğim insanlarla geçiriyorum. Birçok arkadaşım var. Ve haftamın en iyi kısmı, her pazar sabahı saat yedi buçuk civarında uyandığımda mutfığa girip radyo dinlerken yepyeni bir şey pişirmek."

"Bunu yaptığını bilmiyordum," dedim. Bir kez daha durduk. Ayaklarımız ilerlemekten vazgeçip kendilerini oldukları yere yaptırdı.

"Evet," dedi. "Açık söylemek gerekirse, hiçbir şeyin eksikliğini çekmiyorum."

"Şey, peki ya..." diye başladım ama Rachel henüz bitirmemişti.

"Ama geri kalanınızın yaşam şekli bundan farklı," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Annemin hayatında daima biri var. Biz onunla tanışmasak ve Bill'le olduğu kadar ciddi bir ilişki olmasa bile annem durmadan bir adamla tanıştığından söz eder."

"Doğru," dedim.

"Charlie daima birileriyle çıkar. Veya şimdi olduğu gibi onları hamile bırakır."

"Doğru," dedim gülerek.

"Sana gelince," dedi. Daha fazla değerlendirme yapmasına gerek yoktu. Ne demek istediğini anlıyordum.

"Doğru."

"Ryan'dan uzakta zaman geçireceğin için senin adına o kadar heyecan duymamın sebebi buydu, anlıyor musun?"

"Tabii."

"Belki benim yaşam şeklime sahip olabilirsin gibi geldi."

“Yalnız yaşamak mı?”

“Yalnız yaşamak, kendi başına olmak ve kendi pazar sabahı hobini bulmak. Erkek arkadaşları, kocaları veya kız arkadaşları içermeyen bir şeyler konuşabileceğim birine sahip olma fikri beni heyecanlandırmıştı.”

“Doğru.” Kocamdan ayrı olsam bile zihnim hâlâ karşı cinsle meşguldu. Belki her zaman değildi ama yine de meşguldu. Bir bakıma aşk hayatım, hayatımda belirleyici bir etkendi. Asla gerçek anlamda kariyer tutkusuna sahip bir insan olmamıştım. Occidental’daki işimi bir dereceye kadar seviyordum çünkü bana iş dışında gerçekten keyif aldığım bir hayat sağlıyordu. İhtiyacım olan ve istediğim şeyleri alabilecek kadar para kazanıyordum. Ailemle ve geçmişte Ryan’la geçirecek zaman bırakıyordu. Aşk, kim olduğumu belirleyen büyük bir etkendi. Acaba bu bir sorun muydu? Merak ediyordum. Olması gereken bu muydu?

Rachel bir süre sessiz kaldı. “Ben sadece aşk fırsatını kaçırıyormuşum gibi hissetmiyorum, sahiden.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedi. “Dürüst olmak gerekirse buna uygun değilmişim gibi hissediyorum.”

Buna hiç bu açıdan bakmamıştım. Rachel daima yalnız olduğu için kıskanç veya mutsuzmuş gibi görünürdü. Rachel’in canını gerçekten sıkmanın bizim onun yalnızlığını değerlendirme biçimimiz olabileceğini fark etmemiştim.

“Biriyle tanışmak istiyorum,” dedi Rachel. “Beni yanlış anlama.”

“Tamam.”

“Fakat bu kırk veya elli yaşına kadar gerçekleşmezse bununla bir sorunun olacağını sanmıyorum. İlgimi çeken başka şeyler de var.”

“Ya çocuk sahibi olmazsan?”

“Çocuk sahibi olmak istemiyorum,” dedi Rachel. “Diğer mesele de bu.” Bunu daha önce hiç söylememiştir. Bu konuda çok da sık konuşmadığımızı zannediyordum. Sanırım ona hiç sormamıştım. Sadece çocuk sahibi olmak istediğini varsaymıştım. Ne kadar da çoğunluğun normlarına bağlı düşünüyordum. “Çocukları seviyorum. Charlie’nin çocuğu için heyecanlıyım. Sen çocuk sahibi olduğunda da heyecan duyacağım. Ama biliyor musun, kendi çocuğum olmasına dair hiçbir zaman istek duymadım. Bazen yeni annelere baktığımda anında onlar adına aşırı strese giriyorum. Geçenlerde alışveriş merkezinde bir aile gördüm. İki çocuklu bir aile. Oğlan bir ergendi, kızsı aşağı yukarı on yaşındaydı ve ben... çok net bir biçimde, ‘Ben bunu istemiyorum,’ duygusuna kapıldım.”

“Eh, bu sana kalmış,” dedim. Aklımdan, biriyle tanıştığı zaman bunu isteyeceğini geçiriyordum ve o an bunun, kafamdan atmaya çalıştığımda bile başaramayacağım kadar içime işlediğini fark ettim. Yüce Tanrım! Evlilik ve çocuklar. Evlilik ve çocuklar. Evlilik ve çocuklar.

“Tabii,” dedi. “Bana kalmış. Ama dinle, sen ve Charlie bu normal hayatı çok fazla istiyorsunuz. Sen öyle çok istiyordun ki on dokuz yaşında biriyle tanıştın ve asla arkana bakmadın. Charlie bunu öyle çok istiyor ki zar zor tanıdığı bir kadınla evlenecek.” Omuz silkti. “Ben buna ihtiyaç duymuyorum.”

Kız kardeşimle birçok açıdan birbirimize benzerdik ve bu benzerliği her zaman rahatlatıcı bulurdum. Fakat gerçek şu ki biz, farklı istek ve ihtiyaç eğilimleri olan iki farklı kadındık. Aramızdaki temel fark hep oradaydı. Sadece daha önce hiç bakmadığım için bunu hiç görmemiştim.

“Aslında bu konunun gündeme gelmesi iyi oldu,” dedim. “Tüm bunları söylediğin için mutluyum.”

“Teşekkürler,” dedi. “Galiba bir süredir aklımdaydı.”

"Bazen ben olmadığını unutuyorum," dedim. "Bana öyle çok benziyorsun ki benimle aynı şekilde düşündüğünü farz ediyorum."

"Yine de birbirimize oldukça benziyoruz," diye karşılık verdi. "Bazen beni kendimden daha iyi tanıyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Salı günü bir bankayla bir randevum var."

"Öyle mi?"

"Küçük bir işletme kredisi almaya çalışıyorum."

"Pastane fikri için mi?"

Utangaçça gülümsedi. "Evet."

Ona bir beşlik çaktım. "Aman Tanrım. Bu harika bir haber!"

"Bunun geliyorum diyen bir felaket olduğunu düşünüyor musun?"

"İçtenlikle hayır. Yemin ederim. Bunda çok başarılı olacağını düşünüyorum, sahiden."

"Noel'de yaptığım şekerli kurabiyelerin ne kadar beğenildiğini gördükten sonra şekersiz bir ürün serisi yapmaya karar verdim."

Bir kahkaha attım. "Sonunda büyükannemin kanserinin bize bir yardımı oldu."

Rachel gülerken başıyla onayladı. "Bir işe yarayacağını biliyordum!"

Sonra başka konulara geçtik ama arabayla eve dönüş yolculuğunda zihnimde tekrar tekrar dönen tek bir şey vardı. *Bu normal hayatı çok fazla istiyorsun.* Öyle çok istiyordun ki on dokuz yaşında biriyle tanıştın ve asla arkana bakmadın.

Bunu Rachel söyleyene kadar görememiştim ancak şimdi öyle barizdi ki tüm görebildiğim bundan ibaretti. Uzun

zamandır alnımızda yazılı olan şeyleri aynaya baktığımızda bile göremememiz hayret vericiydi gerçekten.

Eve gittiğimde posta kutumda San Jose, California'dan, Bayan Lois Spencer'dan gelen bir zarf vardı.

Al bakalım canım. Birkaç Allie'ye Sor köşe yazısı. Bu konuyu düşün. Sevgiler, Büyükannen.

Onları internetten yazdırmış ve bana postalamıştı. Onlara bakarken kendi kendime güldüm; sonra çeşitli ıvır zıvırın durduğu bir kutuya koydum. Çok geçmeden David arayıp yanıma gelip gelemeyeceğini sordu ve evet dedim. Fırlayıp duşa girdim.

Giyinip kuruyana kadar Allie'ye Sor yazılarını nereye koyduğumu çoktan unutmuştum. Aklımdan çıkmışlardı. Evliliğimi düzeltmek için nasıl bir tavsiyeye ihtiyacım olduğuyla ilgilenmiyordum. Yaptığım şey hakkında büyü-kannemin ne düşündüğü üzerine kafa yormuyordum.

Aslında hiçbir şey üzerine kafa yormuyordum.

Sadece yaşamaya başlıyordum.

Ocak ayında, Charlie'nin Natalie'nin yanına taşınmasına yardım ettim. Bir akşam tüm aile toplanıp Buca di Beppo'da İtalyan yemeği yemeye gittik. Plastik, ekose masa örtüleri ve duvarlarda asılı nostaljik fotoğraflar beni geçmişe götürdü; o zamanlar annem fazladan iki tabak makarna ister ve bize bunun haftalık öğle yemeğimiz olduğunu söylerdi.

Şubat ayında Rachel'a iş projelerini toparlamasında yardım ettim. Muhtemel pastane mekânlarını araştırmasına yardım ettim. Küçük işletme kredisine başvurmanın tüm detaylarını öğrenmesine yardım ettim. Bana kefil olmaya gönüllü olup olmadığını sorduğunda kefil olmak isteyeceğim tek kişinin o olduğunu söyledim.

Mart ayında Charlie ve Natalie düğünü, Natalie'nin arkadaşlarından birinin Malibu'daki evinde yapmaya karar verdiler. Görünüşe göre ev sahildeydi. O zaman Natalie'nin korkunç bir şekilde zengin arkadaşları olduğunu fark ettim. Davetiyeler yollandı. Yiyecek şirketi ayarlandı. Charlie'ye yalnızca DJ'i seçmek kalmıştı. Ama bu işin hazırandan önce halledilmeyeceğini hepimiz biliyorduk.

Nisan ayı itibariyle Natalie hamileliğinin üçüncü üç aylık devresine girdi. Bu sırada annem Bill'le ilişkisini nasıl

ele alacağını düşünüyordu kara kara. Bill birlikte yaşamaları gerektiğini düşünüyordu. Annemse öyle düşünmüyordu.

Tüm bu süre boyunca herkesten gizli David'le mesajlaşıyordum. Gece geç saatlerde ona kapımı açıyordum. Dost bir kulağa ihtiyaç duyduğumuzda veya anlayışlı bir dokunuş istediğimizde birbirimizi arıyorduk. David'den çok hoşlanıyordum ve onun da benden hoşlandığını biliyordum. Bununla birlikte hâlâ onu aldatan kadına âşıktı. Bana gelince... ben kimseyi sevecek durumda değildim. Dolayısıyla birbirimiz için iyiydik ve birbirimize iyi geliyorduk. Ve özellikle ergenlerden duyduğum türde, duygusal birliktelik olmadan cinsel ilişki yaşayan iki arkadaşlık. Üstelik ortak bir gelecek hayali kurmadığınız bir erkekle seks yapmanın özgürleştirici bir yanı vardı. Sadece içiniz pır pır ediyordu ve orgazm yaşıyordunuz. Entrikalar ve açığa vurulmamış sözler yoktu. Ve çok hızlı gittiğinde sadece, "Daha yavaş," diyordunuz.

Mila, Ryan'ın bana yazıp yazmadığını sorduğunda ona gerçeği söyledim. "Hiçbir fikrim yok," dedim. "Aylardır kontrol etmedim."

Bölüm 4

ÇOĞU ZAMAN

Bir süredir Rachel, annem ve ben, Natalie'nin baby shower planlarını yapıyorduk. Natalie'ye onun için bu partiyi düzenleyip düzenleyemeyeceğimizi sorduğumuzda buna gerçekten çok sevinmiş ve gururlanmıştı. Ona ne tür bir tema istediğini veya nasıl bir şey yapmaktan hoşlanacağını sormuştuk. Ama o, ne yaparsak yapalım hoşuna gideceğini söylemişti. Sürekli uyum sağlamaya ve nazik olmaya çalışması çok hoştu ama bazen onu omuzlarından kavrayıp, "Bize doğruyu söyle. Sarı renginden hoşlanırmısın?" demek istiyordum. Böylece en azından doğrusunu öğrenirdik.

Bir gün Rachel, annem ve ben bir pizzacıda oturmuş temada karar kılmaya çalışırken konu her nasılsa annemin, Bill'in yanına taşınmasına izin verip vermemesi gerektiğine geldi.

"Böyle bir şey için hazır olduğumu sanmıyorum," dedi annem garson pizzalarımızı masaya koyarken. Pizzaları önlerine geldiği anda annem ve Rachel yağın emmesi için dilimlerine hafifçe peçete bastırdılar. Bense benimkini doğrudan ısırdım.

"Uzun bir süredir birliktesiniz," dedi Rachel.

"Evet ama şu anda benimle kalmadığı gecelerde onu özlüyorum."

“Doğru,” dedim. “Bu sebeple sana taşınmasını isteyeceksin...” Ağzım dolu konuşuyordum, annem normalde bundan nefret ederdi fakat şimdi bana dikkat edemeyecek kadar kendi sorununa odaklıydı.

“Hayır!” dedi annem. “İnsanları özlemek hoşuma gider. Bilirsin, bazen birini sırf sesini duymak için ararsın ya? Veya o gece onu görene dek tüm gün onu beklersin? Bill benimle birlikte yaşarsa görmek için can attığım kişi olmaktan çıkacak ve kirli tabaklarını lavaboya bırakan kişiye dönüşecek.”

“Fakat böyle devam edemezsin,” dedim. “Zaman geçtikçe daha ciddi bir hal alması ilişkinin doğal ilerleyişidir.” Elbette bazı istisnalar vardı.

“Evet, aksi takdirde bir fiyaskoyla sonuçlanır,” dedi annem. “Bir hayat arkadaşına ihtiyacım yok. Ortaklık ilgimi çekmiyor. Faturaları paylaşacak biri. Çocuklarımı birlikte yetiştirecek biri. Bunların hepsini yaptım ve kendi başıma yaptım. Kendi paramı kazanıyorum. Kendi faturalarımı ödüyorum. Ben aşk ve romantizm istiyorum. Hepsi bu.”

“Ne var ki bir süre sonra ilişkiler daha fazla ortaklık ve daha az romantizm halini alır. Bu şekilde yürür. Bu aşkın doğasıdır. Bill’le ilişkine devam etmek istiyorsan er ya da geç sana çiçek getirmeyi bırakacaktır,” dedim.

Annem başını iki yana salladı. “Bu yüzden Bill’e bir söz vermek istemiyorum.”

“Nasıl yani?” diye sordu Rachel. “Bill’e âşıksın, değil mi?”

“Doğru. Şu anda Bill’e âşığım. Eninde sonunda birbirimizden sıkılacağız.”

“Birbirinizden sıkıldığınızda ne olacak?”

“Ayrılacağız,” dedi annem omuz silkerek. “Ben hayatımda romantizm istiyorum. İstedğim bu. Bir erkekten gelecek başka bir şeye ihtiyacım yok. Tüm hayatımı veya

sanırım sizin çocukluğunuzdan beri hayatımı eğlence için flört ederek geçirdim. Romantizm ölürse çekip gidebilmek istiyorum, söylediğim şey bu. Başka biriyle bu duyguyu yeniden yaşayabilmek istiyorum. Uzun bir süredir hayatımı bu şekilde yaşıyorum. İşe yarıyor.”

“Bir daha hiç evlenmeyecek misin?” dedim.

“Yani onları kullanıp bir kenara mı atıyorsun?” diye ekledi Rachel.

“Siz ikiniz çok komiksiniz. Tek söylediğim uzun süreli bir ilişkinin beraberinde gelen tüm o uğraşı aramadığım. Bir ilişkinin en iyi kısmı âşık olma kısmıdır. Ve bunu itiraf etmenin yanlış bir tarafı yok.”

“Bill’in farklı olduğunu düşünmüyor musun? Uzun süreli bir ilişkinin uğraşına değeceğini düşünmüyor musun?” dedi Rachel.

Annem cevap vermek için ağzını açtı ama araya girdim. “Romantizm öncelikli hedefinse sana taşınmasına izin veremezsin. Bunu anlıyorum. Romantizm biter. Gerçekten biter. Geri kalan kısmından hoşlanmıyorsan o zaman neden bir çıkış planının olması gerektiğini anlıyorum.”

“Yine de romantizm ve bağlılığın birbirinden ayrı olmak zorunda olduklarını düşünmüyorum,” dedi Rachel; ancak bunu sanki aşkın pratiği değil de teorisi hakkında ahkam kesiyormuş gibi özlem dolu bir sesle söylemişti.

Ryan’ın bakışlarının eskiden nasıl mideme taklalar attırıldığını düşündüm. İlginin nasıl ayaklarımı yerden kesmeye yettiğini. Nasıl her şey mümkünmüş gibi hissettirdiğini.

Ya o duyguları bir daha yaşayamazsam ne olacaktı? Sinir uçlarınızın hassasiyetinden onun söylediği her şeyi âdeta fiziksel olarak hissettiğinizdeki o duyguyu? Kafanız sersem, mideniz boş ve bacaklarınız yanmaktayken hissettiğiniz o duyguyu?

Ryan hayatlarımızın geri kalanını beraber geçirmek isteyip istemediğimize karar verebilmemiz için üç ay sonra eve gelecekti. Tabii buradaki hedef hayatlarımızın geri kalanını birlikte geçirmektir. Romantizmin gerçekten sürmediğini hissedersen, bunun gerçekten doğru olduğunu düşünürsem o ürpertiye bir daha asla hissetmemeye hazır mıydım? Hiç hazır olacak mıydım?

"Başka şeylerden konuşalım," dedi annem. "Lauren ağlamak üzere görünüyor."

"Hayır, üzgünüm," dedim. "Bir an kendi düşünceleme daldım. Ama baby shower konusuna dönmeliyiz, değil mi? Tekrar gözden geçirmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"O konuya dönmeden önce kefil olarak kredi dosyama eklemek için sosyal sigorta kartının bir kopyasına ihtiyacım olduğunu hatırladım," dedi Rachel.

"Ah, elbette. Ne zaman için ihtiyacın var?"

"Salı günü?"

"Evet, tamam. Onu bulacağım. Evde bir yerlerde."

"Seninle çok gururlanıyorum," dedi annem Rachel'a. "Bu yaptığın çok cesurca bir atılım."

"Aptalca, değil mi?" dedi Rachel. Henüz kendine tamamen inanamıyordu. Diğer yandan yalnız başına ne yapması gerektiğini hesaplarken kendine büyük ölçüde güveniyor olduğunu farkındaydım. Zira ciddi değilseniz bir bankaya gidip küçük işletme kredisi hakkında müzakere etmezsiniz. Kendinize hiç değilse azıcık güvenmiyorsanız pastane mekânları araştırmazdınız.

"Kimse asla aptalca bir şey yapmasaydı ne size ne de Charlie'ye sahip olurdum," dedi annem.

Bunun cesaret verici olması gerekiyordu ama Rachel, "Yani bunun aptalca olduğunu düşünüyorsun," diye karşılık verdi.

Ardından annem daha kendini savunamadan Rachel ve ben gülmeye başladık.

"Ah, sizler tam baş belasısınız," dedi annem. "Yemin ederim."

Masam tümüyle darmadağınktı. Geçmiş yıllarda bu masaya oturup gerçek anlamda çalışırdım. Ryan'la buraya ilk taşındığımızda fazladan yerimiz olduğundan çalışmak için masama oturarak büyük gösteriş yapardım çünkü masa gibi şeyler için fazladan odamızın olması çok havalı gelirdi. Sonra yavaş yavaş masayı kullanmaz oldum ve onu koyacak yerimizin olmadığı ıvır zıvırlar için bir depo olarak kullanmaya başladık.

Sosyal güvenlik kartımı bulmak için çekmeceleri yokladım. Her yerde olabilirdi. Ben dosyaları etiketleyen türde biri değildim. Bir keresinde bir dosya klasörünü "Önemli Dosyalar" olarak etiketlemiştim. Düzenleme konusuna gelince işte bu kadar tembeldim. İlk başta en alt çekmeceyi alt üst ettim. İşte buradaydı. Benim "Önemli Dosyalar" klasörüm. Kartımı bulma umuduyla klasörü açtım çünkü "Önemli Dosyalar" diye bir klasörünüz varsa bu, sosyal güvenlik kartınızı koymak için iyi bir yer olmaz mıydı?

Doğum belgem buradaydı. Diplomam buradaydı. Eski öğrenci kredisi sözleşmelerim buradaydı. Arabamın evrakları. Hatta babamızın bizi terk etmesinden sonra anemnin soyadlarımızı değiştirdiği zamandan kalan, isim değişikliğine izin veren mahkeme kararı bile buradaydı.

Annem hepimizin soyadını kızlık soyadı olan Spencer olarak değiştirmişti. Altı yaşına kadar Lauren, Rachel, Charles Prewett'tik. Belgeye farkında olmadan fazla uzun baktım. Gözlerim ona odaklıydı ama beynim başka bir yerdeydi. Bir anlığına Lauren Prewett'in hayatı hakkında düşünmeye daldım. Babamın soyadını kullanmayı s rd rseydim her şey farklı mı gelişirdi? Kütüphanede alfabetik düzen sayesinde yan yana oturduğum, Proctor veya Philips soyadlı hoş bir delikanlıyla tanışır mıydım? Soyadını kullanmayı s rd rseydim kalbim babamdan umudunu hemen kesmez miydi acaba? Bilmiyordum. Bilecek bir şey yoktu aslında çünkü bunlardan hiçbiri olmamıştı. Ama bunu değiştirdiği için anneme minnettardım; mahkemeye gitmeye zaman ayırıp kaderlerimizi değiştirdiği, bize kanunen sahip çıktığı için.

Dosyayla işim bitmişti; sosyal güvenlik kartım burada değildi. Onu  ekmeceye geri koydum. Masamın üstündeki eşyaları karıştırmaya giriştiğim sırada büyükannemin gönderdiği Allie'ye Sor yazılarını buldum. şöyle bir göz gezdirirken gözüme bir iki kelime ilişti. Ardından kendimi, ayaklarımı uzatmış otururken yazıları okurken buldum.

Bir adamın karısına Parkinson teşhisi konmuştu ve adam hayatlarının değişeceğinden korkuyordu. "Oklahoma'dan Endişeli" rumuzunu kullanıyordu.

Bir anne, kendisinin ve kocasının oğullarının eşcinsel olduğunu bildiklerini çünkü onun bunu iki kardeşine açıkladığını yazmıştı. Ama henüz onlara bir şey söylememişti. Oğullarının onlara karşı dürüst olabileceğini bilmesini nasıl sağlayacağını öğrenmek istiyordu. Mektubunu "Destek Olmaya İstekli" olarak imzalamıştı.

Annesinin artık araba kullanmaması gerektiğini düşünen bir kadın vardı ve konuyu annesine nasıl a acağına

dair tavsiyeye ihtiyaç duyuyordu. Rumuzu "Nazik Olmayı Umuyor"du.

Allie "Oklahoma'dan Endişeli"ye korkmasının doğal olduğunu ve korkularını konuşmak için karısından başka insanlar bulmasını söylüyordu. "Bu konuda başkalarıyla bol bol konuşursan," diyordu, "karın kendi korkuları hakkında konuşmaya hazır olduğunda ona verecek cevapların olur. Hepsinin ötesinde sana 'Ben de,' diyebilecek birini bul."

Allie "Destek Olmaya İstekli"ye bunun kulağa, oğlunun kendisini koşulsuzca sevdiğini bilmiyormuş gibi geldiğini söylüyordu. "Endişelenme. Yirmi üç yıl boyunca ona varlığının her zerresiyle bunu istemsiz bir şekilde anlattın. Söylediğin ve yaptığın her şey bu sevgiyi gösterdi. Koşulsuz sevgi yüreğinin peşinden gitmenin ve buna rağmen bir yuvanın olması özgürlüğüdür. Oğluna bunu verdin, şimdi tüm yapman gereken arkana yaslanıp oturmak, sabırlı olmak ve onun bunu değerlendirmesini beklemek."

Allie "Nazik Olmayı Umuyor"a ne kadar nazik olmaya çalışırsa çalışsın altında yatan mesajın annesini inciteceğini söylüyordu. Ama incitme de sevgiye dahildi çünkü "aile-niz size gerçeği söylemezse kimse söylemez. Annenin ihtiyacı olan evlat ol. Doğru gerekçelerle çirkin şeyleri yapan evlat ol. Ailenin derin, güzel, esrarengiz sevgisi burada gerçekten devreye girer."

Allie'nin bu söyledikleri bana veya benim hakkımda veya benim için değildi, yine de hepsi zihnimde yankılanıyordu. Allie'nin söyledikleri yararlıydı. Allie'nin söyledikleri gerçekten yararlıydı.

Sabahleyin Mila ofise geldiğinde elinde benim için bir latte vardı.

“Bu ikramı neye borçluyum?” dedim onu mutlulukla kabul ederken. Önceki gece pek fazla uyumamıştım.

“Bana kazara yanlış bir kahve verdiler ve bir yudum içtiğimde onun benim istediğim olmadığını anladım. Böyle olunca ikisini de alabileceğimi söylediler,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Buna ihtiyacım vardı.” Bardağın içindeki kahve hâlâ sıcaktı ve dilimi yaktı. Şimdi sabahın geri kalanında bu sinir bozucu uyuşukluk geçmeyecekti.

“Geç mi yattın?” diye sordu Mila müstehcen bir ima içeren bir sesle.

“Bana David’le seviştiğim için mi geç yatıp yatmadığımı mı soruyorsun?”

Mila güldü. “Vay be, incelikten gerçekten hiç anlamıyorsun.”

“Senin de bundan sandığın kadar anlamadığın konusunda ısrar ediyorum.”

Bana elinin tersiyle vurdu. “Gerçekten öyle mi oldu yani?” diye sordu.

“Hayır aslında,” dedim ona. “Bir tavsiye köşesi yazarı-
nın yazı arşivini okumak için geç yattım.”

Mila'nın omuzları çöktü. "İşte bu canımı sıktı. Biriyle seviştiğini düşündüğümünden ilgilenmiştim."

Güldüm. "Ben Ryan'la birlikteyken seks hayatımla hiç ilgilenmezdim. Şimdi, David'leyken birdenbire büyüledin."

"Büyülediğim falan yok," dedi. "Sizin yaptığınız şeyleri bilmek istemiyorum. Sadece senin aracılığınla dolaylı olarak bunu yaşamak hoşuma gidiyor. Yeni bir aşk. Yeni tanıdığın biriyle yatmanın eğlencesi. Bu eğlenceli, değil mi?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Öyle. Eğlenceli."

"Artık buna sahip değilim," dedi özlemle. "Ve bu iyi. Şikâyet etmiyorum. Christina'yı her şeyden çok seviyorum. Benimle olduğu için dünyadaki en şanslı kadınmışım gibi hissediyorum."

"Fakat bir süre sonra işler yavaşlıyor," dedim. "Bunu anlıyorum."

"Çok da uzun zamandır birlikte değiliz. Beş yıl uzun bir süre sanırım. Ama o kadar da uzun değil. Mesele çocuklar. Çocuklarla işler yavaşlıyor. Christina benim için sadece araştırılıp keşfedilecek güzel bir kadın değil. O çocuklarımla annesi. Onları birlikte yetiştirdiğim partnerim. Bu..."

"Sıkıcı mı?"

"Evet. Ve sıkıcı olması harika. Sıkıcı olmasını seviyorum. Bu sadece..."

"Sıkıcı."

Mila bana gülümsedi. "Doğru." Kahvesinden bir yudum aldı. "İşte bu yüzden heyecanıma senin seks hayatın vasıtasıyla erişmem lazım. Bir erkekle olsa bile. Bunu görmezden gelebilirim."

"Bak," dedim çılgın bir fikirle sesim yükselirken, "Al-lie'ye yazabilirsin."

"Kime?"

“Okuduğum tavsiye köşesinin yazarı. Harika biri. Yüce Tanrım, dün gece yıllar önce uğradığı silahlı saldırının sarıntısını atlatamayan bir kadınla ilgili yazısını okuyordum. Allie ona, en güzel şeyin...”

Mila elini havaya kaldırdı. “Seni tam burada durduracağım.”

Ona baktım.

“Bir üşütük gibi konuşuyorsun.”

Gülmeye başladım, galiba bunun sebebi “üşütük” demiş olmasıydı. “Bir üşütük gibi konuşmuyorum!” dedim.

“Ah, evet, öyle konuşuyorsun. Tam bir üşütük gibi konuşuyorsun.” Artık o da gülüyordu.

“Belki üşütük olan *sensindir*,” dedim.

Mila başını iki yana salladı. “Bu tam bir üşütüğün söyleyeceği şey.”

“Lütfen, üşütük demeyi bırak.”

Mila gülümsedi ve masasına geri yürümeye koyuldu. “Kahvenin tadını çıkar,” dedi. “Üşütük.”

Kuşkusuz Mila’ya böyle bir tavsiye vermemin sebebi benim de bunu yapmayı düşünüyor olmamdı. Bir üşütük olarak adlandırılmayı beklemiyordum ama belki bunun beni bir üşütük yapıp yapmadığını umursamıyordum. Belki.

18 Nisan

Sevgili Ryan,

Şu tavsiye köşesi yazarlarından birine bizim hakkımızda yazmayı düşünüyorum. Anlayacağın üzere aklım hâlâ karışık.

Bu denemeye ilk başladığımızda sadece senden uzakta biraz zaman geçirmeye ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Sadece nefes almak için zamana ihtiyacım olduğunu. Kendi başıma yaşamak ve seni özleyerek yeniden değerini anlamaya ihtiyacım olduğunu.

O ilk aylar bir işkenceydi. Çok yalnız hissettim. Tamamen hissetmek istediğim gibi, yani sensiz yaşayamadığımı hissettim. Tüm gün bunu hissettim. Boş bir yatakta uyurken bunu hissettim. Boş bir eve geldiğimde bunu hissettim. Ama her nasılsa bir gün bu bir şekilde sorun olmaktan çıktı. Bu ne zaman oldu bilmiyorum.

Bir noktada, belki gerçekten kim olduğunu öğrenirsem seni yeniden sevebileceğimi düşündüm. Sonra belki benim gerçekten kim olduğumu, gerçekten ne istediğimi öğrenirsem o zaman seni yeniden sevebileceğimi düşündüm. Aylarca bizi tekrar bir araya getirecek kadar büyük, önemli, herkesi kapsayacak bir ders çıkarmaya çalışarak her şeye ümit bağladım. Fakat

çoğunlukla sadece hayatımı nasıl yaşamam gerektiğiyle ilgili dersler çıkardım. Nasıl daha iyi bir abla olacağımı öğrendim. Annemin daima ne kadar güçlü bir kadın olduğunu öğrendim. Büyükanneimin tavsiyelerine daha fazla kulak asmam gerektiğini. Seksin iyileştirici olabileceğini. Charlie'nin artık küçük bir çocuk olmadığını.

Sanırım başka şeylere odaklanmaya başladığımı söylemeye çalışıyorum. Bizim durumuzu çözüp bunu halletmeyi öyle umutsuzca istemiyorum. Eğer halledemezsek de bununla başa çıkabileceğimi hissediyorum.

Bu denemenin gitmesi gereken istikamet bu değildi, değil mi?

Sevgiler,

Lauren

. . .

Mektubu tekrar tekrar okudum. Tek tük birkaç kelimeyi düzelttim. Virgüller ve boşluklar ekledim. Bir noktada gönder tuşuna basacağım ve kelimelerimi internet dünyasına yollayacağım ânı ertelemeye çalıştığımı düşünmeye başladım. Fakat onları silmek de istemiyordum. Bu yüzden sonunda çeki düzen vermeyi bırakıp tuşa bastım. Kaydet.

Ayağa kalktım ve koşuya çıkmaya karar verdim. Şortumu giydim. Sporcu sutyenimi. Tişörtümü. Koşu ayakkabılarımı. Thumper'a hoşça kal dedim. Anahtarlarımı paspasın altına sakladım. Koşmaya başladım.

Topuklarım birbiri ardına kaldırımıyla buluşurken, kalbim daha hızlı atmaya başlarken, bedenim yavaşlamak istemesine rağmen onu ilerlemeye zorlarken tüm düşünebildiğim yazdıklarımı. Yazdıklarım doğru muydu? Evliliğimi nasıl düzeltebileceğimin bilgisine daha yakın hissetmiyor muydum? Bunu istediğimden emin değil miydim?

Eve dönünce duş aldım ve mektubumu düşündüm. Kendime akşam yemeği hazırladım ve mektubumu düşündüm.

Yazdıklarımnda ciddiysem bu, son fikriyle yüzleşmek zorunda olduğum anlamına gelmez miydi? Bu *bizim* sonumuzun başlangıcı olabilir miydi?

Hayatımla ilgili ne yapacaktım?

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum. Bu bir eylemden ziyade bir içgüdüydü. Bilgisayarımı alıp Ryan'ın e-posta hesabına giriş yaptım. Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum. Tahminimce beni unuttuğunu bulmayı bekliyordum. Hayatına devam ettiğini. Beni düşünmediğini. Ama taslak klasörünün yanındaki sayıya bakınca on üç mektup olduğunu gördüm.

Klasörü açtım. Hepsi bana yazılmıştı. Hepsi geçen üç hafta boyunca yazılmıştı. Ryan tekrar bana yazmaya başlamıştı.

31 Mart

Sevgili Lauren,

Senden uzaklaşmak zorundaydım. Sana yazmayı bırakmak zorundaydım. Sana yaşadığım her şeyi anlatmayı bırakmak zorundaydım. Sana kızgın olduğumda bile, seninle tüm ilişkiimi kesmek istediğimde bile kafamın içinde nasıl gün boyunca seninle konuştuğumu fark ettim. Bunu yapmayı bırakmak zorundaydım. Seni konuşacak biri gibi görmeyi bırakmak zorundaydım.

Bu sebeple yazmayı bıraktım.

Ve kimseye yazmamak, kimseyle konuşmamak yalnız hissettirdi.

Yalnız olmamak için bir şey yapmak zorundaydım.

Başta Noelle vardı. Noelle bütün yanlarıyla hoş bir kadındı ve bana karşı çok tatlıydı, her şeyle ilgili tüm çekincelerime karşı çok sabırlıydı ama ondan hoşlanmıyordum.

Ve sonra Brianna vardı ve onunla da iyiydi.

Ve sonra Emily'yle tanıştım. Emily bir şekilde senden, bana seni hatırlatmayacak kadar farklıydı; aynı zamanda kasten senin zıttın olan biriyle görüştüğümü hissetmeme sebep olacak kadar farklı değildi. Sanırım bu sayede seni o kadar fazla düşünmeyi bıraktım. Emily'yi düşünmeye başladım. Bunu seni incitmek için söylemiyorum ama Emily'yi mümkün olduğunca sık görmeyi sabırsızlıkla bekliyor ve seni unutuyordum. Bir adamın karısını unutabileceği kadar. Gerçekten onun yanında olabileceğimi ve onunla yakından ilgilenebildiğimi hissettim. Hatta birkaç kez birlikte bir yerlere gittik ve her seferinde senin kocan gibi değil, Emily'nin erkek arkadaşı gibi hissettim.

Üstelik buna gerçekten ihtiyacım vardı.

Derken dün Emily'nin doğum günüydü. Belki ona bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm, anlıyor musun? Bu yüzden ona Ryan'ın Sihirli Karidesli Makarnası'nı yaptım. Bu bana tuhaf bile gelmedi. Bunun bizim olayımız olduğunu biliyorum ama ne bileyim. Yapılacak tamamen mantıklı bir şey gibi göründü.

Makarnayı hazırladım, Emily onu yedi ve teşekkür ettiğini söyledi. Sonra birkaç arkadaşıyla birlikte bir bara gittik. Bu kadarı yeterli olmalıydı. Bu kadarı beni tatmin etmeliydi.

Fakat makarnayı sana ilk kez yaptığım zamanı, ona nasıl övgüler yağdırdığımı düşünmekten kendimi alamadım. Nasıl yemen gerekenden çok daha fazlasını yiyip kendini neredeyse hasta ettiğini. Her yıl bunu yapacağımı söylediğimde gözlerinin nasıl parladığını düşünmekten kendimi alamadım. Ryan'ın Sihirli

Karidesli Makarnası'nın seninle ilgili olmadığını düşündüğümü fark ettim. Bunun benim olayım olduğunu düşünüyordum. Bence beni geliştiren senin beğenindi. Doğum günlerini senin kadar sabırsızlıkla beklerdim. Çünkü doğum gününde, günü değerli kılanın ben olduğumu bildirdim. Bana önemli olduğumu hissettirirdi. Bana doğru bir şey yaptığımı hissettirirdi.

Ama Emily, Ryan'ın Sihirli Karidesli Makarnası'nı basitçe yedi ve teşekkür ettiğini söyledi. Sonra ağzını silip bana gitmeye hazır olup olmadığını sordu. Bunu anlamadı. Ve bunu kelimelere dökmek çok aptalca geliyor ama Ryan'ın Sihirli Karidesli Makarnası'nın olayını anlamadığında beni de anlamadığını hissettim.

Bu seni özlememe sebep oldu. Seni değil, karımı. Veya seni, on dokuz yaşından beri benimle birlikte olan kadını. Seni. Lauren Maureen Spencer Cooper. Seni özledim.

Üstelik bu geçici bir his değil. Bu gerçek. Gerçekten hayatımda bir boşluk olduğunu ve bunu yalnızca senin doldurabileceğini hissediyorum.

Bence bu deneme işe yarıyor Lauren. Sorunlarımızı çözeceğimize inanıyorum.

Sevgiler,
Ryan

• • •

3 Nisan

Sevgili Lauren,

Bu akşam arabayla evimizin önünden geçtim. Bunu planlamamıştım. Şehirde katılmam gereken bir akşam yemeği vardı ve şehrin diğer tarafına geçmek için yine Olympic yolunu

kullandım. Radyoyu dinliyordum. Şu Colombia'daki seri katil hakkında bir bölüm yapıyorlardı ve öyle etkilenmişim ki sanırım dikkatimi arabayı kullanmaya vermeyi bıraktım. Olympic ve Rimpau'nun köşesine geldiğimde düz devam etmem gerekiyordu ama elim dönüş sinyaline hafifçe vurdu ve sağa, yanlış eve doğru saptım. Bu kas hafızasıydı. Günterce, yıllarca sağa saptığında... nasıl olduğunu bilirsin.

Rimpau ve 9. Cadde'ye geldiğimde bir hata yaptığımı anlayarak frene bastım ama çok geçti. Geri dönebilmemin tek yolu devam etmekte.

Arabam evimizin araba yoluna vardığında yavaşladığımı itiraf ediyorum. Işık açık olduğunu gördüm. Hemen sonra araba yolunda park etmiş başka bir araç dikkatimi çekti. Thumper'ın havlamasını duydum. Yemin ederim onu duydum. Arabayı tamamen durdurdum ve söylemekten utanıyordum ama birkaç saniye pencereden içeriye baktım. Ne görmeyi umduğumu bilmiyorum. Herhalde, seni ve Thumper'ı. Ama gördüğüm sen ve başka bir adamdı. Görüştüğün adam olduğunu tahmin ediyorum.

Motoru kapattım. Anahtarı çevirip kontakta çıkardım. Emniyet kemerimi çözdüm ve elimi kapı koluna attım. Kendi evime yürüyüp o adamın kahrolası suratına yumruğumu yapıştırmaya bu kadar yakındım.

Ama iki şey beni durdurdu. Birincisi bunun yanlış bir davranış olduğunu biliyordum. Elim kapı kolunda otururken hatalı olduğumu ve bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Bunun her şeyi tehlikeye atacağını biliyordum. Sana kendini gözetleniyormuş gibi hissettireceğini biliyordum. Böyle hissetmeni istemedim.

İkincisi yirmi dakika içinde Emily'nin evinde olmam gerekiyordu. Ona nerede olduğumu nasıl açıklayabilirdim? Neden ayrılmak zorunda olduğumu nasıl açıklayabilirdim? Emniyet kemerimi

yeniden bağladım, anahtarı kontağa geri taktım ve oradan hemen uzaklaştım. Dur işaretine uymadım. Wilshire'da kırmızı ışıktaki geçtiğimde az kalsın birine çarpıyordum. Emily'ye on dakika geç kaldım ve bana nedenini sorduğunda ona trafiğe yakalandığımı söyledim.

Galiba iki yüzlü olduğumu söylemeye çalışıyorum. Ayrıca eve döndüğümde ön pencere için perdeler ihtiyacımız olacak.

Sevgiler,
Ryan

* * *

17 Nisan

Sevgili Lauren,

Charlie az önce beni arayıp bir bebeği olacağını söyledi. Natalie adında bir kadından. Ve artık Los Angeles'ta yaşıyormuş. Ve evleneceklermiş.

Bir yeğenim olacak ve ben bunu bilmiyordum. Bana neden haber vermediğini anlıyorum. Beni neden aramadığını anlıyorum. Sana aramamanı söyleyen bendim. Buna ben çanak tuttum.

Ama keşke bu konuda konuşabilseydik. Keşke bu konuda konuşabilmiş olsaydık. Söylenecek çok şey var ve bunları söylemek istediğim tek kişi sensin. Bir yanım seni bugün görsem, sana yeni baştan âşık olacağımı söylüyor. Ve diğer bir yanım tamamen farklı şeyler, hatta daha fazlasını hissedeceğimi söylüyor. Çünkü sen sadece abayı yaktığım, yeni tanıştığım kız değilsin. Sen sensin. Sen bensin.

Bu yıl benim için bir başarı oldu. Bu sürenin bitmediğini biliyorum. Yeniden birlikte iyi bir başlangıç yapmanın, bu evliliği tekrar yürütmenin yollarını bulmanın için zor kısmı olduğunu

biliyorum, tüm bunların hâlâ bizi beklediğini biliyorum. Ancak ne gerekiyorsa yapmak için gereken enerjiyle dolup taşıyorum. Bu sana anlamlı geliyor mu?

Bu evlilik için mücadele etmeye hazırım. Önceden buna enerjim yoktu. Şimdiyse bu enerjiye sahibim.

Sevgiler,
Ryan

Yere yığıldım.

Tüm olası senaryolarda daima sorunun, sonunda bundan kırık bir kalple çıkıp çıkmayacağım olduğunu düşünmüştüm.

Sonunda bir kalp kırabileceğim hiç aklıma gelmemişti.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın.” Sabah sekiz ellide Charlie’nin kapı eşiğinde duruyordum ve konuşmaya böyle başlamıştım. Ryan’ın mektupları beni gözyaşlarına boğmuş olabilirdi ama aynı zamanda, ilk fırsatta benden gizlice Ryan’ı aradığı için Charlie’ye öfkelenmeme sebep olmuştu. ;

Bu konuyu ertesi güne bırakmıştım. Aslında bu konudaki öfkem iyice artmıştı. Bu sabah uyandığımda her ne olursa daha kızgındım, ağır ve çirkin bir ihanetin kurbanı olduğuma daha fazla ikna olmuştum. Böylece arabamı Charlie’nin evine sürdüm ve kapıyı çaldım. Erkek kardeşim kapıyı açtığında söylediğim şey, “Benimle dalga geçiyor olmalısın,” oldu.

Charlie, ne söylemesi gerektiğine karar vermeye çalışarak gözlerini dikip bana baktı.

“Tahminimce Ryan’la konuştun,” dedi kapıyı açık bırakıp beni oturma odasına yönlendirirken. Ses tonunda savunmacı bir tavır ve bana kalırsa hayal kırıklığı vardı. Dokuma pamuklu kumaştan bir pantolon ve beyaz bir atlet giymişti. Sabahki işe hazırlanma rutinini bölmüştüm.

“Mükemmel bir iş çıkardınız dedektif,” dedim. Şimdi bilgisayar korsanlığı hobimi konuşmanın zamanı değildi.

“Bak, çok iyi bir sebebim vardı,” dedi.

“Evliliğimle ilgili konulara sen karar veremezsin,” dedim. “Ryan’ı bunun dışında bırak.”

“Bu senin evliliğinle ilgili değil Lauren. Tanrım.”

Natalie, ellerini şişkin göbeğine dayamış kanepede oturuyordu. İnce bir eşofman takımı giymişti. “Ben odama geçiyorum,” dedi.

“Gerçekten özür dilerim,” derken onunla kibar bir şekilde konuşabilmek için bir şekilde sesimdeki öfkeyi uzaklaştırabilirdim. “Sabahını mahvetmek istemezdim.”

Natalie elini boş ver anlamında salladı. “Hiç sorun değil. Bu ânın gelebileceğini tahmin ediyordum. Ben odamda olacağım.”

Charlie, Natalie’ye hem *Teşekkür ederim* hem de *Üzgünüm* diyen bir bakış attı.

Natalie gittiğinde Charlie’yi bir kez daha azarladım. “Sende hiç sadakat yok mu?”

Charlie başını iki yana salladı, ben sesimin yükselmesine izin verdiğimde bile sakın kalmaya çalışıyordu. “Lauren, beni sonuna kadar dinle.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kaşlarımı çatıp ona baktım. Bu, benim onu sonuna kadar dinleme ve aynı anda onu suçlu bulma yöntemimdi.

“Bu bebek Ryan’ın yeğeni.”

“Benim vasıtamla!” dedim. “Bebek onun yeğeni çünkü ben bebeğin halasıyım. Kan yoluyla.”

“Biliyorum. Yine de öyle. Bu önemli bir sıfat, sence de öyle değil mi? O yalnızca kocan değil, aynı zamanda bebeğin eniştesi.”

“Ne olmuş?”

“Yani... etrafına bir bak Lauren. Hayatımda başka bir erkek görüyor musun?”

Hiçbir şey söylemedim. Sadece dikkatle ona baktım.

“Bir erkek kardeşimiz yok,” dedi Charlie. “Ben tekim.”

“Doğru,” dedim konuşmayı ilerletmek amacıyla ona katılarak.

“Ve bir babamız olmadığı da açık.”

“Doğru,” dedim yine.

“Ve büyükbabamız öldü,” dedi.

“Doğru.”

“Tüm yakın arkadaşlarım Chicago’da kaldı. Nişanlımla birlikte yaşıyorum. Vaktimin çoğunu ya onunla ya işte veya annem ve iki ablamla geçiriyorum.”

Hâlâ kızgındım ama bunun karşı çıkabileceğim bir konuşma olmadığını fark edebiliyordum. “Doğru,” dedim bu kez önceki seferlere nazaran daha nazikçe. Daha az agresif görünmek adına beden dilimi değiştirdim.

Charlie bu durumu değerlendirirken bir süre bana baktı. Onun duygusallaşmaya başladığını görebiliyordum. Sesini alçalttı. “Bir oğlum olacak Lauren. Bir erkek çocuğum olacak.”

Düşünceler aklımdan öyle hızlı geçiyordu ki bir tanesini seçip ona tutunamıyordum. Bu harika bir haber! Ailem çok mutlu olacak! Bebeğin cinsiyetini önceden öğrendiklerini bilmiyordum. Bir erkek yeğenim olacağı için çok heyecanlıydım! Bir erkek yeğen!

“Bir erkek yeğenim mi olacak?” dedim. Kızgınlığım köşesine çekildi; artık yüzeyde köpürmüyordu. Bunun bir sebebi birkaç ay daha öğrenemeyeceğimi düşündüğüm bir şeyi öğrenmiş olmamın şokuydu. Diğer sebep ise kanıtlanması gereken bir sürü şey olduğunu hissettiği açıkça belli olan küçük erkek kardeşimin bunları kanıtlaması için eline bir fırsat geçmiş olmasıydı.

“Evet,” dedi. Gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. “Ben bir oğul yetiştirmekten ne anlarım? Baba olmaktan?”

Hiçbir fikrim yok. Kesinlikle hiçbir fikrim yok. Bunu keşfedeceğimi biliyorum ama kahretsin, doğaçlama hareket etmekten söz ediyorum. Oğlumun bir enişteye ihtiyacı var, tamam mı? İkinizin arasındaki ilişkinin gergin olduğunu biliyorum, bunu anlıyorum ancak on dört yaşımdan beri Ryan bana destek oluyor. O saygı duyduğum ilk adamdı. Ayrıca... ben oğlumun onu tanumasını istiyorum. Ryan'ın oğlumun hayatının bir parçası olmasını istiyorum. Dürüst olmak gerekirse arayıp, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını itiraf edecek birine ihtiyacım var."

"Ben varım," dedim. "Rachel var."

"Sizin ikinizin de babası yoktu. Babalar konusunda hiçbir bilgimiz yok. Üzgünüm, bu sadece... bu bir kadının bana yardım edebileceği bir şey değil. Değil işte."

"Doğru," dedim. Yani, başka ne söyleyebilirdim? Sinirlenmekle hata ettiğimi düşünmüyordum ama Charlie'nin tüm bu anlattıklarının ışığında sinirlenmeye devam etmek çocukça ve bencilce olurdu. "Bunu anlıyorum. Keşke önce benimle konuşsaydın. Ama... hayır, bunu anlıyorum."

"İşin aslı, seninle konuşmak için bekliyordum," dedi. "Çünkü yapmak istediğim bir şey var ama öncesinde rızasını almak istiyorum."

"Ah," dedim. "Pekâlâ..."

"Ryan'ı düğüne davet etmek istiyorum."

"Kesinlikle olmaz." Bu ağzımdan bir silahtan çıkan kursesun misali fırlayıverdi.

"Lütfen, bunu biraz düşün."

"Hayır, Charlie. Üzgünüm. Ryan ve ben, bir yıl ayrı kaldığımız süre boyunca çok net bir şekilde birbirimizi görmeyeceğimize karar verdik. Bu bir yıllık süreç ağustosta sona erecek. Temmuzda değil. Son sekiz ayı onu aramak için kendimi tutarak geçirdim ve bunu, sonunda her

şeyi mahvedeyim diye yapmadım. Ryan da anlamayı bozmak istemeyecektir Charlie.”

Charlie söylediklerimden dolayı incinmiş görünüyordu ve tam olarak hangi kısmının onun için daha kırıcı olduğunu bilmiyordum. Öz ablasının, onun düğünü için bir istisna yapmaması mı? Yoksa Charlie’nin saygı duyduğu tek adamın muhtemelen gelmeyeceğini söylemem mi? Kahretsin. Bilirsiniz, bir adamla evlendiğinizde ailesiyle de evlenirsiniz ve bu karşılıklıdır. Size böyle söylerler. Fakat size bir adamdan ayrıldığınızda ailesinden de ayrılacağınızı söylemezler. Kocanız şehrin diğer ucuna taşındığında ve Emily adında bir kadınla görüşmeye başladığında erkek kardeşinizin de kalbini kırar.

“Yalnızca onu davet etmeme izin ver,” dedi Charlie. “Tüm istediğim bu.”

“Charlie, onu gerçekten orada istemiyorum.”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Charlie...”

“Lauren, düğünümde aile fotoğrafları çekileceği hiç aklına geldi mi? Onları eve yerleştireceğimiz? Annemizin içlerinden birini şömüne rafına koyacağı? Ve bundan yıllar sonra onlara baktığında Ryan’ın bu yıl ailede bıraktığı boşluğu göreceğin? Şu anda içinde bulunduğun durumdan ötesini göremediğin için düğünümü kendi saçmalığımla lekeleyeceksin.”

“Ailede bir boşluk yok,” dedim.

“Evet var. Ryan sadece senin sevdiğin biri değil. O, bu ailenin bir parçası.”

“Görünüşe göre senden başka kimsenin bununla ilgili bir sorunu yok.”

“Yine yanılıyorsun. Annem de onu özlüyor. Annem bana birkaç ay önce Ryan’ın numarasını telefonundan sileceğini

Çünkü onu aramamanın ve onu kontrol edip iyi olup olmadığını öğrenmemenin çok zor olduğunu söyledi.”

“Eh, Rachel’in bununla ilgili bir sorunu yok.”

“Bunun nedeni Rachel’in yalnızca seni düşünmesi. Yine de iddiaya varım ki ona sorarsan sana Ryan’ın nasıl olduğunu merak ettiğini söyleyecektir.”

Nabzımın hızlanmaya başladığını ve kanımın yanaklarıma hücum ettiğini hissedebiliyordum. Gittikçe sinirlenmeye başlıyordum. “Ryan’ı bu ailenin bir parçası yapan bendim,” dedim. “Ve bundan sonra ailenin bir parçası olup olmayacağı benim tercihlerime bağlı.”

“Bunun doğru olmasını istediğini biliyorum. Ama doğru değil. Ryan’ın sahibi değilsin. Onu bu aileye soktun ve bizden onu sevmemizi istedin. Ve onu sevdik. Bunu kontrol edemezsin.”

Kendimi onun yerine koymaya çalıştım ama başarılı olduğum söylenemezdi. Natalie’yi o kadar iyi tanımıyordum. Bir gün benim için bir kız kardeş olacaktı ama bunun için zaman gerekliydi. Bir geçmiş ve paylaşılan deneyimler gerekliydi. Henüz buna sahip değildik. Üstelik benim bu konudaki en yakın tecrübem onunlaydı. Ryan’ın ailesiyle yakın olmadığımdan onları özlemiyordum. Bu durumda Charlie’nin yerinde olsaydım ne hissederdim bilmiyordum. Hiçbir zaman Charlie’nin yerinde olmamıştım. Belki de sorun buydu. Belki de bu durumda o kadar fazla *kendime* odaklanıyordum ki hiç kimseyi veya hiçbir şeyi göremiyordum. Ve belki de bunu yanıılıyor olabileceğimin bir işaret olarak kabul etmeliydim. İnsanların yanıldıkları durumlarda çoğunlukla yanılma sebepleri budur, değil mi? Kendi bakış açılarından başkasını algılayamamaları?

Charlie’ye bunu düşüneceğimi söylemek için konuşmaya başladım. Ağzımı, *Haklısın. Bunu biraz düşünmeliyim*, demek niyetiyle açıyordum ki Charlie lafımı ağzıma tıkadı.

"Bu çok aptalca. Siz ikiniz ne zaman bir araya geleceksiniz, Ağustos'ta mıydı? Birkaç haftanın ne önemi var?"

"Bir daha bir araya gelip gelmeyeceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok! Hatta bilmiyorum acaba..."

"Sen neden söz ediyorsun? Başta tüm planın bu olduğunu söylemiştin. Bu zamanı ayrı geçirecek ve sonrasında yeniden bir araya gelecektiniz."

"Evet ve sen de o zaman insanların nadiren yeniden bir araya geldiğini söylemiştin. Bunun, insanlar ayrıldığında boşanma yolunda bir durak olduğunu söylemiştin."

Charlie kafasını olumsuz anlamda salladı. "Kes şunu. Dramatikleşiyorsun. Bunu söylediğim için özür dilerim. Bir pislik gibi davranıyordum. Dinle, Ryan'ı orada istiyorum. Üstelik bu benim düğünüm ve onu gerçekten bu be-beğin eniştesi, benim ağabeyim olarak görüyorum. Bu kadarı yeterli değil mi? Bu kadarı yeterince önemli değil mi?"

Söylediklerini düşünerek ona baktım. Orospu çocuğu. Hayat yalnızca benimle ilgili değildi. Kendi evliliğim bile yalnızca benimle ilgili değildi.

"Tamam o zaman," dedim. "Onu davet et."

"Teşekkür ederim," dedi Charlie.

"Yanında kimse gelmesin," dedim. "Lütfen."

"Yanında kimse gelmeyecek," dedi Charlie teslimiyetle avuç içlerini kaldırıp bana doğru uzatarak.

"Madem en yakın olduğun erkek Ryan, o zaman sağdıcın kim olacak?" diye sordum. Birdenbire küçük erkek kardeşimin bir sağdıcı olmaması düşüncesi içimi acıttı.

"Ah," dedi. "Chicago'da yaşayan arkadaşım Wally'ye soracaktım. Ancak her şeyden önce gelebileceğinden emin değilim. Natalie'yle düğün yapmasak mı diye tartıştık. Belki böyle yaparız."

"Ryan'a sormayacak mısınız?" İşte o kadar çok geç kalmıştım ki bunu hızlandırmaya çalışmak aptalcaydı.

"Ryan'ı davet ederek senden ne istediğimin farkındayım," dedi. "Senden daha fazlasını istemek bana adil görünmedi."

Sıklıkla erkek kardeşimin düşüncesiz bir pislik olduğuna inanıyordum ve aynı sıklıkla asıl düşüncesiz pislğin ben olduğunu kanıtlıyordu.

"Sorun değil," dedim. "Sor ona."

Charlie gülümsemesini bastırdı. Yüz ifadesini ciddi tutmayı başardı. "Seni halihazırda yaptığımdan daha tuhaf bir pozisyona sokmak istemiyorum," dedi.

"Sorun değil," dedim ona. "Bunu yapmalısın. Ryan kabul edecektir. Kabul edeceğini biliyorum."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Charlie heyecanını bir parça açığa vurarak.

"Evet," dedim. "Kabul edecektir."

Sarıldık ve Charlie saatine baktı. "Lanet olsun, geç kaldım," dedi. "Bak ne söyleyeceğim? Siktir et." Charlie yatak odasına doğru seslendi. "Natalie bugün izin alabilir misin?"

Diğer odadan Natalie'nin, "Efendim?" diyen sesini duydum.

"Bugün izin alabilir misin?"

"İl... sanırım? Zaten doktor randevusu için erken çıkacaktım," dedi sesi yaklaşırken, derken bize katıldı.

"Ya sen?" dedi Charlie bana. "Bugün izin alabilir misin? Bir film izlemeye falan gidebiliriz?" Natalie şimdi yanında duruyordu, kolunu Charlie'nin beline dolamış ve başını kolunun altına sokmuştu. Onları görmeliydiniz. Erkek kardeşimi görmeliydiniz. Yanında hamile bir kadın vardı.

"Ah," dedim. Bir cevap hazırlamaya koyuldum.

"Dur bir dakika," dedi Charlie. "Sen ve Ryan bir yıl boyunca konuşmamakta anlaştıysanız ona bebeği söylediğimi nereden biliyorsun?" Charlie'nin sesi zerre şüpheli değildi. Aksine meraklı ve neşeliydi.

Ama ben suç üstünde yakalanan ve şimdi, sorgu odasındaki sıcak ışıkların altında oturan bir suçlu gibi hissediyordum.

“Gerçekten işe gitmeliyim. Çoktan bir saat geç kaldım, hem trafik felakettir şimdi. İkiniz güzel, romantik bir gün geçirin!” derken çoktan kapıya doğru ilerlemiştim.

20 Nisan

Sevgili Lauren,

Charlie bugün beni aradı ve benden sağdııcı olmamı istemesinin senin için sorun olmadığını söyledi.

Şu dünyada neler oluyor? Üniversitede seninle hafta sonları eve ziyarete gittiğimizde bana Grand Theft Auto oynamak için yalvardığı zamanları hatırlıyorum. Hatta o oyundan hoşlanmazdım da sırf onu susturmak için oynardım. Tüm zaman boyunca sadece kızlardan konuşurdu. Tüm. Zaman. Boyunca. Ve kızlar konusunda çok aptaldı. Bu beni şaşkına çevirirdi. Bir evde üç kadınla birlikte yaşayan bir oğlanın kızlarla nasıl konuşacağını bildiğini sanırsın ama Charlie'nin hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden ona sana nasıl çıkma teklif ettiğimi anlattım. Çıkma teklifi eden senmişsin gibi numara yaptığımın ilgili tüm detayları ona anlattım. Ayrıca gergin olmanın normal olduğunu ama buna rağmen bunu yapması gerektiğini çünkü kızların da genellikle gergin olduğunu, bu yüzden onun gerginliğini fark etmeyeceklerini ve bunun gibi aptalca ıvır zıvırı anlattım.

Ve şimdi görünüşe göre gerçekten hoşlandığı bir kadınla evleniyor ve bir bebek bekliyorlar.

Ve sen ve ben konuşmuyoruz.

Sağdıç olmamın senin için sorun olmadığını söylediğin için teşekkür ederim. Aileni çok özleyorum. Charlie'den gelen o arama beni çok mutlu etti. Kahretsin, beni bir yıldır hissetmediğim kadar çok mutlu etti. Bu yıl çok zor ve kafa karıştırıcıydı; telefonda Charlie'nin sesini duymak bana neleri kaçırdığımı hatırlattı.

Bu düğünü dört gözle bekliyorum. Sırf seni tekrar görebilme fırsatım olacağını bildiğim için.

Sevgiler,

Ryan

Natalie uzun bir elbise giymişti. Hamileliği, otobüste yerinizi vermeyi teklif edeceğiniz kadar belirgindi. Doğuma altı hafta vardı ve o, âdeta parıldıyordu ama bunu ona söylediğinizde, "Bu terden. İnan bana. Evde yangın varmışçasına terliyorum," diyordu.

Kimseye bebeğin erkek olacağını söylememiştim, bu yüzden baby shower'ın temasında sarıya sadık kaldık. Annem ev sahipliği yapmakta ısrar etti ve amaçlanan sınırı bir parça aştı. Her yerde sarı balonlar ve sarı kurdeleler vardı. Sarı paketli hediyeler vardı. Ayrıca sarı bir kek vardı; bu Rachel'in inceliği idi. Ek olarak, konuşulmamış, benim bilgilendirilmediğim bir ördek teması olduğunu düşünüyordum. Büfe masası ve kahve sehpası plastik ördeklerle kaplıydı. Hatta Rachel şeker hamurundan bir ördek yapıp bunu pastanın tepesine yerleştirmişti.

"Bence bu daha ziyade ördek şeklinde bir şekerlemeye benziyor," dedim annem bize gösterdiğinde.

Annem güldü. "Söylediğim buydu ama görünüşe göre Rachel bunun gülünç olduğunu düşünmemiş."

"Pasta çok güzel," dedi Natalie. "Rachel, sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Profesyonel bir pastacı yapmışa benziyor."

Rachel'ın bunu yapabildiğinden emin olmak için bu pastanın aynısından beş kez hazırladığını, aynı bu şekilde süslediğini biliyordum. Ördüğü hatasız yapmak için sabahın erken saatlerine kadar ayakta kaldığını biliyordum. Fakat bu bir çocuk oyuncagıymış gibi davranıyordu. "Ah, lütfen," dedi. "Benim için bir zevk." Rachel'ın üstünde kare yakalı, kısa, güzel bir kırmızı elbise vardı. Bu davet için yüksek topuklu ayakkabılar giymiş ama on dakika önce, daha kimse gelmeden onları savurup çıkarmıştı. "Bununla birlikte portföyüm için bir fotoğrafını çektim." Bugün yarın kredi hakkındaki haberi alması gerekiyordu.

Annem mutfaktan elinde bir servis tabağıyla geldi. "Tamam, siz üç kız bana bunu abartıp abartmadığımı söyleyin," dedi. "Ama bir bakın! Ne kadar tatlı, değil mi?" Annem bize salatalıklı sandviç tabağını gösterdi.

"Bu bir beş çayı değil anne," dedi Rachel. "Bu bir baby shower."

Annem kaşlarını çatı ama Natalie duruma el attı. "Tatlıları görünüyorlar Leslie. Gerçekten. Çok teşekkür ederim. Hem arkadaşım Marie vejetaryendir ve daima gittiği yerde ona göre yiyecekler olmayacağından endişelenir. Bu yüzden bu mükemmel olmuş."

"Teşekkürler Natalie. Yanımda kızlarım kadar rahat hissedeceğin zamandan önce bu dönemin tadını çıkarıyorum. Böylece hâlâ 'anne, bu beş çayı değil,' gibi yorumlar dışında iltifat da alıyorum." Annemin Rachel taklidi kesinlikle Rachel'dan çok Minnie Mouse'a benziyordu.

Natalie güldü. "Fakat ben salatalıklı sandviçleri gerçekten severim," dedi.

"Tamam, Natalie," dedim. "Kendini ispatladın. Annem en çok seni seviyor."

Annem güldü ve tabağı masaya bırakıp daha fazlasını getirmek için mutfaka geri gitti.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Natalie.

Rachel, Natalie’nin daha fazlasını söylemesine engel olmak için kolunu uzattı. “Rahatla,” dedi. “Sen hamilesin. Anneme yardım teklif etmesi gereken biziz ve bunu yapmıyoruz.”

“Evet, yani bizi kötü gösterme,” dedim.

Natalie güldü ve bir bacağına altında kıvrıp elbisesini düzelterek kanepeye oturdu. “İkiniz de burada olduğunuz göre aslında sizden bir iyilik istiyorum,” dedi. “Bildığınız gibi Charlie, Ryan’dan sağdııcı olmasını istedi.”

Rachel’ın ağzı açık kaldı ve başını bana doğru çevirdi. “Ne?” dedi.

Omuz silktim. “Charlie’nin istediği bu. Ona ne diyecektim ki?”

“Ve bununla bir sorunun yok mu?” diye sordu Rachel. “Neden bu konuda konuşmadık?”

“Sorun yok,” dedim Rachel’a. Bu konuya daha fazla girip Natalie’nin önünde işleri karmaşıklaştırmak istemiyordum.

Natalie bana baktı. “Sana bu yüzden teşekkür etmek istiyorum,” dedi. “Bu Charlie’yi gerçekten mutlu etti. Belli ki sen ve Ryan’la ilgili tüm detayları bilmiyorum ama bunu yapmak için yüce gönüllü bir insan olmak gerektiğini anlıyorum... sadece... teşekkür ederim.”

Teşekkürünü bir baş hareketiyle kabul ettim. Bu, çok fazla duygu barındıran karmaşık bir meseleydi; öyle ki konuşursam, yalnızca, *Rica ederim*, bile dersem ağlamaya başlayacağımdan korkuyordum ve bunun sebebini bile tam olarak bilmiyordum.

“Her neyse, Ryan Charlie’nin sağdııcı oluyor ve arkadaşı Wally’nin de düğüne katılabileceği ortaya çıktığından Charlie onun da yanında olmasını istedi,” dedi Natalie. “Tabii

bu, benim de yanımda iki kişilik yerim olduğu anlamına geliyor ve ikinizin nedimelerim olmanızı çok isterim."

Rachel ve ben aynı anda, "Vay canına," dedik.

Rachel konuşmaya devam etti. "Dalga mı geçiyorsun? Ne kadar düşüncelisin."

"Size kısa süre kala haber verdiğimi biliyorum," dedi Natalie. "Charlie'nin tarafında neler olup bittiğinden emin değildim ama şimdi her şey yerine oturduğuna göre bunun kusursuz bir şekilde çözüldüğünü düşünüyorum. İkinizin yanımda olması beni çok mutlu eder."

"Emin misin?" diye sordum. "Yani bunu isteyecek arkadaşların varsa duygularımızı incitmiş olmazsın."

"Hayır," dedi Natalie. "Demek istediğim, bunu isteyecek arkadaşlarım var. Sevdiğim kız arkadaşlarım var. Ama siz ailedensiniz. Büyük bir ailenin bir parçası olma fikrini seviyorum. Benim ailem sadece ben ve ebeveynlerimden ibaret. Kız kardeşlerimin olması fikri beni heyecanlandırıyor." Natalie, bu kadar cüretkâr konuşmasının bir sorun olup olmadığından emin değilmişçesine *kız kardeşler* kelimesini söylerken temkinli davrandı. Bu yüzden ben de, onu kız kardeşim olarak ve ailemizin bir parçası olarak görmek istediğimi söylerken aşırıya kaçma ihtiyacı hissettim.

"Bizi de heyecanlandırıyor!" dedikten sonra bunun daha az abartılı gözükmesi için coşkumu dizginlemeye çalıştım. "Cidden, Charlie böyle harika birini seçtiği için şanslı hissediyorum."

"Öyle mi?" dedi Natalie. "Resmi bir baş nedimem olmadığından siz benim baş nedimelerim sayılırsınız sanırım."

"Bize uyar," dedi Rachel.

Annem sosisli böreklerle çıkageldi. "Şu bebeklere bir bakın!" dedi kendi kendine gülererek. Üçümüz de tepsiye

baktık ve onun “bebek battaniyesi” şekli verilmiş hamurları gıda boyasıyla renklendirdiğini gördük. Bazısı pembe, bazıları maviydi. “Bebeğin cinsiyetini henüz bilmediğimiz için. Anladınız mı?”

“Öyleyse başlangıç olarak bebekleri mi yiyeceğiz?” diye sordu Rachel. Kahkaha atmaya başladım; kendime engel olamıyordum. Natalie kendi kahkahalarını zaptetmeye çalışıyordu.

Annem kaşlarını çatarak tepsiye baktı. “Ah, hayır,” dedi. “Sizce insanlar bebekleri yiyormuş gibi mi hisseder?”

“Anne, tamamen şakaydı,” dedi Rachel söylediğini geri alma gayretiyle. Annem normalde kendisiyle dalga geçilmesine aldırmazdı ancak bugün son derece ciddiye alıyordu ve bu konuda kendimi kötü hissettim.

Tabağı masaya koymadı. Ciddi ciddi onları servis etmeyi düşünüyor gibiydi. “Hayır,” dedi. “Tuhaf görünüyorlar. Tüh. Onları renklendirmeden bırakmalıydım.”

“Hayır,” dedim. “Lütfen. Rachel hakikaten şaka yapıyordu. Bunlar harika. Tıpkı insanların kaka gibi görünmesi için bebek bezlerinde şeker erittiği veya eğilip bir leğenden elmaları ağızlarıyla yakalamaya çalıştıkları oyunlar gibi, bilirsin ya? Baby showerlar biraz aşırıya kaçmalıdır. Bu iyidir!”

“Emin misiniz?” diye sordu annem hepimize.

“Şüphesiz,” dedi Rachel.

Natalie başını olumlu anlamda salladı. Anneme doğru gittim ve kolumu ona doladım. “Kesinlikle. Harika bir iş çıkardın. İnanılmaz görünüyorlar.”

“Pekâlâ,” dedi sonunda tepsiyi masaya bırakarak. “Ama insanların eğilip... bir leğenden ağızlarıyla yakalamaları için hiç elmam yok. Bu kötü mü?”

“Hayır,” dedim. “Sadece bir öneriydi. Mutfaktan getirilecek daha tabak var mı? Sana yardım edeyim.”

Natalie ve Rachel'ı oturma odasında bırakarak birlikte mutfağa yöneldik.

İşitme menziline çıktığımızda sordum, "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi. "Bu davet... biraz stresli!"

"Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordum tezgâhın yanında dururken, halbuki her şey kontrol altında görünüyordu.

"Hayır, yardım edilecek bir şey yok," dedi annem. "Sa-dece bu... benim ilk torunum."

"Biliyorum," dedim.

"Her zaman kendimi ilk torunuma bir baby shower düzenlerken hayal ederdim."

"Elbette," dedim. "Bunu anlayabiliyorum."

"Ve hep hayal ettim ki..."

Cümlesini bitirmesini bekledim ama bunu yapmadı. "Bunu benim için yapacağını farz ediyordun."

Annemin cevap vermesi biraz zaman aldı. "Evet," diye itiraf etti sonunda. "Ve bunda bir sorun yok. Senin hayatın sana ait. Hayatını idare edişin beni çok gururlandırıyor."

"Biliyorum anne. Ama bu hayatın sürprizlerle dolu olmadığı anlamına gelmiyor. Veya işlerin stresli veya kafa karıştırıcı bir biçimde gelişmediği anlamına gelmiyor," dedim.

"Tüm bunlardan ötürü çok mutluyum," dedi annem. "Gerçekten."

"Ama..." diyerek devam etmesini bekledim.

"Ama," dedi oltaya gelerek, "Natalie'yi tanımıyorum. Mağazada alışveriş yaparken ve menüyü oluştururken sürekli durup kendime sordum, 'Acaba Natalie zeytin sever mi? Acaba Natalie kişniş sever mi?' Sonuçta bazı insanlar kişnişten nefret eder."

"Evet," dedim.

"Sadece henüz onu pek iyi tanımıyorum," dedi annem. "Henüz pek iyi tanımadığın biri için bir baby shower düzenlemek zordur."

"İyi niyetli olman dışında bir şeyin önemi yok," dedim. "Natalie memnun edilmesi kolay biri."

"Evet, belki," dedi annem önündeki yengeç köftesi tabağına dikkatle bakarken. "Dışarı çıkıp ona rasgele bir şeymiş gibi kişniş sevip sevmediğini sorar mısın? Yengeç köftelerinin içine biraz koydum ve bazı insanlar kişniştten gerçekten nefret eder."

"Tabii anne," derken kapı zili çaldı.

Rachel'ın kapıyı açışını ve bir grup kadın sesinin evde çınlamaya başladığını duyduk. Parti başlamıştı. Natalie'nin dostları ve iş arkadaşları eve akın etmeye başlayacaktı. Hediyeler masaya yığılmaya başlayacaktı. Göz açıp kapayınca kadar yumurtaya spermi saplama oyunu oynayacak ve bebek bezi için özel olarak tasarlanan çöp kutusu dünyanın gördüğü en büyüleyici nesneymiş gibi yapacaktık. "Biliyorsun, bir gün bunu benim için de düzenleyeceksin," dedim mutfaktan çıkarken. "O zaman istediğin kadar kişniş servis edebilirsin."

David yatağında boylu boyunca uzanmıştı. Gömleğini çıkarmıştı ve üzerinde sadece iç çamaşırı vardı. İçki içiyorduk.

Her şey David'in bana yemek hazırlamak istediğini söylemesiyle başlamıştı. Bir poşet dolusu yiyecek getirmiş ve mutfakın yönetimini ele geçirmişti. Yemeği o getirdiği için ben de büfede yer kaplayan şarap şişelerinden birini açmam gerektiğini düşünmüştüm. İkimiz de birer kadeh kırmızı şarap içtikten sonra birer kadeh daha içmiştik. Sonra birer kadeh daha. Ve sonra her nedense bir şişe daha açmıştık. Akşam yemeğinin lezzeti ve tüm o gülüşmeler arasında daha fazla içmek iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Şimdi fazlasıyla toktuk ve hâlâ sarhoş durumdaydık. Yatakta öpüşmeye başladık. Ancak saati saçlarıma takılınca kahkahalara boğulduk. Ondan sonra tam anlamıyla kendimize gelemedik. Yan yana, el ele tutuşarak ve tavana barakarak öylece uzanıyorduk, ikimiz de yarı giyiniktik.

"Bence Ryan yeniden bir araya gelmemizi isteyecek," dedim havaya doğru.

David kımıldamadı veya bana bakmadı. Gözlerini tavandan ayırmadı. "Öyle mi?" diye sordu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

“Böyle söyledi,” dedim.

Bunun üzerine bana doğru döndü. “Sizin konuşmadığınızı sanıyordum,” dedi. David anlaşılmamızı biliyordu. Deneme yaptığımızı biliyordu. Bu noktada, kavgalarımızı ve dargınlıklarımızı biliyordu. Sevişmediğimizi, kötü giden cinsel hayatımızı biliyordu.

“Bana bazen mektup yazıyor,” dedim. Konuyu burada kapattım. Bunu açıklamak istemiyordum.

“Yaa,” dedi. Eli hâlâ benimkini tutuyordu. Elinin içinde elimi ovmaya başladı. “Bu konuda nasıl hissediyorsun?”

Güldüm çünkü bu malum soruydu, değil mi? Bu konuda nasıl hissediyordum? “Bilmiyorum,” dedikten sonra iç geçirdim. “Aynı şekilde hissettiğimden emin değilim. Aslında... evet, tam olarak böyle. Aynı şekilde hissettiğimden *emin* değilim. Artık *emin* olmamak beni korkutuyor.”

“Tanrım,” dedi David tekrar tavana dönerek. “Neredeyse seni kıskanıyorum. Keşke... Tanrım, keşke Ashley’yi düşünmeye son verebilsem. Keşke onu sevip sevmediğimden *kuşku* duysam.”

“Hâlâ canını yakıyor mu?” diye sordum fakat cevabı biliyordum. Sadece ona bu konuda konuşması için olanak veriyordum.

“Her gün. Her gün canımı yakıyor. Ona hayatımda olan biten her şeyi anlatamamak beni öldürüyor. Bazen onu arayıp, ‘Hadi bir akşam yemeğine gidelim ve bunu çözelim,’ demek istiyorum.”

“Neden yapmıyorsun?” diye sordum. Dirseklerimle kendimi destekleyerek yüzüstü döndüm. Dinleme pozisyonu.

“Çünkü,” derken sesi canlı ve hararetle bir hal aldı, “beni aldattı. Biri seni aldattığında... bunu yapamazsın. Demek

istediğim, kendine saygı duyan bir kişinin yapacağı şey onu terk etmektir. Seni aldatan kişiyle birlikte olamazsın.”

Normalde onunla hemfikir olurdum. Ama David bunu, sanki ona ne düşünmesi gerektiği söylenmiş gibi bir tavırla söylüyordu.

“Bilmiyorum,” dedim. “Bu tek seferlikti, değil mi?”

“Ashley tek seferlikti diyor. Öte yandan aldatan herkes böyle söylemez mi? Her halükârda tek seferlik veya milyonlarca seferlik olmasının bir önemi var mı, emin değilim.” O da yüzüstü döndü. Omuzlarımız birbirine değiyordu.

“İnsanlar hata yapar,” dedim. Tüm bu yaşadıklarımдан öğrendiğim tek şey, iyi veya kötü, düşündüğümüzden daha fazlasına muktedir olduğumuzdu. Risk büyük olduğunda herkes çuvalalayabilirdi. “Kocamın kafasına bir vazo fırlattım.”

David bana döndü. “Sen mi?”

Başımila onayladım.

Evet, o bendim. Evet, bunu yaptığım için utanç duyuyordum. Ama aynı zamanda o ben değildim. Onunla aynı kişi değilim. O kişi çok öfkeliydi. Ben çok öfkeliydim. Artık öfkeli değildim.

“İşin aslı, herkes hata yapar. Ayrıca Ashley’yi nasıl sevdiğini, onun hakkında nasıl konuştuğunu, onu nasıl unutamadığını da düşünmek zorundayım. Tüm bunların alelade bir aşkta olduğundan şüpheliyim. Seninki bu tür şeylerin üstesinden gelen türden bir aşk olabilir.”

Doğrusu şu ki David’in halini görüyordum, eski karısını nasıl özlediğini görüyordum, ne yaparsa yapsın onu unutamadığını görüyordum ve asıl kıskanan bendim. Ashley’yi değil, David’i kıskanıyordum. Ben de böyle sevmek istiyordum. Biri olmadan, Ryan olmadan iyi olamayacakmışım gibi hissetmek istiyordum. Oysa ben iyiydim.

An itibariyle her şey mükemmel değildi. Ama ben iyiydim.

Bu iyi bir şey olamazdı.

David'le konuşmaya devam ettik. Konu değişti ama sürekli Ashley'ye geri döndü. Onu umursuyordum. Dinliyordum. Ama aklım başka bir yerdeydi.

Yapmam gereken bir şey vardı.

. . .

30 Nisan

Sevgili Allie,

Altı yıllık evliyim. Kocam ve ben on bir yıl önce tanıştık. Yetişkin hayatımın büyük kısmında onun ruh eşim olduğuna inandım. İlişkimizin büyük kısmında onu gerçekten sevdim ve onun da beni sevdiğini hissettim. Ama bir süre önce, yeni yeni anlamaya başladığım sebeplerden ötürü birbirimize iyi gelmeyi bıraktık.

Buna sebep olan etkenleri anlamaya başladığımı söylediğimde, evliliğimizin kırgınlık sorunundan muzdarip olduğunu fark ettiğimi ifade etmek istiyorum. Ne kadar sıklıkla seks yaptığımız, yaptığımız seksin niteliği, yemek yemek istediğimiz yerler, birbirimize nasıl ilgi gösterdiğimiz, tesisatçıyı aramak gibi basit günlük işlere kadar giden konularda birbirimize kırılır olduk.

Bu kırgınlıkların ne kadar zarar verici olduğunu yeni fark ediyorum. Ufak ufak başlar ve gitgide artar. Büyüdükçe içinizde fırtınalı ve kontrolsüz bir hal alır, ta ki en uzak, en derin kısımlarınıza yayılana ve sımsıkı tutunana dek.

Bunu şimdi görebiliyorum.

Ve bunu şimdi görebilmemin sebebi, kocamın ve benim yaklaşık dokuz ay önce bir sorunumuz olduğunu fark edip bir süre ayrı kalmaya karar vermemiz. Bir yıl ayrı kalmakta hemfikir olduk.

Bu yıl henüz sona ermedi ve şimdiden geçen yıl sahip olmadığım engin bir bakış açısı kazandım. Kendimi daha iyi anlıyorum. Evliliğimin çöküşüne katkıda bulunmak için neler yaptığımı anlıyorum. Ayrıca evliliğime ne olmasına izin verdiğimi de anlıyorum. Bu deneme süreci bittiğinde değişmiş bir kadın olacağımı biliyorum.

Sorun şu ki ayrı geçirdiğimiz zamanda kocam olmadan da inanılmaz tatmin edici zaman geçirebileceğimi öğrendim. Onsuz mutlu olabilirim. Ve bu beni korkutuyor. Çünkü hayatınızı ihtiyaç duymadığımız birisiyle birlikte geçirmememiz gerektiğini düşünüyorum. Evlilik iki yarımın birleşerek bir bütün olması değil midir? Bu kendi başlarına bir bütün olamamalarını gerektirmiyor mu? Ayrıyken bir parçaları eksikmiş gibi hissetmek zorunda değiller mi?

Bu ara verme fikrini kabul ettiğimde, bir noktada bunun imkânsız olduğunu öğreneceğimi düşünüyordum. Kocam olmadan hayatın çekilmez olduğunu öğreneceğimi ve hayatımın beni, kocama eve dönmesi için yalvaracak duruma getirecek kadar çekilmez olacağını, kocam eve döndüğünde bir daha kıymetini bilmemezlik yapmamayı öğrenmiş olacağımı düşünüyordum. Bu ayrılığın beni sarsarak ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu fark etmemi sağlayacak bir yol olduğunu düşünüyordum.

Ancak en kötüsü gerçekleştiğinde, onu kaybettiğimde ve o başka kadınlarla görüşmeye başladığında güneş ertesi gün yine de doğdu. Hayat devam etti. Eğer bu gerçek aşksa, böyle bir şey mümkün mü?

Ayrı geçirdiğimiz süre boyunca beni dinleyecek herkesle evliliğim hakkında konuştum. Kız kardeşime, erkek kardeşime, anneme, büyükanneme, en yakın arkadaşıma, rasgele görüştüğüm adama evliğimden bahsettim ve hepsinin evliliğe dair farklı fikirleri vardı. Her biri ne yapmam gerektiğine dair farklı tavsiyeler verdi.

Buna rağmen hâlâ aklım karışık.

Sen ne düşünüyorsun Allie?

Eskiden sevdiğim adamla yeniden bir araya gelmeli miyim?

Yoksa şimdi yapabileceğimi bildiğime göre baştan mı başlamalıyım?

En içten dileklerimle,
Los Angeles'taki Kayıp

Bunu tekrar okumadım. Yoksa cesaretimi kaybedeceğimi biliyordum. Sadece göndere tıkladım. Ve işte, internetin hiçliğine gitmişti.

O fise geldiğimde doğrudan Mila'nın masasına yöneldim.

"Tavsiye köşesinin yazarına yazdım."

Mila gülümseyerek bana baktı. "Sanırım bunun seni bir üşütük yaptığınla ilgili söylediğim zırvalığı geri almak zorundayım."

"Bunun deli olduğum anlamına geldiğini düşünmüyormusun?"

Mila güldü. "Kendi önyargılı fikirlerimdense mantıklı insanların yaptıklarını 'delilik' olarak tanımlamayı daha kolay buluyorum. Sen bunu yaptın. Sen mantıklı birisin. Dolayısıyla bu delilik değil."

Başımı yana eğdim. "Teşekkür ederim," dedim. Mila'nın gerçekten deli olduğumu düşüneneğimi tahmin ediyordum. Yanıldığım için mutluydum.

"Bana şu kadını, Allie'yi göster," dedi. "Onu araştırmak istiyorum. Neye karıştığını bir göreyim."

Bilgisayarını devralıp internet adresini yazdım. Sayfa aniden belirdi. En üstteki soruyu dün akşam okumuştum. Karısını yıllardır aldatan ve sonunda ona anlatma ihtiyacı hisseden bir adamla ilgiliydi. Allie'ye Sor ona karşı pek nazik değildi.

"Onu okuma," dedim. "Ya da okuyabilirsin ama önce bunu oku."

Yıllar önce kızını evlatlık veren ve şimdi onu bulmak isteyen ama bunu yapıp yapmaması gerektiğini bilmeyen bir kadına yazdığı mektubu açtım. Allie'nin ona yazdığı şu kısım gerçekten hoşuma gitmişti: *Birinin seni araması durumuna karşın kendini erişilir hale getir, kendini kolaylıkla bulunur hale getir. Açık ol, cömert ol, alçakgönüllü ol. Sevgi ve kabullenışı talep edemeyeceğin, kendine özgü bir konumdasın ama eğer kızın senden bunu isterse ona bunu vermek zorundasın. Karşılığında sevilme beklentisi olmadan sevmek zor, neredeyse imkânsız görünebilir fakat bunu nasıl yapacağını keşfettiğin zaman gerçek bir ebeveyn olduğunu anlayacaksın.*

"Bana ne düşündüğünü söyle," dedim Mila'ya ve ardından ofisime geri döndüm.

Yirmi dakika sonra Mila masamdaydı. "Tüm hayatımı nasıl bu mektupları okumadan geçirdim?" dedi. "Eşcinsel oğlu hakkında yazan anneninkini okudun mu? Masamda kendimi kaybettim. Paramparça oldum!" Otururken sesi değişti. "Peki mektubunu okursa ne olacak? Ya onu yanıtlarsa?"

"Onu yanıtlamayacak," dedim ona. "Muhtemelen okumayacak bile."

"Fakat okuyup yanıtlayabilir de," dedi Mila. "Bu olabilir."

"Bundan hayli kuşkuluyum."

"Ona Ryan hakkında mı yazdın?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Bir yıllık ayrılık meselesinden söz ettin mi? Bu dikkat çekici olabilir."

"Aynı büyükannem gibi konuştun!" dedim. "Ona hangisinin daha mantıklı geldiğini sordum: Bir evliliğe baştan başlamanın mı yoksa..."

“Yoksa ne?”

“Yoksa kendi başıma baştan başlamanın mı?”

“Vay be,” dedi Mila. “Bunun bir seçenek olduğunu bile bilmiyordum. Bunu mu düşünüyorsun?”

“Ne düşündüğümü bilmiyorum! Bu yüzden ona yazdım.”

“Nasıl bir rumuz kullandın?”

“Ah, yapma, en utanç verici kısmı bu,” dedim.

“Pes et Cooper. Nasıl bir rumuz kullandın?”

İç çektim ve boyun eğerek itiraf ettim. “Los Angeles’taki Kayıp.”

Mila onaylarcasına başını salladı. “Fena değil!” dedi. “Hiç fena değil.”

“Ofisimden çık,” dedim ona gülümseyerek. “Yarın öğle yemeği için müsait misin? Elbise denerken ikinci bir çift göze daha ihtiyacım var.”

“Ne tür bir elbise?” diye sordu Mila eli kapı çerçevesinde.

“Nedime elbisesi.”

Mila kaşlarını kaldırdı. “Düğünün renkleri ne?”

“Hmm,” dedim Natalie’nin bana ne söylediğini hatırlamaya çalışarak. “Mercan ve açık sarı, galiba.”

“Japon hurması ve gelincik rengi yani?”

“Ne dediğini bile anlamıyorum.”

“Greyfurt ve limon rengi?”

“Aynen,” dedim. “Bu seferki isabetli gibi.” Ana renklere ne olmuştu?

Mila onaylarcasına başını salladı. “Yengen stil sahibi.”

Nedense iltifatından şahsen onurlandım. Natalie stil sahibi bir kadındı. Ve benim yengem olacaktı. Yeni bir kız kardeşim olacaktı. Belki bir gün, bir zamanlar yeni ve yabancı olduğunu unutacak kadar yakın olurduk. Belki bir gün, onu Charlie’nin karısı veya yeğenimin annesi olduğunu unutacak kadar severdim. Sadece kız kardeşim olurdu.

Rachel, Thumper ve ben yürüyüşe çıkacaktık ama ilk kez bir park yeri bulmayı başaramadık. Hepimiz sabrımızı yitirene kadar yaklaşık otuz dakika boyunca bölgenin etrafında daireler çizdik.

“Yürüyüş yerine brunch mı yapsak?” diye sordu Rachel.

“Olur,” dedim. Brunch yürüyüş yapmanın tam zıddı olduğu halde doğal manevra buymuş gibi geliyordu. “Nereye?”

Rachel telefonundan bir liste açtı. “Bir pastane incelemek ister misin?” Rachel iş dışı zamanlarında nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığını anlamak için Los Angeles’ta bulabildiği tüm pastaneleri dolaşıyordu. Yavaş ama emin adımlarla bu pastane fikri kafasında bir gerçekliğe dönüşüyordu. Bu fikir er ya da geç hayata geçecekti. Ne kadar erken veya ne kadar geç olacağı küçük işletme kre-disine bağlıydı.

“Kesinlikle,” dedim. “Sağa mı sola mı gideyim?”

“Sol,” dedi. “Hollywood’da olduğunu duyduğum şu mekâna bir göz atmak istiyorum. Yaklaşık bir yıl önce bir blogda orası hakkında bir yazı okumuştum ancak göz atmak için oraya hiç gitmedim. Duyduğum kadarıyla çok kaliteli wafflelar yapıyorlarmış.”

“Kaliteli waffle mı? Lüks wafflelar gibi mi?”

Rachel gülerken sağını işaret ederek dönmem gereken yeri gösterdi. “Krem peynirli waffle, fıstık ezmeli waffle, pastırmalı waffle gibi popüler çeşitlerden.”

“Bu bir restoran için aptalca bir fikir gibi,” dedim. “Ya ben yanında yumurta yemek istersem?”

“Bak, sadece mekânın gerçekten klas bir yer olduğunu duydum ve görmek istiyorum. Orada yemek zorunda değiliz. Daha ileride bir yerde yiyebiliriz. Melrose’a gelene kadar şu yolu takip et ve sola saptıktan sonra sağdan devam et.”

“Hayhay kaptan.”

“Böyle söyleme,” dedi Rachel. Arka koltukta sabırla oturan Thumper’a döndü. “Neden böyle konuşuyor Thumper?” Thumper’ın bir cevabı yoktu.

Larchmont Bulvarı’na vardığımızda arabayı sokağa park ettim ve Rachel, Thumper ve ben pastanenin olduğu yöne yöneldik ama onu bulamadık.

“Numarası kaç demiştin?” diye sordum.

“Hatırlamıyorum,” dedi telefonundan araştırmaya devam ederken. Başını ekrana eğdi ve kaşlarını çatdı, ardından dümdüz karşıya baktı. Bir ucundan diğerine büyük kırmızı harflerle “Kiralık” yazan cam bir vitrinin önündeydik.

“Burası,” dedi hayal kırıklığıyla.

“Kapanmış mı?”

“Sanırım öyle,” dedi. Bir saniye vitrine baktıktan sonra, “Waffle Zamanı bile ayakta kalamadıysa ben nasıl ayakta kalacağım?” diye homurdandı.

“Şey, en önemlisi, mekânına Waffle Zamanı adını vermeyeceksin.”

Rachel kollarını indirip bana baktı. “Cidden Lauren. Bu mekânın ne kadar avantajlı olduğuna baksana. Buradaki

yaya trafiğine bak. Herkes buralara takılıyor, Larchmont'da dolaşıyor. Park etmek oldukça kolay. Tam orada yetmiş beş sente park edebileceğin bir otopark var. Başka nerede yetmiş beş sente park edebileceğin bir otopark bulabilirsin?"

"Ee, yarım saati yetmiş beş sent," dedim. "Ama ne demek istediğini anlıyorum."

Rachel başını cama dayadı ve daha iyi görebilmek için ellerini bir dürbün gibi gözlerinin etrafına yerleştirerek dikkatle içeri baktı. İç geçirdi. "Şu mekâna bir bak!"

Tam yanma geçip onu taklit ettim. Bir kenarda çıplak bir tuğla duvar vardı. L şeklinde uzun bir tezgâh; L'nin kısa tarafında bir yazarkasa, uzun tarafındaysa tezgâhın içine gömülü tabureler. Arka duvarda beyaz, soluk bir vitrin vardı. Muhteşem görünüyordu. Birkaç masa ve sandalyeyle burasının lezzetli bir waffle yemek için gerçekten güzel bir mekân olabileceğini gözümde canlandırabildim.

"Pastaneyi burada açabilirim," dedi. "Değil mi? Bu mekânı kiralamayı deneyebilirim."

"Kesinlikle," dedim. "Burası senin fiyat aralığına yakın mı görünüyor?"

"Kendi fiyat aralığımı hemen hemen hiç bilmiyorum," dedi. "Ama hayır, pek sayılmaz."

Rachel'ı uzun zamandır bir şeye bu kadar kapılmış görmemiştim.

Telefonumu çıkarıp ilandaki numarayı kaydettim. "Ara-yabilirsin," dedim umutlu bir sesle. "Aramanın bir zararı olmaz."

"Evet," dedi. "Haklısın. Aramanın bir zararı olmaz."

Dünyada iki tür insan vardı. Birincisi böyle zor bir durumla karşı karşıya kaldığında numarayı kaydeden ama asla aramayan, önceden yanıtın hayır olacağını farz eden türde insanlardı. İkincisiyse numarayı kaydedip bir mucize umut ederek ne olursa olsun arayan türde insanlardı.

Bazen bu iki tür insan bir araya gelirdi. Bazen o numarayı arayan insan daha fazla yol almış olurdu.

Rachel o numarayı arayacaktı. Rachel bu türde bir insandı. Bu şekilde pastanenin gerçek bir atılım olduğunu anladım. Ayrıca bence o şeker hamurundan ördeklerle baby shower piyasasını ele geçirecekti.

Cuma akşamüzeri isteyken David beni aradı ve akşam müsait olup olmadığını sordu. "Bir fırsat ayağıma geldi ve seni de yanımda götürmek istiyorum," dedi.

"Ya?" Meraklanmışım.

"Lakers finalde Clippers'la oynuyor," dedi heyecanla.

"Ah, bu ilginç," dedim. Kahretsin. Basketbol maçına mı gitmek istiyordu? Basketbola ilgin olduğunu bilmiyordum."

"Pek sayılmaz. Ama Lakers, Clippers'a karşı. Final yolunda iki L.A. takımı birbirine karşı. Bu destansı bir olay. Üstelik şimdilerde insanların bu kelimeyi kullandığı anlamda değil. Los Angeles sporseverlerinin kalbinde gerçek bir destansı mücadele. Ayrıca harika koltuklarımız var."

"Tamam," dedim. "Güzel. Bastır Lakers!"

"Veya Clippers," dedi David. "Bir karar vermek zorundayız."

Güldüm. "Sanırım bu maçta aynı takımı desteklemeliyiz."

"İşleri kolaylaştırabilir," dedi. "Öyleyse seni evinden altı gibi alayım mı?"

"İyi fikir."

Altıya on kala David kapımda belirdiğinde güneş hâlâ

tepedeydi ve batma düşüncesini henüz yalnızca değerlendirme aşamasındaydı. Bir veya iki ay içinde bir deli gömleği kadar bunaltıcı hale gelecek sıcaklık şu sıralar rahat bir eşofman üstü gibi yumuşak ve rahatlatıcıydı.

Arabaya bindik ve David sokaklarda hızla ilerlemeye başladı. Araba kullanırken kendine güveniyor gibi görünüyordu. Pico'ya saptığında Olympic'i kullanmasını önermek aklımı çeldi. Ama kendimi durdurdum. Bu kibar bir tavır olmazdı.

Bu durumda Pico bizi oraya Olympic'in yapacağından çok, çok daha yavaş ulaştırdı. Trafik yoğundu ve çok sıkıştı. Sürücüler trafik şeritlerinden sinsice sokularak ve birer pislik gibi davranarak diğer insanların önüne geçiyorlardı. Şehir merkezine gelip Staples Center'ın etrafında tur atıncaya kadar geçen sürede neden Staples Center'a gitmediğimi hatırladım. İnsan kalabalıklarından nefret ederdim. Tıklım tıklım dolu otoparklardan nefret ederdim. Sporu bu kadar sevmiyordum.

David, park ücreti yirmi beş dolar olan özel bir otoparka girdi.

"Ciddi misin?" diye sordum. Gerçekten inanılmazdı. "Yirmi beş dolar mı?"

"Diğerlerine girmeye çalışmakla vakit kaybetmek istemiyorum." Sokağın ilerisinde ellerinde parlak sopa ve bayraklarla on beş dolara park yeri sunan adamları işaret etti. Arabalar içeri girmek için metrelerce geriye uzanan uzun kuyruklar oluşturmuştu.

Başımı salladım.

Arabadan indik. Staples Center'a ulaşmak için sadece caddeden karşıya geçmek on dakikamızı aldı. Bazısı sarı ve mor, bazısı kırmızı ve beyaz formalı bir insan denizi sürü halinde bizi geçti.

David elimi tuttu; nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadığından bunu yaptığına sevindim. Ana kapılara benzeyen bir yerden girerek stadyuma ilerledik. Görevliye biletlerimizi uzattık.

Kırklı yaşlarındaki aksi biletçi kaşlarını çatıp bize yanlış kapıda olduğumuzu söyledi. Binanın çevresinden sola sapmamız gerektiğini söyledi.

O an David'in de sabrı taştı. "Buradan içeri giremez miyiz?"

"Binanın çevresinden sola dönün," dedi adam.

Bunun üstüne oradan ayrıldık.

Sonunda doğru kapıyı bulduk.

İçeri girdik. Yerlerimizin 119. bölümde olduğu söylendi ve bu girdiğimiz kapının yakınlarında değildi. Biz yerlerimizi bulana kadar Clippers formalı iki ergen tarafından işgal edilmişlerdi. Onlardan kalkmalarını istemek bana stadyumdaki aşağı yukarı en kötü kişiymişim gibi hissettirdi çünkü bu oğlanlar bu maça sahiden ilgi duyuyorlardı, bense en ufak bir ilgi duymuyordum.

Buna aldırmadan oturduk.

Topun bir ileri bir geri gidişini izledik.

David bana döndü, sonunda yüzündeki gerginlik kaybolmuştu. "Tamam," dedi. "Hadi Clippers'a destek için tezahürat yapalım."

"Tabii. Ama neden Clippers?"

David omuz silkti. "Galip gelmesi zor görünüyor."

Bu da iyi bir sebepti. Sayı aldıklarında David'le ayağa sıçradık. Aleyhlerinde bir faul çaldığında yuhaladık. Devre arasında atış yapmayı deneyen adamı alkışladık. Laker Kızları'ndan etkilenmiş gibi yaptık. Sunucu bize gürültü yapmamızı söylediğinde ayaklarımızı seri bir şekilde yere vurduk. Ama ben bunları içimden gelerek yapmıyordum. Açıkçası çok da umursamıyordum.

Clippers 107'ye 102 kaybetti.

David'le diğer tribünlerdeki insan akıntısıyla birlikte oradan ayrıldık. Önümüzdeki insanların içine doğru itildik. Bir basamakta tökezledim. Kalabalıktan kurtulduk. Stadyumdan ayrıldık.

Güneş bir süre önce batmıştı. Yanımda bir süveter getirmeliydim.

"Hangi yönden geldiğimizi hatırlıyor musun?" dedi David. "Bu yöndendi, değil mi? Binanın çevresinden dolaştıktan sonra?"

"Ah, senin dikkat ettiğini sanıyordum."

"Hayır," dedi, sesi gergindi. "Ben de senin dikkat ettiğini sanıyordum."

Bunun üstüne rasgele bir otoparka park etmek ve içeri girmek için tüm stadyumun çevresini dolaşmak arasında ikimizin de arabayı nereye bıraktığımıza dikkat etmediğini fark ettim.

Ve o anda şöyle düşündüm, Yüce Tanrım. *Tüm bunları yapmam, tüm bu zamanı geçirmem, tüm bu çabayı sarf etmem sonunda yeniden aynı noktaya gelmek için miydi?*

Çünkü bu durum arabayı Dodger Stadyumu'nun otoparkının C kısmında bulmaya çalışmakla aynı görünmese bile kesinlikle tümüyle aynı hissettiriyordu.

Sonra David'e baktım ve er ya da geç tüm yollar buraya çıkıyorsa yanımda Ryan'ın olmasını tercih edeceğimi düşündüm.

14 Mayıs

Sevgili Lauren,

Emily'den ayrıldım. Gerçek anlamda ciddi bir şey değildi ama yine de dürüst davranmayı yeğledim. Senin ve benim hakkımda o kadar çok düşünüyordum ki yatağımda başka bir kadının varlığı yanlış geliyordu. Ayrıca bunu ona yapmak da yanlış geliyordu. Böylece bu ilişkiyi bitirdim.

Bir süredir geleceğimiz hakkında düşünüyorum. Hayatın bizim için neler hazırladığı hakkında düşünüyorum. Neler yaparsam daha iyi bir eş olabilirim diye düşünüyorum. Sağlam bir liste yaptım! Bence iyi iş çıkardım. Uygulamaya geçirilebilir maddelerden oluşuyor. "Daha nazik ol" gibi şeylerden ziyade eylemsel fikirler.

Bunlardan birinin haftada bir gün senin sevdiğin tuhaf uluslararası mutfaklardan birinde yemek olabileceğini düşünüyorum. Mesela her çarşamba bir Vietnam, Yunan, İran, Etiyopya restoranında veya sen nerede istersen orada yeriz. Çünkü haftanın geri kalanında uzlaşacağız. Yine de haftanın bir günü sevdiğin cılgın bir yerde yiyeceğiz. Çünkü mutlu olmanı

istiyorum ve sen o tahdigi*, phoyu**, bahn mi sandviçini*** veya tüm o diğer garip şeyleri yemeyi hakediyorsun. Ayrıca seni Beverly'deki Çin restoranında yalnızca ayda bir kez götüreceğim. Oradan nefret ettiğini biliyorum. Sırf portakallı tavuk sevdiğim için sürekli oraya gitmemiz mantıksız.

Görüyor musun hayatım? Uzlaşım! Biz bunu yapabiliriz!

Sevgiler,
Ryan

---

* İran mutfağından bir çeşit kızarmış pilav. -çn

** Vietnam usulü erişte çorbası. -çn

*** Vietnam usulü sandviç. -çn

Rachel beni ofisteyken ve yapacak yığınla işim varken aradı, yine de telefonu açtım.

"Orası fiyat aralığımın dışında," dedi. "Bakmaya gittim ve mükemmel bir mekân olduğunu düşünüyorum. Bütünüyle mükemmel. Ama çok pahalı. Benim için gerçekçi olmamakla birlikte ölçsüz bir miktar da değil. Bana eziyet etmeye yetecek bir miktar."

"Buna üzuldüm."

"Teşekkürler. Bunu anlatmak için seni neden aradığımı bilmiyorum. Galiba... bu fikir beni heyecanlandırdı? Ve sonra belki tüm bu hayalin gerçekleşebileceğini düşündüm." Tüm bunları bir soru sorarmış gibi söylüyordu ama hakikatler olduğunu bildiği açıktı. "Evet," diye ekledi. "Mekânı gördüğümde kafamda her şeyi canlandırdım, biliyor musun? Kapının üstünde el yazısıyla 'Hamur' yazıyor. Ben bir önlükleyim."

"Oraya Hamur adını mı veriyorsun?" diye sordum.

"Belki," dedi savunmacı bir sesle. "Neden?"

"Hayır, bu hoşuma gitti."

"Ah, şey, evet. Her neyse, öyle gerçek göründüğünü düşündüm ki."

"Bir çözüm bulacağız," dedim. "Bu hafta sonu yine çıkıp sana mekân bakabiliriz."

“Olur, tamam. Cuma akşamı sana uyar mı? Kapalı olduklarında gidip sadece camdan içeri bakmak istiyorum. Bunu yüzlerine karşı yaptığımda kendimi bir casus gibi hissediyorum.”

Gülmeye başladım. “Cuma olmaz. Planlarım var.”

“Şu David’le mi? O adamı hemen hemen hiç tanımıyorum. Ondan hiç bahsetmiyorsun,” dedi.

“Evet, onunla. Bilmiyorum, galiba bahsedecek fazla bir şey olmadığından.”

Aslında David’i artık sevişmememiz gerektiğini düşündüğümü söylemek için akşam yemeğine davet etmiştim. Ona ilgi duymadığımdan veya ondan hoşlanmadığımdan değildi. Sebebi bu değildi. Staples Center’daki akşam sinir bozucuydu ama sebebi bu da değildi.

Ryan hakkında nasıl hissettiğimi anlamaya ihtiyacım vardı. Ne istediğime dair bir karar vermek zorundaydım. David’le aklımı dağıttığım sürece bunu yapamazdım. David ve benim bir geleceğimiz olmayacaktı. Buna aldırma-makla birlikte hayatımla ilgili bazı kararlar vermemin vakti gelmişti. Oyalanmaya son vermemin vakti gelmişti.

“Ama cumartesi akşamı uygun,” dedim. “Cumartesi akşamı müsait olacağım.”

“Aslında unut bunu,” dedi. “Boş ver. Bankayı arıyorum. Pastanemin yeri orası olmalı. Krediyi yükseltebilir miyim diye bakacağım. Waffle Zamanı’nı kiralamak istiyorum.”

“Emin misin?” diye sordum.

“Hayır,” dedi.

“Ama yine de yapacaksın, öyle mi?”

“Evet,” dedi dikkat çekici bir güvenle. Ardından telefonu kapattı.

David'den benimle Hollywood'da bir barda buluşmasını istedim. Sohbet ederek iyi zaman geçiriyorduk ama lafı dolandırmamanın önemli olduğunu düşünüyordum.

"Artık görüşmememiz gerektiğini düşünüyorum," dedim ona.

David oldukça şaşırmış görünüyordu ama bunu doğal karşıladı. "Staples Center'da tam bir pislik gibi davrandığım için mi? Arabayı bulamadığımız için sinirliydim," dedi gülümseyerek.

Güldüm. "Ben sadece... Ryan ve ben yakında 'yeniden bir arada' olacağız." Bunu söylerken tırnak işareti için parmaklarımı kullandım.

"Tamamen anlıyorum," dedi. Teslimiyetle ellerini havaya kaldırdı. "Artık sana ayartıcı bir şekilde bakmayacağım."

Bir kahkaha attım. "Tam bir beyefendisin."

Barmen yanıma gelip ne içmek istediğimizi sordu. Onu yıllar öncesinden hatırlıyordum. Ryan ve ben bir arkadaşın doğum günü partisi için bir keresinde buraya gelmiştik. Grubumuzun barın çevresinde toplandığı o gece Ryan içkiyi biraz fazla kaçırmıştı. Gece yarısı civarında anahtarları kapmış ve Ryan'a eve gitme vaktinin geldiğini

söylemiştim. Herkesle vedalaştıktan sonra kapıya yöneldiğimizde Ryan barın ucunda aniden durmuştu. Münakaşacı bir tavırla barmenin dikkatini çekmiş ve ona beni işaret ederek, "Affedersin, affedersin ama hiç bu kadar güzel bir kadın gördün mü?" demişti. Kızarmıştım. Barmen başını iki yana sallamıştı. "Hayır, efendim, görmedim." Bunun üzerine dünyadaki en şanslı kadın olduğumu düşündüğümü hatırladım. Birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra Ryan'ın dünyadaki en güzel kadın olduğum kanaatinde olduğunu hatırladım. Her şeyi çözmüş olanlardan biriyim gibi hissettim. Şimdi aynı barmen hâlâ burada içki servisi yapıyordu ve ben başka bir adamdan ayrıliyordum.

Siparişlerimizi verdikten sonra, "Ya senden ne haber?" diye sordum David'e.

"Ben mi?" Omuz silkti. Barmen David'in birasını ve benim şarap kadehimi masaya koydu. "Herhangi bir sorunu mu çözmeye her zamankinden daha yakın değilim."

"Ne pahasına olursa olsun," diye önerdim, "onu araman gerektiğini düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Evet," dedim. "Öyle düşünüyorum. Bana anlattıklarından çıkardığım kadarıyla Ashley seni kaybettiği için çok üzgün. Dizlerinin üstüne çöküp onu affetmen için yalvardığını söyledin, doğru mu?"

"Evet," dedi David. "Evet, bunu yaptım."

"Ve sen de çok üzgünsün. Bu kadar zamandan sonra bile. Bence bunun bir anlamı var."

David güldü. "Bunun uyum sorunu yaşadığım anlamına geldiğini düşünmüyor musun?"

Ben de güldüm. "Belki. Ama uyum sorunu yaşıyorsan bile yine de mutlu olabilirsin."

Bunun üzerine düşündü. "Beni boynuzladığını hatırlıyorsun, değil mi? Ben boynuzlu bir erkeğim."

Kullandığı kelimeye güldükten sonra omuz silktim. "Sen boynuzlu bir erkeksin. İşin gerçeği bu. Onu terk etmen bunu değiştirmez. Belki istediğin bu değildir. Ama yaptığın bu. Hem kendi başınayken de boynuzlu bir erkek olabilirsin. Veya sevdiğin kadınla birlikte boynuzlu bir erkek olursun." Ona gülümsedim. "Hayatın nasıl olması gerektiğini bir kenara bırakıp olduğu haliyle mutlu olabilmenin hoş bir şey olduğunu bana sen söyledin."

David bana baktı. Bana sahiden baktı. Sessizce. Ardından, "Tamam. Belki onu ararım," dedi.

Barmen yanımıza gelip hesabı masaya bıraktı. David, "Sen ne zaman hazır olursan," dedi.

Bardaklarımız yarısına kadar doluydu, buna rağmen hazır olduğumuzu düşünüyordum.

"Bu yeni keşfedilmiş bilgelikten Ryan konusunda ne yapmak istediğini bildiğini mi çıkarmalıyım?"

Şarabımdan son bir yudum alırken ona gülümsedim. "Hayır," dedim. "Hâlâ kahrolası bir fikrim yok."

E ve döndüğümde Thumper'ın yanıma gelmesini bekledim, sonra onunla birlikte yere oturdum. Böyle ne kadar süre geçtiğinden emin değildim. Bir noktada ayağa kalkıp e-posta hesabımı açtım. Ryan'a yazmaya çalıştım. Ama hiçbir şey yazamıyordum. Nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Söyleyecek neyim var bilmiyordum. Orada oturup boş ekrana bakıyordum. Derken telefonum çaldı ve beni sersemliğimden sıyrıldı. Arayan Rachel'di. Telefonu açıp sesli mesaja aldım. Şu anda sohbet havamda değildim.

Birkaç saniye sonra tekrar aradı. Genelde böyle yapıyordum.

"Merhaba," dedim.

"Annemle konuştun mu?" Sesi ciddi ve telaşlıydı.

"Hayır, neden?" Derhal öne doğru eğildim; nabız atışlarım hızlandı.

"Büyükanнем hastaneye kaldırılmış. Annem az önce Fletcher Dayı'dan bir telefon almış."

"O iyi mi?"

"Hayır..." Rachel'in sesi çatlamaya başladı. "Sanmıyorum."

"Ne olmuş?"

Sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda sesi ezik ve mahcuptu. Aynı anda hem acı çekiyormuş hem de utanç

duyuyormuş gibiydi. "İlerlemiş lenfoblastik lösemiden komplikasyonlar oluşmuş."

"Lösemi mi?"

Rachel onu doğru duyduğumu kabul etmekte tereddüt-lüydü. "Evet."

"Kanser mi? Büyükanнемiz kanser mi?"

"Evet."

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle," dedim. Sesim sert ve neredeyse kızgındı. Rachel'a kızgın değildim. Büyü-kanneme, anneme veya Fletcher Dayı'ya kızgın değildim. İlerlemiş her-nasıl-söyleniyorsa lösemiye bile kızgın değil-dim. Kendime kızgındım. Büyükanнемeme güldüğüm tüm o zamanlara kızgındım. Gözlerimi devirdiğim tüm o za-manlara.

"Şaka yapmıyorum," dedi Rachel. "Annem bize yarın sabahki bir uçuşta yer ayırttı. Gelebilir misin?"

"Evet," dedim. "Gelebilmek için gereken neyse yapaca-ğım. Charlie geliyor mu?"

"Emin değiliz. Natalie uçamaz. Charlie arabayla gele-bilir."

"Tamam," dedim. Başka ne diyebileceğimi bilmiyor-dum. Önce hangisini sormam gerektiğini bilemediğim bir-çok sorum vardı. En çok korktuğumda karar kıldım. "Ne kadar zamanı kalmış?"

"Fletcher Dayı yalnızca birkaç günü kaldığını düşünü-yor."

"Birkaç gün mü?" Aylardan bahsettiğimizi sanıyordum. Önümüzde yıllar olduğunu umut ediyordum.

"Evet," dedi Rachel. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Uçak kaçta?" diye sordum.

"Sabah yedide."

"Annem bizimle orada mı buluşacak?"

"Annem havalimanında, hemen bir uçak bulmaya çalışıyor."

"Tamam," dedim. "Thumper'la ilgilenmesi için birini bulmalıyım. Birkaç telefon görüşmesi yapayım, sonra her şeyi ayarladığım gibi yanına geleceğim."

"Tamam," dedi. "Ben Charlie'yi bir kontrol edeyim. Seninle birazdan konuşuruz."

"Tamam," dedim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Bir parçam Ryan'ı aramam gerektiğini düşünüyordu. Thumper'la o ilgilenmeliydi. Ama şu sıralar hayatımda öyle çok şey olup bitiyordu ki bir de bu zorluğu eklemek işleri iyice karıştıracak gibi görünüyordu. Tüm bunların arasında Ryan'a ihtiyacı olan ilgiyi gösteremezdim. Kimseyle bir yararım olmazdı. Dolayısıyla Mila'yı aradım.

"Özür dilerim, çok geç oldu," dedim telefona cevap verdiğinde.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Sesi boğuk ve yorgundu. Ona büyükannemin durumunu anlattım. Ondan Thumper'la ilgilenmesini istedim.

"Elbette, kesinlikle. Onunla ilgileniriz. Onu şimdi getirmek ister misin?"

"Evet," dedim. "Birazdan görüşürüz."

Thumper'ın mamasını ve tasmaını paketledim. Ayakkabılarımı giyerken üzerimde pijama altım vardı. Thumper'la arabaya bindik. Göz açıp kapayıncaya kadar Mila'nın evinin kapısındaayım. Buraya nasıl geldiğimizi bile hatırlamıyordum.

Mila bizi içeri davet etti. Hem onun hem de Christina'nın üzerinde eşofman vardı. Çocuklar uyuduğundan fısıldayarak konuşuyorduk. Christina'yı birkaç kez görmüştüm ama o an nasıl müşfik bir yüzü olduğunu hatırladım. Parlak gözler, iri yanaklar. Bana sarıldı.

“Her türlü yardıma hazırız,” dedi. “Sadece Mila değil, ben de öyle.” Mila ona baktı ve gülümsedi.

“Birkaç gün içinde dönerim,” dedim. “Thumper oldukça iyi huyludur. Bir sorun olursa beni arayın.”

“Bizim için endişelenme,” dedi Mila. “Sadece kendini düşün. İş yerinde her şeyle ben ilgilenirim. Herkesin biraz zamana ihtiyacın olduğunu bilmesini sağlayacağım.”

Başımla onayladım ve Thumper’la burunlarımızı sürtebilmek için eğildim. “Yakında döneceğim oğlum.”

Evden köpeğimi orada bıraktığımı bilerek çıkmak bir kısıkaç gibi canımı acıttı. Arabama binip ağlamaya başladım. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırarak yanaklarımdan süzülüyordu. Güçbela görebiliyordum. Yolun kenarına çektim ve gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Büyükannem için ağlıyordum. Annem için ağlıyordum. Thumper için ağlıyordum. Rachel, Charlie ve kendim için ağlıyordum. Tüm bu süre boyunca Ryan için ağlıyordum.

Zor olsa bile bunun üstesinden geleceğimi biliyordum. Üstesinden gelmem imkânsızmış gibi hissedecektim ama yine de bunu yapacaktım. Yapacağımı biliyordum. Fakat kulağıma haykıran ses, yüreğimi cız ettiren ve göğsümü sıkıştıran his Ryan burada olsaydı bunun daha kolay olacağını söylüyordu. Yanımda olsaydı her şey biraz daha kolay olurdu. Belki birine hayatınızın olağan anlarında ihtiyaç duymanızın bir önemi yoktu. Belki önemli olan *birine* ihtiyacınız olduğunda onun ihtiyaç duyduğunuz kişi olmasıydı. Belki birine ihtiyaç duymak, o olmadan hayatınızı devam ettirememeniz değildi. Belki birine ihtiyaç duymak, yanınızda o varsa her şeyin daha kolay olmasıydı.

Telefonumu çıkarıp bir e-posta taslağı açtım.

30 Mayıs

Sevgili Ryan,

Büyükannem lösemi teşhisiyle hastaneye kaldırıldı. Fazla zamanı yok. Kanser olduğunu söylediği için arkasından dalga geçtiğim tüm o zamanları düşünüp duruyorum. Hepimizin bunun aile içinde büyük bir üspriymiş gibi davrandığımızı.

Ayrıca burada benimle olsaydın bunun nasıl iyi geleceğini düşünüp duruyorum. Sesini duymak çok güzel olurdu. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylerdin. Bana sarılırdın. Gözyaşlarımı silerdin. Beni anladığını söylerdin. Tıpkı büyükbabamı kaybettiğimizde olduğu gibi.

Birkaç saat içinde San Jose'ye gidiyorum. Son günlerini orada onunla birlikte geçireceğiz. Seninle bunun gibi sebeplerden ötürü evlendim. Seninle evlendim çünkü benimle ilgileniyordun. Çünkü öyle olmadığında bile her şeyin yolundaymış gibi görünmesini sağlıyordun. Çünkü bana inanıyordun. Ben üstesinden gelemeyeceğimi düşündüğümde bile sorunlarımı başa çıkabileceğimi biliyordun.

Bunu sensiz yapabileceğimi biliyorum. Bunu geçtiğimiz yıl öğrendim. Ama şu anda seni sadece özlüyorum. Seni sadece

yanımda istiyorum. Sen içimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun ve içimdeki en iyiyi hissedebilmek şu an ihtiyacım olan bir şey.

Seni seviyorum.

Sevgiler,
Lauren

Neredeyse göndere basıyordum. Yazdıklarım, ona gerçekten gönderilebilecek kadar önemli görünüyordu. Fakat bunu yapmadım. Kaydete basmayı tercih ettim. Arabayı çalıştırdım ve yola çıktım.

Bölüm 5

HİÇBİR ŞEY SENİNLE
KIYASLANAMAZ

Uçuş iyi geçti. Uçağın hava boşluğuna denk gelmemesi veya bir rötör yaşamaması iyiydi. Kırk beş dakikalık bir uçuş olduğundan pek de eziyetli değildi. Diğer yandan Rachel ve benim tekrar tekrar, "Kanser olduğunu gerçekten düşünmedim," dememiz garipti.

Hastaneye vardığımızda annem büyükannemin yatağının yanında bekliyordu. Fletcher Dayı doktorla konuşuyordu. Annem bizi odaya girmeden önce gördü ve bizi hazırlamak için dışarı çıktı.

"Kuvvet açısından çok iyi olduğu söylenemez," dedi annem. Hem yüz ifadesi hem de sesi metanetliydi. "Ama doktorlar fazla acı çekmediğinden emin."

"Tamam," dedim. "Sen nasılsın?"

"Korkunç," dedi. "Fakat mecbur olana kadar buna alışmamı istemeyeceğim. Bence neşelenmek hepimiz için en iyisi. Cesur bir ifade takıalım. Bu zamanı ona bizim için ne kadar değerli olduğunu söylemekle geçirelim."

Çünkü fazla zamanımız yoktu.

"Onunla konuşabilir miyiz?" diye sordu Rachel.

"Tabii." Annem kolunu açıp bizi odaya yöneltti. Rachel ve ben, büyükannemin iki yanına oturduk. Yorgun görünüyordu. Ama bu yorgunluk, bir koşu yarışına katıldıktan

ya da hiç uyamadan geçirdiğiniz bir gecenin ardından hissettiğiniz türde değildi. Bu dünyada uzun zaman yaşadık-tan sonra hissedeceğiniz türde bir yorgunluk gibiydi.

“Nasılsın büyükanne?” diye sordu Rachel.

Büyükannem Rachel’a gülümsedi ve eline hafifçe vurdu. Sorusuna yanıt vermedi.

“Seni seviyoruz büyükanne,” dedim. “Seni çok seviyoruz.”

Bu kez hafifçe benim elime vurdu ve gözlerini kapattı.

Onun uyanmasını beklerken hepimiz saatlerce boş boş oturuyorduk. Kendinde olduğu ve gülümsediği anlara dört elle sarılıyorduk. Kimse ağlamıyordu. Hepimizin bunu nasıl başardığını bilmiyordum.

Saat üç civarında Charlie ve Natalie geldi. Natalie her an patlayabilirmiş gibi, Charlie ise bitkin ve stresli görünüyordu. Uykudaki büyükannemize baktı. “Durumu kötü mü?” diye sorabilirdi sadece ve annem başıyla onayladı.

“Evet,” dedi. “Durumu kötü.”

Charlie ve Natalie’yle konuşmak için onları koridora çıkardı. Rachel da onunla birlikte gitti. Sadece ben, uykudaki büyükannem ve Fletcher Dayı kaldık. Hiçbir zaman Fletcher Dayı’ya söyleyecek fazla bir şeyim olmamıştı; şimdi söylenecek çok şey varmış gibi geliyordu ama ben hâlâ suskundum. O da aynı şekilde. Bir süre sonra bir hemşire bulmaya çalışacağını söyleyerek izin istedi. Ona söyleyecek hiçbir şeyim olmamakla beraber gitmesini de istemiyordum. Bu odada yalnız kalmak istemiyordum. Bu yalnızlıkla yüzleşmek istemiyordum.

Fletcher Dayı’nın az önce boşalttığı, büyükannemin hemen yanındaki sandalyeye yanaşıp oraya oturdum. Büyükannemin elini tuttum. Uyuduğunu bildiğim halde onunla konuşmaya başladım. Henüz bu odada yalnız olmadığımı fark ediyordum. Büyükannem hâlâ buradaydı.

"Allie'ye Sor'a yazdığımı biliyor musun?" diye anlatmaya başladım. "Ona Ryan'la yaşadıklarımız hakkında yazdım. Söylediğin birçok şeyde haklıydın. Bazı şeylerin değerini farklı bir şekilde bilseydim bu yılın ayrı geçmesine hepten engel olabilirdim. Yine de bence bu yıla ihtiyacım vardı. Sana mantıklı geliyor mu bilmiyorum ama bence bu içimdeydi ve dışarı çıkmak zorundaydı. Rachel'la fazladan zamana ihtiyacım vardı. Tüm dikkatimi Charlie'ye vermeye ihtiyacım vardı. Başka farklı şeyleri keşfetmeye ihtiyacım vardı. Veya belki de bunu yapmaya ihtiyacım yoktu. Belki evliliğimdeki sorunları ele alabilmemin bir sürü yolu vardı ve bu sadece.... bu benim sorunları ele alma yöntemimdi. Her neyse, Allie'ye bu konuda yazdım. Ona ne yapmam gerektiğini düşündüğünü sordum. Onunla ilgili haklıydın," dedim alçak sesle gülerek. "Onun söyledikleri yararlı." Oda korkutucu bir biçimde sessizdi, bu yüzden konuşmaya devam ettim. "Büyükbabam öldüğünde Ryan buradaydı. Bana nasıl sarıldığını ve bunun nasıl her şeyi daha iyi yaptığını hatırlıyorum. Herhangi biri senin için bunu yapabilir mi? Herhangi biri sarılrsa da aynısı olur mu? Yoksa bu özel biri mi olmak zorunda?"

"Özel biri olmak zorunda," dedi büyükannem. Sesi pürüzlü ve gıcırtilıydı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Konuşurken yüzü hemen hemen hiç kımlıdamıyordu.

"Büyükanne? Sen iyi misin? Sana bir şey getireyim mi? Annemi çağırayım mı?"

Beni kulak ardı etti. "Sen bu kişiye sahipsin. Tüm anlatmaya çalıştığım buydu. Sırf seni sıktığı veya çoraplarını toplamadığı için ondan vazgeçme."

"Evet," dedim. Konuşmaya devam edemeyecek kadar güçsüz görüldüğünden ona soru sormak istemiyordum. Buna rağmen ondan öğrenmek istediğim çok şey vardı. Acayiplikleri, önceden çok aptalca veya gülünç gelen şeyler

şimdi etkileyici ve bilge geliyordu. Neden böyle yapıyorduk? Neden henüz sahipken bir şeylerin kıymetini bilmiyorduk? Neden o şeylere ne kadar çok ihtiyacımız olduğunu onları kaybetmenin eşiğindeyken anlıyorduk?

"Aslında kanser olduğumdan emin değildim," dedi. "Uzun zamandır bir doktora gitmemiştim. Annene ve dayına sürekli gittiğimi söylüyordum." Bir kahkaha attı. "Halbuki hiçbir zaman gitmedim. Gitmiş olsaydım bile kimsenin beni tedavi etmeye kalkmasına izin vermezdim sanırım. Birkaç kez evden Fletcher'a onkologumu görmeye gideceğimi söyleyerek çıktım. Bir onkologum bile yoktu. Betty Lewis ve Friedmanlarla briç oynuyordum." Tekrar bir kahkaha attı, sonra bir anlığına sesi alçaldı, ardında yeniden canlandı. "Doktorlar bunun hızlı ilerleyen türden bir kanser olduğunu söylüyorlar. Büyük olasılıkla kısa bir süre önce oldu. Yıllar boyunca kanser olduğumu söyledimde sizler benimle dalga geçmekte haksız değildiniz," dedi bana gülümseyerek, sanki tüm bu zaman birbirimize ne söylediğimizi biliyormuşçasına. "Ölmeye hazırdım ve bence bunu itiraf edebilmemin tek yolu buydu."

"Ölmeye nasıl hazır olabilirsin?"

"Çünkü kocam öldü Lauren," dedi. "Hepinizi çok seviyorum. Fakat artık bana ihtiyacınız yok. Kendinize bir bakın. Annenin hayatı çok iyi gidiyor. Fletcher iyi. Siz üç çocuk harikasınız."

"Ee..."

"Hayır, öylesin," dedi elimi okşayarak. "Ama annemi özledim," dedi. "Babamı özledim. Ablamı özledim. En iyi arkadaşımı özledim. Kocamı özledim. Onsuz çok uzun zaman yaşadım."

"Buna karşın sen iyiydin," dedim. "Yataktan çıkıyordun. Onsuz kendine bir hayat kurdun."

Büyükannem başını hafifçe iki yana salladı. "Biri olmadan yaşayabiliyor olman bunu istediğin anlamına gelmez," dedi.

Sözleri kafamda dönüp duruyor, zihnimin köşelerinden sekiyor ama her seferinde kendilerini aynı düzene sokmayı başarıyorlardı.

Karşılık vermedim. Ona baktım ve elini sıktım. Büyükannemi sıklıkla yemek masasındaki yaşlı kadın olarak düşünürdüm. Ama birbiri ardına nesiller görmüştü. Bir zamanlar bir çocuktü. Bir ergendi. Yeni evli bir kadındı. Bir anne. Bir dul.

"Bu kadar zor olduğu için üzgünüm," dedim. "Büyükbabam olmadan yaşamının senin için ne kadar zor olduğunu hiç düşünmemiştim. Zor bir hayat sürdün."

"Hayır hayatım, zor bir hayat sürmedim. Sadece yaşamımı tamamladım."

Bunu söylediğinde konuşmayı da tamamlamıştı. Yeniden uyuyakaldı. Bu kez elimi tutuyodu. Çenemi koluna yaslayıp onu izledim. Sonunda Natalie içeri döndüğünde oturmaya ihtiyacı vardı.

"Bu kadar uzun süre ayakta kalmak zor," dedi. "Bununla birlikte uzun bir süre hareketsiz oturmak da zor. Veya uzun bir süre uzanmak. Veya yemek yemek. Veya yememek. Veya nefes almak."

Bir kahkaha attım. "Sence buraya gelmen iyi bir fikir miydi?" diye sordum ona. "Yani, doğum ne zaman, birkaç gün sonra mı?"

"Doğum perşembe günü," dedi. Beş gün sonra. "Ama bu sorun değil. Buraya gelmek zorundaydık. Olmamız gereken yer burası. Evde oturmak da benim için rahatsız edici olabiliyor. Böylesi... böylesi daha iyi."

"İstedığın bir şey var mı?" diye sordum. "Küçük buz parçaları?"

“Şu anda doğum sancısı çekmediğimi biliyorsun, değil mi?” Natalie bana güldü ve ona gülerek karşılık verdim.

“Öyle olsun!” dedim. Natalie büyükannem için burada olması gerektiğini söylediğinde kız kardeşim olmamıştı, küçük buz parçaları getirmeyi teklif ettiğimde benimle dalga geçtiği için olmuştu. Gösterişli jestler basitti. Size yardım etmeye çalışan biriyle dalga geçmek ise aileden birinin yapacağı bir şeydi.

Charlie bize katıldı. Fletcher Dayı büyük bir Doritos paketiyle içeri girdi. Bir hemşire bulmaya gittiğinden bile şüpheliydim. Annem ve Rachel içeri girdi. Rachel’in ağladığı belliydi. Ona baktığımda gözlerindeki kızarıklığı görebiliyordum. Gidip ona sarıldım.

Boş boş dikiliyorduk. Oturuyorduk. Bekliyorduk. Bunu daha iyi bir hale getirmek için ne yapabileceğimizden tam olarak emin değildim. Bazen konuşuyorduk. Bazen sessizdik. Bu küçük oda için fazla kalabalıktık, dolayısıyla sırayla koridora çıkıyorduk, otomat makinalarına gidiyorduk, bir bardak su alıyorduk. Hemşireler odaya girip çıkıyorlardı. Serumları değiştiriyorlardı. Doktor gelip sorularımızı yanıtlıyordu. Gerçi soracak fazla soru yoktu. Sorular, birini kurtarmanın bir yolu olduğunu düşündüğünüz zamanlar içindir.

Boğazımda bir yumrunun büyümeye başladığını hissettim. Yüzeye çıktıkça güç kazanıyordu. İzin isteyerek koridora çıktım.

Sırtımı duvara yasladım. Yere kaydım. Ryan’ın yanımda oturduğunu hayal ettim. Büyükbabam öldüğünde yaptığı gibi sırtımı sıvazladığını hayal ettim. *O daha iyi bir yere gidecek. O iyi,* dediğini hayal ettim. Büyükannem kendi anesini veya büyükannesini kaybettiğinde büyükbabamın aynı şeyi onun için yaptığını hayal ettim. Büyükannemin şimdi olduğum yerde oturduğunu, büyükbabamın onun

yanına çömeldiğini ve ona, bana söylenmesini istediğim her şeyi söylediğini hayal ettim. Ona yalnızca özel birinin size sarılabileceği gibi sarıldığını hayal ettim. Onun yaşına geldiğimde, bir hastane yatağında ölmeye hazır yatarken kimi düşünecektim?

Ryan'ı. O kişi her zaman Ryan'dı. Onsuz yaşayabiliyor olmam bunu istediğim anlamına gelmiyordu.

Ve istemiyordum. Bunu istemiyordum.

Ryan'ın sesini duymak istiyordum. Pürüzlü ama bazen yumuşak ve neredeyse duygusal olan sesini. Asla sinek kaydı tıraş olmadığı için hep kirli sakallı olan yüzünü görmek istiyordum. Kokusunu tekrar duymak istiyordum. Sert ellerini tutmak istiyordum. Ellerinin benimkileri sarıldığını hissetmeyi, ellerimi küçücük göstermesini, beni küçücük hissettirmesini istiyordum.

Kocama ihtiyacım vardı.

Onu arayacaktım. Yaptığımız anlaşma umurumda değildi. Durumun karışıklığı umurumda değildi. Sadece sesini duymaya ihtiyacım vardı. Onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Ayağa kalkıp telefonumu cebimden çekip çıkardım. Telefonum çekmiyordu. Etrafta dolaşp bir iki çizgi yakalamaya çalıştım. Hiçbir şey yoktu.

"Affedersiniz?" dedim hemşirelerin bölümünde. "Telefonum nerede çeker?"

"Dışarı çıkmanız gerekiyor," dedi biri. "Hastanenin kapısından çıkar çıkmaz hattınız gelmiş olur."

"Teşekkürler," dedim ve asansörlere yürüdüm. Düğmeye bastım. Işığı yandı ama asansör gelmedi. Düğmeye tekrar tekrar bastım. Ryan'ı aramak için bu kadar uzun zaman beklemiştim ve şimdi onunla bu saniyede konuşmak zorundaydım. Bu dürtü beni ele geçiriyordu. Ondan eve geri dönmesini istemem gerekiyordu. Onu sevdiğimi söylemem gerekiyordu. Şu anda öğrenmeliydi.

Sonunda asansör çınladı. İçeri girdim. Zemin katın düğmesine bastım. Asansör hızla alçalmaya başladı. Öyle hızlıydı ki midem ayaklarımla aynı anda inmiyordu. Zeminle temas ettiğimde rahatladım. Kapılar açıldı. Lobi boyunca yürüdüm. Cam kapıdan geçerek dışarı çıktım. Sıcak, hoş bir gündü. Hastanenin içinden öylesine karanlık görünüyordu ki aslında havanın ne kadar güneşli ve aydınlık olduğunu unutmuştum. Telefonuma baktım. Tamamen çekişiyordu.

Hastanenin önü gürültülüydü. Arabalar yanımdan hızla geçiyordu. Ambülanlar gelip gidiyordu. Şu anda sevdiğini birini kaybetmek üzere olan tek kişi olmadığımı düşündüm. Natalie de doğumu yaklaşan tek kişi değildi. Charlie baba olmak üzere olan tek erkek değildi. Annem son ebeveynini kaybetmek üzere olan tek kişi değildi. Biz, insanların her gün yaşadığı şeyleri yaşayan bir ailenin üyeleriydik. Özel değildik. Bu hastanenin mevcudiyeti bize özel değildi. Ben, kocasını arayıp ondan eve dönmesini istemek üzere olan tek kadın değildim. Bunu bilmenin neden iyi geldiğini bilmiyordum. Ama geliyordu. Yalnız değildim. Benden milyonlarca vardı.

Kaldırımın kenarına bir taksi yanaştı ve bir adam indi. Bir sırt çantası vardı. Taksi kapısını kapatıp bana döndü.

Bu Ryan'dı.

Ryan'dı.

Benim Ryan'ımdı.

On ay önce onu evimizde bıraktığımda olduğuyla tıpatıp aynı görünüyordu. Saçı aynı uzunluktaydı. Bedeni aynı görünüyordu. Çok tanıdıktı. Onunla ilgili her şey çok tanıdıktı. Yürüyüş şekli. Sırt çantasını omuzlarına yerleştirışı.

Gözlerimi doğrudan ona dikerek hareketsiz durdum. Neredeyse hiç kımlıdayamıyordum. Ne zaman olduğundan emin olmamakla birlikte telefonumu düşürdüm.

Ryan otomatik kapılara doğru yürüdü, çok geçmeden beni görüp durdu. Gözleri irileşti. Onu, ne düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyordum. Bundan sonra ne yapacağını biliyordum.

Bana doğru koştu ve sımsıkı sarılıp kavrayarak beni havaya kaldırdı.

“Seni seviyorum,” dedi. Ağlamaya başladı. “Seni seviyorum Lauren, seni çok seviyorum. Seni çok özledim. Tanırım, seni çok özledim.”

Yüz ifadem değişmedi. Hâlâ afallamış haldeydim. Kollarım ona dolanmıştı. Bacaklarım ona dolanmıştı. Beni yere indirdi ve öptü. Dudakları benimkilere dokunduğunda kalbim yanıp tutuştu. Sanki biri göğsümde bir kibrit çakmıştı.

Ona ihtiyacım olduğunu nereden biliyordu? Beni nasıl bulacağını nereden biliyordu?

Ryan gözyaşlarımı sildi. Yüzümde olduğunu bile bilmediğim gözyaşlarımı. Bunu yaparken öyle nazik, öyle sevecendi ki tüm o geçmiş aylarda gözyaşlarımı nasıl kendim silebildiğimi merak ettim. Şimdi buradayken bir anda onsuz nasıl yaşayabildiğimi unutmuştum

“Nereden bildin?” dedim. “Nereden bildin?”

Gözlerime bakarak beni hazırladı. “Kızma,” dedi. Ses tonu şakacı ancak altındaki mesaj ciddiydi.

“Tamam,” dedim. “Kızmayacağım.” Bunu içtenlikle söylüyordum. Onu buraya her ne getirdiyse bu bir lütuftu. Onu buraya her ne getirdiyse isabetli bir şeydi.

“E-posta taslaklarını okudum.”

Yere düşüyordum.

Öyle şiddetli gülüyordum ki kontrolümü yitirdim. Gü-lüşüm karnımı ve sırtımı ağrıttı. Ben güldüğüm için Ryan da gülmeye başladı. Artık ikimiz de kaldırımın kenarında kahkahalarla gülüyorduk. Onun gülüşü benimkini daha

da komik gösteriyordu. Ve şimdi sadece gülüşüme gülüyordum. Duramıyordum. Ve durmak istemiyordum. O sırada düşürdüğüm zaman kırılmış ve parçalanmış telefonumu gördüm. Matrak görünüyordu. Tüm bunlar kutsuz, harika, büyüleyici, güzel bir şekilde matraktı, değil mi? Hayatım ne zaman bu kadar komik olmuştu?

“Neden gülüyoruz?” dedi Ryan nefes nefese.

Böylece sonunda itiraf ettim. Ona yaptığım şeyi söyledim. “Çünkü ben de seninkileri okuyordum,” dedim.

Ryan çılgınca kıkırdadı. Bana gülüyor, benimle gülüyor ve benim için gülüyordu. Yanımızdan geçen insanlar bize bakıyordu ve hayatımda ilk kez ne düşündüklerine gerçekten aldırımıyordum. Bu an hayli mest ediciydi. Üstümde öyle güçlü bir etkisi vardı ki ben hazır olana dek hiçbir şey beni dünyaya döndüremezdi.

Sonunda kendimizi kontrol edebildiğimizde gözlerimiz nemli, kafalarımız sersemdi. İnsanların gülmekten kırılma halini atlatmaya çalışırken yaptıkları gibi yüksek sesle iç geçiriyordum. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde sert zeminle temas etmeye hazırlanarak uçağı indiren pilot gibi kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Ne var ki ayaklarımın altında sert zemini hissetmek yerine son anda yeniden havalanıyordum. İç geçirmelerim gözyaşlarına dönüştü. Gülmek ve ağlamak özünde birbirine hayli bağlı, aynı özden biçimlendirilmiş tepkiler olduğundan bazen birini diğerinden ayırmak zordu. Üstelik çok mutluyken ağlayabilmek, harap haldeyken gülebilmek sandığımızdan daha kolaydı.

Ağlayışım hıçkırmaya dönüştüğünde Ryan kollarını bana doladı. Beni tam orada, kaldırım kenarında sınıksız tuttu. Sırtımı sıvazladı ve inlemeye başladığımda, “Sorum yok. Her şey yolunda,” dedi.

Bana sarılırken sağ eline baktım. Alyansı parmağundaydı.

Ryan'la birlikte kaldırımdan yavaşça kalktık. Ryan çantasını aldı. Düşmüş cep telefonumun parçalarını toplayıp onu yeniden bir araya getirdi.

"Sana yeni bir telefon almamız gerekebilir," dedi. "Görünüşe göre bu bozguna uğramış."

Hastaneye girerken elimi tuttu. Asansörün kapısında bekleyen insanlara katıldık. Sonunda bir asansör geldiğinde hepimiz birbirimizi itip üç duvara yayılarak içeri sığıştık. Ryan elimi bırakmadı. Onu sımsıkı tutuyordu. Tutuşunu bozmamak için büyük çaba gösteriyordu. İkimizin de eli birbirinin içinde terliyordu. Ryan yine de tutuşunu asla gevşetmiyordu.

Sekizinci katta asansörden inerken karşımızda, aşağı inmek için asansör beklediği belli olan Rachel'ı bulduk.

"Neredeydin?" diye sordu Rachel. "Her yerde seni aradım. Sana dört kez telefon ettim."

Cevap vermeye kalkıştım ama Ryan bunu benim yerime yaptı. "Telefonu kırıldı," dedi Rachel'a parçaları göstererek.

Rachel ona uzun uzun baktı; sanki onu karşısında görenin tümüyle mantıklı geldiği halde neden hiç mantıklı olmadığını zihninde toparlamaya çalışıyor gibiydi. "Hımm..." dedi. "Merhaba Ryan."

Ryan ilerleyip ona sarıldı. "Merhaba Rach. Seni özledim. Duyar duymaz geldim."

Ryan'ın sırtı bana dönükken Rachel'in yüzü doğrudan göz hizamdaydı. Dudaklarını oynatıp Ryan'ın sırtını işaret ederek, *Uygun mu?* diye sordu. Baş parmağını kaldırarak onu onayladım. Tek ihtiyaç duyduğu buydu. Rachel sadece bir onay işaretine ihtiyaç duyuyordu. Ben onaylıyorsam o da onaylıyordu. "Seni gördüğüme çok sevindim!" dedi. Bir düğmesi varmış gibi birdenbire cana yakın bir tavır takındı. Ancak bu gerçektir. Rachel tamamen samimiydi.

"Ben de," dedi Ryan. "Ben de."

"Son zamanlarda seni özledik," dedi Rachel, Ryan'ın koluna kız kardeşlere özgü hafif bir yumruk atarken.

"Ne kadar zordu bilemezsin," dedi Ryan. "Ne yapabilirim? Şimdi burada olduğuma göre nasıl yardım edebilirim?"

Rachel şimdi bana bakarak, "Pekâlâ," dedi, "ufak bir sorunumuz var."

"Sorun mu?" dedim.

"Natalie ve Charlie doğum öncesi bölümüne indiler."

"Ah," dedim.

"Doğum ne zaman bekleniyordu?" dedi Ryan. "Yakındaydı, değil mi?"

"Perşembe günü," dedim.

"Doğru," dedi Rachel. "Natalie, Braxton-Hicks denen bir şey hissettiğini düşünüyor."

"Braxton-Hicks nedir?" dedik Ryan ve ben aynı anda. Bu bir kas hafızasıydı, rahatlıkla bir bütünmüş gibi hareket edebiliyorduk. Konuşmadan geçen aylardan sonra şimdi tek kişi gibi konuşmak bir bütünün iki yarısı olmanın verdiği bir alışkanlıktı.

"Bilmiyorum. Bunu annem açıkladı. Doğum sancısı çe-

kiyormuş gibi hissediyormuşsun ama muhtemelen yanlış alarmmış."

"Muhtemelen mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Rachel. "Yani yanlış alarm. Ama ilgilenmenin iyi olacağını düşündüler. Görünüşe göre kasılmalar aynı gerçek kasılmalar gibi hissettiriyormuş."

"Yani bu acı verici mi?" dedi Ryan.

Rachel başıyla onaylarken gülmemeye çalışıyor gibiydi.

"Ne?" diye sordum.

"Bu komik değil," dedi Rachel. "Bu kesinlikle komik değil."

"Ama?"

"Ama ilk kasılma geldiğinde Natalie karnını tutup, 'Yüce İsa, becer beni,' dedi. Annem bile buna güldü."

Rachel'la birlikte gülmeye başladım. O âna dek asansör bir çok kez gelip gitmişti ama biz burada dikilmeyi sürdür-yorduk.

"Çok acımasızsınız," dedi Ryan.

Kendimi savunmaya koyuluyordum ki Rachel araya girdi. "Hayır, bunun komik olmasının tek sebebi Natalie'nin şimdiye kadar tanıdığım en nazik insan olması. Gerçekten. Bunu söylediğimde annem öyle şiddetli güldü ki burnundan bir sümük kabarcığı kaçtı. "

Kahkahalarla gülmeye başladım, Ryan da aynı şekilde. Annem Rachel'ın tam arkasında belirdi.

"Rachel Evelyn Spencer!"

Rachel bana bakıp gözlerini devirdi. "Annem beni duydu, ha?"

Başımınla onayladım.

"Özür dilerim anne," dedi ona doğru dönerken.

"Boş ver şimdi," dedi annem yüz ifadesi ciddileşirken.

"Ufak bir sorunumuz var."

"Evet, Rachel bize söyledi," dedim.

Annemin bakışları önce Ryan'a, ardından bu kadar zaman sonra hâlâ elini tutan elime kaydı. "Aman Tanrım, bu kadarı çok fazla," dedi. Koridor boyunca sıralanmış sandalyelerden birine oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. "Braxton-Hicks değilmiş," dedi. "Natalie doğum yapıyor."

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle," dedi Rachel.

"Hayır Rachel. Şaka yapmıyorum. Hem bu iyi haber, unuttun mu? Bu bebeğin doğmasını istiyoruz."

Azarı yiyen Rachel, "Hayır, biliyorum," dedi. "Demek istediğim aynı anda çok şey oluyor."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu Ryan.

Annem ona baktı ve ayağa kalktı. Ona sımsıkı sarıldı. Ona yalnızca bir annenin yapabileceği gibi sarıldı. Bu Rachel ve Ryan'ınki gibi karşılıklı bir sarılma değildi. Burada annem kucaklıyor, Ryan kucaklanıyordu. "Seni gördüğüm için çok mutluyum hayatım," dedi. "Seni gördüğüm için çok mutluyum."

Ryan bir an için ona baktı ve kendini kaybedebileceğini düşündüm. Gerçekten ağlamaya başlayabilirdi. Fakat kendini toparladı. "Seni özledim, Leslie."

"Ah, canım, hepimiz seni çok özledik."

"Büyükanne Lois nasıl?" diye sordu Ryan. "Onu görebilir miyim?"

"Şimdi uyuyor," dedi annem. "Ayrılmalıyız. Bir kısmımız Natalie ve Charlie'nin yanına gitmeli ve geri kalanımız annemle kalmalı."

Bu imkânsız bir seçimdi, değil mi? Bir hayatın son anlarında mı yoksa başka bir hayatın ilk anlarında mı orada olmak isterdiniz? Geçmişi onurlandırmayı mı yoksa geleceği kutlamayı mı tercih ederdiniz?

"Ben bunu yapamam," dedi annem. "Torunum ve annem arasında bir seçim yapamam."

"Bir seçim yapmak zorunda değilsin," dedim. "Yanun-

da ben, Ryan, Rachel ve Fletcher Dayı var. İkisine de gidip gelebilirsin."

"Sanırım Fletcher Dayı benim başıma kalacak?" dedi Rachel.

Ona baktım. Yüzümdeki ifade bir özür veya bir ricaydı.

"İyi," dedi. "Benim dışımda herkesin hayatı bir olayı var. Öyleyse ben Fletcher Dayı'yla birlikte büyükannemle ilgilenirim."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bebek doğduğunda lütfen gelip beni alın. Lütfen. Ryan? Gelip beni alır mısın? Benimle yer değiştir misin?"

"Elbette," dedi Ryan.

"Seninle geleceğim," dedi annem Rachel'a. "Bizi gelişmelerden haberdar edin, lütfen," dedi Ryan'la bana.

"Tamam," dedim. "Anlaşıldı."

"Büyükannem uyanırsa," diye araya girdi Ryan, "ona burada olduğumu söyler misin?"

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi annem. "İstesek bile bu haberi kendimize saklayabileceğimizi sanmıyorum!"

Ryan asansörün aşağı düşmesine basarken gülümsüyordu. Hemen arkasından ben yukarı düşmesine basıyordum. Nereye gittiğimizi bilmiyordum.

"Anne?" diye seslendim.

Bana döndü.

"Kaçınıcı kat?"

"Beş."

Aşağı inen asansör cınladı. Katta durdu. İşte başlıyoruz. Geleceği kutlamayı seçmiştik.

Geleceği kutlamanın, yılbaşı gecesinde ondan geriye saymaya benzemediği ortaya çıktı. Geleceği kutlamak hayli beklemek demektir. Rahatsız sandalyelerde uzun uza-dıya oturmak, sayısız kez otomat makinesine gidip dön-mek demektir. Charlie'yle düzenli olarak iletişime geçmek ama odada kalamamak demektir.

"Üç santimetrede," dedi Charlie odalarını bulduğu-muzda. Bizimle konuşurken gözlerini Natalie'den ayırma-mıştı ve belli ki annem olduğumuzu farz ediyordu.

"Sen iyi misin Natalie?" diye sordum. Perişan görü-nüyordu. Yani, güzel görünüyordu çünkü güzel insanlar perişan göründüklerinde bile güzel görünürlerdi. Yine de perişan görünmenin tüm işaretleri onda mevcuttu. Saçları karmakarışık, yüzü kızarmıştı. Belli ki ağlıyordu. Bunun-la birlikte tümüyle mutluydu.

"Evet," dedi. "İyi. Sadece bunu bir kasılma sırasın-da sorma." Kafasını kaldırıp bana baktığında yanımda du-ran yabancı bir adam gördü. Kuşkusuz Ryan'ın bir yabancı olduğunu ve Natalie'nin bir hastane önlüğüyle bir doğum yatağında olduğu gerçeğini düşünmeliydim.

"Ah..." dedi Ryan'a bakarak.

Charlie onun bakışlarını takip ederek arkasını döndü.

Az önce kafasının üzerinde bir ampul belirmişçesine yüzü aydınlandı. "Ryan!" Natalie'nin elini bırakarak Ryan'a doğru gidip ona kardeşçe sarıldı. Uzun uzun birbirlerinin sırtlarına vurdular.

"Merhaba, Charlie!" dedi Ryan. Sarılmayı bitirdiklerinde Charlie onun yanına geçti ve Ryan elini kardeşimin omzunda bir arkadaşın yapacağından bir saniye daha uzun tuttu. Onların arasındaki ilişki arkadaşlıktan daha öteydi. Charlie, Ryan'ı Natalie'ye tanıştırmaya koyulduğu sırada Natalie iki büklüm olmuş bir halde nefes almak için çabalıyordu. Charlie onun yanına koştu. Öyle hızlıydı ki bu içgüdüsel görünüyordu. Annem bu adama bulaşıklara yardım etmesi için yalvarmak zorunda kalırdı fakat Natalie'nin sancısı geldiği anda yanında bitiyordu. Ona destek oluyordu. Ona yardım ediyordu. Natalie için orada oluyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum. Yine küçük buz parçaları getirmeyi önersem mi diye düşünüyordum ama Natalie bunun doğum için uygun olduğunu söylemişti. "Küçük buz parçaları?"

Natalie sancısının arasında bir anlığına güldü. Bu, belki de hayatım boyunca aldığım en güzel gülüştü.

"Olur," dedi Charlie, Natalie elini sıkarken. "Küçük buz parçaları."

Ryan'la odadan ayrıldık. Hemşire bize, çok uzun bir koridorun sonunda bir buz makinesi olduğunu söyledi. Yürümeye başladık.

"Şu David denen herif hakkında yazdıklarını okudum," dedi Ryan. "David hâlâ... hayatında mı?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayatımda değil."

"Onu öldürmek istiyorum," dedi Ryan gülümseyerek. Bu tehlikeli bir gülümsemeydi. "Bunu biliyorsun, değil mi? Aylardır onu öldürmek istiyorum. Bazen bu konuda

rüya görüyorum. Duydun mu, onlara kabus demedim.” Ayakkabılarımız hastane zemininde gıcırdıyordu.

“Benim de Emily’ye pek bayıldığım söylenemez,” dedim. Aylardır ilk kez, Ryan’ın başka bir kadınla görüştüğünü öğrendiğimde yaşadığım hiddeti hissetmek için kendime izin veriyordum. Bu duygunun bir can simidi gibi yüzeye çıktığını yeniden hissedebiliyordum. Ne kadar bastırırsam bastırayım tırmanmaya devam ediyordu.

“Emily asla seninle kıyaslanamazdı,” dedi Ryan sonunda buz makinesine ulaştığımızda.

Bir bardak alıp makinenin altına götürdüm. Daha fazlasını söyleyebilirdim. Daha fazlasını sorabilirdim. Ama bu konuyu burada bırakmaya karar verdim. Makine gümbürdedi ama hiçbir şey çıkarmadı. Ryan tüm bedeniyle makinenin yan tarafına vurdu. Buz parçaları bardağa dökülmeğe başladı.

Charlie ve Natalie’nin odasına geri döndük ve küçük buz parçalarını Charlie’ye verdik. Bize teşekkür etti, gerçi Natalie artık sancı içinde görünmüyordu. Ryan’la bekleme odasına gitmemizin en iyisi olduğunu düşündüm.

“Bir şeye ihtiyacın olursa bizi çağıracak mısın?” diye sordum Charlie’ye ve o başıyla onayladı.

Ryan bir yumruk yapıp Charlie’ye hafifçe vurdu. “İyi şanslar,” dedi.

Bekleme odası bir iki yeni büyükanne ve büyükbaba dışında büyük ölçüde boştu. Duvar dibindeki koltuğun ortasına oturduk. Bazen birçok şeyden konuştuk. Bazen sustuk. Bazen uzun bir süre sessiz kaldık ve sonra birimizin, “İran mutfağını sevmediğine inanamıyorum” veya “Kasık kollarımı tıraş etmem için bana şu tıraş makinesini aldığına inanamıyorum. Kesinlikle şimdiye dek okuduğum en utanç verici şeydi. Bunu okuduktan sonra doğrudan banyoya gidip onları tıraş ettim,” gibi bir şey demesiyle sohbet

yeniden başladı. Ryan gülümsedi, kahkaha attı. Ürperme numarası yaptı. "Küçük düşürücüydü."

"Üzgünüm," dedim. "Doğrusu onları okuyacağını düşünerek yazmadım."

"Hayır ama okuduğum iyi oldu, değil mi? Başta biraz utandım ama şimdi biliyorum. Ve bundan böyle alt bölge-lerim pırıl pırıl olacak."

Bakışlarımı yere indirdim. Hastane halısı baklavalı desendeydi. Baklava ardı baklava ardı baklava. Gözlerimin odağını bir parça kaydırıp farklı bir açıdan bakıldığında bunun geniş bir dizi X ve W'dan oluştuğunu fark ettim.

"Bunu... nasıl düzelteceğime dair öğrendiğim tek şey," dedim, "sana istediğim şeyi nasıl söyleyeceğime dair çalışmam gerektiği."

"Evet," dedi. "Bende de aynı. Bu benim için önemli bir ders oldu. Her zaman seninle hemfikir olmamı istediğini düşünüyordum ve bir süre sonra bu beni çileden çıkarmaya başladı."

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Sana iyi bir partner olabilmemin yolunun itaatten geçtiğini farz ediyordum."

Ryan hevesle aynı fikirde olduğunu belirterek, "Evet!" dedi.

"Bu yüzden senden asla ihtiyacım olan şeyleri istemedim."

"Benim, onların ne olduğunu bilmemi bekledin."

"Evet," dedim. "Ve ne olduklarını anlamadığında veya tahmin edemediğinde basitçe umursamadığını farz ettim. Senin için önemli olmadığını. Kendi seçimlerini benimkilerden üstün tuttuğunu."

"Ne demek istediğini tamamen anlıyorum," dedi. "Dünyanın farklı mutfaklarından nefret ettiğimi sana yeni söyledim."

"Doğru," dedim. "İran yemeği, Yunan yemeği veya

Vietnam yemeği yemek benim için o kadar önemli bile değil. Gerçekten değil. Tek önemsedimeğim yemeği seninle birlikte yemek.”

“İşte bu daha iyi bir iş çıkaracağımız konulardan biri olacak Lauren. Olmak zorunda. Dürüst olmak zorundayız.”

“Evet,” dedim.

Ryan, “Hayır,” derken bana dönüp elimi tuttu ve gözle-
rimin içine baktı. “Acımasız bir dürüstlükten söz diyorum.
Beni incitmen sorun değil. Duygularımı incitmen sorun
değil. Beni utandırman sorun değil. Bunu sevgiyle yaptı-
đın müddetçe. Sevgiyle söylediğin hiçbir şey beni, gözle-
rine baktımda artık bana katlanamadığını görmek kadar
incitemez. Bana öyle bakmandansa binlerce kez kasık kıl-
larımı tıraş etmemi istediğini duymayı tercih ederim.”

Onunla birlikte yere yuvarlanmak istiyordum. Saçlarını
koklamak istiyordum. Boynunu öpmek istiyordum. Dok-
torların pembe dizi izlediği nöbetçi odalarından birine giz-
lice girip bir ranzada onunla sevişmek istiyordum. Neleri
özlediğimi göstermek istiyordum. Neler kaçırdığını gös-
termek istiyordum. Neler öğrendiğimi göstermek istiyor-
dum. Benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını
unutmak istiyordum.

Ve bunu yapacaktık. Bunu biliyordum. Ama aynı za-
manda bunun çözümün başlangıcı olduğunu da unutmak
zorundaydım. Bu, evliliğimizi yoluna koymak için
çaba gösterdiğimiz kısımdı.

“Seni seviyorum,” dedim sesim titreyerek. Kaslarım
gevşedi. Gözlerim yaşlarla doldu.

“Ben de seni seviyorum,” dedi, sesi ağlamaklıydı. Bu
kontrollü bir ağlamaydı. Gözyaşları göz kapağının kenarı-
na güçbela ulaşıyordu.

Beni öptü.

Ve şimdi geçmiş on ayın gerçek önemini anlıyordum.

Elbette kendimle ilgili şeyler öğrenmiştim. Yatakta ne istediğimi öğrenmiştim. İhtiyaç duyduklarımı talep etmeyi öğrenmiştim. Aşk ve romantizmin aynı şey olmak zorunda olmadığını öğrenmiştim. Herkesin bunlardan birini ya da diğerini istemediğini öğrenmiştim. Neye ihtiyaç duyduğunun da neyi istediğinizin de aşta eşit derecede önemli olduğunu öğrenmiştim. Çok şey öğrenmiştim. Ama bunları Ryan yanımdayken de öğrenebilirdim. Bu dersleri araştırırken Ryan benden *uzakta* olmak yerine *benimle* olabilirdi. Hayır, bu yılın gerçek önemi evliliğimi nasıl yoluna koyabileceğimi öğrenmem değildi. Bu yılın önemi, sonunda evliliğimi yoluna koymayı *istememdi*.

Bunu yapabilme enerjisine sahiptim. Bunu yapabilme tutkusuna sahiptim. Bu niyete sahiptim. Ve inanıyordum.

Evliliğimin yürümesini istiyordum. Evliliğimin yürümesini öyle çok istiyordum ki bunu iliklerime kadar hissediyordum. Başarısız olursam yarın güneşin yine de doğacağını biliyordum. Başaramazsam kendi başıma yaşayabileceğimi biliyordum. Ama bunu istiyordum. Bunu çok istiyordum.

"Peki benimle evli kalacak mısın?" diye sordu Ryan. Bu soru yıllar önce bana evlenme teklifi ettiği zamankiyle aynı ağırlığı ve hassasiyeti taşıyordu.

Gülümsedim. "Evet," dedim. "Evet!"

Beni tutup öptü. Sarıldı. "Evet dedi!" diye seslendi bekleme odasına. Buradaki birkaç kişi bize bakıp nazıkçe gülümsedi.

"Şu anda çok iyi hissediyorum. Yıllardır ilk kez yaşadığımı hissediyorum," dedi. "Dünyayı fethedebilmişim gibi hissediyorum."

Onu öptüm. Onu tekrar öptüm. Öyle tatlıydı ki. Ve çok yakışıklıydı. Çok zekiydi. Komikti. Çekiciydi. Nasıl tüm bunları görmeyi bırakmış olduğumu biliyordum.

“Asla inancımı yitirmedim,” dedi. “Zihnimin gerilerinde daima umut ettim.

Saatle oynanan şu oyunu bilirsin, hani rakamların aynı olduğu anda saate bakarsan...”

“Bir dilek tutarsın,” dedim.

Başıyla onayladı. “Ben tek bir şey diledim. Her seferinde.”

“Beni mi?”

“Bizi.”

“Bu yıl boyunca bile mi?”

“Daima.”

Birbirimize ihtiyacımız vardı. Bu her ne demekse. Birbirimizi tamamlıyorduk. Birbirimizi daha iyi birer insan yapmak için büyük bir potansiyelimiz vardı. Birbirimize ne yaptığımız konusunda dürüst olma cesaretini gösteren bendim. Bu ilişkiyi yeniden toparlama umuduyla yollarımızı ayırma cesaretini gösteren bendim. Ancak ben umudumu kaybettiğimde ikimiz için de yeterince umut besleyen Ryan’dı.

Ryan saatler sonra ilk kez elini benimkinden çekti. Arkasına yaslanıp bir kolunu bana doladı. Beni kendisine çekti. Sandalyenin kolları bu pozisyonu biraz rahatsızlaştırdığı halde tamamen rahattım. Başımı koltukaltı kıvrımına gömdüm. Derin bir nefes aldım. Ryan kokuyordu. Ryan gibi kokuyordu. Aşinalığı hoşuma gitse de ekşiliğiyle itici bir kokuydu.

“Öf,” dedim geri çekilmeden. “Deodorant kullanman lazım. Kendini dezenfekte etmeyi unuttun mu?”

“Bunu içine çek bebeğim,” dedi aşırı erkeksi bir sesle. “Bu bir erkeğin kokusu.”

“Bir erkeğin kokusu Old Spice’tır,” dedim. “Bu konuya biraz yatırım yap.”

Büyükanmem tam bu anda öldü. Tabii o an bunu bilemezdim. Bir on dakika sonrasına kadar bundan haberim olmadı. Ama bunu duyduğumda on dakika önce olduğunu söylediler. Bu yüzden ben orada Ryan'ın koltukaltını koklayarak otururken, ona deodorant kullanmasını söylerken olduğuna oldukça emindim.

Bu ölüm, bebek doğduktan sonra olmalıydı. Veya ben büyükanmemin yanındayken. Büyükanmem elimi tutup bana hayatın anlamını anlatırken. Ryan'la Old Spice hakkında gülerken olmamalıydı.

Bazı insanlar hayatın tahmin edilemez ve zapt edilemez oluşunu severdi. Ama ben nefret ediyordum. Sizden bir şey almak için daha yoğun bir ânu beklemek gibi sıradan bir nezakete sahip değildi. Büyükanmeniz torununun çocuğuyla birlikte bir fotoğrafını çekmek istemenize aldırmazdı. Buna hiç aldırmazdı.

* * *

Büyükanmemin odasına vardığımda annem ağlıyordu. Fletcher ona sarılmıştı. Rachel başı avuçlarında bir sandalyede tek başına oturuyordu. Annem hemşirelerden büyükanmemin bedenini odadan çıkarmalarını istemişti. Ben oraya varıncaya kadar gitmişti. Küçük lütuflar için şükürler olsun. Bununla başa çıkamazdım. Bu güç basitçe içimde yoktu.

Fakat boş yatakla yüzleşmek de yeterince zordu. Biri ni nasıl şimdiden bu kadar çok özleyebilirdiniz? Zihnim söylemediğim şeylerle doluydu. Ne kadar çok şey söylediğimin bir önemi yoktu. Hâlâ söylenecek çok şey vardı. Büyükanmem onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Onu daima hatırlayacağımı. Onun adına mutlu olduğumu. Büyükbabamı bulacağına inandığımı.

Annem, büyükanmem Ryan'ın burada olduğunu söylediğini açıkladı. "Ryan'ın seninle birlikte olduğunu, seninle

ilgilendiğini söyledim. Dürüst olmak gerekirse beni duyup duymadığından emin değilim. Ama bence duydu.”

Cenaze planlarını konuştuk ve birbirimizin kollarında ağladık. Bir süre sonra, gözlerimizden çok fazla yaş akıttıktan sonra annem “neşelenmemiz” gerektiğini söyledi.

“Başınızı dik tutun, millet! Sağlam durun. Bugün Charlie için önemli bir gün, tamam mı? Hepimiz için önemli bir gün. Büyükanneniz bunun kederli bir gün olmasını istemezdi. Bir bebek geliyor.”

Gözyaşlarımızı mendillerle silerken Rachel’la başımızı salladık. Ryan’ın elleri ikimizin omuzundaydı.

“Fletch, sen burada kalıp ayrıntılarla ilgilenebilirsin, değil mi?”

Fletcher başıyla onayladı. Önümüzde ağlamıyordu ama bunu yapabilmek için yalnız kalacağı ânu sabırsızlıkla beklediği izlenimine kapıldım.

“Ve hazır olduğunda beni beşinci katta bulabilirsin.”

Annem bir futbol antrenörü gibi ellerini çırpı, sanki bu bir eyalet şampiyonluğu maçıydı ve biz altı sayı gerideydik.

“Bunu yapabiliriz!” dedi. “Büyükannenizi düşünmek için bol bol zamanımız olacak, oysa şu anda Charlie’nin yanında olmalıyız. Bunu kafamızdan atıp gelmek üzere olan küçük, güzel bebeği düşünmeliyiz.”

Rachel’la bir kez daha başımızı salladık.

Ryan bir beşlik çakması için elini anneme uzatırken, “Evet koç!” dedi..

Annem bir anlığına sersem bir şekilde ona baktıktan sonra bir kahkaha attı. “Charlie için!” diye tezahürat yaptı.

“Charlie için!” dedik üçümüz birden ve son dakikada Fletcher da buna katıldı.

“Biraz sonra seni kontrol etmek için gelirim,” dedi annem ve ardından hepimiz asansöre doğru hızla koştuk. Asansör gelip içeri girdiğimizde Rachel beşinci katın düğ-

mesine bastı ve asansörün inişini hissettiğimde tek düşünebildiğim, annemin bugün annesini kaybettiği ve ağlamadığıydı. Bugünü oğlunun, torununun günü yapmak için mücadele ediyordu. Sevdiğimiz insanlar için yapabildiklerimiz gerçekten de inanılmazdı.

Jonathan Louis Spencer, 2 Haziran'da gece yarısı 1:04'te dünyaya geldi. Üç kilo sekiz yüz gram ağırlığındaydı. Kafası siyah saçlarla doluydu. Basık bir yüzü vardı. Natalie'ye benziyordu. Sanki biri onun yüzüne bastırıp ezmiş gibi görünüyordu.

Yaklaşık sabah dokuz olduğunda hepimiz onu kucağımıza almıştık. Sonra hemşire onu alıp geri götürdü.. Jonathan şimdi annemin kollarında dinleniyordu ve annem onu ileri geri sallıyordu. Natalie hastane yatağında yarı uyku-daydı.

Charlie bana baktı, âdeta tüm yüzünde gururlu baba yazıyordu. "Onu yalnızca sekiz saattir tanıyorum," dedi bana. Bir sandalyede oturuyor ve oğluna tam karşıdan bakıyordu. "Ama onu asla terk edemem."

Erkek kardeşimin elini tuttum.

"Hiç mantıklı değil," dedi Charlie başını iki yana sallarken. "Babamızın bizi nasıl terk edebildiği. Hiç mantıklı değil Lauren."

"Biliyorum," dedim.

Charlie bana baktı. "Hayır, bilmiyorsun," dedi. Sesi suçlayıcı değildi. Sert değildi. Sadece bu dünyada benden daha iyi tanıdığı bir deneyim olduğunu dile getiriyordu.

Ne kadar anladığımı düşünsem de orada bilmediğim bir sevginin dünyası; derin, sonsuz, koşulsuz bir bağlılığın dünyası olduğunu söylüyordu.

“Haklısın,” dedim. “Henüz bilmiyorum.”

“Daha önce kimseyi böyle sevmedim,” dedi başını bir kez daha iki yana sallarken. Natalie’ye baktı ve ağlamaya başladı. “Ve Natalie. Onu bana Natalie verdi.”

Erkek kardeşim evlenme teklifi ettiğinde veya Los Angeles’a geri taşınmaya karar verdiğinde Natalie’ye âşık olmayabilirdi. Eşyalarını evine taşıdığında ve onunla bir hayata adım attığında ona âşık olmayabilirdi. Ama bu süreçte bir noktada onu sevmeyi öğrenmişti. Belki bu, bu gece yarısı 1:03 veya 1:04 veya 1:05’te gerçekleşmişti. Ama gerçekleştiğine hiç şüphe yoktu. Bunu Charlie’nin gözleminde görebilirdiniz. Charlie bu kadını seviyordu.

“Seninle gurur duyuyorum Charlie,” dedi Ryan onun sırtını sıvazlayarak. “Senin adına çok mutluyum.”

Charlie gözlerini kapatıp yanaklarına dökülmek isteyen gözyaşlarına engel oldu. “Bunu başaracağım,” dedi. Gözlerini açtı. Bunu bana söylemiyordu. Bunu Ryan’a söylemiyordu. Rachel’a, Natalie’ye veya anneme söylemiyordu. Jonathan’a söylüyordu.

“Başaracağını biliyoruz,” dedi annem. Ona kendi adına cevap vermiyordu. Hepimiz adına cevap veriyordu. Jonathan adına cevap veriyordu.

Jonathan’ın yüzüne baktım. Bir şey bu kadar basık olduğu halde nasıl böyle güzel olabilirdi?

Ryan’a baktığımda ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Bir gün bunu biz de yapabilirdik. Bugün değil. Muhtemelen gelecek yıl değil. Ama bir gün bunu yapabilirdik. Ryan elimi sıktı. Rachel bunu gördü ve bana gülümsedi.

Güzel bir gündü. Annem, Charlie, Natalie, Jonathan, Rachel, Ryan, hatta ben; biz bu günü güzelleştirmiştik.

“Bekle,” dedim. “Louis adını Lois’dan dolayı mı seçtiniz?”

Natalie güldü. “Öyle değildi ama şimdi öyle!”

Charlie gülmeye başladı, annem de öyle. Charlie ve annem gülüyorsa o halde haklıydım. Bugün güzel bir gündü.

Bir cenaze. Bir düğün. Ve ikisi arasında bir birleşme. Cenazede Ryan elimi tutuyordu. Bill annemin elini tutuyordu. Charlie Natalie'nin elini tutuyordu. Rachel Jonathan'ı tutuyordu. Fletcher anma konuşmasını yapıyordu.

Yalan söylemeyeceğim, anma konuşması biraz tuhaftı. Ama büyükannenim özünü yansıtıyordu. Onun büyükbabamı ne kadar sevdiğinden bahsediyordu. Ebeveynlerinin birbirlerini sevdikleri bir evde yaşadığı için kendisini ne kadar şanslı hissettiğinden bahsediyordu. Ebeveynlerinin tekrar birlikte olmalarının ona büyük bir teselli sunduğundan bahsediyordu. Büyükannemin daima yanlış zamanlarda söylediği doğru sözlerden bahsediyordu. Büyükannem kanser olduğunu söylediğinde ona güldüğümüzden bahsediyordu ve bunu öyle bir anlatıyordu ki üzücü ve kederli olacağı yerde durumu komik ve kendine has bir hale sokuyordu.

Annem sessizdi. Gözyaşlarını zapt etmeye çalışıyor ve çoğunlukla bunu başarıyordu. Rachel'a, Charlie'ye ve bana fazla yaslanmaması beni şaşırtıyordu. Ağladığında Bill'e dönüyordu.

Cenaze sona erdiğinde hepimiz yemek için Fletcher'ın evine gittik. Büyükannem hakkında konuştuk. Cıvıl cıvıl

Jonathan'dan söz ettik. Odada Natalie'nin peşinde dolanıp ihtiyacı olup olmadığını sorduk. O an ailenin yıldızı oydu. Bize en değerlimizi vermişti.

Yorulup gitmek istediğimde; konuşmaktan, ağlamaktan, oturmaktan usandığımda bir köşede ellerinde birer birayla konuşmakta olan Charlie ve Ryan'a baktım.

Kendiliğinden birbirlerini kardeş olarak görmeye başladıklarını nasıl unutabilmişim? Bunu çok iyi başarmışlardı.

Sonunda Ryan'la birlikte Los Angeles'a döndüğümüzde Sevimize veya onun dairesine gitmedik. Mila'nın evine gittik.

Thumper Cooper bizi orada bekliyordu.

Thumper ona doğru koşarken Ryan hiçbir şey söylemedi. *Otur oğlum* veya *Merhaba ahbap* ya da heyecanlı bir köpeğe söyleyeceğiniz türden şeyler demedi. Ona yalnızca sımsıkı sarıldı. Ve normalde kolay heyecanlanan ve coşku dolu bir köpek olan Thumper, Ryan'ın kollarında rahat ve sabırlı bir biçimde öylece durdu.

Mila da Ryan'a kendi adına sarıldı. "Öyleyse, geri döndün ha?" diye sordu. Ayrıntıları çok yakında öğreneceğini biliyordu. Ryan burada olduğu için memnundu. "Seni görmek güzel," dedi bana gülümseyerek.

Ryan güldü. "Burada olmak da öyle."

Mila ve Christina'ya teşekkür ettik ve üçümüz arabaya bindik. Evimize doğru yol aldık. Arabadan indik. Kapıyı açtım. Hepimiz içeri girdik.

İşte gelmiştik. Küçük ailemiz. Artık kimse eksik değildi. Evdeydik.

Ryan o gece yatakta yanıma yattı. Bana sarıldı. Beni öptü. Elini bedenimden aşağı kaydırды ve "Göster bana. Ne istediğini göster," dedi.

Ona gösterdim. Bu David'le olduğından daha iyi hissettirdi. Çünkü yeniden sevdiğim adamla birlikte kendimdim.

Bir süreliğine birbirimizi nasıl dinleyeceğimizi, birbirimize nasıl dokunacağımızı unutmuştuk. Ama şimdi hatırlıyorduk.

Ertesi sabah uyandığımda dolaptaki ayakkabı kutusunu açtım. Alyansımı arayıp buldum. Yerine geri taktım.

Düğün bir ay sonra yapıldı. Sıcak bir temmuz günüydü. Natalie'nin arkadaşının Malibu'daki yazlık evindeydik. Bu arkadaşın ne işle uğraştığını bilmiyordum. Ama evin sahile sıfır olmasından ve her katın yüz seksen derece okyanus manzarasına sahip olmasından yola çıkarak onun eğlence sektöründe olduğunu düşünmeye başlamıştım. Akşamın daha geç saatlerinde şenlik ateşi yakılması ve törenden sonrası için kızarmış ıstakoz pikniği yapılması planlanmıştı. İçkiler ve dans teras katındaydı. Hollywood yapımcılarıyla birlikte takılmaya başlamışım hissine kapıldım. Bunun sürekli hale gelmesi hoşuma giderdi.

Tören birkaç dakika içinde başlıyordu. Natalie, Rachel ve ben hazırlığımızı tamamladık. Natalie vücudunu saran, Yunan tarzı bir gelinlik giyyordu. Yüzü al aldı. Göğüsleri kocamandı. Saçı uzun ve bukleliydi. Uzun siyah saçlarının gizlediği uzun bir çift küpe takıyordu. Gözleri hayat doluydu.

"Düzgün görünüyor mu?" diye sordu Rachel "nedime" elbisesinin boyundan bağlamalı üstünü ensesinde bağlar-ken. Elbisenin düzgün görüldüğü konusunda onu temin ettim. Bunu biliyordum çünkü benim elbisem de aynı görünüyordu.

Annesi Natalie'ye ayakkabılarını giymesinde yardım etti. Natalie'nin ebeveynlerinin onun gibi zarif ve coşku-
lu olmasını beklerdim ama tamamen sıradan görünüyor-
lardı. Annesi göbekliydi. Babası kısa ve hantaldı. Idaholu
olduklarını belli eden herhangi bir özellikleri var mıydı
bilmiyordum ama buralı olmadıkları kesinlikle belliydi.
Bunun sebebi belki de şimdiye kadar tanıştığım en iyi, en
içten insanlar olmalarıydı.

Natalie'nin babası içeri girmek için kapıya vurdu.

"Bir dakika Harry," diye seslendi Natalie'nin annesi.
"Bir saniyede hazır olacak!"

"Bir fotoğraf çekmek istiyorum Eileen!"

"Yalnızca bir saniye dedim!"

Natalie gülerek Rachel ve bana baktı. Birden hatırla-
mışçasına "Ah!" dedi, "Buketler! Onları buzdolabında bı-
raktım."

"Sorun değil," dedim. "Ben alırım." Ortak banyodan
geçerek odanın diğer tarafına yürüdüm ve merdivenler-
den alt kata inip mutfığa yöneldim. Burada erkek karde-
şimi Ryan ve arkadaşı Wally'yle sürgülü cam kapıların he-
men dışında dururken buldum.

Charlie, üzerine oturan krem rengi bir takım elbisenin
içinde çok şık görünüyordu. Kusursuz ve yakışıklı görü-
nüyordu. Hali tavrı gergin değildi. Ürkek görünmüyordu.
Hazır görünüyordu. Ryan ve Wally siyah takım elbiseler
giymiş ve siyah kravatlar takmışlardı. Sahildeki beyaz san-
dalyeler, açık mavi denizin karşısında aralarında bir kori-
dor oluşturacak biçimde sıralanmıştı. İnsanlar yavaş yavaş
geliyorlardı. Programlarını alıyorlardı. Yerlerine oturuyor-
lardı. Papaz orada durmuş bekliyordu. Annem sağ tarafın
ilk sırasında oturuyordu. Gece mavisi bir elbise giymişti.
Jonathan kollarındaydı. Bill gri bir takım elbiseyle anne-
min yanında oturuyordu. Mila ve Christina birkaç sıra ar-

kadaydılar. Çocukları olmadan baş başa nadir geçirdikleri zamanlardan biriydi. Christina'nın Mila'yı süzüp şakağına bir öpücük kondurduğunu gördüm. Ona gülümsedi.

Buzdolabından üç buketi çıkarıp lavabonun üzerine silkeledim.

Charlie'nin, "Son yorumları alayım," dediğini duydum. "Bir tavsiyeniz var mı?"

Üst kata çıkmalıydım ama Ryan'ın cevabını duymak istiyordum.

"Tek yapman gereken asla vazgeçmemek," dedi.

"Yeterince basitmiş," dedi Charlie.

Ryan güldü. "Öyle aslında."

Bir sırta hafifçe vurulduğunu duydum ama kimin kime vurduğundan emin değildim. Ardından Wally'ye ait olduğunu varsaydığım üçüncü bir ses duydum. "Dostum, verecek hiç tavsiyem yok. Ne de olsa hiç evlenmedim. Ama bir önemi varsa bence Natalie harika biri," dedi.

"Teşekkürler," dedi Charlie.

"Hazır mısın?" diye sordu Ryan.

Yürümeye başladıklarını duydum ve yerlerini almaya hazırlanarak birlikte dışarı çıkarlarken arkalarından baktım.

Natalie'yi bulmak için koşarak yukarı, yatak odasına döndüm. Dördü gitmeye hazırды. Natalie'ye buketini uzattım ve küçük olanlardan birini Rachel'a verdim. Üçüncüsünü kendime sakladım.

"Tamam," dedi Rachel. "İşte başlıyoruz."

Natalie derin bir nefes aldı. Babasına baktı. "Hazır mısın?"

Babası başıyla onayladı. "Sen hazırsan."

Annesi bir fotoğraf çekti.

"Tamam, ilk ben ineceğim," dedi annesi. "Bir saniye sonra arkamdan gelin." Natalie'yi yanağından öptü ve ağlamaya başlamadan dışarı çıktı.

"Hey. Tamam. Hadi bakalım," dedi Natalie. "Peki son tavsiyeler?" Güldü. Bunu babasına söylediğini zannediyordum ama aslında bana söylüyordu. Artık insanların evlilikle ilgili tavsiyeler almak için danıştığı kişiydim.

Ona söylenecek tek bir şeyin olduğunu söyledim. "Tek yapman gereken asla vazgeçmemek."

Natalie'nin babası güldü. "Ona kulak ver," dedi. "Kesinlikle haklı."

Saat ondu ve parti hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu. Natalie babasıyla dans ettiğinde gözlerim doldu. Charlie annemle dans ettiğinde parçalara ayrıldım. Güneş saat sekiz civarı batmıştı ama sıcak bir geceydi. Sahilden esen rüzgâr güçlüydü ve bizi serinletiyordu. Charlie ve Natalie bebeği birkaç saat önce yatırmışlardı.

Rachel'ın hazırladığı düğün pastası geceye damgasını vurdu. İnsanlar pasta hakkında soru sorup duruyordu. Herkes onun Beverly Hills'deki çok pahalı bir pastaneden geldiğini düşünüyordu. Rachel'a bunu soran bir kişiyi düzelttim. "Pasta, Hamur adında yeni açılacak harika bir mekândan," dedim. "Yeri daha sonra belirlenecek."

"Yeri Larchmont Bulvarı'nda," dedi Rachel beni düzelterek. Ona sorgulayan bir bakış attığımda bankanın krediyi onayladığını söyledi.

"Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Ben de yeni öğrendim ve Charlie'nin düğününün ışı-ğından çalmak istemedim," dedi.

Fısıldadım, "Tebrikler."

"Teşekkürler," diye fısıldayarak karşılık verdi. "Haftaya herkese söylerken bunu ilk kez duyuyormuş gibi yapabilirsin. Bu konuda iyisin." Yalnızca takıldığını belli etmek için gülümsedi.

Annem ve Bill sabaha kadar dans ettiler. Daha sonra teras barının yanında dururken alanın diğer ucunda karides kokteyl yiyen Bill'i işaret ederek anneme sordum. "Romantizm hâlâ canlı mı?"

Annem omuz silkti. "Bilmiyorum," dedi. "Belki bir ilişkiyi balayı evresinden biraz daha uzun sürdürmekte bir sorun yoktur."

"Vay canına," dedim. "Etkilendim. Yanına taşınmasına izin vermeyi düşünüyor musun?"

Bana güldü. "Bunu düşünüyorum. Tek yaptığım düşünmek. Bu arada bunu gördün mü?"

"Neyi?" dedim işaret ettiği yere bakmak için kafamı çevirirken. Dans pistinin uzak köşesinde Rachel Wally'yle dans ediyordu.

"İlginç, değil mi?"

Rachel'ın nasıl cevap vermemi isteyeceğini düşündüm. "Evet," dedim omuz silkerek. "Neler olacağını göreceğiz."

"Evet, göreceğiz."

Müzik değişti. DJ "Shout" şarkısını çaldığında partinin tavan yaptığını anladık.

Ryan koşarak yanıma geldi. "Bebeğim! Dans etmeliyiz!" İçkimi bir kenara bırakıp anneme döndüm. "İzninle," dedim.

"Elbette," dedi.

Kalabalığa doğru koştuk. Charlie'yle Natalie'nin etrafını sardık. Rachel ile Wally'ye katıldık. Avaz avaz şarkı söylüyorduk. "Shout" herkesi dans pistine çeken bir şarkı olduğu için annem ve Bill, Natalie'nin ebeveynleriyle aynı anda piste girdi. Çok geçmeden Mila ve Christina bize katıldı, Fletcher Dayı bile buna karşı koyamadı. Şarkı çalmaya devam ederken sağa sola dönerek, çömelip zıplayarak, aptal görünüp görünmediğimiz konusunda, hatta herhangi bir konuda endişe duymayı unutarak hep birlikte dans ettik.

Bu pistte benimle birlikte olan insanlara, aileme, arkadaşlarıma, kocama baktığımda gelecek için umutla dolup taşım.

Herkes bu an için benim kadar minnettar mıydı bilmiyordum. Buradaki herkesin hayatın ve aşkın ne kadar kırılgan olabildiğini anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Şu anda bu konuda düşünüp düşünmediklerini bilmiyordum.

Tek bildiğim kendi adıma bunu öğrenmiş olduğumdu. Ve asla unutmayacağımdı.

Birkaç ay sonra bir çarşamba akşamıydı. Yemeği seçme sırası bendeydi. Sokağın aşağısındaki Vietnam restoranından sipariş vermeyi düşünüyordum ama çok geçmeden fikrimi değiştirdim. Ryan işte zor bir gün geçirmişti. Pizza ısmarlayacaktım.

Fakat bunu yapamadan Ryan bilgisayarının başından bana el salladı.

"İl... Lauren?" dedi.

"Efendim," diyerek ona doğru yürüdüm.

"Şu kadına yazdığını söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Hangi kadına?"

"Allie'ye."

Yanına oturdum. Thumper Ryan'ın ayak ucundaydı.

"Evet," dedim.

"Görünüşe göre sana bir cevap yazmış. 'Los Angeles'taki Kayıp' sen misin?"

• • •

Sevgili Los Angeles'taki Kayıp,

Sana küçük bir sır vereceğim. Bu, trajedilerin en berbatıyla yüzleşen insanların aldığı bir derstir ve senin de bu sırnı şimdiden bildiğini tahmin ediyorum: Güneş her zaman doğar. Her zaman.

Anneler bebeklerini, erkekler eşlerini, ülkeler savaşları kaybettikten sonra bile ertesi gün güneş doğar. Biz hangi acıyla karşılaşsak karşılaşalım güneş doğacaktır. Dünyanın sonunun geldiğine ne kadar çok inanırsak inanalım güneş doğacaktır. Bu yüzden aşkı güneşin doğup doğmamasıyla kıyaslayamazsın. Güneş aşkla ilgilenmez. Sadece doğmakla ilgilenir.

Bunun dışında bilmeye ihtiyaç duyduğunu düşündüğüm diğer küçük bilgi evliliğin belirli kuralları olmadığıdır. Biliyorum, eğer olsaydı bu daha kolay olurdu. Hepimiz bazen onları bekleriz; sıradan cevaplar kararları kolaylaştırırdı. Siyah beyaz problemlerin çözümü daha basit olurdu. Fakat her evlilik, her aşk, her aile, her ilişki için geçerli tek bir kural yoktur.

Bazı insanlar kısıtlamalara daha çok ihtiyaç duyar, bazı insanlar daha az ihtiyaç duyar. Bazı evliliklerin daha fazla alana ihtiyacı vardır, bazı evliliklerin daha fazla yakınlığa. Bazı ailelerin daha fazla dürüstlüğe ihtiyacı vardır, bazı ailelerin daha fazla nezakete. Bunların hiçbirinin tek bir yanıtı yoktur.

Bu sebeple sana ne yapman gerektiğini söyleyemem. Kocanla birlikte olman gerekip gerekmediğini söyleyemem. Ona ihtiyacın mı var yoksa onu istiyor musun söyleyemem. İstek ve ihtiyaç kendimize göre tanımladığımız kelimelerdir.

Sana söyleyebileceğim şu: Bu hayatta en önemli şey denemektir. En önemlisi kalbini açman, sahip olduğun her şeyi vermen ve denemeye devam etmendir.

Sen ve kocan evliliğinizde çoğu insanın vazgeçtiği noktaya gelmişsiniz. Ve vazgeçmemişsiniz. Bunun sizinle konuşmasına izin ver. Bunun sana yol göstermesine izin ver.

Evliliğine verebilecek daha fazla şeye sahip misin? Eğer sahipsen ona sahip olduğun her şeyi ver.

Sevgiler,
Allie

* * *

Mektubun çıktısını alıp dolaptaki ayakkabı kutusuna koydum. Artık kutuyu açtığımda gördüğüm ilk şey bu mektuptu; tüm hatıra ve önemli anlarımızın üstünde duruyordu. Bunun büyükannemin bana verdiği son tavsiye olduğunu düşünüyordum.

Bize verdiği son tavsiye.

Ve bu tavsiyeye uymayı düşünüyordum.

Rachel'in pastanesi başarılı olacak mı bilmiyordum.

Charlie ve Natalie'nin ayrılıp ayrılmayacaklarını bilmiyordum

Annemin Bill'le birlikte yaşamayı kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum.

Ryan ve benim ellinci yıldönümümüzü kutlayıp kutlamayacağımızı bilmiyordum

Fakat size hepimizin deneyeceğini söyleyebilirdim.

Hepimiz sahip olduğumuz her şeyi ortaya koyacaktık.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı annem Mindy'ye ve erkek kardeşim Jake'e adıyorum; onlar olmadan aileyle ilgili yazamazdım. Beni bu kadar desteklediğiniz ve cesaretlendirdiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Aynı şekilde olağanüstü özel bir büyükanne olan Mindy Morris'e de teşekkür ederim. Ayrıca Jenkins ve Morris ailelerinin geri kalanına da çok teşekkürler.

Reid ve Hanes ailelerine, Rose, Warren, Sally, Bernie, Niko ve Zach'i kapsayan ama onlarla sınırlı kalmayan Encino sülalesine teşekkürler. Kararlı ve içten desteğiniz için minnettarlığımı sözcüklerle ifade edemem. Evliliğimle daha sevgi dolu bir aileye giremezdim.

Bana destek olan, isimlerini sayamayacağım kadar çok arkadaşım olduğu için çok şanslıyım ve yalnızca bu bile hayatımın her günü için sonsuz minnet duymama yeter. İlk kitabımda teşekkür ettiğim harika arkadaşlarıma ek olarak bu kitaptaki ön okuyucularıma özel bir teşekkür borçluyum: Erin Fricker, Colin Rodger, Andy Bauch, Julia Furlan ve Tamara Hunter. Ayrıca benim araştırma hevesimin kıt olduğu her bir tıbbi sorumu yanıtladığı için Zach Fricker'a çok minnettarım.

Amigom ve savunma hattımın ön cephesi olan Carly Watters, sensiz açlık çeken bir sanatçı olurdu. Aynı

zamanda Kanadalıların dünyadaki en nazik insanlar olduğunu bana sürekli kanıtlıyorsun.

Greer Hendricks, her kitabı büyük küçük demeden tüm yönleriyle çok daha iyi bir hale getiriyorsun. Uzmanlığın ve sezgin paha biçilemez. Sarah Cantin, profesyonel bir yazar olmayı kolay bir şeymiş gibi hissettiriyorsun. Atria'daki redaktörler, kapak tasarımcıları ve halkla ilişkiler ekibine teşekkür ederim. Atria bana yalnızca internette gördüğüm ailemiş gibi hissettiriyor.

Okuyucularını ve zamanlarını benimle paylaşan yazar dostlarla kutsandım: Sarah Pekkanen, Amy Hatvany, Sarah Jio, Emma McLaughlin, Nicola Kraus ve birçok diğerleri. Hepinize çok teşekkür ederim. Nezaketiniz ve desteğinizi verdiğiniz için çok şanslı hissediyorum.

Bana kalbini açan, bana güvenip kendi güzel ve kırılgan evliliğinin hikâyesini anlatan kadın; zamanın ve güvenin için sana yeterince teşekkür edemem.

Pitbulum, Rabbit Reid'e gözbebeğim olduğu için özel olarak teşekkür ederim. Rabbit, İngilizce okuyup yazamıyorsun ama bence hayatımda ne kadar önemli bir yerin olduğunu biliyorsun. Ayrıca, onu tanıdığım için daha iyi bir insan olduğuma içtenlikle inandığım, çok asil ve iyi bir köpek olan Owl Reid'e büyük teşekkür borçluyum. Bir köpek almayı düşünüyorsanız pitbullara bir şans verin. Hiçbir sevgi bununla kıyaslanamaz.

Ve son olarak kocam Alex Reid'e: Bu kitap benim olduğu kadar senin. Yazdığım her cümle benim olduğu kadar senin.

*Ryan ve ben birbirine
âşık iki insandık.
Buna sahip olmak
ne güzeldi.
Bunun geride kalması
ne acıydı.*

“Lauren’ın kendini keşfetme yolculuğunu konu alan *Evet, Dedikten Sonra*, Jane Green ve Elin Hilderbrand okurlarının aşına olduğu, hareketli ve esprili bir dille yazılmış. Duygusal ve ilham verici hikâye, ilgi çekici bir fikir ve iyi kurgulanmış karakterlerle beslenmiş.”

— BOOKLIST

“Dokunaklı, muhteşem ve zaman zaman yürek burkan bir hikâye. Taylor Jenkins Reid kıvrak bir zekâyla, gerçekten hissedebileceğiniz duyguları kaleme alan bir yazar. Okuyun, tadını çıkarın ve paylaşmayı unutmayın.”

— **SARAH JIO**, *Mart Menekşeleri ve Yeşil Deniz Kabuğu* kitaplarının *New York Times* çoksatan yazarı

“Taylor Jenkins Reid, ‘sonsuz kadar mutlu’dan sonra neler olabileceğine dair yepyeni ve taze bir bakış açısı sunuyor. Beni daha ilk sayfada tavlayan anlatıcısı ve arkadaşlarım gibi gördüğüm karakterleriyle *Evet, Dedikten Sonra*, aşkın başlangıcına ve bitişine dair nazik ve duygusal bir hikâye. Bu kitabı okunacaklar listenizin en başına koyun derim!”

— **JEN LANCESTER**, *New York Times* çoksatan yazarı

Çeviren: İren Kori

24 TL

www.yabanciyyayinlari.com
facebook.com/yabanciyyayinlari
twitter.com/yabanciyyayinlar
internet satış: ilknokta.com